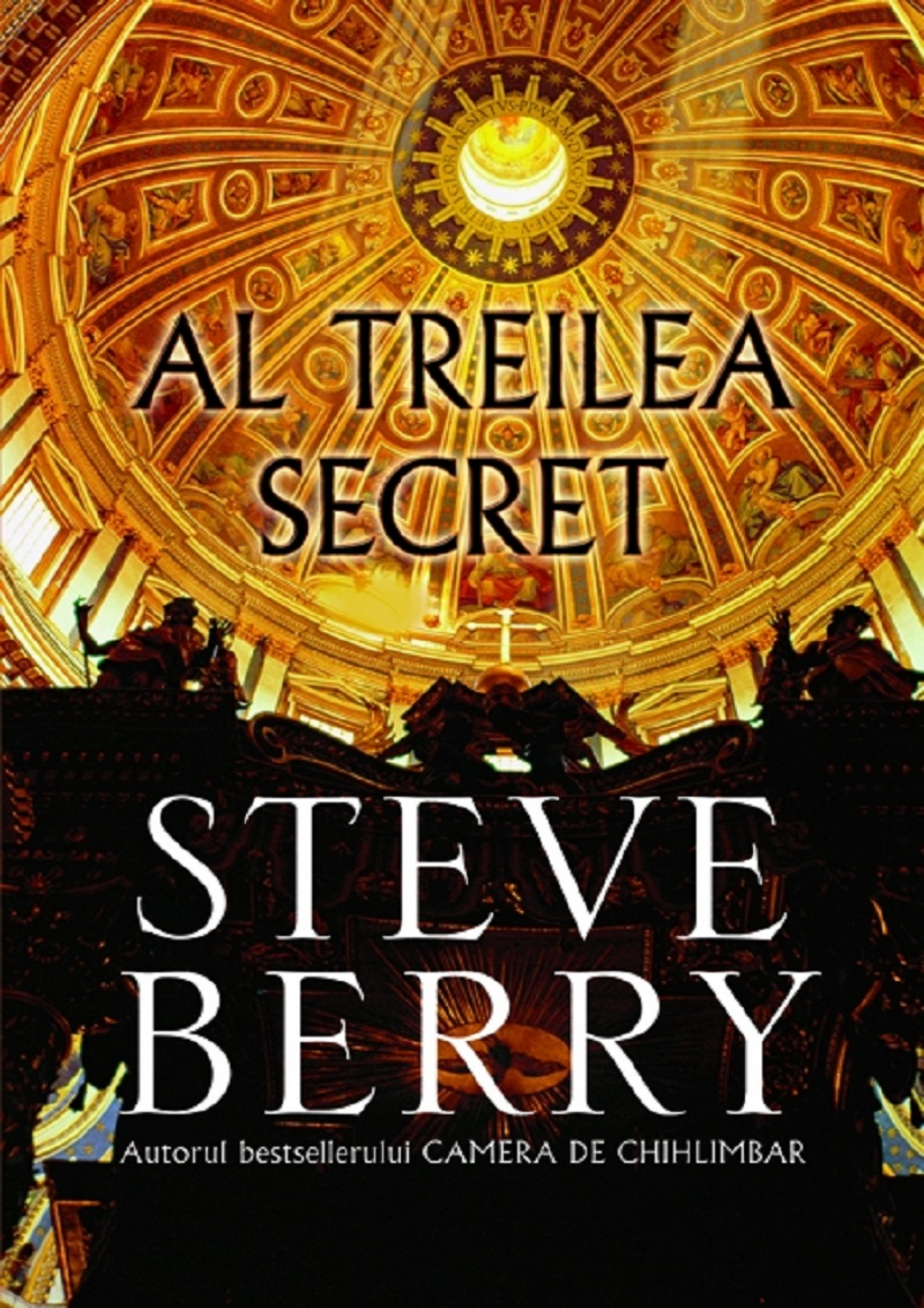
AL TREILEA SECRET
STEVE BERRY
Autorul bestsellerului CAMERA DE CHIHLIMBAR

STEVE BERRY

AL TREILEA SECRET

Traducere din limba engleză
ALINA TUDORICĂ

STEVE BERRY
The Third Secret
© 2005 by Steve Berry

Această traducere a fost publicată prin înţelegere
cu
Random House, din cadrul Random Publishing
Group,
o divizie a Random House Inc.
Toate drepturile rezervate
© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

ISBN: 978-973-103-671-7

STEVE BERRY.
The Third Secret.
2005.

Steve Berry este avocat şi, deşi nu mai practică avocatura, este implicat în politica locală din Georgia. Interesul său pentru istorie l-a îndemnat spre cariera de scriitor.

A debutat în 2003 cu thrillerul *Camera de chihlimbar,* care a devenit imediat un bestseller în Statele Unite. Următoarele sale cărţi – *Profeţia familiei Romanov, Al treilea secret, Moştenirea templierilor, Conexiunea Alexandria* – au urcat rapid în topurile întocmite de *USA Today, Publisher's Weekly, The New York Times*.

Lui Dolores Murad Parrish,
care a părăsit această lume mult prea curând.
1930-1992.

Mulţumiri

Ca întotdeauna, mii de mulţumiri. Întâi de toate, lui Pam Ahearn, agentul meu, pentru sfaturile ei înţelepte. Apoi, tuturor celor de la Random House: Gina Centrello, un redactor extraordinar, care s-a întrecut pe sine cu acest roman; lui Mark Tavani, care m-a ajutat cu experienţa sa de editor să transform un manuscris într-o carte; lui Cindy Murray, care îmi suportă cu stoicism toanele şi se ocupă de publicitate; lui Kim Hovey, care e specialist în strategii de piaţă; lui Beck Stvan, artistul care se face „vinovat" de minunata imagine de pe copertă; lui Carole Lowenstein, un editor cu ochi de vultur datorită căreia paginile arată din nou impecabil; şi, nu în ultimul rând, celor de la Departamentul de marketing, promovare şi vânzări – nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără efortul şi dedicaţia lor. Nu pot să nu-i menţionez pe Fran Downing, Nancy Pridgen şi Daiva Woodworth. Acesta a fost ultimul manuscris la care am lucrat ca grup de scriitori şi trebuie să mărturisesc că mi-e dor de acele timpuri.

Ca de obicei, le mulţumesc soţiei mele, Amy şi fiicei mele, Elizabeth care au fost alături de mine şi m-au încurajat ori de câte ori a fost cazul.

Această carte este dedicată mătuşii mele, o femeie minunată care nu mai este printre noi. Ştiu

că ar fi fost mândră de mine. Însă sunt sigur că mă priveşte de acolo de sus şi zâmbeşte.

Biserica nu are nevoie decât de adevăr.
Papa Leon al XIII-lea (1881).

Nu este nimic mai măreţ decât fascinantul şi dulcele mister al Fatimei, care însoţeşte Biserica şi umanitatea de-a lungul secolelor de apostazie şi le va însoţi fără îndoială până la căderea finală şi la renaşterea ei.
Abatele Georges de Nantes (1982) cu ocazia primului pelerinaj la Fatima al papei Ioan Paul al II-lea.

Credinţa e un aliat preţios în căutarea adevărului.
Papa Ioan Paul al II-lea (1998).

Prolog

Fatima, Portugalia.
13 iulie 1917.

Lucia îşi ridică privirea şi o urmări pe Fecioară înălţându-se la cer. Apariţia venise de la răsărit, aşa cum mai apăruse şi de celelalte două dăţi, mai întâi ca un punct strălucitor din înaltul cerului înnorat. Plutise lin, apropiindu-se totuşi cu repeziciune, conturul ei devenind strălucitor când se aşeză pe trunchiul unui gorun, la doi metri şi jumătate deasupra pământului.

Fecioara stătea dreaptă, iar imaginea ei cristalizată era îmbrăcată într-o aură ce părea mai strălucitoare decât soarele. Lucia îşi plecă privirea în faţa frumuseţii ei ameţitoare.

Lucia era înconjurată de o mulţime de oameni, spre deosebire de prima apariţie a Fecioarei, în urmă cu două luni. Atunci Lucia era pe câmp doar cu Jacinta şi cu Francisco, păzind oile familiei. Verii ei aveau şapte, respectiv nouă ani. Lucia era cea mai mare şi, la cei zece ani ai ei, chiar se simţea mai mare. În partea dreaptă, Francisco, care purta pantaloni lungi şi o bonetă pe cap, căzu în genunchi. La stânga ei, Jacinta era şi ea în genunchi, purtând o fustă neagră şi un batic care îi acoperea părul negru.

Lucia îşi ridică privirea şi remarcă din nou mulţimea. Oamenii începuseră să se adune cu o zi înainte, mulţi dintre ei venind din satele învecinate, unii fiind însoţiţi de copii infirmi, sperând că aceştia aveau să fie vindecaţi de Fecioară. Egumenul de la Fatima proclamase apariţia Fecioarei ca fiind un fals şi îi îndemnase pe toţi să-şi vadă de treabă. „Lucrarea diavolului”, o numise el. Însă oamenii nu-l ascultaseră, iar un enoriaş spusese că egumenul nu ştia ce vorbea,

căci diavolul nu i-ar îndemna pe oameni la rugăciune.

Din mulţime se auzi o femeie strigând, numindu-i pe Lucia şi pe verii ei impostori şi jurând că Dumnezeu nu va lăsa nepedepsit acest sacrilegiul.

Manuel Marto, unchiul Luciei şi tatăl Jacintei şi al lui Francisco, se afla în spatele lor, iar Lucia îl auzi îndemnând-o pe femeie să tacă. Se bucura de respect în acea zonă, ca om umblat prin lume care văzuse multe la viaţa lui, nu numai Serra da Aire. Ochii lui căprui, privirea pătrunzătoare şi atitudinea lui detaşată îi inspirau Luciei încredere. Era bine că se afla în preajmă, acolo, în mijlocul atâtor străini.

Încerca să nu bage în seamă cuvintele, să nu simtă mirosul de mentă, aroma pinilor şi parfumul pătrunzător de rozmarin sălbatic. Gândurile şi privirea îi erau îndreptate spre Fecioara care plutea în faţa ei.

Doar ea, Jacinta şi Francisco o vedeau pe Fecioară, însă doar ea şi Jacinta îi puteau auzi cuvintele. Luciei i se părea ciudat acest lucru – nu înţelegea de ce Francisco era exclus – însă, în timpul primei apariţii, Fecioara le explicase că Francisco urma să ajungă în rai numai după ce avea să spună multe rugăciuni.

O pală de vânt trecu peste peisajul pestriţ al marelui bazin cunoscut sub numele de Cova da Iria. Pământul aparţinea părinţilor Luciei şi era plin de măslini şi de pâlcuri de conifere. Iarba crescuse înaltă, numai bună pentru fân, iar recolta de cartofi, varză şi porumb era bogată. Parcelele erau delimitate de ziduri de piatră. Multe dintre ele erau sfărâmate, spre bucuria Luciei, pentru că acum oile puteau paşte în voie. Îndatorirea ei era să aibă grijă de oile familiei. Jacinta şi Francisco aveau aceleaşi îndatoriri, aşa că îşi petrecuseră multe zile în ultimii ani pe câmp, uneori jucându-

se, alteori rugându-se sau ascultându-l pe Francisco cântând la flaut.

Dar totul se schimbase cu două luni în urmă, odată cu acea primă apariţie.

De atunci, fuseseră bombardaţi cu întrebări şi batjocoriţi de necredincioşi. Mama Luciei o dusese chiar la preotul parohiei, obligând-o să spună că totul era o minciună. Preotul o ascultase, apoi trăsese concluzia că nu era posibil ca Fecioara să fi coborât din cer doar pentru a le zice că trebuie să înalţe zilnic rugăciuni. Singura alinare a Luciei venea în momentele de singurătate, când putea plânge în voie pentru ea şi pentru restul lumii.

Cerul se lumină abia perceptibil, iar umbrelele sub care se adăpostiseră oamenii din mulţime începură să se închidă. Lucia se ridică în picioare şi strigă:

— Descoperiţi-vă capetele, pentru că o văd pe Fecioara Noastră.

Oamenii se supuseră imediat, unii dintre ei închinându-se ca şi cum ar fi căutat iertare pentru purtarea necuviincioasă.

Lucia se întoarse din nou spre viziune şi îngenunche.

— *Vocemece que me quere?* întrebă ea. Ce doreşti de la mine?

— Nu-l mânia pe Domnul Dumnezeul nostru pentru că este deja mânios. Vreau să vii aici în ziua a treisprezecea a lunii următoare şi să continui să spui câte cinci decade din rozariu în fiecare zi, în cinstea Fecioarei rozariului, pentru ca pacea să pogoare peste întreaga lume şi să pună capăt războiul. Pentru că doar ea poate să ajute omenirea.

Lucia se uită la Fecioară. Imaginea era transparentă şi avea nuanţe diferire de galben, alb şi albastru. Chipul ei era frumos, însă era acoperit de o ciudată umbră de tristeţe. Purta o rochie ce-i ajungea până la glezne. Pe cap avea un văl. În mâinile împreunate în rugăciune avea un rozariu

cu mărgelele ca nişte perle. Vocea ei era dulce şi plăcută, lipsită de inflexiuni, cu o tonalitate constantă, ca o briză ce învăluia mulţimea.

Lucia îşi luă inima în dinţi şi zise:

— Te rog să ne spui cine eşti şi să faci un miracol, astfel încât nimeni să nu se mai îndoiască de prezenţa ta aici.

— Vino aici lunar, în aceeaşi zi. În octombrie o să-ţi spun cine sunt şi ce doresc şi voi face un miracol, astfel încât să nu se mai îndoiască nimeni de mine.

Pe parcursul acelei luni, Lucia se tot gândise ce să-i spună. Mulţi o rugaseră să ceară diverse lucruri care aveau legătură cu cei dragi lor şi cu cei prea bolnavi ca să poată vorbi ei înşişi. Îi veni în minte o rugăminte anume:

— Poţi să-l vindeci pe fiul schilod al Mariei Carreira?

— Nu îl voi vindeca. Însă îi voi oferi o modalitate de a se bucura de viaţă, cu condiţia să spună rozariul în fiecare zi.

Luciei i se păru ciudat că fecioara punea condiţii pentru o faptă mărinimoasă, însă înţelese că nimic nu se putea întâmpla dacă nu aveai credinţă. Chiar şi preotul din parohie spunea întotdeauna că doar prin rugăciune puteai câştiga mila Domnului.

— Sacrifică-te pentru necredincioşi, zise Fecioara. Şi spune des, mai ales când faci sacrificii, „O, Isuse, o fac din dragoste pentru tine, pentru convertirea păcătoşilor şi pentru păcatele comise împotriva Inimii Neprihănite a Fecioarei Maria”.

Fecioara îşi desprinse mâinile şi întinse braţele. Dinspre ele radie o lumină puternică, scăldând-o pe Lucia într-o căldură asemănătoare aceleia a soarelui într-o zi rece de iarnă. Se bucură din plin de acea senzaţie, însă apoi observă că lumina care radia nu se oprise la ea şi la verii ei, ci trecuse prin pământ, deschizându-l.

Acest fapt nou şi neobişnuit o sperie.

În faţa ei se întinse o mare de foc, într-o viziune măreaţă. În flăcări se zăreau forme întunecate, ca nişte bucăţi de carne într-o supă ce fierbe. Păreau siluetele unor oameni, însă feţele nu li se distingeau. Săreau din foc, apoi coborau rapid, iar mişcarea lor era însoţită de ţipete şi urlete atât de sfâşietoare, încât îi dădeau Luciei fiori reci de spaimă pe şira spinării. Sărmanele suflete păreau imponderabile şi nu aveau echilibru, fiind la mila vâlvătăii care le mistuia. Apărură şi forme de animale; pe unele le recunoştea, însă toate păreau înspăimântătoare, iar Lucia ştia foarte bine ce erau. Diavoli. Iubitorii flăcărilor. Lucia era înspăimântată şi văzu că la fel erau şi Jacinta şi Francisco. Aveau lacrimi în ochi, aşa că ea încercă să-i liniştească. Dacă n-ar fi fost Fecioara şi ea şi-ar fi pierdut cumpătul.

— Uitaţi-vă la Ea, le spuse Lucia verilor săi.

Copiii o ascultară, apoi toţi trei îşi întoarseră privirea de la îngrozitoarea viziune, cu mâinile împreunate în rugăciune şi arătând spre cer.

— Aţi văzut iadul unde cad sufletele sărmanilor păcătoşi, le zise Fecioara. Pentru a le salva, Dumnezeu vrea să stabilească în lume devoţiunea la Inima Mea Neprihănită… Războiul este pe punctul de a se sfârşi, dar, dacă nu vor înceta să-L supere pe Dumnezeu, în timpul pontificatului lui Pius al XI-lea, va începe un altul şi mai năprasnic.

Viziunea iadului dispăru, iar lumina caldă reapăru dinspre braţele încrucişate ale Fecioarei.

— Când veţi vedea o noapte luminată de o lumină necunoscută, veţi şti că acela este marele semn pe care vi-l trimite Dumnezeu, prin care anunţă că va pedepsi lumea pentru păcatele ei prin intermediul războaielor, foametei, prin prigonirea Bisericii şi a Sfântului Părinte.

Lucia era marcată de cuvintele Fecioarei. Ştia că de şapte ani un război mistuia Europa. Bărbaţii

din oraşe plecaseră pe front şi mulţi dintre ei nu se mai întorseseră. Auzise familii plângându-şi morţii în biserică. Iar acum i se spunea cum să facă să pună capăt suferinţei.

— Pentru a împiedica asta, continuă Fecioara, vin să cer consfinţirea Rusiei la Inima Mea Neprihănită şi Împărtăşania Reparatoare în primele sâmbete. Dacă vor accepta cererile mele, Rusia se va converti şi vom avea pace. Dacă nu, va răspândi erorile sale în lume, promovând războaie şi persecuţii împotriva Bisericii. Binele va fi martirizat, Sfântul Părinte va ivea multe de îndurat şi numeroase naţii vor fi şterse de pe faţa pământului. În final, Inima Mea Neprihănită va triumfa. Sfântul Părinte va consfinţi Rusia la Inima Mea Neprihănită şi o va converti, iar lumea va avea parte de o perioadă de linişte.

Lucia se întreba ce anume era *Rusia.* Să fie oare o persoană? O femeie reală al cărei suflet trebuia salvat? Sau poate un loc? În afara galicienilor şi a spaniolilor, nu ştia denumirea altor naţiuni. Lumea ei se rezuma la Fatima, satul în care trăia împreună cu familia ei, la cătunul din apropiere, Aljustrel, unde trăiau Francisco şi Jacinta, la Cova da Iria, unde păşteau oile şi se cultivau legumele şi la grota Cabeco, unde apăruse anul trecut un înger care anunţa venirea Fecioarei. După toate aparenţele, această *Rusia* era suficient de importantă încât să atragă atenţia Fecioarei. Însă Lucia voia să ştie mai multe.

— Dar Portugalia?

— În Portugalia, dogma credinţei va fi întotdeauna păstrată.

Lucia zâmbi. Era o uşurare să ştie că pământul ei natal era preţuit în cer.

— Atunci când spui rozariul, zise Fecioara, rosteşte după fiecare mister „O, Isuse Hristoase, iartă-ne şi scapă-ne de flăcările iadului. Îndreaptă toate sufletele pe calea salvării, mai ales pe cele care au nevoie de căinţă”.

Lucia dădu aprobator din cap.

— Şi mai am să-ţi spun ceva. Deocamdată, nu vorbi nimănui despre asta, zise Fecioara după ce îi dezvălui al treilea secret.

— Nici măcar lui Francisco? întrebă Lucia.

— Cu el poţi vorbi.

Urmă un lung moment de linişte. Mulţimea era cufundată într-o tăcere deplină. Cu toţii, bărbaţi, femei şi copii, stăteau în genunchi, fascinaţi de ce făceau cei trei vizionari, după cum auzise Lucia că îi numea mulţimea. Mulţi dintre ei aveau mâinile încleştate pe rozariu şi murmurau rugăciuni. Ştia că nimeni nu o putea vedea sau auzi pe Fecioară. Totul era doar o chestiune de credinţă.

Savură preţ de un moment liniştea deplină. Întreaga Cova era cufundată într-o tăcere solemnă. Chiar şi vântul încetase să mai bată. I se făcu frig şi pentru prima dată simţi povara responsabilităţii care-i revenea. Trase adânc aer în piept şi întrebă:

— Mai vrei ceva de la mine?

— E suficient pentru astăzi.

Fecioara începu să se ridice înspre răsărit. Deasupra se auzi un zgomot ce semăna cu un tunet. Lucia se ridică în picioare. Tremura.

— A plecat, strigă ea, arătând spre cer.

Mulţimea simţi că viziunea luase sfârşit şi începu să se împingă în faţă.

— Cum arăta?

— Ce v-a spus?

— De ce eşti atât de tristă?

— Va mai veni?

Mulţimea începu să se îmbulzească înspre gorun, iar pe Lucia o cuprinse dintr-odată teama.

— E secret, e secret, izbucni ea.

— E de rău sau de bine? strigă o femeie.

— De bine pentru unii, de rău pentru alţii.

— Şi n-o să ne spui şi nouă despre ce e vorba?

— E secret, iar Fecioara ne-a zis să nu spunem nimănui.

Manuel Marto o luă pe Jacinta în braţe şi îşi făcu loc prin mulţime. Lucia îl urmă, cu Francesco de mână. Câţiva oameni se ţinură după ei, bombardându-i cu alte întrebări. Lucia nu le putea da decât un răspuns la rugăminţile lor:

— E secret. E secret.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1.

Vatican.
Miercuri, 8 noiembrie, în prezent.
6.15 a. m.

Monseniorul Colin Michener auzi sunetul din nou şi închise cartea. Se mai afla cineva în cameră. O simţea.

Aşa cum se mai întâmplase şi cu alte ocazii.

Se ridică de la birou şi se uită în jurul lui, spre şirurile de rafturi în stil baroc. Bibliotecile vechi se înălţau deasupra lui şi, de-a lungul coridoarelor înguste, se întindeau în ambele direcţii. Camera întunecoasă avea o aură de mister, creată în parte şi de numele pe care-l purta: L'Archivio Segreto Vaticano – Arhiva Secretă a Vaticanului.

I se păruse întotdeauna ciudată această denumire, mai ales că foarte puţine informaţii care se aflau în paginile acestor volume erau secrete. Majoritatea constituiau înregistrări meticuloase ale bisericii timp de două milenii, relatări din vremea când papii erau regi, războinici, oameni politici şi amanţi. Totul se găsea pe rafturile ce însumau aproximativ patruzeci de kilometri şi putea obţine informaţii utile doar cel care ştia unde să caute.

Iar Michener ştia cu siguranţă.

Concentrându-se din nou asupra sunetului, se uită în jurul lui, de-a lungul frescelor lui Constantin, Pepin şi Frederick al II-lea, înainte de a se opri asupra unui grilaj de fier din celălalt capăt al camerei. Spaţiul de dincolo de grilaj era întunecat şi tăcut. În Riserva avea acces doar papa, iar cheia se afla la cardinalul-arhivist. Michener nu intrase niciodată în acea cameră, deşi aşteptase cu supunere în exterior în timp ce şeful său, papa Clement al XV-lea, se aventura înăuntru. Chiar şi aşa, era conştient de cele câteva documente preţioase conţinute de cămăruţa fără geamuri. Ultima scrisoare a Mariei, regina Scoţiei, scrisă înainte de a fi decapitată de către Elizabeta I. Petiţiile celor şaptezeci şi cinci de lorzi englezi prin care cereau papei anularea primului mariaj al lui Henric al VIII-lea. Confesiunea semnată a lui Galileo. Tratatul de la Tolentino al lui Napoleon.

Privi cu atenţie podoabele şi stâlpii de susţinere ai grilajului şi friza aurită, cu frunze şi animale cioplite în metalul de deasupra. Poarta însăşi se afla acolo din secolul al XIV-lea. Nimic din Vatican nu era banal. Totul purta amprenta artiştilor cunoscuţi sau a meşteşugarilor cu renume, care trudiseră ani de zile pentru a-i mulţumi pe Dumnezeu şi pe papă. Paşii răsunau prin aerul călduţ, în timp ce străbătea camera spre poarta de fier. De dincolo de grilaj, veni spre el o pală de aer cald. Partea dreaptă a portalului era dominată de o încuietoare uriaşă. Verifică zăvorul. Era încuiat şi în siguranţă.

Se întoarse, întrebându-se dacă nu cumva pătrunsese în arhivă unul dintre angajaţi. Secretarul de serviciu plecase când sosise Michener şi nimeni altcineva nu mai avea voie să intre cât timp se afla acolo, deoarece secretarul papal nu avea nevoie de asistenţă. Însă erau o mulţime de uşi prin care se putea ieşi sau intra, iar Michener se întreba dacă sunetul pe care îl auzise

mai devreme nu era cumva de la una dintre balamalele unei uşi ce fusese mai întâi deschisă, apoi închisă cu grijă. Era greu de spus cu precizie. Sunetele din marea încăpere erau la fel de confuze ca scrierile depozitate în ea.

Se duse în partea dreaptă, spre unul dintre coridoarele lungi – Camera Pergamentelor. Dincolo de aceasta se afla Camera de Inventarieri şi Indexuri. În timp ce mergea, becurile de deasupra lui luminau intermitent, inundând succesiv camera cu lumină, dându-i senzaţia că se afla undeva în subteran, deşi se găsea la etajul doi.

Mai făcu câţiva paşi, apoi, neauzind nimic, se întoarse.

Era dimineaţa unei zile din mijlocul săptămânii. Alesese în mod intenţionat acest moment pentru studiul său – în felul acesta nu îi împiedica pe alţii care studiau în arhivă şi nici nu atrăgea atenţia angajaţilor. Primise o sarcină neoficială de la Sfântul Părinte, însă nu era singur. Şi data trecută, în urmă cu o săptămână, avusese aceeaşi senzaţie.

Se întoarse în sala principală şi se reaşeză la birou, încă atent la ce se întâmpla în jurul său. Pe podea era o diagramă zodiacală, orientată spre soare, razele acestuia putând pătrunde în cameră datorită unor fante ingenios plasate în pereţii înalţi. Michener ştia că, în urmă cu mulţi ani, calendarul gregorian fusese calculat chiar din acest loc. Şi totuşi, astăzi în cameră nu se zărea nici o rază de soare. Afară era rece şi înnorat, iar Roma biciuită de o ploaie de toamnă torenţială.

Cărţile asupra cărora stătuse aplecat în ultimele două ore erau aranjate cu grijă pe masă. Multe dintre ele fuseseră scrise în ultimii douăzeci de ani.

Patru erau mult mai vechi. Două dintre acestea din urmă erau în italiană, una în spaniolă şi cealaltă în portugheză. Înţelegea foarte bine aceste

limbi – un motiv în plus pentru care Clement al XV-lea dorise să îl angajeze.

Relatările în spaniolă şi în italiană nu prezentau prea mare importanţă amândouă fiind doar prelucrări ale variantei în portugheză: *Un studiu cuprinzător şi detaliat al apariţiilor Fecioarei Maria în Fatima – 13 mai 1917-13 octombrie 1917.*

Papa Benedict al XV-lea ordonase începerea investigaţiilor în anul 1922, ca parte a anchetelor bisericii asupra celor întâmplate într-o vale îndepărtată din Portugalia. Întregul document era scris de mână, cerneala era ştearsă şi căpătase o nuanţă gălbuie, astfel încât cuvintele păreau aurite. Episcopul de Leira făcuse o investigaţie amănunţită pe o perioadă de opt ani de zile, iar informaţia a devenit de maximă importanţă în anul 1930, când Vaticanul a recunoscut cele şase apariţii ale Fecioarei ca fiind *demne de consemnat.* La lucrarea originală mai erau adăugate trei anexe din anii 1950, 1960 şi 1990.

Michener le studiase cu precizia avocatului în care îl transformase Biserica. Studiase dreptul la Universitatea din München, însă nu-şi profesase niciodată meseria. Lumea sa era formată din decrete canonice şi declaraţii ale oficialilor Bisericii. Precedentele se întindeau pe o perioadă de două milenii şi se bazau mai mult pe înţelegerea contextului istoric decât pe s*tare decisis*[1]. Pregătirea sa ardentă de avocat se dovedise foarte valoroasă pentru Biserică, deoarece logica legii fusese de multe ori un aliat în mirajul confuz al politicii divine. Ba mai mult, îl ajutase să găsească, în labirintul de informaţii uitate, ceea ce dorea Clement al XV-lea.

Sunetul se auzi din nou.

Un scârţâit abia perceptibil, ca două ramuri atingându-se în adierea vântului sau ca un şoarece care îşi face simţită prezenţa.

Se repezi în direcţia din care se auzea zgomotul şi se uită în ambele părţi.

Nimic.

La câţiva metri distanţă, pe partea stângă, era o uşă prin care se ieşea din arhivă. Se apropie de uşă şi verifică încuietoarea. Aceasta cedă. Apăsă pe clanţă, forţându-se să deschidă masiva uşă de stejar, iar balamalele de fier scârţâiră uşor.

Era sunetul pe care îl auzise mai devreme.

Nu se vedea nimeni pe hol, însă îi atrase atenţia ceva ce strălucea pe podeaua de marmură.

Îngenunche.

Urmele transparente apăreau regulat, de dincolo de coridor, apoi de-a lungul acestuia, spre arhivă. Câteva urme aveau noroi, frunze şi iarbă.

Le urmări cu privirea şi văzu că se opreau la capătul unui raft de cărţi. Pe acoperiş continua să cadă ploaia.

Ştia ce erau acele pete.

Urme de pantofi.

Capitolul 2.

7.45 a. m.

Circul mass-mediei începu devreme, aşa cum bănuia Michener că avea să se întâmple. Stătu la fereastră şi urmări cum furgonetele şi carele de televiziune se opriră în Piaţa Sfântul Petru şi se instalară confortabil. Biroul de presă al Vaticanului îl anunţase cu o zi înainte că fuseseră aprobate şaptezeci şi unu de cereri de acreditare pentru jurnaliştii americani, englezi şi francezi, alături de doisprezece jurnalişti italieni şi trei germani. În

mare parte, era vorba despre agenţii de presă, însă câteva canale de ştiri ceruseră şi primiseră aprobarea să transmită în direct de la faţa locului. Cei de la BBC ceruseră chiar să li se permită să filmeze în tribunal, dar solicitarea le fusese respinsă. Întreaga poveste urma să fie un spectacol în toată regula, dar acesta era preţul ce trebuia plătit pentru că urmăreau o celebritate.

Penitenciarul Apostolic era cel mai vechi dintre cele trei tribunale ale Vaticanului şi se ocupa doar de excomunicări. Canoanele proclamau cinci motive pentru care o persoană putea fi excomunicată: încălcarea confidenţialităţii confesiunii, atacul fizic asupra papei, consfinţirea unui episcop fără aprobarea Sfântului Părinte, profanarea sfintei împărtăşanii şi, cea care era în discuţie astăzi, autoabsolvirea unui preot pentru păcatele carnale.

Părintele Thomas Kealy de la Biserica Petru şi Pavel din Richmond, Virginia, făcuse ceea ce era de neconceput. În urmă cu trei ani de zile începuse o relaţie cu o femeie, apoi se absolvise de păcate – şi o absolvise şi pe cu – în faţa congregaţiei sale. Această faptă, precum şi cuvintele usturătoare ale lui Kealy la adresa poziţiei de neclintit a Bisericii în privinţa celibatului atrăseseră atenţia opiniei publice. De-a lungul timpului, existaseră preoţi şi teologi care încercaseră să forţeze mâna Romei în privinţa celibatului, însă răspunsul obişnuit era amânarea, aşa că aceştia fie renunţau la veşmântul preoţesc, fie se împăcau cu ideea. Părintele Kealy ajunsese totuşi mult mai departe, pentru că scrisese deja trei cărţi, dintre care una se bucura de succes pe plan internaţional, deşi era în totală contradicţie cu doctrina catolică. Michener era conştient de câtă îngrijorare stârnea acest om. Era una ca un preot să pună la îndoială normele bisericii şi cu totul altceva ca oamenii să înceapă să-l asculte. Iar oamenii îl ascultau pe Thomas Kealy.

Arăta bine, era inteligent şi avea darul de invidiat de a-şi putea reda clar şi succint ideile. Devenise cunoscut în întreaga lume şi îşi atrăsese mulţi adepţi. Fiecare mişcare are nevoie de un conducător şi, după toate aparenţele, susţinătorii reformelor în rândul bisericii îl găsiseră pe-al lor în acest preot curajos. Website-ul lui, despre care Michener ştia că e monitorizat îndeaproape de către Penitenciarul Apostolic, era zilnic accesat de peste douăzeci de mii de ori. În urmă cu un an, Kealy pusese bazele unei organizaţii internaţionale, Mişcarea Catolică pentru Egalitate în faţa Excentricităţilor Teologice – CREATE[12] – care număra acum peste un milion de membri, cei mai mulţi din America de Nord şi Europa.

Sub conducerea îndrăzneaţă a lui Kealy, prinseseră curaj şi episcopii din America şi, în urmă cu un an, un număr însemnat de preoţi îşi exprimaseră simpatia faţă de ideile lui şi fuseseră pe punctul de a pune sub semnul întrebării hotărârea de nestrămutat a Romei de a rămâne fidelă filosofiei medievale. Aşa cum Kealy spusese în repetate rânduri, Biserica din America era într-o situaţie critică din cauza ideilor învechite, a preoţilor căzuţi în dizgraţie şi din cauza conducătorilor aroganţi. Argumentul său că Vaticanul iubeşte banii americanilor, dar nu şi influenţa americană, nu rămăsese fără ecou. Oferea acel tip de judecată populistă despre care Michener ştia că se potriveşte de minune mentalităţii vesticilor. Devenise o celebritate. Acum venise timpul ca pretendentul la titlu să-l întâlnească pe campion, iar turnirul urma să fie difuzat în întreaga lume.

Dar până atunci Michener avea propriul turnir.

Se întoarse de la fereastră şi se uită la Clement al XV-lea, alungându-şi din minte gândul că vechiul său prieten ar putea muri în viitorul apropiat.

— Cum vă simţiţi astăzi, Sfinte Părinte? întrebă el în limba germană.

Când erau singuri, vorbeau întotdeauna în limba maternă a lui Clement. Aproape nimeni din personalul de la palat nu vorbea limba germană.

Papa se întinse şi luă o ceaşcă de porţelan, savurând o gură de espresso.

E uimitor că, înconjurat de atâta măreţie, poţi fi totuşi atât de puţin mulţumit.

Cinismul papei nu era o noutate, însă în ultimul timp se intensificase. Clement puse ceaşca pe masă, apoi întrebă:

— Ai găsit informaţiile de care aveai nevoie la arhivă?

Michener se depărtă de fereastră şi dădu aprobator din cap.

— Ţi-a fost de vreun folos raportul original de la Fatima?

— Deloc. Am descoperit, în schimb, alte documente care conţineau mai multe informaţii.

Michener se întrebă din nou care era utilitatea acestui demers, însă nu zise nimic.

Papa păru să simtă ce îl frământa.

— Tu nu obişnuieşti să pui întrebări, nu-i aşa?

— Cu siguranţă mi-aţi spune chiar dumneavoastră dacă aţi vrea ca eu să ştiu.

Acest bărbat se schimbase foarte mult în ultimii trei ani, devenind mai distant, mai palid şi mai fragil pe zi ce trecea. Clement fusese întotdeauna un bărbat mărunţel, însă acum părea că trupul său se împuţina. Scalpul său, odinioară acoperit de o coamă de păr castaniu, avea acum un puf cărunt şi scurt. Faţa sa luminoasă care împodobise ziarele şi revistele, zâmbind de la balconul Palatului Sfântul Petru când fusese anunţată numirea sa, era acum suptă, arătând aproape ca o caricatură. Obrajii rumeni dispăruseră, pata roşie ca vinul de Porto care era odinioară aproape insesizabilă devenise acum foarte evidentă, iar biroul de presă al Vaticanului

trebuia s-o albească tot timpul în fotografii. Presiunea exercitată de responsabilitatea funcţiei pe care o ocupa la Palatul Sfântul Petru îşi ceruse drepturile şi îl îmbătrânise prematur pe cel care obişnuia până nu demult să escaladeze Alpii Bavarieni.

Michener arătă spre tava cu cafea. Îşi aminti de vremea în care micul dejun consta din crenvurşti, iaurt şi pâine neagră.

— De ce nu mâncaţi nimic? Valetul mi-a spus că nici aseară n-aţi cinat.

— Îţi faci prea multe griji.

— Dar cum de nu vă este foame?

— Şi eşti şi prea insistent.

— Faptul că evitaţi să-mi răspundeţi la întrebări nu-mi linişteşte deloc temerile.

— Şi ce temeri ai, Colin?

Michener voia să-i spună despre liniile care îi brăzdau lui Clement fruntea, despre alarmanta sa paloare, despre venele care i se evidenţiau pe mâini şi la încheieturi. Însă se abţinu şi spuse doar:

— Cele legate de sănătatea dumneavoastră, Sfinte Părinte.

— Te pricepi de minune să eviţi provocările mele, zise Clement zâmbind.

— A te contrazice cu Sfântul Părinte este un demers inutil.

— A, infailibilitatea! Uitasem că eu am întotdeauna dreptate.

— Nu chiar întotdeauna, se hotărî Michener să-l înfrunte. Clement chicoti, apoi continuă:

— Ai la tine numele pe care l-ai găsit în arhivă?

Michener căută în buzunarul sutanei şi scoase biletul pe care scrisese chiar înainte de a auzi sunetele suspecte din arhivă. I-l dădu lui Clement şi spuse:

— Din nou, era cineva acolo.

— N-ar trebui să te surprindă. Aici nu există intimitate. Papa citi numele, apoi repetă cu voce

tare:

— Părintele Andrei Tibor.

Michener îşi făcuse temele.

— E un preot pensionar din România. Am verificat informaţiile pe care le avem despre el. Încă mai primeşte pensia la acea adresă.

— Vreau să te duci să vorbeşti cu el.

— O să-mi spuneţi de ce?

— Nu încă.

În ultimele trei luni, Clement fusese foarte preocupat. Bătrânul se străduise să îşi ascundă îngrijorarea, însă, după douăzeci şi patru de ani de prietenie, era greu să-i scape ceva lui Michener. Îşi amintea perfect când începuse anxietatea lui Clement. Imediat după o vizită la arhivă – la Riserva – şi la vechiul seif din spatele grilajului de fier.

— Aş putea să ştiu când anume intenţionaţi să-mi spuneţi?

— După rugăciuni, zise papa ridicându-se în picioare.

Plecară din birou şi merseră în tăcere spre etajul patru, oprindu-se în pragul unei uşi deschise. Capela din faţa lor era îmbrăcată în marmură albă şi avea vitralii impresionante care reprezentau Patimile lui Hristos. Clement venea aici în fiecare dimineaţă pentru câteva minute de meditaţie. Nimănui nu-i era permis să îl deranjeze. Orice putea să aştepte până când termina Sfântul Părinte de vorbit cu Dumnezeu.

Michener îl servea pe Clement de pe vremea când neamţul cel scorţos fusese pe rând arhiepiscop, cardinal, apoi secretar de stat al Vaticanului. Michener evoluase în acelaşi timp cu mentorul său spiritual, de la seminarist la preot, apoi la monsenior – ascensiunea sa culminând în urmă cu treizeci şi patru de luni, când Sacrul Colegiu al Cardinalilor îl alesese pe cardinalul Jakob Volkner cel de-al 267-lea succesor al

Sfântului Petru. Volkner îl numise imediat pe Michener secretarul său personal.

Michener ştia ce fel de om era Clement – un bărbat educat în Germania postbelică, măcinată de mişcări sociale, care deprinsese talentul de diplomat în locaţii capricioase precum Dublin, Cairo, Cape Town şi Varşovia. Volkner era extrem de răbdător şi foarte meticulos. Michener nu pusese niciodată la îndoială credinţa şi caracterul mentorului său şi decisese cu mult timp în urmă că s-ar putea considera un om împlinit dacă ar fi doar jumătate din omul care era Volkner.

Clement îşi încheie rugăciunile, îşi făcu semnul crucii, apoi sărută crucea pectorală care îi împodobea partea din faţă a robei albe. Clipele sale de linişte nu duraseră prea mult în această zi. Papa se ridică de pe scaunul de rugăciune, dar mai zăbovi câteva momente în faţa altarului. Michener aşteptă în tăcere într-un colţ până când suveranul pontif se îndreptă spre el.

— Intenţionez să mă explic într-o scrisoare faţă de părintele Tibor. Îi voi da dezlegare papală să îţi încredinţeze anumite informaţii.

Nici acest lucru nu justifica necesitatea călătoriei în România.

— Când doriţi să plec?

— Mâine. Cel târziu poimâine.

— Nu ştiu dacă e o idee atât de bună. Nu poate să se ocupe un nunţiu pupai de această problemă?

— Te asigur, Colin, că n-o să mor cât timp eşti tu plecat. Poate că arăt eu mai rău, dar mă simt bine.

Acest lucru fusese confirmat şi de doctorii lui Clement în urmă cu mai puţin de o săptămână. După o serie de teste, papa fusese declarat sănătos; nu-l pândea nici o boală care să-l ţină la pat. Însă doctorul papal menţionase în particular că stresul era inamicul de moarte al lui Clement, dar declinul

lui rapid din ultimele luni arăta că avea ceva pe suflet care-l rodea pe dinăuntru.

— N-am spus că arătaţi rău, Sfinţia Voastră.

— Nu era nevoie, zise bătrânul făcând un semn înspre ochii lui Michener. Văd totul acolo. Am învăţat să le descifrez mesajul.

— De ce trebuie să luaţi legătura cu acest preot? întrebă Michener ridicând foaia de hârtie.

— Ar fi trebuit să o fac imediat după ce am fost în Riserva. Dar m-am abţinut, zise Clement, apoi făcu o pauză. Nu mai rezist. Nu am de ales.

— Cum se face că suveranul pontif al Bisericii Romano-Catolice nu are de ales?

Papa se îndepărtă puţin şi se uită la un crucifix de pe perete. Două lumânări scurte şi groase ardeau de o parte şi de alta a altarului de marmură.

— Te duci la tribunal în dimineaţa aceasta? întrebă Clement, cu spatele la el.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Suveranul pontif al Bisericii Romano-Catolice este liber să aleagă ce răspuns să dea.

— Dacă îmi aduc bine aminte, mi-aţi spus să merg la tribunal. Aşa că, da, voi fi acolo. Într-o cameră plină de reporteri.

— Ea o să fie acolo?

Michener ştia exact la cine se referea bătrânul.

— Mi s-a spus că a solicitat o legitimaţie de acces pentru acest eveniment.

— Ai idee de ce este interesată de acest eveniment?

Michener dădu din cap că nu.

— După cum v-am spus deja, am aflat de prezenţa ei la tribunal din întâmplare.

— Dar ce fericită întâmplare! Zise Clement întorcându-se spre el. Michener se întreba de ce era papa atât de interesat de acest subiect.

— E normal să-ţi pese, Colin. Ea reprezintă o parte din trecutul tău. O parte pe care nu trebuie să

o uiţi.

Clement aflase întreaga poveste doar pentru că Michener avusese nevoie de un confesor, iar arhiepiscopul de Köln fusese cel mai apropiat tovarăş al său. Fusese singurul moment când îşi încălcase jurămintele clericale într-un sfert de secol de când era preot. Se gândise să renunţe la sutană, însă Clement îl convinsese să nu facă o mişcare atât de radicală, explicându-i că sufletul se întăreşte doar prin depăşirea slăbiciunilor. Nu ar fi câştigat nimic dacă ar fi renunţat la preoţie. Acum, la mai bine de doisprezece ani de la acele evenimente, Michener ştia că Jakob Volkner avusese dreptate. Era secretarul papal. De aproape trei ani era alături de Clement al XV-lea în încercarea de a stăpâni combinaţia ireconciliabilă dintre cultură şi educaţie catolică. Faptul că participarea lui se baza în totalitate pe încălcarea jurămintelor faţă de Dumnezeu şi faţă de Biserica lui nu părea să-l deranjeze pe papă. Iar conştientizarea acestui lucru începuse să-l neliniştească.

— N-am uitat nimic din ce s-a întâmplat, şopti el. Papa se apropie de el şi îi puse o mână pe umăr.

— Să nu deplângi ceea ce e deja pierdut. E nesănătos şi nefolositor.

— Nu mi-e uşor că trebuie să trăiesc în minciună.

— Dumnezeul tău te-a iertat. Iertarea e tot ce îţi trebuie.

— Cum puteţi fi sigur de asta?

— Sunt. Şi, dacă nu ai încredere în capul infailibil al Bisericii Catolice, atunci în cine mai ai încredere?

Un zâmbet însoţi remarca hazlie, făcându-l pe Michener să nu ia lucrurile prea în serios. Zâmbi şi el.

— Sunteţi imposibil. Clement îşi retrase mâna.

— Adevărat, dar sunt irezistibil.

— O să-mi amintesc asta.

— Aşa să faci. Scrisoarea către părintele Tibor va fi gata cât de curând. Îi voi solicita un răspuns în scris, dar, dacă doreşte să-ţi vorbească, ascultă-l, întreabă-l tot ce vrei, iar apoi dezvăluie-mi toate amănuntele. Înţelegi?

Michener se întreba cum ar putea şti ce să întrebe, din moment ce n-avea nici cea mai vagă idee de ce anume se ducea în România, însă se mulţumi doar să spună:

— Înţeleg, Sfinţia Voastră. Ca întotdeauna.

— Aşa e, Colin, zise Clement zâmbind. Ca întotdeauna.

Capitolul 3.

11.00 a. m.

Michener intră în clădirea Tribunalului. Sala de şedinţe, care fusese martoră la patru sute de ani de istorie a Bisericii, era o încăpere elegantă de marmură albă şi gri, împodobită cu un model geometric de mozaic viu colorat.

Două gărzi suedeze în haine simple deschiseră uşile de bronz şi se înclinară când îl recunoscură pe secretarul papei. Michener aşteptase o oră până să intre. Ştia că prezenţa lui va crea rumoare – foarte rar se întâmpla ca la dezbateri să participe cineva atât de apropiat papei.

La insistenţele lui Clement, Michener citise cele trei cărţi ale lui Kealy şi îl informase în secret pe suveranul pontif în legătură cu conţinutul lor scandalos. Clement nu le citise el însuşi, întrucât acest act ar fi stârnit prea multe speculaţii. Cu toate acestea, papa fusese foarte interesat de ce scrisese părintele Kealy. În timp ce se aşeza pe un scaun din fundul sălii, Michener îl văzu, pentru prima dată, pe Thomas Kealy.

Acuzatul stătea singur la masă. Kealy părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, cu părul roşcat şi des şi cu o faţă tânără şi plăcută. Rânjetul ce-i apărea sporadic pe chip părea bine calculat – înfăţişarea şi gesturile, aproape intenţionat excentrice. Michener citise toate rapoartele întocmite de tribunal în timpul lucrărilor şi toate, fără excepţie, îl prezentau pe Kealy ca pe un infatuat nonconformist. „În mod evident, un oportunist”, cum scrisese unul dintre cei care îl investigaseră. Şi totuşi, Michener trebuia să recunoască faptul că argumentele lui Kealy erau, în multe privinţe, convingătoare.

Kealy era interogat de cardinalul Alberto Valendrea, secretarul de stat al Vaticanului, iar Michener nu şi-ar fi dorit să fie în locul acestuia. Kealy juca dur. Toţi cardinalii şi episcopii erau ultraconservatori, după părerea lui Michener. Nici unul dintre ei nu îmbrăţişase învăţăturile celui de-al II-lea Consiliu al Vaticanului şi nici unul nu îl susţinea pe Clement al XV-lea. Valendrea era în mod deosebit cunoscut pentru cât de dogmatic se dovedea. Membrii tribunalului erau toţi înveşmântaţi în robele oficiale, cardinalii în mătase stacojie, episcopii în lână neagră şi erau adunaţi cu toţii în spatele unei mese de marmură aşezate sub una dintre picturile lui Rafael.

— Nimeni nu e mai departe de Dumnezeu decât un eretic, zise cardinalul Valendrea.

Vocea lui puternică răsuna în încăpere.

— Mie mi se pare, Eminenţă, zise Kealy, că, cu cât este mai încifrat un eretic, cu atât devine mai periculos. Eu nu-mi ascund nemulţumirea şi dezacordul. Dezbaterea deschisă este, după părerea mea, sănătoasă pentru Biserică.

Valendrea ridică de pe masă trei cărţi, iar Michener recunoscu copertele lucrărilor lui Kealy.

— Acestea reprezintă o erezie. Nu pot să le numesc altfel.

— Pentru că pledez pentru renunţarea la celibat a preoţilor? Pentru că sunt de părere că şi femeile ar putea fi preoţi? Pentru că eu consider că un preot îşi poate iubi soţia, copilul şi pe Dumnezeul său asemenea altor fraţi pentru credinţă? Pentru că eu cred că papa nu este infailibil? Că e om, supus greşelii? Asta numiţi erezie?

— Mă îndoiesc că există cineva în acest tribunal care ar susţine altceva. Şi nimeni nu păru dornic să-l contrazică.

Michener îl privi pe Valendrea foindu-se în scaun. Cardinalul era scund şi pântecos ca un hidrant. O şuviţă cârlionţată de păr alb îi atârna pe

frunte, contrastând puternic cu pielea măslinie. La cei şaizeci de ani ai săi, Valendrea se bucura de luxul de a fi cel mai tânăr membru al curiei dominate de bărbaţi mult mai în vârstă. Nu avea nici acea solemnitate pe care cei din afară o asociau cu un reprezentat al Bisericii. Fuma aproape două pachete de ţigări pe zi, deţinea o pivniţă de vinuri pentru care era invidiat de mulţi şi frecventa în mod regulat cercurile mondene europene. Familia lui era înstărită, iar o mare parte din bani îi reveneau lui, datorită poziţiei sale de cel mai în vârstă membru al familiei pe linie paternă.

Presa îl etichetase de mult timp pe Valendrea drept „papabil", un titlu care însemna că era eligibil pentru pontificat, conform vârstei, rangului şi influenţei pe care o exercita. Michener auzise zvonuri că secretarul de stat făcea deja aranjamentele pentru următorul conclav, purtând negocieri cu cei cu care nu căzuse încă la o înţelegere. Clement fusese forţat să-l numească secretar de stat, poziţia cea mai influentă după papă, deoarece o parte semnificativă a cardinalilor insistaseră ca Valendrea să ocupe respectiva poziţie, iar Clement era suficient de viclean încât să le facă pe plac celor care îl susţinuseră când fusese ales papă. Mai mult chiar, papa explicase în acel moment că e bine „să-ţi ţii prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape".

Valendrea îşi sprijinea mâinile pe masă. N-avea nici o hârtie în faţă. Era cunoscut faptul că nu avea nevoie de materiale de referinţă şi că vorbea întotdeauna liber.

— Părinte Kealy, mulţi din rândul Bisericii consideră că experimentul cu cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului nu a fost un succes, iar dumneata eşti dovada vie a acestui eşec. Preoţii nu au libertate de expresie. Sunt prea multe opinii pe lume pentru a ne permite acest lux. Această Biserică trebuie să vorbească printr-o singură voce, adică a Sfântului Părinte.

— Şi sunt la fel de mulţi cei care consideră că infailibilitatea papei şi celibatul sunt doctrine greşite, datând de pe vremea când lumea era analfabetă, iar Biserica era coruptă.

— Eu nu-ţi împărtăşesc punctul de vedere. Dar, chiar dacă prelaţii despre care vorbeşti dumneata există, aceştia îşi păstrează opiniile pentru ei.

— Teama e o cale bună de a pecetlui buzele, Eminenţa Voastră.

— Nu cred că despre teamă e vorba aici.

— Din poziţia în care mă aflu acum, permiteţi-mi să vă contrazic.

— Biserica nu îi pedepseşte pe preoţi pentru ceea ce gândesc, părinte, ci doar pentru faptele lor. Acelea asemănătoare cu ale dumitale. Organizaţia dumitale e o insultă la adresa Bisericii pe care o slujeşti.

— Dacă nu mi-ar fi păsat de Biserică, Eminenţa Voastră, atunci aş fi renunţat pur şi simplu la sutană. În schimb, eu îmi iubesc suficient de mult Biserica pentru a-mi dori să-i schimb politica.

— Ţi-ai imaginat că Biserica va sta cu mâinile în sân în timp ce dumneata îţi încalci jurămintele, trăieşti cu o femeie şi te absolvi de orice păcat? Valendrea ridică din nou cartea şi continuă: Pentru ca apoi să mai şi scrii despre asta? Ai căutat-o pur şi simplu cu lumânarea.

— Chiar credeţi că toţi preoţii şi-au păstrat jurământul de castitate? întrebă Kealy.

Întrebarea îi captă atenţia lui Michener. Observă că şi reporterii ciuliseră urechile.

— Contează mai puţin ce cred eu. Această problemă depinde de fiecare preot. Fiecare a depus un jurământ în faţa Bisericii şi a lui Dumnezeu. Mă aştept ca acest jurământ să fie şi respectat. Oricine îl încalcă ar trebui să plece sau să fie forţat să plece din rândurile Bisericii.

— Dumneavoastră v-aţi păstrat jurământul, Excelenţă?

Michener fu surprins de curajul lui Kealy. Probabil că ştia deja ce îl aştepta, aşa că nu mai conta ce făcea. Valendrea dădu din cap.

— V-aţi formulat apărarea pe un afront personal?

— Este o simplă întrebare.

— Da, părinte, mi-am respectat jurământul de castitate. Kealy nu păru impresionat.

— Ce alt răspuns mai aveţi la această întrebare?

— Vrei să spui că sunt mincinos?

— Nu, Eminenţă. Numai că nici un preot, cardinal sau episcop n-ar recunoaşte ce are în suflet. Suntem obligaţi să spunem doar ce ne cere Biserica. N-am nici cea mai vagă idee ce simţiţi cu adevărat şi e trist că lucrurile stau astfel.

— Ce simt eu este irelevant pentru erezia dumitale.

— Se pare, Eminenţa Voastră, că deja m-aţi judecat.

— Nu mai mult decât te judecă Dumnezeu. Care chiar *este* infailibil. Sau poate că şi cu el vrei să intri în polemică?

— Dar când anume a decretat Dumnezeu că preoţii n-au voie să se bucure de dragostea unui partener?

— Partener? De ce nu-i zici simplu femeie?

— Pentru că dragostea nu cunoaşte limite, Eminenţă.

— Aşadar, susţii şi homosexualitatea?

— Susţin doar că fiecare individ trebuie să asculte de propria inimă. Valendrea dădu dezaprobator din cap.

— Ai uitat, părinte, că ordinul tău se bazează pe uniunea cu Hristos? Adevărul care îţi defineşte identitatea – care este la fel pentru toţi membrii acestui tribunal – se bazează pe participarea totală

la această uniune. Eşti doar o întruchipare pământeană a lui Hristos.

— Dar de unde ştim noi cum este de fapt acea întruchipare? Nici unul dintre noi n-a fost în preajma lui Hristos când vieţuia pe pământ.

— Este exact aşa cum spune Biserica.

— Dar nu a plămădit oare omul divinul pentru a-i servi interesele?

Valendrea ridică sprânceana dreaptă plin de neîncredere.

— Aroganţa ta este fără margini. Susţii că Hristos însuşi n-a fost cast? Că el n-a pus Biserica sa mai presus de orice? Că nu s-a contopit cu Biserica sa?

— N-am informaţii despre preferinţele sexuale ale lui Hristos şi nici dumneavoastră nu aveţi.

Valendrea ezită un moment, apoi continuă:

— Celibatul dumitale, părinte, este un dar pe care i-l oferi lui Dumnezeu. O manifestare a devotamentului dumitale. Aceasta este doctrina Bisericii. Cea pe care dumneata nu poţi sau nu doreşti să o înţelegi.

Kealy îi răspunse citând alte dogme, iar Michener nu se mai concentră asupra dezbaterii. Evitase să privească în jur, spunându-şi că nu acesta era motivul pentru care se afla acolo, însă privirea lui trecu în grabă peste cei aproape o sută de oameni care se aflau în sală şi în cele din urmă se opri asupra unei femei care stătea la două rânduri în spatele lui Kealy.

Avea părul bogat, negru şi strălucitor. Îşi aminti că odinioară şuviţele formau un fel de coamă deasă şi miroseau a lămâie proaspătă. Acum erau scurte şi pieptănate cu degetele. Îi întrezărea doar profilul, însă nasul micuţ şi buzele subţiri erau neschimbate. Avea tenul ciocolatiu, trădându-i originea – mama ţigancă româncă, tatăl jumătate ungur, jumătate sas. Numele ei, Ecaterina Leu, însemna „leu pur”, o descriere pe care el o

considerase întotdeauna foarte potrivită, ţinând cont de firea ei nestatornică şi de fanatismul convingerilor sale.

Se cunoscuseră în München. El avea treizeci şi trei de ani şi îşi încheia doctoratul în drept. Ea avea douăzeci şi cinci de ani şi încerca să decidă ce carieră să aleagă, oscilând între jurnalist şi autor de nuvele. Ştia că era preot; petrecuseră doi ani împreună, după care îşi dăduse arama pe faţă: „Dumnezeul tău sau eu", îi spusese ea.

Iar el îl alesese pe Dumnezeu.

— Părinte Kealy, zicea Valendrea, esenţa credinţei noastre rezidă în faptul că nimic nu poate fi luat sau adăugat. Trebuie să îmbrăţişezi învăţăturile Bisericii noastre în totalitate sau să le respingi complet. Nu există noţiunea de catolic pe jumătate. Principiile noastre, aşa cum sunt ele prezentate de Sfântul Părinte, nu sunt profane şi nu pot fi diluate. Sunt la fel de pure ca Dumnezeu.

— Presupun că l-aţi citat pe papa Benedict al XV-lea, zise Kealy.

— Eşti un bărbat versat. Ceea ce mă face să fiu şi mai trist din cauza ereziei dumitale. Un om inteligent ca dumneata ar trebui să înţeleagă că Biserica nu tolerează să fie atacată direct. Cu atât mai puţin în felul în care ai făcut-o dumneata.

— Vreţi să spuneţi că Biserica se teme de polemici.

— Spun că Biserica stabileşte reguli. Dacă nu eşti de acord cu ele, adună suficiente voturi pentru a alege un papă care le va schimba. Altfel, trebuie să faci ceea ce ţi se spune.

— A, am uitat. Sfinţia Sa, papa este infailibil. Tot ceea ce spune el referitor la credinţă este invariabil corect. Nu-i aşa că am enunţat corect dogma?

Michener observă că nici unul dintre ceilalţi membri ai tribunalului nu făcu nici măcar o încercare de a rosti vreun cuvânt. După toate aparenţele, secretarul de stat era anchetatorul de

serviciu. Ştia că toţi ceilalţi membri ai juriului îi erau loiali lui Valendrea şi şansele ca vreunul dintre ei să iasă din cuvântul binefăcătorului său erau minime. Însă Thomas Kealy îi uşura munca, făcându-şi mult mai mult rău decât i-ar fi putut face vreo întrebare din partea lor.

— E corectă, zise Valendrea. Infailibilitatea papală este un concept de bază pentru Biserică.

— O altă dogmă creată de om.

— O altă dogmă la care aderă *această* Biserică.

— Eu sunt un preot care îşi iubeşte Dumnezeul şi Biserica sa, zise Kealy. Nu văd de ce, dacă nu sunt de acord cu aceste dogme, trebuie să fiu excomunicat. Polemicile şi dezbaterile nu fac decât să genereze politici inteligente. De ce se teme această Biserică de aşa ceva?

— Părinte, această audiere nu este despre libertatea de expresie. Noi nu aveam o constituţie ca a americanilor care să ne garanteze acest drept. Această audiere este despre legătura ta neruşinată cu o femeie, despre faptul că te-ai absolvit public de păcate, pe tine şi pe acea femeie şi despre disensiune. Toate acestea sunt în opoziţie directă cu legile bisericii din care faci parte.

Privirea lui Michener poposi din nou asupra lui Kate. Acesta era numele pe care i-l dăduse, cu scopul de a transfera o parte din moştenirea lui irlandeză asupra personalităţii ei est-europene. Ea stătea cu spatele drept, cu un carneţel în poală, concentrându-se să urmărească această dezbatere.

Michener îşi aminti de ultima lor vară în Bavaria, când el îşi luase trei săptămâni de vacanţă între semestre. Merseseră într-un sat din Alpi şi stătuseră la un han înconjurat de piscuri înzăpezite. Ştia că nu era o idee bună, însă pe atunci ea stârnise în el sentimente de care el nu se crezuse capabil. Ce spusese cardinalul Valendrea despre Iisus Hristos şi despre uniunea unui preot cu Biserica constituia într-adevăr fundamentul

celibatului clerical. Un preot trebuia să se dedice doar Dumnezeului său şi Bisericii. Dar din acea vară începuse şi el să se întrebe de ce nu putea iubi simultan o femeie, Biserica şi pe Dumnezeul său. Ce spusese Kealy? „Asemenea altor fraţi întru credinţă."

Michener simţi că era privit. Alungându-şi gândurile din minte, îşi dădu seama că Ecaterina îşi întorsese capul şi se uita acum fix la el.

Chipul ei purta încă hotărârea pe care el o găsise atât de atrăgătoare. Ochii uşor migdalaţi, gura cu colţurile în jos, maxilarul delicat şi feminin erau neschimbate. Faţa ei n-avea, pur şi simplu, linii ascuţite. Acestea erau ascunse adânc în personalitatea ei – iar el ştia asta. Îi analiză expresia de pe chip şi încercă să îşi dea seama ce simţea. Nu era furie. Nu era resentiment. Nu era afecţiune. O privire goală care nu părea să transmită nimic. Nici măcar un salut. Nu se simţea bine în preajma cuiva care îi amintea de trecut. Probabil că ştiuse că el avea să fie acolo şi nu voia să-i dea satisfacţia că încă îi păsa. La urma urmei, despărţirea lor nu fusese una amiabilă.

Ea îşi întoarse privirea, iar neliniştea lui începu să scadă.

— Părinte Kealy, zise Valendrea, te întreb simplu. Renunţi la erezia ta? Recunoşti că ai făcut ceva ce este împotriva legilor Bisericii şi ale lui Dumnezeu?

Preotul se trase mai aproape de masă şi zise:

— Nu consider că a iubi o femeie e împotriva legilor lui Dumnezeu. Aşa că iertarea acelui păcat nu este necesară. Am dreptul să spun ceea ce gândesc, aşa că nu am de ce să mă scuz pentru gruparea pe care o conduc. Nu am făcut nimic rău, Eminenţa Voastră.

— Eşti un om nesăbuit, părinte. Ţi-am dat toate ocaziile posibile pentru a te căi. Biserica poate şi se cuvine să fie iertătoare. Dar căinţa

trebuie să funcţioneze în ambele sensuri. Penitenţa trebuie să fie de bunăvoie.

— Eu nu caut iertare.

— Mă doare inima pentru tine şi pentru discipolii tăi, părinte, zise Valendrea dând din cap în semn de neputinţă. În mod evident, sunteţi în mâna diavolului.

Capitolul 4.

1.05 p. m.

Cardinalul Alberto Valendrea stătea în picioare tăcut, sperând că euforia de mai devreme, de la tribunal, îi va calma iritarea în continuă creştere. Era uimitor cum o experienţă neplăcută putea să ruineze complet una plăcută.

— Ce crezi, Alberto? întrebă Clement al XV-lea. E timpul să mă arăt mulţimii? întrebă papa arătând spre alcov şi spre fereastra deschisă.

Pe Valendrea îl irita să-l vadă pe papă că îşi pierdea vremea stând în faţa mulţimii şi făcându-le cu mâna oamenilor adunaţi în Piaţa Sfântul Petru. Serviciul de pază şi protecţie al Vaticanului îl avertizase în privinţa unui asemenea gest, însă acest bătrân nebun ignora cu desăvârşire avertismentele. Presa scria despre asta tot timpul, comparându-l pe neamţ cu Ioan al XXIII-lea. Şi chiar erau asemănări între ei. Amândoi ajunseseră pe tron în jurul vârstei de optzeci de ani. Amândoi fuseseră o soluţie provizorie. Amândoi şocaseră pe toată lumea prin comportamentul lor.

Valendrea ura felul în care observatorii Vaticanului făceau analogia între fereastra deschisă a papei şi spiritul lui însufleţit, deschiderea lui, personalitatea lui charismatică. Pontificatul nu însemna doar popularitate. Însemna consecvenţă, iar el dispreţuia felul în care Clement se putea lipsi de obiceiurile deja împământenite. Ajutoarele lui nu mai îngenuncheau în faţa lui. Foarte puţini îi mai sărutau inelul papal. Şi foarte rar se întâmpla ca Clement să folosească persoana întâi plural, aşa cum vorbiseră papii de-a lungul timpului. „Suntem în secolul XXI”, îi plăcea lui Clement să spună, în timp ce decreta sfârşitul altei dogme ce data de secole.

Valendrea îşi amintea de vremea nu foarte îndepărtată în care papii nu apăreau în dreptul unei ferestre deschise. Lăsând la o parte îngrijorarea în privinţa securităţii, apariţiile rare confereau o aură de mister şi nimic nu stârnea mai multă credinţă şi supunere decât ideea de miracol.

Servise papii timp de aproape patruzeci de ani, evoluând în curie rapid, câştigându-şi pălăria de cardinal înainte de a împlini cincizeci de ani. Acum deţinea a doua mare putere din Biserica Catolică – era secretar de stat, o poziţie-cheie la Vatican. Dar voia mai mult. Îşi dorea cea mai de sus poziţie. Aceea în care nimeni nu ar putea să-i conteste deciziile. În care cuvântul său era infailibil şi de necombătut.

Voia să fie papă.

— E o zi minunată, zise papa. A trecut ploaia. Aerul e ca la mine acasă, în munţii din Germania. Are prospeţimea înălţimilor. Ce păcat că trebuie să stăm în casă!

Clement merse în alcov, dar nu suficient de mult încât să fie văzut de afară. Papa purta o sutană de pânză, iar de umeri îi era prinsă tradiţionala vestă albă. În picioare avea pantofi stacojii şi o bonetă albă îi acoperea creştetul capului chel. Era singurul prelat dintre zecile de mii de catolici care se putea îmbrăca astfel.

— Sfinţia Voastră veţi putea să vă dedicaţi acestei activităţi plăcute după terminarea conferinţei de presă. Eu, din păcate, am alte obligaţii, iar activitatea de la tribunal mi-a ocupat întreaga dimineaţă.

— N-ar dura decât câteva momente, zise Clement.

Valendrea ştia că neamţului îi plăcea să îl tachineze. Dinspre fereastra deschisă venea zumzetul Romei, acel sunet unic al celor trei milioane de suflete şi al maşinilor lor mişcându-se prin poroasa cenuşă vulcanică.

Şi Clement păru să remarce vuietul.

— Acest oraş are un sunet atât de ciudat!

— Este sunetul *nostru.*

— A, aproape că am uitat. Dintre noi toţi, numai tu eşti italian. Valendrea stătea lângă un baldachin lucrat în lemn de stejar, ale cărui zgârieturi şi crăpături erau atât de numeroase, încât păreau a face parte din ornamente. O pătură croşetată cam roasă acoperea un capăt de pat, iar două perne enorme, celălalt capăt. Mobila din restul camerei era tot în stil german: dulapul, măsuţa de toaletă şi mesele erau pictate în culori vii, în stil bavarez. Nu mai fusese ales un preot de origine germană din secolul al XXI-lea. Clement al II-lea fusese sursa de inspiraţie a lui Clement al XV-lea, lucru din care suveranul pontif nu făcea un secret. Însă, conform surselor, acel Clement murise otrăvit. O lecţie pe care acest neamţ n-ar trebui s-o uite, după cum îşi zicea Valendrea adesea.

— Probabil că ai dreptate, murmură Clement. Vizitele mai pot aştepta. Avem treabă acum, nu-i aşa?

O pală de vânt veni dinspre fereastră şi răscoli hârtiile de pe birou. Valendrea se aplecă şi le prinse înainte ca ele să ajungă la unitatea computerului. Clement nu-l pornise încă. Era primul papă care se descurca foarte bine la calculator – un alt lucru admirat de mass-media – însă Valendrea nu considera această abilitate un atu. Calculatoarele şi liniile de fax erau mult mai uşor de monitorizat decât telefoanele.

— Mi s-a spus că ai fost plin de vervă în dimineaţa aceasta, zise Clement. Care va fi decizia tribunalului?

Valendrea presupuse că Michener îl informase. Îl remarcase pe secretarul papal în rândurile audienţei.

— Nu ştiam că Sfântul Părinte este atât de interesat de problema discutată la tribunal.

— E greu să rămâi indiferent. Piaţa de jos e plină de care de televiziune. Aşa că te rog să-mi

răspunzi la întrebare.

— Părintele Kealy nu a făcut faţă la dialog. Va fi excomunicat. Părintele îşi împreună mâinile la spate.

— Nu şi-a cerut scuze?

— A fost atât de arogant, până la limita insultei şi şi-a permis să ne provoace.

— Poate că ar trebui să-i acceptăm provocările.

Sugestia papei îl prinse pe Valendrea cu garda jos, însă zecile de ani de diplomaţie îl învăţaseră cum să-şi ascundă surpriza în spatele unei întrebări.

— Şi care ar fi scopul acestei întreprinderi atât de neortodoxe?

— De ce e nevoie ca orice să aibă o finalitate? Poate chiar ar trebui să ascultăm şi un punct de vedere care este diferit de al nostru.

Valendrea rămase ţeapăn.

— Nu văd cum am putea discuta deschis problema celibatului. Această dogmă datează de cinci sute de ani. Care ar fi atunci următorul pas? Să le dăm femeilor dreptul de a fi preotese? Să le permitem preoţilor să se căsătorească? Să fim de acord cu contracepţia? Să acceptăm instaurarea dogmei complet opuse?

Clement se apropie de pat şi îşi înălţă privirea spre imaginea lui Clement al II-lea de pe perete. Valendrea ştia că acest portret fusese adus dintr-o pivniţă cavernoasă unde zăcuse timp de sute de ani.

— Era episcop de Bamberg. Un bărbat simplu, care nu avea nici cea mai mică ambiţie de a deveni preot.

— Era confidentul regelui, zise Valendrea. Avea sprijin politic. Omul potrivit la locul potrivit.

— La fel ca mine, presupun, zise Clement, întorcându-se cu faţa spre el.

— Alegerea Sfinţiei Voastre s-a făcut printr-o majoritate covârşitoarea a cardinalilor, fiecare

dintre ei influenţaţi de Sfântul Duh.

Gura lui Clement se strâmbă într-o grimasă.

— Sau poate se datorează faptului că nici unul n-a fost capabil să adune suficiente voturi.

Era evident că discutau în contradictoriu.

— Eşti un bărbat ambiţios, Alberto. Crezi că dacă o să porţi pălăria albă pe creştet, asta o să te facă fericit. Te asigur eu că nu va fi aşa.

Mai purtaseră conversaţii în contradictoriu până acum, însă patosul discuţiilor lor se intensificase în ultimul timp. Fiecare ştia ce sentimente nutrea celălalt. Nu erau prieteni şi nici nu aveau să devină vreodată. Valendrea se amuza copios de faptul că oamenii credeau că, doar pentru că el era cardinal şi Clement era papă, ei doi trebuiau să aibă o relaţie sacră – două suflete pioase care puneau interesele Bisericii pe primul loc. În schimb, ei erau oameni foarte diferiţi, iar relaţia lor se baza doar pe politici opuse. Din fericire, nici unul nu îşi arăta antipatia pe faţă. Valendrea era mult mai înţelept de atât – papa nu trebuia să intre în polemici cu nimeni – iar Clement părea să înţeleagă de câtă trecere se bucura secretarul de stat.

— Nu-mi doresc nimic altceva, Sfinte Părinte, decât să aveţi parte de o viaţă lungă şi prosperă.

— Nu eşti un mincinos priceput.

Se cam săturase de împunsăturile bătrânului.

— Ce contează? Nu veţi fi aici când se va întruni conclavul. N-are sens să vă bateţi capul cu ce se va întâmpla după ce nu veţi mai fi.

— Nu contează, zise Clement. Voi fi înmormântat în Bazilica Sfântul Petru, alături de ceilalţi bărbaţi care au ocupat această poziţie. Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de succesorul meu. În schimb, acelui bărbat? Acelui bărbat ar trebui să-i pese foarte mult.

Oare ce anume ştia bătrânul prelat? Părea să îşi fi făcut un obicei în ultimul timp din a mai

strecura câte o aluzie ciudată.

— Greşesc cu ceva faţă de dumneavoastră, Sfinte Părinte? Lui Clement îi scânteiară ochii de furie.

— Eşti un oportunist, Alberto. Un parvenit politic. S-ar putea să-ţi înşel aşteptările şi să mai trăiesc încă zece ani.

Valendrea decise să nu se mai prefacă.

— Mă îndoiesc.

— De fapt, chiar sper ca tu să îmi urmezi. O să ţi se pară complet diferit de cum te aştepţi tu să fie. Poate că tu ar trebui să fii cel ales.

Acum chiar îl făcuse curios pe Valendrea.

— Ales pentru ce?

Papa rămase tăcut preţ de câteva momente. Apoi continuă:

— Ales papă, bineînţeles. Ce altceva?

— Ce anume vă macină sufletul?

— Suntem nişte proşti, Alberto. Toţi suntem, în măreţia noastră, nişte proşti. Dumnezeu e mult mai inteligent decât şi-ar imagina oricare dintre noi.

— Mă îndoiesc că vreun credincios ar contesta acest lucru.

— Ne chinuim să căutăm înţelesuri pentru dogmele noastre, iar, în plin proces, ruinăm vieţile oamenilor asemenea părintelui Kealy. E doar un biet preot care încearcă să facă aşa cum îi dictează conştiinţa.

— Arată mai degrabă a oportunist – ca să folosesc sintagma dumneavoastră. Un bărbat căruia îi place să fie în lumina reflectoarelor. Cu siguranţă ne-a înţeles politica în momentul în care a jurat să respecte învăţăturile noastre.

— Dar ale cui învăţături? Oamenii ca tine şi ca mine le-au proclamat Cuvintele Domnului. Oamenii asemenea nouă îi împing pe alţii să încalce aceste învăţături. Deseori mă întreb: este oare dogma noastră scumpă gândirea Celui Atotputernic sau e doar născocirea unor preoţi?

Valendrea catalogă acest interogatoriu drept un alt exemplu de comportament straniu pe care îl afişa papa în ultima vreme. Se întreba dacă nu cumva ar trebui să meargă mai departe, însă se gândi că era probabil pus din nou la încercare, aşa că se mulţumi să răspundă în maniera în care îi era la îndemână:

Consider că dogma şi Cuvântul Domnului sunt unul şi acelaşi lucru.

Bun răspuns! Citat din cărţi până la ultima virgulă. Din păcate, Alberto, tocmai această credinţă se va dovedi, în ultimă instanţă, a fi greşeala ta.

Apoi papa se întoarse şi se apropie de fereastră.

Capitolul 5.

Michener păşi în soarele amiezii. Ploaia dimineţii se risipise, iar cerul era pe alocuri acoperit de nori pestriţi, cu peticele albastre vărgate de traiectoria unui avion ce se deplasa spre est. În faţa lui se întindea Piaţa Sfântul Petru pavată cu piatră cubică, purtând încă semnele furtunii, cu bălţoace din loc în loc, ca o salbă de lacuri. Echipele de televiziune erau încă acolo, cele mai multe transmiţând informaţii în studio.

Plecase de la tribunal înainte de suspendarea şedinţei. Unul dintre asistenţii săi îl informase că dezbaterea dintre părintele Kealy şi cardinalul Valendrea continuase mai bine de două ore. Avea nelămuriri în privinţa motivului audierii. Decizia de a-l excomunica pe părintele Kealy fusese cu siguranţă luată înainte ca preotul să fie chemat. Foarte puţini preoţi acuzaţi ajunseseră la Roma în faţa tribunalului, aşa că, mai mult ca sigur, Kealy venise pentru a atrage atenţia asupra mişcării pe care o conducea. În câteva săptămâni, Kealy avea să fie scos în afara Vaticanului, devenind un simplu preot expatriat din sânul Bisericii, care era, în viziunea sa, un dinozaur pe cale de dispariţie.

Uneori însuşi Michener credea în criticile care i se aduceau Bisericii, gândindu-se că se putea foarte bine ca Kealy să aibă dreptate.

Aproape o jumătate dintre catolicii din întreaga lume locuiau acum în America Latină. Dacă mai adăugai Africa şi Asia, proporţia ajungea la trei sferturi. Să contracarezi această majoritate şi în acelaşi timp să ţii cont de europeni şi de italieni constituia o provocare zilnică. Însă Biserica Romano-Catolică făcea asta de aproape două mii de ani – un lucru pe care nici o altă instituţie nu îl mai făcea – iar în faţa sa era în derulare una dintre cele mai mari manifestaţii ale Bisericii.

Piaţa în formă de cheie, cuprinsă între colonadele semicirculare ale lui Bernini, îţi tăia respiraţia prin măreţia ei. Michener fusese întotdeauna fascinat de Vatican. Venise prima oară aici în urmă cu doisprezece ani, ca preot asistent al arhiepiscopului de Köln – după ce virtutea îi fusese pusă la încercare de Ecaterina Leu, lucru care făcuse ca hotărârea de a rămâne în slujba Bisericii să îi devină de nestrămutat. Îşi amintea că analizase în amănunt cei 108 acri ai fortăreţei, minunându-se în faţa a ceea ce constituia rezultatul a două milenii de perfecţionare a artei de a înălţa edificii.

Micuţa naţie nu ocupa nici una dintre colinele pe care fusese înălţată iniţial Roma, în schimb se aglomerase pe Mons Vaticanus, singura colină dintre cele şapte despre care pomeneau cei din vechime şi pe care şi-o aminteau şi oamenii moderni. Mai puţin de două sute dintre ei erau cetăţeni ai oraşului şi foarte puţini aveau paşaport. Nimeni nu se născuse aici, puţini în afară de papi muriseră aici şi chiar mai puţini erau înmormântaţi aici. Ca sistem de guvernare, era una dintre ultimele monarhii absolute ale lumii şi, din cauza unei interpretări ce i se părea lui Michener foarte ironică, reprezentantul Vaticanului din cadrul Naţiunilor Unite nu putuse semna Declaraţia Drepturilor Omului pentru că între zidurile Vaticanului nu exista libertate de credinţă.

Privi spre piaţa însorită, peste carele de televiziune, cu numeroasele lor antene şi observă că oamenii se uitau în sus, spre dreapta. Câţiva strigau: *„Santissimo Padre”*. Sfântul Părinte. Văzu că aveau capetele înălţate şi priveau spre etajul patru al Palatului Apostolic. Printre jaluzelele de lemn, într-un colţ al ferestrei, se zărea chipul lui Clement al XV-lea.

Mulţi începură să îi facă semn cu mâna.

— Încă te mai fascinează, nu-i aşa? Zise o voce feminină.

Se întoarse. Ecaterina Leu era la câţiva metri distanţă de el. Într-un fel greu de explicat, ştia că avea să-l găsească. Se apropie de el, stând chiar sub umbra pe care o făcea una dintre colonadele lui Bernini.

— Nu te-ai schimbat deloc. Încă îndrăgostit de Dumnezeul tău. Am văzut asta în ochii tăi la tribunal.

Încercă să zâmbească, dar se concentră asupra provocării care venea din partea ei.

— Ce mai faci, Kate?

Trăsăturile ei se îmblânziră.

— Viaţa ta este exact cum ţi-ai imaginat că va fi?

— Nu mă plâng. Nu, n-o să mă plâng. E neproductiv. Aşa ai descris odată lamentarea.

— Mă bucur să aud asta.

— Cum de ai ştiut că o să fiu la tribunal de dimineaţă?

— Am văzut cererea ta de acreditare acum câteva săptămâni. Te pot întreba de ce eşti atât de interesată de cazul părintelui Kealy?

— N-am mai vorbit de cincisprezece ani şi tocmai despre asta vrei să discutăm?

— Ultima oară când am stat de vorbă mi-ai spus să nu mai pomenesc niciodată de *noi.* Ai zis că nu mai există nici un *noi.* Doar eu şi Dumnezeu. Aşa că nu cred că acela ar fi un bun subiect de discuţie.

— Dar am spus-o numai după ce m-ai anunţat că te întorci la arhiepiscopul tău şi că te dedici slujirii celorlalţi. Că ai ales să fii un preot în cadrul Bisericii Catolice.

Stăteau puţin cam prea apropiaţi, aşa că Michener făcu câţiva paşi în spate, în umbra coloanelor. Aruncă o privire spre domul lui Michelangelo al Bazilicii Sfântul Petru, scăldată în lumina strălucitoare a amiezii.

— Văd că încă te pricepi de minune să eviţi răspunsurile la întrebări, sublinie el.

— Sunt aici pentru că părintele Kealy m-a rugat să vin. Nu e ignorant. Ştie ce are tribunalul de gând să facă.

— Pentru cine scrii?

— Sunt ziarist independent. Lucrez împreună cu Kealy la o carte.

Era o scriitoare bună, mai ales ca poet. O invidiase întotdeauna pentru acest dar şi era foarte curios să afle ce se mai întâmplase cu ea după episodul din München. Cunoştea câte ceva din ceea ce făcuse ea între timp. Îi apăruseră câteva articole în ziarele europene, niciodată de mare întindere. Lucrase chiar şi în America pentru o perioadă de timp. Din când în când, îi apărea chiar şi câte un editorial, nimic măreţ şi pretenţios, în general, eseuri cu tematică religioasă. De câteva ori mai că o urmărise în speranţa că aveau să stea de vorbă la o cafea, însă el ştia că era un lucru de neînchipuit. El luase deja o decizie şi nu mai era cale de întoarcere.

— Nu m-am mirat când am văzut că ocupi un post la Vatican, zise ea. Îmi imaginam că, atunci când Volkner avea să fie ales papă, avea să te ţină pe lângă el.

Îi remarcă privirea din ochii de smarald şi observă că se lupta cu emoţiile, aşa cum se luptase şi în urmă cu cincisprezece ani. În acel moment era doar un preot care lucra la diploma de licenţă în drept, nerăbdător şi ambiţios, cu destinul depinzându-i de evoluţia unui episcop german, despre care mulţi ziceau că o să devină într-o bună zi cardinal. Acum circulau zvonuri că el însuşi ar putea ajunge printre membrii Sacrului Colegiu. Nu ar fi fost o noutate dacă secretarul papal trecea direct de la Palatul Apostolic la pălăria stacojie de cardinal. Dorea să fie un prinţ al Bisericii, să facă parte din viitorul conclav, să stea sub frescele lui Michelangelo şi ale lui Boticelli, să aibă putere de decizie şi un cuvânt de spus.

— Clement e un om bun, zise el.

— Ba e un ignorant, zise ea cu voce scăzută. Doar un personaj pus pe tron de cardinali, până când unul dintre ei adună suficientă susţinere în jurul său.

— Cum de ai devenit o aşa autoritate în domeniu?

— Mă înşel cumva?

Se întoarse cu spatele, încercând astfel să se calmeze şi se uită la un grup de negustori ambulanţi din piaţă. Ea mai păstra încă atitudinea arogantă pe care Michener o cunoştea atât de bine. Cuvintele îi rămăseseră la fel de tăioase şi de aspre cum le ştia. Ecaterina se apropia de patruzeci de ani, însă faptul că înaintase în vârstă nu îi ştirbise din flacăra pasiunii. Era unul dintre lucrurile care nu-i plăcuseră la ea, dar de care îi fusese totuşi dor. În lumea lui, francheţea era o noţiune inexistentă. Era înconjurat de oameni care puteau susţine cu convingere idei în care n-ar fi crezut niciodată, aşa că era mare lucru să spui ceea ce gândeşti! Cel puţin, cu Ecaterina ştia unde se afla. Pe pământ stabil. Nu pe nisipurile mişcătoare pe care se obişnuise să facă echilibristică în ultimul timp.

— Clement este un om bun căruia i s-a încredinţat o misiune aproape imposibilă.

— Bineînţeles că, dacă Biserica-Mamă ar fi puţin mai flexibilă, altfel ar sta lucrurile. E destul de greu să conduci două milioane de oameni dacă fiecare dintre ei trebuie să accepte că papa e singura persoană din lume care nu greşeşte niciodată.

Michener nu dorea să discute despre dogmă cu ea, cu atât mai puţin În mijlocul Pieţei Sfântul Petru. La câţiva metri distanţă de ei mărşăluiau două gărzi elveţiene cu căşti pe cap şi cu baionetele îndreptate în sus. Le văzu înaintând spre intrarea principală a catedralei. Cele şase clopote masive din dom tăceau, însă el ştia că nu avea să mai dureze mult până când aveau să bată, anunţând moartea lui Clement al XV-lea. Fapt care

făcea ca insolenţa Ecaterinei să fie şi mai greu de suportat. Greşise că mersese la tribunal şi că vorbea acum cu ea. Ştia ce trebuia să facă în acel moment.

— Mi-a părut bine să te revăd, Kate, zise el, întorcându-se să plece.

— Nenorocitule!

Scăpase printre dinţi insulta suficient de tare ca el să o audă.

Se întoarse, întrebându-se dacă ea chiar credea ceea ce rostise. Michener îi citi pe chip lupta ce se dădea în interiorul ei. Se apropie de ea şi îi zise cu voce joasă:

— N-am mai vorbit de ani de zile şi tot ce ai să-mi spui e cât de rea e Biserica. Dacă o dispreţuieşti atât, de ce îţi mai pierzi timpul scriind despre ea? Du-te şi scrie-ţi romanul despre care ai tot povestit. M-am gândit că poate, doar poate, te-ai mai înmuiat. Dar văd că m-am înşelat amarnic.

— Ce minunat să ştiu că totuşi îţi pasă! N-ai ţinut deloc cont de sentimentele mele când mi-ai spus că totul s-a terminat între noi.

— Chiar trebuie să trecem iar prin asta?

— Nu, Colin. Nu are sens, zise ea bătând în retragere. N-are absolut nici un sens. Cum ziceai şi tu mai devreme, mi-a părut bine să te revăd.

Preţ de o secundă, Michener remarcă o umbră de regret în vocea ei, dar părea că reuşea să treacă rapid peste orice slăbiciune care i-ar fi apărut în suflet.

El se întoarse şi se uită spre palat. Mult mai mulţi oameni îl strigau pe papă şi îi făceau semn cu mâna. Clement le făcea şi el cu mâna. Câteva dintre carele de televiziune erau pe fază şi filmau momentul.

— Despre *el* e vorba, Colin, zise Ecaterina. *El* e problema ta. Din păcate, tu nu-ţi dai seama.

Ecaterina se făcu nevăzută, înainte ca el să poată răspunde.

Capitolul 6.

3.00 p. m.

Valendrea îşi puse căştile pe urechi şi porni reportofonul, ca să asculte conversaţia dintre Colin Michener şi Clement al XV-lea. Dispozitivul pe care îl instalase în apartamentele lui Clement al XV-lea, cu scopul de a-i monitoriza conversaţiile particulare, funcţiona din nou perfect. Erau multe astfel de dispozitive în Palatul Apostolic. Făcuse acest lucru imediat după alegerea lui Clement şi nu fusese foarte greu deoarece, din poziţia de secretar de stat, se ocupa de securitatea Vaticanului.

Clement avusese dreptate mai devreme. Valendrea îşi dorea ca actualul papă să domnească mai mult, până când el avea să reuşească să adune în jurul lui restul de susţinători de care mai avea nevoie în conclav. Actualul Sacru Colegiu număra 160 de membri, dintre care numai 47 aveau peste optzeci de ani şi erau neeligibili pentru vot în cazul în care conclavul s-ar fi reunit în următoarele treizeci de zile. La ultima numărătoare, era sigur de patruzeci şi cinci de voturi. Era un început bun, dar era departe de a fi cel ales. Ultima oară ignorase adagiul „Cel care intră în conclav ca papă iese în calitate de cardinal”. Nu se putea încrede în noroc de data aceasta. Dispozitivele audio erau doar o parte a strategiei pe care o pusese la punct pentru a se asigura că nu avea să mai repete greşelile din trecut. Era surprinzător câte indiscreţii puteau face prinţii Bisericii când se implicau în treburi lumeşti. Păcatul nu le era deloc străin, iar sufletele lor aveau nevoie să fie purificate, la fel ca ale muritorilor de rând. Însă Valendrea ştia că uneori celui păcătos trebuia să i se impună penitenţa cu de-a sila.

„E normal să-ţi pese, Colin. Ea reprezintă parte din trecutul tău. O parte pe care nu trebuie să o uiţi.”

Valendrea îşi scoase căştile şi se uită la bărbatul de lângă el. Părintele Paolo Ambrosi îi era alături de mai bine de zece ani. Era un bărbat scund şi zvelt, cu părul rar şi cărunt. Nasul coroiat şi forma maxilarului îi aminteau lui Valendrea de un corb, o analogie care descria în detaliu şi personalitatea preotului. Zâmbea rar, râdea şi mai rar. Era în permanenţă serios, dar acest lucru nu-l deranjase niciodată pe Valendrea, deoarece acest preot era un bărbat plin de pasiune şi de ambiţie, două trăsături pe care Valendrea le admira foarte tare.

— E amuzant, Paolo, felul în care vorbesc în limba germană, ca şi cum nimeni altcineva nu i-ar mai înţelege, zise Valendrea oprind casetofonul. Papa părea îngrijorat în legătură cu această femeie pe care o cunoaşte părintele Michener. Spune-mi ceva despre ea!

Se aflau într-un salon fără geamuri la etajul trei al Palatului Apostolic, care făcea parte din spaţiul alocat Secretariatului de Stat. Casetofoanele şi aparatura de radio-recepţie erau încuiate aici într-un fişet. Lui Valendrea nu-i era teamă că ar putea să le descopere cineva. Cu cele peste o sută de camere, saloane şi pasaje, care erau în marea lor majoritate încuiate, nu exista pericolul ca această încăpere de aproape zece metri pătraţi să fie cercetată.

— Se numeşte Ecaterina Leu. Părinţii ei sunt români şi au fugit din ţară când ea era doar o adolescentă. Tatăl ei era profesor de drept. Şi-a luat licenţa la o universitate din München şi încă una la Colegiul Naţional Belgian. S-a întors în România prin anii 1980 şi se afla acolo când a fost înlăturat Ceauşescu. E o revoluţionară foarte mândră de ea.

Valendrea simţi amuzamentul din vocea preotului.

— L-a cunoscut pe Michener în München, când erau amândoi studenţi. Au avut o relaţie care a durat vreo doi ani.

— Cum de ştii aceste lucruri?

— Michener şi papa au mai vorbit despre asta.

Valendrea ştia că, în timp ce el urmărea cu atenţie doar casetele importante, Ambrosi savura totul.

— Nu mi-ai spus nimic până acum.

— Părea neimportant până când Sfinţia Sa a devenit interesat de tribunal.

— Se pare că l-am subestimat pe părintele Michener. E totuşi om. Un om care are un trecut. Şi greşeli. De fapt, chiar îmi place latura asta a lui. Dă-mi mai multe detalii!

— Ecaterina Leu a lucrat pentru diverse publicaţii europene. Îşi spune jurnalistă, dar e mai mult un fel de scriitor liber-profesionist. Colaborează cu *Der Spiegel, Herald Tribune* şi *London Times.* Nu se leagă prea mult de vreun loc. Se ocupă de politica de stânga şi de radicalismul religios. Nu pare să simpatizeze cu Biserica oficială. Este coautor la trei cărţi, două despre Partidul Ecologist German şi una despre Biserica Catolică din Franţa. Nici una dintre ele n-a fost un bestseller. E foarte inteligentă, dar cam indisciplinată.

Valendrea simţi că ajunsese la punctul care-l interesa.

— Şi ambiţioasă, bănuiesc.

— A fost căsătorită de două ori după ce s-a despărţit de Michener. Nici unul dintre mariaje n-a durat mult. Relaţia cu părintele Kealy a fost mai mult ideea ei decât a lui. Lucrează de câţiva ani în America. A apărut într-o zi în biroul lui şi de atunci sunt împreună.

Interesul lui Valendrea atinse punctul culminant.

— Sunt amanţi?

— Greu de spus, zise Ambrosi ridicând din umeri. Dar se pare că-i plac preoţii, aşa că bănuiesc că sunt.

Valendrea îşi puse din nou căştile pe urechi şi porni casetofonul. Vocea lui Clement al XV-lea îi invadă urechile. „Scrisoarea către părintele Tibor va fi gata cât de curând. Îi voi solicita un răspuns în scris, dar, dacă doreşte să-ţi vorbească, ascultă-l, întreabă-l tot ce vrei, iar apoi dezvăluie-mi şi mie toate amănuntele.”

Îşi scoase apoi căştile şi zise:

— Ce pune la cale prostul ăsta bătrân? La ce îi foloseşte să-l trimită pe Michener după un preot de optzeci de ani?!

— E singurul în viaţă, în afară de Clement însuşi, care a văzut ce conţine Riserva cu privire la misterele de la Fatima. Ioan al XXIII-lea însuşi i-a dat părintelui Tibor manuscrisul original al surorii Lucia.

Valendrea simţi un gol în stomac la auzul numelui sătucului Fatima.

— L-ai localizat pe Tibor?

— Am o adresă din România.

— Problema aceasta necesită o supraveghere atentă.

— Înţeleg. Însă mă întreb de ce.

Valendrea n-avea de gând să îi explice despre ce era vorba. Avea să facă asta doar când devenea absolut necesar.

— Cred că nu ne-ar strica puţin ajutor în urmărirea lui Michener.

Ambrosi zâmbi.

— Crezi că Ecaterina Leu ne va fi de folos?

Valendrea medită îndelung la întrebare, cântărindu-şi răspunsul, ţinând cont de informaţiile pe care le avea despre Colin Michener şi de

propriile bănuieli cu privire la Ecaterina Leu, apoi zise:

— Vom vedea, Paolo.

Capitolul 7.

8.30 p. m.

Michener stătea în faţa altarului înalt al Bazilicii Sfântul Petru. Biserica era închisă publicului, iar liniştea era tulburată doar de echipa de întreţinere care curăţa întinsa podea de mozaic. Se aplecă peste balustrada groasă şi privi spre oamenii care ştergeau cu mopul scările de marmură, îndepărtând mizeria de peste zi. Centrul artistic şi teologic al Creştinismului se afla chiar sub el, în mormântul Sfântului Petru. Se întoarse şi îşi înălţă privirea spre baldachinul bogat ornamentat al lui Bernini, apoi se uită în sus, spre domul lui Michelangelo, care adăpostea altarul, ca şi cum ar fi fost mâinile Domnului făcute căuş, după cum remarcase un vizitator.

Se gândea la cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului, imaginându-şi băncile aranjate în naos pline de trei mii de cardinali, preoţi, episcopi şi teologi din aproape toate confesiunile religioase. În 1962 era între prima comuniune şi confirmare, un băieţandru care frecventa cursurile şcolii catolice de pe malul râului Savannah, în sud-estul statului Georgia. Ce se întâmpla la peste 4 500 de kilometri depărtare nu însemna nimic pentru el. De-a lungul timpului, urmărise filme cu sesiunea de deschidere a Consiliului, când papa Ioan al XXIII-lea, aşezat pe tronul său papal, pleda pentru ca tradiţionaliştii şi progresiştii să conlucreze în deplină armonie pentru ca astfel cetatea pământeană să ajungă să semene cu cetatea cerească peste care domneşte adevărul suprem. Aceea fusese o adunare fără precedent. Un monarh absolut care adună în jurul său supuşii ca să-i anunţe că totul trebuie schimbat. Timp de trei ani, delegaţii dezbătuseră libertatea religioasă,

iudaismul, laicitatea, căsătoria, cultura şi preoţia. În final, Biserica suferise o transformare structurală. După unii, prea mult, după alţii, prea puţin.

La fel ca viaţa sa.

Deşi se născuse în Irlanda, crescuse în Georgia. Educaţia lui începuse în America şi se încheiase în Europa. În ciuda educaţiei bicontinentale, era considerat american de către curia care era formată preponderent din italieni. Din fericire, înţelesese foarte bine atmosfera schimbătoare din jurul lui. După numai treizeci de zile de la sosirea în palatul papal, deprinsese deja cele patru reguli de bază pentru a supravieţui la Vatican. Regula numărul unu: nu reveni niciodată asupra unei decizii pe care ai luat-o. Regula numărul doi: dacă se întâmplă să-ţi treacă prin minte vreo idee, sub nici o formă să nu o spui cu voce tare. Regula numărul trei: absolut niciodată să nu-ţi aşterni pe hârtie gândurile. Şi regula numărul patru: sub nici o formă să nu semnezi vreo hârtie după ce ai comis imprudenţa de a o scrie.

Îşi întoarse din nou privirea spre biserică, mirându-se încă o dată de proporţiile armonioase care trădau o arhitectură aproape perfectă. O sută treizeci de papi zăceau înmormântaţi în jurul lui, iar el spera ca în acea seară să-şi găsească pacea printre mormintele lor.

Şi totuşi, era în continuare îngrijorat din cauza lui Clement.

Îşi scoase din sutană două foi de hârtie împăturite. Studiul lui asupra cazului Fatima se axase pe cele trei mesaje ale Fecioarei şi tocmai aceste cuvinte păreau principala cauză a îngrijorării papei. Despături hârtiile şi citi relatarea surorii Lucia despre primul secret:

> Fecioara noastră ne-a arătat o întinsă mare de foc ce părea să se afle sub pământ. În

foc se zăreau diavoli şi suflete cu formă umană, ca nişte tăciuni transparenţi, toate înnegrite sau de culoarea bronzului topit. Această viziune n-a durat decât o clipă.

Al doilea secret era consecinţa directă a primului.

„Aţi văzut iadul unde cad sufletele sărmanilor păcătoşi, ne-a zis Fecioara. Pentru a le salva, Dumnezeu vrea să stabilească în lume devoţiunea la Inima Mea Neprihănită. (…) Dacă vor face ceea ce vă voi spune eu, multe suflete îşi vor afla mântuirea, iar pacea se va instaura în lume. Războiul este pe punctul de a se sfârşi, dar dacă nu vor înceta să-L supere pe Dumnezeu, în timpul pontificatului lui Pius al XI-lea, va începe un altul şi mai năprasnic. Pentru a împiedica asta, continuă Fecioara, vin să cer consfinţirea Rusiei la Inima Mea Neprihănită şi Împărtăşania Reparatoare în primele sâmbete. Dacă vor accepta cererile mele, Rusia se va converti şi vom avea pace. Dacă nu, va răspândi erorile sale în lume, promovând războaie şi persecuţii împotriva Bisericii. Binele va fi martirizat, Sfântul Părinte va avea multe de îndurat şi numeroase naţii vor fi şterse de pe faţa pământului. În final, Inima Mea Neprihănită va triumfa. Sfântul Părinte va consfinţi Rusia la Inima Mea Neprihănită şi o va converti, iar lumea va avea parte de o perioadă de linişte.”

Al treilea mesaj era cel mai criptic dintre toate.

După cele două părţi pe care vi le-am explicat deja, la stânga Fecioarei, puţin mai sus, am văzut un înger cu o sabie de foc scânteietoare în mână. Scotea limbi de flăcări ce

> părеau gata să dea foc lumii întregi, însă se stingeau când întâlneau aura pe care o radia Fecioara spre ele din partea dreaptă. Arătând spre lume cu mâna dreaptă, îngerul strigă cu voce tare: „Căiţi-vă, căiţi-vă, căiţi-vă!” Şi apoi am văzut o imensă lumină şi am înţeles că era Dumnezeu. În felul în care se văd oamenii în oglindă când trec prin faţa ei. Apoi un episcop îmbrăcat în alb, care părea a fi papa şi numeroşi episcopi, preoţi, călugări şi călugăriţe urcau pieptiş un munte în vârful căruia se afla o cruce mare din trunchiuri întunecate, de culoarea scoarţei de stejar. Înainte de a ajunge acolo, Sfântul Părinte trecu printr-un mare oraş aflat pe jumătate în ruină, pe jumătate gata să se prăbuşească, atins de durere şi de suferinţă. Se rugă pentru sufletele cadavrelor pe care le întâlnise în calea sa. În vârful muntelui, îngenuncheat la piciorul crucii, fu ucis de un grup de soldaţi care traseră cu armele şi aruncară cu săgeţi în el şi în acelaşi fel au murit, unul după altul şi ceilalţi episcopi, preoţi, călugări şi călugăriţe, precum şi alţi mireni cu diverse ranguri şi funcţii. Sub cele două braţe ale crucii se aflau doi îngeri, flecare cu câte o cădelniţă de cristal în mână în care adunau sângele martirilor şi apoi stropeau cu el sufletele ce se îndreptau spre Dumnezeu.

Enunţurile aveau misterul unui poem, cu sensuri subtile şi deschise la interpretări. Teologii, istoricii şi conspiraţioniştii le dăduseră de zeci de ani diverse interpretări şi le analizaseră în variate feluri. Dar cine putea pretinde că a înţeles totul? Totuşi, ceva părea să-l neliniştească foarte tare pe Clement al XV-lea.

— Părinte Michener!

Michener se întoarse.

Una dintre măicuţele care îi pregătiseră cina venea în grabă spre el.

— Iertare, dar Sfântul Părinte doreşte să vă vadă.

De obicei, Michener lua cina împreună cu Clement, dar în acea seară papa mâncase la Colegiul Nord-American împreună cu un grup de episcopi mexicani aflaţi în vizită la Vatican. Se uită la ceas. Clement se întorsese devreme.

— Mulţumesc, soră. Mă duc chiar acum în apartamentul lui.

— Papa nu se află acolo. Era foarte ciudat.

— Este în Arhiva Secretă a Vaticanului. În Riserva. A solicitat prezenţa dumneavoastră acolo.

Michener îşi ascunse surpriza şi zise:

— În regulă, mă duc chiar acum într-acolo.

Străbătu coridoarele pustii ce duceau spre arhivă. Prezenţa lui Clement acolo era deja o problemă. Ştia cu precizie ce făcea papa. Dar nu îşi putea imagina cu ce scop. Aşa că trecu din nou în revistă fenomenul produs în Fatima.

În 1917, Fecioara Maria se arătase la trei copii de ţărani în marea vale cunoscută sub numele de Cova da Iria, lângă satul portughez Fatima. Jacinta şi Francisco Marto erau frate şi soră. Ea avea şapte ani, iar el nouă. Lucia dos Santos, verişoara lor primară, avea zece ani. Maica Domnului li se arătase de şase ori, din luna mai până în luna octombrie, întotdeauna în ziua de treisprezece a fiecărei luni, în acelaşi loc şi în acelaşi moment al zilei. Până la ultima apariţie, mii de oameni se adunau să vadă soarele dansând pe cer, un semn divin că apariţia era aievea.

Abia după mai bine de zece ani, Biserica a considerat apariţiile demne de a fi consemnate. Însă doi dintre cei care văzuseră minunea s-au stins până ca recunoaşterea să fie făcută. Jacinta şi Francisco au murit amândoi de gripă la treizeci de luni după ultima apariţie a Fecioarei. Lucia, în schimb, a avut o viaţă lungă, găsindu-şi sfârşitul abia de curând, după ce îşi dedicase viaţa slujirii Domnului, în calitate de călugăriţă. Fecioara

prezisese acest lucru când spusese: „Îi voi lua pe Jacinta şi pe Francisco în curând, în schimb, tu, Lucia, vei rămâne aici pentru mult timp. Iisus doreşte să te folosească pentru a mă face cunoscută şi iubită”. Fecioara le-a spus cele trei secrete tinerilor vizionari în timpul vizitei sale din luna iulie. Lucia însăşi a dezvăluit primele două secrete în primii ani de după apariţie şi chiar le-a inclus în memoriile ei publicate la începutul anilor 1940. Doar Jacinta şi Lucia au auzit-o pe Fecioară vorbindu-le de al treilea secret. Din anumite motive, Francisco a fost exclus de la această mărturisire, însă Luciei i s-a dat voie să-i spună şi lui. Deşi episcopul local a făcut presiuni asupra lor pentru a-l dezvălui, toţi copiii au refuzat. Jacinta şi Francisco au luat secretul cu ei în mormânt, deşi Francisco mărturisise în cadrul unui interviu din octombrie 1917 că al treilea secret era „pentru binele sufletelor şi mulţi s-ar întrista dacă l-ar auzi”.

Îi rămăsese Luciei sarcina de a fi păstrătoarea mesajului final.

Deşi avea o sănătate de fier, în 1943, o pleurezie recurentă i-a grăbit sfârşitul. Episcopul local, un bărbat pe nume da Silva, i-a cerut să aştearnă pe hârtie cel de-al treilea secret şi să-l sigileze într-un plic. Iniţial s-a împotrivit, însă, în ianuarie 1944, Fecioara i-a apărut la mănăstirea din Tuy şi i-a spus că era dorinţa domnului ca ea să facă totuşi cunoscut mesajul final.

Lucia a scris secretul şi l-a sigilat într-un plic. Întrebată fiind când va trebui făcut public, a spus că abia în 1960. Apoi plicul a fost înmânat episcopului da Silva şi pus într-un plic mai mare, sigilat cu ceară şi depus într-un seif din diocеză, unde a rămas timp de treisprezece ani.

În anul 1957, Vaticanul a cerut ca toate scrierile surorii Lucia să fie trimise la Roma, inclusiv cele referitoare la al treilea secret. La sosirea acestora, papa Pius al XII-lea a pus plicul

într-o ladă de lemn inscripţionată *SECRETUM SANCTI OFFICIO* – Secretul Biroului Papal. Cutia a stat pe biroul papei timp de doi ani, însă Pius al XII-lea nu i-a citit niciodată conţinutul.

În august 1959, cutia a fost în cele din urmă deschisă, iar plicul dublu, încă sigilat cu ceară, i-a fost înmânat papei Ioan al XXIII-lea. În februarie 1960, Vaticanul a făcut o scurtă declaraţie de presă în care a anunţat că al treilea secret de la Fatima avea să rămână sigilat. Nu s-a dat nici o explicaţie. Din ordinul papei, manuscrisele Surorii Lucia au fost din nou aşezate într-o cutie de lemn şi apoi depozitate în Riserva. Din acel moment, fiecare papă a făcut o vizită la arhive şi a deschis cutia, însă nici un suveran pontif nu a făcut publică informaţia.

Până la Ioan Paul al II-lea.

Când glonţul unui asasin aproape l-a ucis în 1981, a tras concluzia că o mână divină l-a luat din faţa glonţului. Nouăsprezece ani mai târziu, drept mulţumire adusă fecioarei, a ordonat ca al treilea secret să fie făcut public. Pentru a preîntâmpina eventualele polemici, documentul a fost însoţit de o disertaţie de patruzeci de pagini în care se interpretau metaforele Fecioarei. De asemenea, au fost publicate şi fotocopiile manuscriselor surorii Lucia. Presa a fost fascinată pentru o bună bucată de vreme, apoi atenţia acordată subiectului a pălit treptat.

Speculaţiile luaseră sfârşit.

Foarte puţini mai pomeneau în ziua de astăzi despre acest subiect.

Doar Clement al XV-lea părea în continuare obsedat.

Michener intră în arhivă şi trecu pe lângă paznicul de noapte, care îl salută cu o uşoară înclinare a capului. Cavernoasa sală de lectură din faţa lui era cufundată în semiîntuneric. O lumină

gălbuie strălucea dintr-o latură, unde se afla grilajul larg deschis al Riservei.

Cardinalul Maurice Ngovi stătea afară, cu braţele încrucişate sub sutana stacojie. Era un bărbat firav, iar faţa sa purta urmele unei existenţe nu tocmai lipsite de griji. Avea părul cărunt, iar ochii din spatele ramelor ochelarilor păreau tot timpul îngrijoraţi. Deşi avea doar 62 de ani, era arhiepiscop de Nairobi, adică seniorul cardinalilor din Africa. Nu era episcop titular, ci avea doar o dioceză onorifică, însă era un prelat muncitor care reuşea să controleze cel mai bine una dintre cele mai mari populaţii de catolici din regiunea subsahariană.

Responsabilităţile lui din dioceză se schimbaseră de când Clement al XV-lea îl chemase la Roma pentru a superviza Congregaţia pentru Educaţie Catolică. Ngovi era acum implicat în toate aspectele educaţiei catolice, alături de episcopi şi de preoţi, colaborând strâns cu aceştia pentru a se asigura că şcolile catolice, universităţile şi seminariile se conformează Vaticanului. Odinioară, poziţia sa ar fi fost una opusă acestora şi n-ar fi fost iubit în afara Italiei, însă noul suflu care domnea după cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului înmuiase această ostilitate – aşa cum făcuseră şi oamenii asemenea lui Maurice Ngovi, care reuşiseră să aplaneze animozităţile şi totodată să impună regulile.

Clement îl numise pe Ngovi în această funcţie pentru că era muncitor şi corect şi pentru că avea o fire împăciuitoare. Alt motiv era că îi plăcea faptul că acest strălucit cardinal ajungea să fie cunoscut de tot mai mulţi oameni. În urmă cu şase luni, Clement îi mai adăugase un titlu – camerling. Aceasta însemna că, după moartea lui Clement, Ngovi avea să administreze Vaticanul timp de două săptămâni, până la alegerile canonice. Era o funcţie administrativă, în mare măsură ceremonială, dar totuşi importantă, pentru că era o

garanţie că Ngovi urma să aibă o poziţie-cheie în viitorul conclav.

Michener şi Clement discutaseră în câteva rânduri despre următorul papă. Persoana ideală, dacă cineva chiar învăţase ceva din experienţele din trecut, trebuia să nu fie controversată, să fie poliglotă, să aibă experienţă curială – de preferinţă, un reprezentant al unei naţiuni care nu era o superputere. După trei ani înfloritori în Roma, Maurice Ngovi poseda toate aceste calităţi, iar cardinalii din Lumea a Treia se întrebau de mult timp dacă venise oare momentul pentru un papă de culoare.

Michener se apropie de intrarea în Riserva. Înăuntru, Clement al XV-lea stătea în faţa unui vechi seif, care fusese odinioară martor la jaful lui Napoleon. Uşa dublă de fier era larg deschisă, lăsând să se vadă sertarele de bronz şi rafturile. Clement deschisese unul dintre sertare. Înăuntru se găsea o cutie de lemn. Papa ţinea strâns în mâna tremurândă o bucată de hârtie. Michener ştia că scrierile originale ale surorii Lucia erau încă în cutia de lemn, dar ştia totodată că se mai afla acolo un document. O traducere în limba italiană a mesajului original scris în portugheză, făcută în 1959, pe vremea când Ioan al XXIII-lea a citit pentru prima dată acele cuvinte. Preotul care făcuse acea traducere era un tânăr asistent în Secretariatul de Stat.

Părintele Andrei Tibor.

Michener citise jurnalele membrilor curiei care erau îndosariate în arhivă, ce dezvăluiau faptul că însuşi părintele Tibor îi înmânase traducerea papei Ioan al XXIII-lea. Acesta citise mesajul, apoi ordonase sigilarea cutiei de lemn împreună cu traducerea.

Iar acum Clement voia să-l găsească pe părintele Tibor!

„Îngrijorător”, şopti Michener văzând ce se întâmpla în faţa ochilor lui.

Cardinalul Ngovi era şi el în apropiere, dar nu zise nimic. În schimb, africanul îl apucă de mână şi îl trase deoparte, spre un rând de rafturi. Ngovi era unul dintre foarte puţinii oameni de la Vatican în care el şi Clement aveau încredere deplină.

— Ce faci aici? întrebă Ngovi.

— Am fost chemat aici. Credeam că Clement e la Colegiul Nord-American în seara aceasta, zise el cu voce scăzută.

— Era, însă a plecat brusc. M-a sunat acum o jumătate de oră şi mi-a spus să ne întâlnim aici.

— E a treia oară săptămâna aceasta când vine aici. Cu siguranţă, se va găsi cineva care să observe.

Ngovi dădu aprobator din cap.

— Din fericire, acel seif mai conţine şi alte documente. E greu să ghiceşti ce anume îl interesează.

— Îmi fac griji în această privinţă, Maurice. Se poartă foarte ciudat. Doar în particular încălca protocolul şi i se adresa cu numele mic.

— Sunt perfect de acord cu tine. Mă ia peste picior şi îmi răspunde la întrebări prin ghicitori.

— Mi-am petrecut ultima lună cercetând fiecare apariţie care a fost vreodată investigată. Am citit relatare după relatare atât pe cele ale martorilor, cât şi pe ale vizionarilor. Nu ştiam că am avut atâtea vizite din cer. Vrea să ştie cuvânt cu cuvânt ce a rostit Fecioara. Dar refuză să-mi explice pentru ce toate acestea. Tot ce face e să se întoarcă aici iar şi iar. N-o să-i ia lui Valendrea mult până să afle despre ce e vorba, zise el clătinând din cap cu îngrijorare.

— Valendrea şi Ambrosi sunt în afara Vaticanului în această seară.

— Nu contează. Va afla. Uneori chiar mă întreb dacă nu cumva Valendrea este informat de cineva în legătură cu ceea ce se întâmplă.

Din Riserva se auzi sunetul întrerupătorului, urmat de zgomotul uşii de metal. După un

moment, apăru şi Clement.

— Trebuie să-l găsim pe părintele Tibor. Michener se apropie de el.

— Am aflat de la registratură o adresă exactă din România.

— Când pleci?

— Mâine-seară sau poimâine-dimineaţă, în funcţie de ce zboruri am.

— Insist ca această călătorie să rămână între noi trei. Ia-ţi o vacanţă. Clar?

Dădu aprobator din cap. Clement rostise totul în şoaptă. Michener deveni curios:

— De ce vorbim atât de încet?

— Nu mi-am dat seama că vorbim încet.

Michener remarcă iritarea din vocea papei. Ca şi cum nu s-ar fi cuvenit să facă asemenea observaţii.

— Colin, tu şi Maurice sunteţi singurii oameni în care am încredere deplină. Scumpul meu prieten, cardinalul aici de faţă nu poate călători în străinătate fără să atragă atenţie a asupra lui – e deja mult prea cunoscut, prea important. Aşa că eşti singurul care poate face acest lucru.

— De ce tot veniţi aici, întrebă Michener arătând spre Riserva.

— Mă atrag cuvintele.

— Sfinţia Sa, Ioan Paul al II-lea a dezvăluit întregii lumi al treilea secret de la Fatima la începutul noului mileniu, zise Ngovi. Înainte de asta, documentul a fost analizat de un comitet de preoţi şi de învăţaţi. Am făcut parte din acel comitet. Textul a fost fotografiat şi publicat în lumea întreagă.

Clement nu răspunse.

— Poate că o consfătuire cu cardinalii v-ar fi de folos în elucidarea problemei cu care vă confruntaţi, zise Ngovi.

— Tocmai de cardinali mă tem cel mai tare.

— Şi ce anume aţi putea afla de la un bătrân din România? întrebă Michener.

— Mi-a trimis ceva ce mi-a atras atenţia.

— Nu-mi amintesc să fi venit ceva de la el.

— A fost un puci diplomatic. A venit ca un plic din partea nunţiului din Bucureşti. Expeditorul spunea că el este cel care a tradus mesajul Fecioarei pentru papa Ioan.

— Când a venit? întrebă Michener.

— Acum trei luni.

Michener observă că era exact momentul în care papa începuse să facă vizite la Riserva.

— Acum ştiu că tot ce mi-a spus e adevărat, aşa că nu doresc să-l mai implic pe nunţiul de la Bucureşti. Trebuie să mergi în România şi să-mi spui ce impresie îţi face părintele Tibor. Părerea ta este foarte importantă pentru mine.

— Sfinţia Voastră…

Clement îi făcu semn să tacă.

— Nu doresc să mai răspund la nici o altă întrebare pe această temă.

Din această afirmaţie enervarea îi era evidentă, iar asta era o stare neobişnuită pentru Clement.

— Bine, zise Michener. O să-l găsesc pe părintele Tibor, Sfinţia Voastră. Staţi liniştit.

Clement îşi îndreptă din nou privirea spre Riserva.

— Predecesorii mei s-au înşelat.

— În ce fel, Jakob? întrebă Ngovi.

Clement se întoarse spre el cu privirea pierdută şi tristă:

— În toate felurile, Maurice.

Capitolul 8.

9.45 p. m.

Valendrea se bucura de o seară foarte plăcută. El şi părintele Ambrosi plecaseră din Vatican în urmă cu două ore într-o maşină oficială spre La Marcello, unul dintre bistrourile lui favorite. Felul de mâncare preferat de el, inimă de viţel cu anghinare, era indiscutabil cel mai bine pregătit din toată Roma. *Ribollita,* o supă toscană de fasole, legume şi pâine, îi amintea de copilărie. Iar desertul – şerbet de lămâie în sos bogat de mandarine – era garanţia că oricine se afla pentru prima oară în acel restaurant avea să revină cu siguranţă. Lua cina în acel loc de ani de zile, la masa lui obişnuită, în fundul sălii, iar proprietarul ştia perfect care erau preferinţele sale în materie de vinuri şi îi respecta dorinţa de a nu fi deranjat de nimeni.

— E o noapte minunată, zise Ambrosi.

Preotul mai tânăr stătea în faţa lui, pe scaunul din spate al imensului Mercedes care plimbase mulţi diplomaţi prin Oraşul Sfânt, chiar şi pe preşedintele Statelor Unite, care fusese în vizită la Vatican toamna trecuta. Compartimentul din spate era separat de şofer printr-un geam mai. Geamurile exterioare erau fumurii şi blindate, iar interiorul maşinii era din oţel.

— Da, este, răspunse Valendrea trăgând cu nesaţ un fum de ţigară, savurând senzaţia produsă de nicotină care i se răspândea în corp după o masă copioasă.

— Ce am aflat noi despre părintele Tibor?

Îşi făcuse un obicei din a vorbi la persoana întâi plural, sperând că acest lucru avea să-i fie util în următorii ani. Papii vorbiseră în felul acesta timp de sute de ani. Ioan Paul al II-lea fusese

primul care abandonase acest ritual, iar Clement al XV-lea îl declarase oficial încheiat. Dar, dacă actualul papă era hotărât să se descotorosească de toate tradiţiile împământenite, Valendrea era în egală măsură hotărât să le reinstaureze pe toate.

În timpul cinei nu-l întrebase nimic pe Ambrosi despre subiectul acesta, preferând să rămână fidel principiului său că nu discută problemele Vaticanului în afara Vaticanului.

Văzuse prea mulţi bărbaţi prăbuşindu-se pentru că nu ştiuseră să-şi pună lacăt gurii, iar pe câţiva dintre aceştia îi ajutase el însuşi să se prăbuşească. Dar maşina de protocol era un fel de prelungire a Vaticanului, iar Ambrosi însuşi se asigura zilnic că nu fuseseră instalate dispozitive de ascultare.

O melodie de Chopin se revărsa din CD-player. Muzica îl relaxa, dar totodată făcea discuţia imposibil de auzit de eventualele dispozitive de înregistrare.

— Numele lui este Andrei Tibor, zise Ambrosi. A lucrat la Vatican între anii 1959-1967. După aceea, a fost un preot obişnuit, servind în multe congregaţii până când s-a pensionat, în urmă cu douăzeci de ani. În momentul de faţă, trăieşte în România şi primeşte lunar o pensie prin transfer bancar.

Valendrea trase adânc în piept un fum de ţigară.

— Prin urmare, întrebarea zilei este ce treabă are Clement cu acest preot bătrân.

— Cu siguranţă, e ceva legat de Fatima.

Tocmai străbătuseră Via Milazzo şi acum înaintau pe Via Dei Fori Imperiali, spre Colosseum. Îi plăcea felul în care Roma îşi conserva trecutul. Îşi putea imagina cu uşurinţă împăraţii şi papii bucurându-se să aibă în stăpânire atâtea frumuseţi. Într-o bună zi şi el va trăi aceeaşi satisfacţie. Nu se va mulţumi niciodată doar cu pălăria stacojie de cardinal. El râvnea la *camauro,*

pe care o purtau doar papii. Clement respinsese vechea tichie pe motiv că sugera anacronismul. Însă tichia roşie de catifea, tivită cu blană albă, avea să servească drept dovadă că imperiul papalităţii s-a întors. Catolicilor occidentali şi celor din Lumea a Treia nu li se va mai permite să modereze dogma latină. Biserica era prea mult preocupată să mulţumească pe toată lumea şi prea puţin interesată să-şi apere credinţa. Islamismul, hinduismul, budhismul şi mult prea multe secte protestante smulseseră o bună bucată din masa enoriaşilor catolici. Şi toate acestea nu erau altceva decât lucrarea diavolului. Singura biserică apostolică în adevăratul sens al cuvântului trecea prin momente dificile, însă el ştia ce-i trebuia masei de drept-credincioşi: o mână fermă. Una care să se asigure că preoţii sunt supuşi, că enoriaşii rămân fideli credinţei lor şi că veniturile se rotunjesc. Una pe care el era mai mult decât dornic să o ofere.

Simţi o atingere pe genunchi şi se uită pe geam afară.

— Eminenţă, priviţi, e chiar în faţă, zise Ambrosi arătându-i cu mâna.

Se uită din nou pe fereastră în momentul în care maşina întoarse, trecând pe lângă un şir de cafenele, bistrouri şi discoteci puternic luminate. Se aflau pe o stradă secundară, Via Frattina, cu trotuarele pline de tentaţii nocturne.

— Stă la hotelul din faţă, zise Ambrosi. Am aflat acest lucru din cererea de acreditare depusă la dosarul oficiului de securitate.

Ambrosi îşi făcuse temele, ca de fiecare dată. Valendrea risca, aventurându-se să-i facă o vizită neanunţată Ecaterinei Leu, însă se gândea că agitaţia din acea seară şi ora înaintată vor diminua riscul de a fi văzut de cineva. Cum anume va lua legătura cu ea, asta nu ştia încă. Nu ţinea neapărat să urce la ea în cameră. Însă nu dorea nici să-l

trimită pe Ambrosi. Dar apoi văzu că nici una din cele două variante nu mai era necesară.

— Se pare că Dumnezeu ne veghează misiunea, zise el arătând spre o femeie care mergea agale pe stradă, îndreptându-se spre intrarea încadrată cu iederă a unui hotel.

— Sincronizarea e totul în viaţă, zise Ambrosi zâmbind.

Şoferul fu instruit să meargă repede spre hotel şi apoi să încetinească în dreptul femeii. Valendrea apăsă pe un buton, iar geamul portierei din dreptul lui coborî.

— Domnişoară Leu! Sunt cardinalul Alberto Valendrea. Cred că vă aduceţi aminte de mine din această dimineaţă, de la tribunal.

Ea se opri şi rămase în faţa ferestrei deschise. Era suplă şi minionă. Însă atitudinea ei, felul în care se oprise în faţa maşinii la auzul cuvintelor lui Valendrea, felul în care îşi ţinea umerii şi gâtul, toate acestea lăsau să se înţeleagă că avea ceva special. Era o anume indiferenţă în atitudinea ei, ca şi cum un prinţ al Bisericii Catolice – nimeni altul decât secretarul de stat – ar fi abordat-o pe stradă în fiecare zi. Dar Valendrea mai simţi ceva. Ambiţia. Iar acest lucru îl relaxă imediat. Putea fi chiar mai uşor decât îşi imaginase.

— Credeţi că am putea avea o discuţie? Aici, în maşină?

Ecaterina îi zâmbi.

— Cum aş putea refuza o aşa ofertă venită din partea secretarului de stat al Vaticanului?

Valendrea deschise portiera şi îi făcu loc lângă el pe banchetă. Ecaterina urcă în maşină, îşi descheie jacheta tivită cu blană. Ambrosi închise portiera. Valendrea observă că femeii i se ridicase puţin fusta când se aşezase pe banchetă.

Mercedesul porni în josul străzii, oprindu-se puţin mai încolo, pe o alee îngustă. Era un loc izolat. Şoferul ieşi din maşină şi merse la capătul

străzii; Valendrea ştia că acesta avea să se asigure că nu vor intra alte maşini.

— El este Paolo Ambrosi, asistentul meu principal în Secretariatul de Stat.

Ecaterina dădu mâna cu Ambrosi. Valendrea observă că ochii bărbatului deveniră prietenoşi, lucru care avea menirea să o relaxeze pe invitata lor. Paolo ştia exact cum să procedeze în situaţia de faţă.

— Trebuie să vorbim cu dumneavoastră despre o problemă în legătură cu care sperăm că ne veţi oferi sprijinul, zise Valendrea.

— Mi-e greu să înţeleg cum aş putea ajuta pe cineva în poziţia dumneavoastră, Eminenţă.

— Aţi fost prezentă astăzi de dimineaţă la tribunal. Bănuiesc că părintele Kealy v-a rugat să veniţi.

— Despre asta e vorba? Vă temeţi că aş putea scrie un articol defavorabil despre cele întâmplate acolo?

Valendrea se uită cu neîncredere la ea.

— La câţi reporteri erau de faţă, vă asigur că nu e vorba despre articole defavorabile. Soarta părintelui Kealy este pecetluită şi cred că acest lucru nu mai e un secret nici pentru dumneavoastră, nici pentru mass-media în general. Dar vreau să discutăm acum despre ceva mult mai important decât un eretic.

— Este oficial ceea ce veţi spune?

— Vorbeşte acum ziaristul din dumneavoastră, zise Valendrea zâmbind. Nu, domnişoară Leu, nimic din ceea ce vă voi spune nu are caracter oficial. Mai doriţi să mă ascultaţi?

Valendrea aşteptă până când ea păru să ia o decizie. Acesta era momentul în care ambiţia se lupta cu conştiinţa.

— În regulă, zise ea. Neoficial. Continuaţi.

Valendrea era încântat. Până acum, totul mergea conform planului.

— E vorba despre Colin Michener.

Pe faţa Ecaterinei se citi nedumerirea.

— Da, ştiu despre relaţia dumneavoastră cu secretarul papei. O problemă destul de gravă pentru un preot, cu atât mai mult pentru cineva care ocupă poziţia sa.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

În vocea ei se citea dorinţa de a nega. Probabil că, îşi zise Valendrea, îşi dăduse seama de ce avea el încredere că tot ce urma să îi spună avea să rămână *neoficial* – era vorba despre ea, nu despre el.

— Paolo v-a văzut când v-aţi întâlnit cu Michener în piaţă în această după-amiază. Nu a fost nici pe departe o întâlnire cordială. L-aţi numit „nenorocit", dacă-mi aduc bine aminte.

Ecaterina se uită la acolitul lui Valendrea.

— Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut în piaţă.

— Piaţa Sfântul Petru e un loc mare, zise Ambrosi cu voce joasă.

— Probabil că vă întrebaţi cum de a putut să vă audă, zise Valendrea. Doar aţi vorbit în şoaptă. Însă Paolo se pricepe să citească pe buze. Un talent foarte util, nu-i aşa?

Ea păru încurcată, aşa că Valendrea îi acordă un moment înainte de a continua discuţia.

— Domnişoară Leu. Nu intenţionez să vă ameninţ. De fapt, părintele Michener se pregăteşte, din ordinul papei, să plece într-o călătorie. Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră în ceea ce priveşte această călătorie.

— Ce anume aş putea face pentru dumneavoastră?

— Am nevoie de cineva care să-l urmărească unde merge şi ce face. Iar dumneavoastră aţi fi persoana cea mai indicată pentru asta.

— Şi de ce aş vrea să fac asta?

— Pentru că aţi ţinut la el cândva. Poate chiar l-aţi iubit. Poate că încă îl mai iubiţi. Mulţi preoţi asemenea părintelui Michener au cunoscut femei.

E ruşinea timpurilor moderne. Bărbaţi care nu dau doi bani pe jurămintele de castitate pe care le-au făcut în faţa lui Dumnezeu. Sau pe sentimentele femeilor pe care le rănesc, zise el după o scurtă pauză. Am senzaţia că nu aţi dori să i se întâmple nimic rău părintelui Michener. Se opri puţin, pentru ca ea să recepteze corect mesajul, apoi continuă: Credem că se întâmplă ceva, ceva ce chiar i-ar putea face rău. Nu fizic, înţelegeţi, însă i-ar putea periclita poziţia în cadrul Bisericii, poate chiar întreaga carieră. Încerc să preîntâmpin o astfel de situaţie. Dacă aş numi pe cineva de la Vatican să se ocupe de această problemă, s-ar afla în câteva ore, iar misiunea ar fi sortită eşecului. Îmi place părintele Michener. Nu aş vrea să aibă probleme pe plan profesional. Numai cu ajutorul dumneavoastră putem păstra secretul şi putem să-l protejăm şi pe el.

Ecaterina arătă spre Ambrosi, zicând:

— De ce nu-l trimiteţi pe dumnealui?

Valendrea fu impresionat de reacţia ei rapidă.

— Părintele Ambrosi e mult prea cunoscut şi nu e potrivit pentru această misiune. Printr-un mare noroc, misiunea pe care o are de îndeplinit părintele Michener îl va duce în România, un loc pe care dumneavoastră îl cunoaşteţi foarte bine. Aşa că puteţi apărea fără ca el să-şi pună prea multe întrebări. Asta în cazul în care vă remarcă prezenţa.

— Şi care ar fi scopul vizitei mele în ţara natală?

El făcu semn cu mâna, zicând:

— Nu este necesar să ştiţi acest lucru. Dumneavoastră trebuie doar să observaţi. Dacă aţi şti, v-ar putea influenţa obiectivitatea.

— Cu alte cuvinte, n-aveţi de gând să îmi spuneţi.

— Exact.

— Şi eu cu ce mă aleg dacă vă fac acest serviciu?

Valendrea râse, scoţându-şi un trabuc din buzunarul portierei.

— Din păcate, Clement al XV-lea nu va mai fi mult timp printre noi. Un nou conclav se apropie. Iar, când se va întâmpla acest lucru, va asigur că veţi avea în mine un prieten care să vă furnizeze informaţii preţioase şi vă asigur că veţi deveni o comoară pentru mass-media. Cine ştie, poate că veţi ajunge să fiţi considerată suficient de importantă încât să vi se solicite din nou prezenţa în redacţiile care v-au respins.

— Presupun că ar trebui să fiu impresionată că ştiţi atât de multe lucruri despre mine.

— Nu încerc să vă impresionez, domnişoară Leu, ci doar să mă asigur că voi avea sprijinul dumneavoastră în schimbul a ceva ce poate fi considerat o mină de aur în mass-media.

Îşi aprinse trabucul şi trase un fum. Nu se deranjă să deschidă geamul, aşa că interiorul maşinii se umplu de un fum gros.

— Cred că e ceva foarte important pentru dumneavoastră, zise ea.

Valendrea remarcă felul în care formulase propoziţia. Nu „important pentru Biserică”, ci „important pentru dumneavoastră”. Se hotărî să aducă o fărâmă de adevăr în discuţia lor.

— Suficient de important încât să ajung să colind străzile Romei ca să vă găsesc. Vă asigur că îmi voi respecta promisiunea. Următorul conclav va fi unul de o importanţă monumentală, iar dumneavoastră veţi avea o sursă de informaţii de primă mână.

Ecaterina părea în continuare indecisă. Poate că se gândea că Michener avea să devină sursa anonimă din Vatican pe care o putea cita pentru validarea informaţiilor din articolele pe care avea să le scrie. În plus, avea o ofertă. Una de muncă. Şi toate acestea în schimbul unei misiuni atât de uşoare! Nu-i cerea să fure sau să mintă. Doar să

facă o călătorie în ţinuturile natale şi să urmărească timp de câteva zile un vechi iubit.

— Am nevoie de timp pentru a lua o decizie, zise ea în cele din urmă. Valendrea mai trase un fum din trabuc, apoi zise:

— N-o să vă las să staţi prea mult pe gânduri. Lucrurile se vor precipita în curând. Vă sun mâine la hotel pentru a-mi da un răspuns, în jurul orei două, să zicem.

— În cazul în care răspunsul va fi afirmativ, cum voi raporta ceea ce aflu?

Valendrea arătă spre Ambrosi şi zise:

— Asistentul meu vă va contacta. Sub nici o formă să nu încercaţi să luaţi legătura cu mine. Aţi înţeles? Vă va găsi el.

Ambrosi îşi împreună mâinile peste sutană, iar Valendrea îl lăsă să-şi savureze momentul de glorie. Voia să-i arate Ecaterinei Leu că nu era un preot oarecare, iar postura lui Ambrosi transmitea foarte clar acest mesaj. Întotdeauna admirase această calitate la Paolo. Pe cât era de reţinut în public, pe atât era de impozant în particular.

Valendrea scoase din spatele scaunului un plic pe care i-l înmână invitatei sale.

— Aveţi aici 10 000 de euro pentru biletele de avion, cazare şi orice altceva ar mai putea apărea. Dacă decideţi să mă ajutaţi, n-am pretenţia să finanţaţi dumneavoastră această călătorie. Dacă refuzaţi, păstraţi banii pentru deranj. Întinse apoi mâna peste ea şi deschise portiera. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnişoară Leu.

Ecaterina coborî din maşină cu plicul în mână. Valendrea privi în noapte şi îi spuse:

— Hotelul dumneavoastră este în spate, pe partea stângă a arterei principale. Vă doresc o seară plăcută.

Ecaterina nu răspunse, ci doar se îndepărtă. Valendrea închise portiera şi zise în şoaptă:

— Atât de previzibilă! Ce să spun, vrea să aşteptăm până ia o decizie! Ca şi cum n-ar fi de la sine înţeles că o va face!

— A fost aproape prea uşor, zise Ambrosi.

— Tocmai de aceea vreau să te duci în România. Pe această femeie o poţi urmări uşor şi va fi mult mai lesne să o ţii sub observaţie decât pe Michener. Am aranjat cu una dintre corporaţiile noastre partenere şi vom avea la dispoziţie un avion particular. Vei pleca mâine-dimineaţă. Din moment ce ştim deja unde se duce Michener, e bine să fii tu primul acolo şi să-l aştepţi. El o să ajungă acolo mâine-seară sau, cel târziu, poimâine. Stai ascuns, însă n-o pierde pe femeie din ochi şi asigură-te că o să culegem roade de pe urma investiţiei noastre.

Ambrosi dădu aprobator din cap.

Şoferul se întoarse şi se urcă la volan. Ambrosi îi bătu uşor în geamul despărţitor, iar maşina se puse în mişcare, revenind pe bulevard. Valendrea îşi alungă din minte gândurile legate de serviciu.

— Acum, că toată povestea asta este rezolvată, ce-ai zice de un coniac şi de nişte Ceaikovski înainte de a merge la culcare? Ţi-ar plăcea, Paolo?

Capitolul 9.

11.50 p. m.

Ecaterina se aşează alături de părintele Tom Kealy, relaxându-se. O aşteptase să urce la el în cameră şi ascultase cu interes relatarea despre neaşteptata întâlnire cu cardinalul Valendrea.

— Interesant, Ecaterina, zise Kealy. Ca de obicei.

Ecaterina îi studie chipul, luminat de un fascicul ce se strecura printre draperiile parţial trase.

— Mi se smulge de la gât gulerul de preot dimineaţa, iar seara sunt în pat cu o femeie. Şi nu cu oricine, ci cu una dintre cele mai frumoase.

— Îţi cam taie cheful, nu?

— Cam aşa ceva, zise el chicotind.

Kealy ştia de relaţia ei cu Colin Michener. De fapt, îi făcuse bine să mărturisească totul unei persoane care, se gândise ea, ar putea s-o înţeleagă. Ea fusese cea care luase legătura cu el, năvălind în parohia lui din Virginia pentru a-i lua un interviu. Se afla în Statele Unite ca jurnalist independent, lucrând pentru nişte ziare interesate de denaturările radicalismului religios. Scosese ceva bani din asta, însă se gândea că avea să dea lovitura cu povestea lui Kealy.

Avea de-a face cu un preot aflat în conflict cu Roma în legătură cu o problemă de mare interes pentru catolicii vestici. Biserica nord-americană se lupta din răsputeri să-şi păstreze membrii. Reputaţia Bisericii fusese zguduită de scandaluri despre preoţi acuzaţi de pedofilie şi de molestarea copiilor, iar răspunsul ferm al Romei avusese menirea doar să complice şi mai tare situaţia şi aşa dificilă. Faptul că Biserica refuza să discute probleme precum celibatul, homosexualitatea şi

contracepţia nu făcea decât să stârnească nemulţumirea în rândul enoriaşilor.

Kealy o invitase încă din prima zi să ia masa împreună şi în foarte scurt timp ajunsese în patul lui. Îi plăcea compania lui atât din punct de vedere fizic, cât şi în plan intelectual. Pusese capăt relaţiei care dusese la izbucnirea conflictului cu un an în urmă. Femeia respectivă se săturase să fie în centrul atenţiei şi să i se reproşeze că era inima revoluţiei religioase. Ecaterina nu îi luase locul, preferând să rămână în umbră, însă înregistrase ore întregi de interviuri, care, spera ea, aveau să constituie material preţios pentru o carte. *Împotriva celibatului clericilor* era titlul de la care pornea şi se gândea la un atac populist împotriva unui concept pe care Kealy îl considera la fel de folositor Bisericii, precum „ţâţele unui vier". Ultimul atac al Bisericii, excomunicarea lui Kealy, constituia elementul de la care începea întreaga demonstraţie. *Un preot dezbrăcat de sutană pentru că nu este de acord cu Roma zguduie lumea clericala modernă.* În mod evident, conceptul nu era nou, însă Kealy reprezenta o voce nouă, îndrăzneaţă şi la modă. CNN-ul afirmase că l-ar dori comentator pentru noul conclav, fiind o persoană care cunoştea lucrurile din interior şi care ar putea să contrabalanseze opiniile conservatoare ce se făceau de regulă auzite în timpul alegerilor papale. Cu alte cuvinte, relaţia lor fusese reciproc avantajoasă. Însă asta se întâmplase până să fie abordată de secretarul de stat al Vaticanului.

— Ce părere ai de Valendrea? Cum ţi se pare oferta lui? întrebă ea.

— E un nemernic îngâmfat care are şanse mari să devină papă.

Nu era prima oară când auzea această predicţie, ceea ce făcea oferta lui Valendrea şi mai tentantă.

— E interesat de tot ce face Colin. Kealy se întoarse spre ea.

— Trebuie să recunosc că şi eu sunt. Ce treabă ar putea avea secretarul papei în România?

— Ca şi cum n-ar fi nimic demn de văzut acolo, nu?

— Am atins un punct sensibil, nu-i aşa?

Deşi nu se considerase niciodată o patriotă, Ecaterina era totuşi româncă şi era mândră de acest lucru. Părinţii ei fugiseră din ţară pe vremea când era doar o adolescentă, dar revenise în România pentru a da o mâna de ajutor la răsturnarea regimului Ceauşescu. Se afla în Bucureşti când dictatorul ţinuse ultimul discurs în faţa Comitetului Central. Iniţial, totul fusese văzut ca o înscenare, un eveniment prin care să se demonstreze susţinerea de care se bucura regimul său din partea clasei muncitoare, însă totul degenerase într-o revoltă a maselor.

Încă mai auzea strigătele mulţimii când rupseseră baricadele şi când poliţiştii interveniseră în forţă, în timp ce din difuzoare răsuna înregistrarea cu aplauze şi urale.

— Ştiu că îţi vine greu să crezi, dar revoluţia e de fapt un act sângeros, nu e ca şi cum te-ai machia pentru o apariţie TV, sau ai posta cuvinte dure pe internet, sau te-ai culca la un moment dat cu o femeie.

— Timpurile s-au schimbat, Ecaterina.

— Nu o să reuşeşti să schimbi Biserica atât de uşor precum crezi.

— Ai văzut astăzi reprezentanţii mass-mediei? Acea audiţie va fi difuzată în întreaga lume. Oamenii vor ajunge să comenteze soarta mea.

— Şi ce-o să te faci dacă n-o să-i pese nimănui?

— Site-ul nostru are mai bine de 20 000 de vizitatori pe zi. Asta înseamnă că oamenii ne urmăresc. Cuvintele pot avea un efect foarte penetrant.

— Asemenea gloanţelor. Eram acolo, în acele câteva zile înainte de Crăciun, când românii şi-au dat viaţa pentru ca dictatorul şi nenorocita lui de soţie să fie împuşcaţi.

— Ai fi apăsat tu însăţi pe trăgaci, nu-i aşa?

— N-aş fi stat o clipă pe gânduri. Au adus nenorocirea în ţara mea. E vorba despre pasiune, Tom. Asta pune masele în mişcare. Pasiunea profundă, fără urmă de ezitare.

— Aşadar, ce-ai hotărât în privinţa lui Valendrea?

— N-am de ales, zise Ecaterina oftând. Trebuie s-o fac.

— Mai ai o mulţime de alte opţiuni, zise Kealy. Lasă-mă să ghicesc. Aceasta va fi o ocazie în plus să te apropii din nou de Colin Michener.

Ecaterina era conştientă că îi spusese lui Tom Kealy prea multe despre ea. O asigurase că nu avea să dezvăluie nimic din ce ştia, însă Ecaterina era totuşi îngrijorată. Categoric, trecuse mult timp de la relaţia ei cu Michener, însă orice dezvăluire, fie ea adevărată sau falsă, l-ar fi costat cariera. Ea ar fi negat totul, bineînţeles, indiferent de cât de mult ura decizia pe care o luase Michener.

Rămase nemişcată câteva secunde, cu privirea pironită în tavan. Valendrea zisese că era în joc cariera lui Michener. Aşa că l-ar putea ajuta şi, în acelaşi timp şi-ar face şi ei un serviciu.

— Mă duc.

— Te amesteci printre şerpi veninoşi, zise Kealy pe un ton glumeţ. Dar cred că eşti capabilă să te iei la trântă cu diavolul. Pentru că Valendrea e dracul gol, ascultă la mine. Are o singură calitate: e un nemernic ambiţios.

— Iar tu ai marea calitate de a-l putea identifica, replică ea. Mâna lui îi mângâie piciorul gol.

— Poate că o am, printre multe alte calităţi.

Ecaterina rămase uimită de cât de arogant putea fi. Nu părea să-l intimideze nimic. Nici

audierea din acea dimineaţă în faţa marilor prelaţi, nici perspectiva de a-şi pierde sutana. Probabil că tocmai curajul o atrăsese la el. Trecând peste toate acestea, Kealy începea să devină obositor. Ecaterina se întreba dacă Kealy chiar îşi dorise vreodată să devină preot. Un singur lucru admira cu adevărat la Michener: credinţa nestrămutată. Tom Kealy era loial doar clipei pe care o trăia. Şi totuşi, cine îi dădea ei dreptul să-l judece? Se apropiase de el din motive egoiste, pe care cu siguranţă el le cunoştea şi le exploata. Dar toate acestea se puteau acum schimba. Tocmai vorbise cu secretarul de stat al Vaticanului. Un bărbat care o căuta să-i dea o sarcină mult mai importantă. Şi da, aşa cum spusese şi Valendrea, putea fi suficient de importantă încât să o ajute să ajungă din nou în redacţiile care consideraseră că se pot lipsi de contribuţia ei.

O străbătu un fior ciudat.

Neaşteptatele evenimente din acea seară acţionaseră asupra ei ca un afrodiziac. Deja se gândea la uşile ce aveau să i se deschidă. Şi toate acestea făceau ca partida de amor pe care tocmai o încheiase să pară mai plăcută, iar atenţia la care râvnise şi mai tentantă.

Capitolul 10.

Torino, Italia.
Joi, 9 noiembrie.
10.30 a. m.

Michener privea prin geamul elicopterului oraşul de sub ei. Oraşul Torino se întindea sub o pătură de nori, în timp ce soarele dimineţii se lupta să risipească ceaţa. În depărtare se vedea Piemontul, acea regiune a Italiei cuibărită între Franţa şi Elveţia, o câmpie roditoare împrejmuită de crestele Alpilor, gheţari şi mare.

Clement stătea lângă el, iar în faţa lor se aflau doi ofiţeri de la pază şi protecţie. Papa venise în nord pentru a binecuvânta Giulgiul Sfânt din Torino, înainte de a fi din nou închis. Pelerinajul începuse imediat după sfintele sărbători de Paşte, iar Clement ar fi trebuit să fie de faţă la deschiderea raclei, însă avusese întâietate o vizită în Spania programată anterior. Aşa că se hotărâse că papa avea să fie prezent la închiderea raclei, pentru a-şi arăta veneraţia şi respectul, aşa cum făcuseră şi ceilalţi papi de-a lungul secolelor.

Elicopterul se aplecă în partea stângă şi începu să coboare lin. Dedesubt, Via Roma era aglomerată din cauza traficului matinal; la fel şi Piaţa San Carlo. Torino era un important centru pentru industria constructoare de maşini, un oraş european, nu ca oraşele pe care le ştia Michener din copilăria sa din sudul Georgiei, unde predomina industria hârtiei.

În zare se vedea San Giovanni, cu turlele cu ceas pierdute în ceaţă. Catedrala, zidită în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul, data din secolul al XV-lea. Dar abia în secolul al XVII-lea fusese adus Sfântul Giulgiu.

Elicopterul atinse uşor pista udă. Michener îşi desfăcu rapid centura de siguranţă în timp ce elicele se mişcau din ce în ce mai încet. Ofiţerii de la pază şi protecţie deschiseră uşa cabinei abia când elicele avionului încetară a se mai învârti.

— Coborâm? întrebă Clement.

Papa tăcuse tot drumul de la Roma, aşa cum făcea de obicei în timpul călătoriilor, iar Michener îi respecta metehnele.

Michener păşi în piaţă, urmat de Clement. Aerul era rece, însă papa insistase să nu poarte jachetă. Arăta impunător în roba albă, cu crucea pectorală. Fotograful papal începu să-i facă poze, acestea urmând a ajunge la presă înainte de sfârşitul zilei. Papa făcea cu mâna mulţimii, iar aceasta îi întoarse gestul.

— Nu trebuie să poposim prea mult în mulţime, îi şopti Michener lui Clement.

Forţele de pază şi protecţie ale Vaticanului îi atenţionaseră că piaţa nu era un loc sigur. Această îndatorire trebuia să se desfăşoare în cea mai mare grabă, aşa cum le spusese un membru al serviciului de securitate, catedrala şi capela fiind singurele locuri verificate, în care se ştia cu certitudine că nu existau dispozitive explozive şi mine antipersonal. Deoarece această vizită fusese deosebit de mediatizată şi programată cu mult timp în urmă, cu cât petrecea mai puţin timp în mijlocul mulţimii, cu atât era mai bine.

— Imediat, zise Clement, continuând să facă cu mâna mulţimii. Au venit să-l vadă pe papă. Să le acordăm această şansă.

Papii călătoriseră dintotdeauna nestingheriţi în Italia. Era un privilegiu de care se bucurau italienii, în schimbul celor două mii de ani de când Biserica îşi avea leagănul în peninsulă, aşa că Clement mai zăbovi o clipă în mijlocul mulţimii.

În cele din urmă, papa îşi croi drum spre alcovul catedralei. Michener îl urmă, rămânând

intenţionat mai în spate, pentru a permite clerului local să fie fotografiat alături de papă.

În catedrală îi aştepta cardinalul Gustavo Bartolo. Acesta purta o robă stacojie, cu o eşarfă de aceeaşi culoare, ce-i trădau statutul de senior pe care-l avea în cadrul Colegiului Cardinalilor. Era un om maliţios, cu părul cărunt lipsit de strălucire şi cu barba deasă. Michener se întreba dacă imaginea sa de profet biblic era intenţionată, pentru că acest Bartolo nu era considerat o minte sclipitoare sau un om cultivat, ci mai degrabă un băiat bun la toate. Fusese făcut episcop de Torino de predecesorul lui Clement şi apoi numit în Sacrul Colegiu, fapt care-l recomanda ca fiind persoana potrivită pentru Sfântul Giulgiu. Clement consimţise ca Bartolo să ocupe în continuare funcţia în care îl numise predecesorul său, deşi acesta era unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Alberto Valendrea. Votul lui Bartolo la următorul conclav era ca şi obţinut, aşa că Michener se amuză teribil când îl văzu pe papă mergând direct spre cardinal şi întinzându-i mâna cu palma în jos; înţelese că aşa cerea protocolul şi, de faţă cu toţi preoţii şi cu călugăriţele care-i priveau, se văzu nevoit să îngenuncheze în faţa papei şi să-i sărute inelul papal. În mod obişnuit, Clement nu respecta acest protocol. În astfel de situaţii, în spaţii închise şi alături de oficialităţi ale Bisericii, se mulţumea cu o strângere de mână. Insistenţa papei de a respecta de această dată protocolul transmitea un mesaj pe care cardinalul păru că-l înţelege, pentru că Michener sesiză preţ de o clipă iritarea din privirea mai vârstnicului cleric, pe care acesta încerca s-o mascheze.

Clement nu luă în seamă nemulţumirea lui Bartolo şi începu să schimbe amabilităţi cu cei prezenţi. După câteva minute de conversaţie, Clement îi binecuvântă pe cei douăzeci şi patru de clerici din jurul său, apoi intrară cu toţii în catedrală.

Michener rămase în urmă, după care se trase deoparte. Îndatorirea lui era să stea pe aproape, să-şi ofere sprijinul numai la nevoie, nu să facă parte din ceremonial. Observă că şi unul dintre preoţii locali rămăsese în urmă. Ştia că acel preot scund şi durduliu era asistentul lui Bartolo.

— Sfântul Părinte va rămâne cu noi la masa de prânz? întrebă preotul în italiană.

Lui Michener nu-i plăcu tonul acestuia. Era reverenţios, dar totuşi se simţea în el o undă de iritare. Era evident că acest preot nu-i era deloc loial bătrânului papă. Nici măcar nu se obosea să-şi ascundă sentimentele în prezenţa unui preot american, care avea să fie eliberat din funcţie în momentul în care actualul Vicar al lui Hristos va trece în lumea celor drepţi. Acest bărbat îşi imagina deja foarte clar ce avantaje va avea alături de prelatul *lui,* mult mai clar decât o făcuse Michener pe vremea când un episcop german începuse să simpatizeze un seminarist timid.

— Da, papa va rămâne la masa de prânz, dacă se respectă programul stabilit iniţial. De fapt, chiar avem timp. Aţi primit lista cu preferinţele culinare ale papei?

— Totul este conform solicitării, zise el încuviinţând cu o mişcare a capului.

Lui Clement nu-i plăcea bucătăria italiană, lucru care era ţinut secret la Vatican. Varianta oficială era că preferinţele gastronomice ale papei sunt o problemă personală, fără nici o legătură cu îndatoririle sale.

— Intrăm? întrebă Michener.

În ultimul timp, Michener era mai puţin dispus să urmeze politica Vaticanului, înţelegând că influenţa sa scădea direct proporţional cu şubrezirea sănătăţii lui Clement.

Intră în catedrală urmat de preotul cel enervant. După toate aparenţele, acesta era „îngerul de serviciu”.

Clement stătea în centrul naosului, unde era suspendată o raclă de sticlă ce atârna din tavan. În interiorul raclei slab luminate se afla o pânză albă-gălbuie, de aproximativ cinci metri. Pe pânză se zărea forma unui om, întins pe spate, cu cele două jumătăţi ale corpului unite la spate, ca şi cum cadavrul ar fi fost mai întâi întins pe el, apoi acoperit. Purta barbă şi părul lung lăsat pe spate, iar pe piept avea mâinile împreunate. Avea răni în palme, la încheieturi şi pe piept, iar spatele îi era plin de urme roşietice de la loviturile de bici.

Dacă aceasta era sau nu imaginea lui Hristos, asta era strict o chestiune de credinţă. Lui Michener nu-i venea să creadă că o bucată de pânză putea rămâne intactă timp de două mii de ani, considerând această relicvă de aceeaşi natură cu apariţiile Fecioarei Maria despre care citise. Studiase relatările fiecărui vizionar care pretindea că a primit o vizită din ceruri. Anchetatorii de la Vatican le catalogau drept halucinaţii sau manifestări ale unor probleme psihologice. Însă erau mai bine de douăzeci de incidente pe care nu le putuseră discredita. În cele din urmă, nu se putuse da nici o altă explicaţie raţională, în afara faptului că Fecioara Maria chiar apăruse pe pământ. Acelea erau apariţii considerate „demne de consemnat”.

Asemenea celor de la Fatima.

Dar, la fel ca în cazul giulgiului din faţa lui, acceptarea era o chestiune de credinţă.

Clement se rugă timp de zece minute lângă giulgiu. Michener observă că erau deja în întârziere, însă nimeni n-avu curajul să-l deranjeze. Adunarea aşteptă în tăcere până când papa se ridică, se închină şi apoi îl urmă pe cardinalul Bartolo în capela de marmură neagră. Cardinal-prefectul părea nerăbdător să se laude cu impresionantul edificiu.

Turul dură aproape o jumătate de oră, prelungit de întrebările lui Clement şi de insistenţa

sa de a-i saluta personal pe toţi cei prezenţi în catedrală. Erau deja în criză de timp, iar Michener se simţi uşurat când Clement merse în cele din urmă într-o clădire adiacentă pentru a lua prânzul.

În faţa sălii de mese papa se opri brusc, se întoarse spre Bartolo şi îl întrebă:

— Există vreun loc unde aş putea sta puţin de vorbă cu secretarul meu? Cardinalul găsi un alcov fără ferestre ce părea a servi drept vestiar. După ce închise uşa, Clement scoase de sub sutană un plic albastru. Michener recunoscu plicurile pe care le folosea papa pentru corespondenţă. Cumpărase el însuşi acest set dintr-un magazin din Roma şi i-l dăruise lui Clement de Crăciun, în urmă cu un an.

— Aceasta este scrisoarea pe care vreau să o duci cu tine în România. Dacă părintele Tibor nu poate sau nu doreşte să facă întocmai cum l-am rugat, distruge scrisoarea şi Întoarce-te la Roma.

— Înţeleg, Sfinte Părinte, zise Michener luând plicul.

— Bunul cardinal Bartolo e foarte amabil, nu-i aşa? întrebă papa zâmbind.

— Mă îndoiesc că i se trage de la faptul că i-au fost iertate cele trei sute de păcate pentru că a sărutat inelul papal.

Exista o veche tradiţie care spunea că ţi se iertau păcatele dacă sărutai cu evlavie inelul papal. Nu de puţine ori, Michener se întrebase dacă papii medievali care instauraseră acest obicei chiar erau preocupaţi de sufletele supuşilor lor sau voiau doar să se asigure că erau veneraţi cu zelul care li se cuvenea.

— Îmi imaginez că are nevoie să-i fie iertate mai mult de trei sute de păcate, zise Clement râzând. Este unui dintre cei mai loiali aliaţi ai lui Valendrea. Bartolo ar putea să-i ia locul lui Valendrea ca secretar de stat, de îndată ce acesta ajunge papă. Dar nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. Bartolo nu e bun nici ca episcop al acestei catedrale.

Conversaţia pe care o aveau părea sinceră şi deschisă, aşa că Michener spuse:

— Veţi avea nevoie de toţi prietenii de care dispuneţi pentru a vă asigura că la următorul conclav nu se va întâmpla una ca asta.

Clement înţelesese imediat ce voia să spună Michener.

— Îţi doreşti acea pălărie, nu-i aşa?

— Ştiţi bine că mi-o doresc. Papa arătă spre plic şi zise:

— Înmânează acest plic din partea mea.

Michener se întreba care era legătura dintre numirea sa în funcţia de cardinal şi comisionul pe care-l avea de făcut în România, însă alungă din minte acest gând. Nu aşa proceda Jakob Volkner. Totuşi, papa fusese evaziv şi nu era prima oară când se comporta astfel.

— Tot n-aveţi de gând să-mi spuneţi ce anume vă preocupă?

— Crede-mă, Colin, nu ţi-ai dori să ştii, zise Clement.

— V-aş putea ajuta, cine ştie…

— Nu mi-ai spus despre ce ai vorbit cu Ecaterina Leu. Cum ţi s-a părut după atâta timp?

Clement schimbase din nou subiectul.

— Am vorbit foarte puţin, iar cuvintele rostite au fost destul de dure.

— Cum de s-a întâmplat asta? întrebă Clement ridicând din sprâncene.

— E încăpăţânată. Iar părerile ei despre Biserică sunt bine înrădăcinate.

— Dar cine ar putea-o condamna, Colin… Probabil că te-a iubit şi, cu toate acestea, n-a avut de ales. Să fii părăsită pentru altă femeie e greu, dar să pierzi în faţa lui Dumnezeu… e greu de acceptat. Dragostea neîmplinită nu e ceva plăcut.

Michener se întrebă din nou de ce era Clement atât de interesat de viaţa sa personală.

— Nu mai contează acum. Ea îşi vedea de viaţa ei, eu de a mea.

— Dar asta nu înseamnă că nu puteţi fi prieteni. Să vă povestiţi unul altuia ce faceţi şi ce simţiţi. Să trăiţi acea apropiere pe care n-o poţi simţi decât alături de cineva care ţine cu adevărat la tine. Cu siguranţă, Biserica nu interzice astfel de lucruri.

Singurătatea era cel mai mare pericol care îl pândea pe preot. Michener avusese noroc – o avusese pe Ecaterina, îl avusese pe Volkner care-l ascultase şi îl absolvise de păcate. Ironia sorţii era că Tom Kealy urma să fie excomunicat pentru exact acelaşi lucru. Probabil că tocmai de aceea îl interesa pe Clement soarta lui Kealy.

Papa se apropie de unul dintre rafturi şi pipăi veşmintele viu colorate.

— Când eram copil în Bamberg, am lucrat ca băiat de altar. Îmi amintesc cu drag de acele timpuri. Era imediat după război şi ne aflam în plină reconstrucţie. Din fericire, catedrala rămăsese în picioare. Scăpase de bombardamente. Mi s-a părut întotdeauna o metaforă potrivită. Spre deosebire de celelalte edificii ridicate de mâna omului, catedrala orăşelului nostru a rămas în picioare.

Michener nu zise nimic. Cu siguranţă voia să ajungă undeva cu această discuţie. Altminteri, de ce i-ar fi lăsat pe toţi să aştepte pentru această conversaţie care nu avea nimic urgent.

— Am iubit acea catedrală, zise Clement. A făcut parte din tinereţea mea. Chiar şi acum îmi amintesc limpede cântecele pe care le cânta corul. Erau foarte talentaţi. Mi-aş dori să fiu înmormântat acolo. Dar acest lucru nu este posibil, nu-i aşa? Papii trebuie să fie înmormântaţi în Bazilica Sfântul Petru. Mă întreb cine a instaurat regula aceasta.

Vocea lui Clement devenise distantă. Michener se întreba cu cine vorbea de fapt. Se apropie de el şi îi zise:

— Jakob, spune-mi ce s-a întâmplat.

Clement dădu drumul bucăţii de material pe care îşi ţinea degetele încleştate şi îşi împreună mâinile tremurânde.

— Eşti naiv, Colin. Pur şi simplu nu înţelegi. De fapt, n-ai cum să înţelegi.

Vorbea în şoaptă, printre dinţi, abia mişcându-şi buzele. Vocea îi era neutră şi nu transmitea nici o emoţie.

— Chiar îţi imaginezi că suntem vreodată între patru ochi? Nu-ţi dai seama cât de ambiţios e Valendrea? Toscanul ştie tot ce facem, tot ce spunem. Vrei să fii cardinal? Ca să obţii asta, trebuie să înţelegi ce implică acest lucru. Cum vrei ca eu să te ridic la rangul de cardinal când tu nu eşti în stare să vezi ce e clar ca lumina zilei?

Rar discutaseră în contradictoriu în timpul întâlnirilor lor, însă acum papa îl critica. Şi pentru ce anume?

— Suntem doar oameni, Colin. Nimic mai mult. Nu sunt mai infailibil decât tine. Şi totuşi, ne proclamăm Prinţi ai Bisericii. Clerici devotaţi, preocupaţi să-l mulţumim pe Dumnezeu, când noi de fapt nu căutăm decât să ne fie nouă bine. Prostul acela care aşteaptă afară e un bun exemplu în acest sens. Singura lui grijă e să mă vadă mort. Soarta o să i se schimbe radical atunci. Ca şi a ta, de altfel.

— Sper că doar cu mine vorbiţi aşa.

Clement apucă uşor crucea pectorală ce-i atârna la gât. Acest gest păru să-l mai liniştească.

— Îmi fac griji în ceea ce te priveşte, Colin. Eşti asemenea unui delfin închis într-un acvariu. Cei care-ţi poartă de grijă se asigură că apa e curată şi că ai ce mânca. Acum sunt pe punctul de a-ţi da drumul în ocean. Dar vei fi oare în stare să supravieţuieşti?

Nu-i plăcea să-l audă pe Clement criticându-l.

— Ştiu mai multe decât v-aţi imagina.

— N-ai idee ce fel de om e Alberto Valendrea. Nu e omul lui Dumnezeu. Au fost mulţi

papi asemenea lui – lacomi şi îngâmfaţi, oameni proşti care şi-au imaginat că puterea e răspunsul la orice. Am crezut că asta se întâmpla doar în trecut. Dar m-am înşelat. Crezi că poţi să-i ţii piept lui Valendrea? Nu, Colin, continuă Clement dând din cap cu îngrijorare. Nu eşti un adversar pe măsura lui. Eşti prea bine-crescut. Prea încrezător.

— De ce-mi spuneţi toate acestea?

— Trebuie spuse, răspunse Clement apropiindu-se. Erau acum unul lângă altul.

— Alberto Valendrea va ruina această biserică – în cazul în care eu sau predecesorii mei nu am făcut deja acest lucru. De ce mă tot întrebi ce s-a întâmplat? N-ar trebui să te preocupe ce mă frământă pe mine, ci să faci ce-ţi cer eu. Clar?

Michener era intimidat de tonul aspru al lui Clement. Era un monsenior de patruzeci şi şapte de ani. Secretarul papei. Un slujitor devotat. De ce se îndoia vechiul său prieten de loialitatea şi de priceperea lui? Decise totuşi că nu avea sens să-l contrazică.

— E cât se poate de clar, Sfinte Părinte.

— Maurice Ngovi este cel mai apropiat prieten al meu pe care te poţi baza. Să nu uiţi asta în viitor.

Clement se îndepărtă, iar starea sa de spirit păru să se fi schimbat.

— Când pleci în România?

— Mâine-dimineaţă.

Clement dădu aprobator din cap, apoi scoase din sutană un alt plic albastru.

— Excelent. Vrei să-mi pui şi mie scrisoarea asta la poştă?

Michener luă pachetul şi observă că era adresat Irmei Rahn. Ea şi Clement erau prieteni din copilărie. Încă mai locuia în Bamberg şi corespondau constant de ani de zile.

— Mă ocup personal.

— De aici.

— Ce-aţi spus?

— Trimite scrisoarea de aici. Din Torino. Tu personal. Te rog. Nu însărcina pe nimeni să se ocupe de asta.

Întotdeauna expedia el însuşi corespondenţa papei şi n-avusese nevoie niciodată să i se spună în mod expres acest lucru. Însă, o dată în plus, îşi spuse că nu e cazul să întrebe nimic, ci se mulţumi să adauge:

— Desigur, părinte. O expediez chiar eu. Cu mâna mea.

Capitolul 11.

Vatican.
1.15 p. m.

Valendrea se duse direct la arhiva Bisericii Romano-Catolice. Cardinalul care se ocupa de Arhiva Secretă a Vaticanului nu era aliatul său, însă spera ca acesta să fie suficient de deştept încât să nu se certe cu cineva care ar putea deveni papă într-o bună zi. Toate numirile în funcţie încetau în momentul în care papa se stingea din viaţă. Continuitatea în funcţie depindea doar de cum considera de cuviinţă următorul Vicar al lui Hristos, iar Valendrea ştia foarte bine că arhivistul dorea să-şi păstreze funcţia.

Îl găsi pe arhivist lucrând. Intră liniştit în biroul spaţios şi închise în urma lui uşa dublă de bronz. Cardinalul ridică privirea, însă nu zise nimic. Bărbatul se apropia de şaptezeci de ani şi avea obrajii cărnoşi şi fruntea înaltă. Era de origine spaniolă, însă lucrase la Roma toată viaţa sa clericală.

Sacrul Colegiu era împărţit în trei categorii: cardinalii-episcopi care administrau Roma, cardinalii-preoţi, care erau capii diocezelor din afara Romei şi cardinalii-diaconi, care erau membrii permanenţi ai curiei. Cardinalul-arhivist era seniorul cardinalilor-diaconi şi, prin urmare, avea sarcina de a anunţa din balconul Bazilicii Sfântul Petru numele noului papă. Valendrea nu îşi bătea capul în legătură cu acest privilegiu. În schimb, acest om era important datorită influenţei pe care putea s-o aibă asupra celor câţiva cardinali-diaconi care încă nu erau aliaţii lui.

Se apropie de birou şi observă că gazda sa nu se ridică să-l salute.

— Nu e chiar aşa de rău, zise el ca răspuns la privirea pe care i-o aruncase cardinalul-arhivist.

— Nu sunt aşa de sigur. Presupun că suveranul pontif este încă în Torino.

— Altfel cum aş putea să mă aflu aici?

Cardinalul-arhivist oftă.

— Vreau să deschizi Riserva şi seiful, zise Valendrea. Bătrânul se ridică în cele din urmă.

— Mi-e teamă că trebuie să te refuz.

— N-ar fi prea înţelept din partea ta, zise Valendrea, sperând că bătrânul avea să înţeleagă mesajul.

— Ameninţările tale nu pot atârna mai greu decât ordinul papei. Doar papa poate intra în Riserva. Nimeni altcineva. Nici măcar tu.

— Rămâne între noi doi. Nu stau mult.

— Jurământul meu faţă de Biserică e mai important pentru mine decât ţi-ai putea imagina.

— Ascultă-mă, boşorogule. Am o misiune de foarte mare importanţă pentru Biserică. Una care cere măsuri drastice.

Era o minciună, dar dădea bine.

— În cazul acesta, presupun că nu vă deranjează să obţineţi aprobarea papei. Pot suna la Torino.

Venise momentul adevărului.

— Am obţinut de la nepoata ta o mărturisire. A fost mai mult decât bucuroasă să mi-o facă. Jură pe cel Atotputernic că ai absolvit-o pe fiica ei de păcatul avortului. Cum e posibil aşa ceva, Eminenţă? Asta se numeşte erezie.

— Ştiu de mărturisirile ei. Părintele Ambrosi al tău a fost foarte convingător cu familia surorii mele. Am iertat-o de păcate pentru că era pe moarte şi se temea că avea să ajungă în iad. Am consolat-o cu mila divină pentru că aceasta este îndatorirea oricărui preot.

— Dumnezeul meu şi al tău nu iartă avortul. Asta se numeşte crimă. Nu aveai nici un drept s-o

ierţi. Iar acesta este un aspect cu care cred că şi Sfântul Părinte trebuie să fie de acord.

Valendrea observă că bătrânul se ţinea tare, dar mai remarcă şi o uşoară tensiune care se manifesta printr-o zbatere a ochiului stâng – locul perfect prin care ieşea la suprafaţă teama.

Bravada cardinalului-arhivist nu-l impresionă pe Valendrea. Bărbatul îşi petrecuse întreaga viaţă mutând hârtii dintr-un dosar într-altul, insistând ca reguli fără noimă să fie respectate, punând piedici oricui era suficient de curajos să se ridice împotriva Vaticanului. Făcea şi el parte din lungul şir de *scriitori* care îşi câştigaseră pâinea păzind arhivele papale. De îndată ce se cuibăresc în jilţul lor negru, prezenţa lor fizică în arhive serveşte drept avertisment că nimănui altcuiva nu-i mai este permis să intre acolo. Asemenea săpăturilor arheologice, orice dezvăluire a celor aflate pe raft era făcută doar după un îndelung proces de meditaţie şi reflecţie. Iar aceasta era o chestiune de durată, o practică pe care Biserica o consimţise doar în ultimii zeci de ani. „Singura îndatorire, se gândi Valendrea, a oamenilor asemenea cardinalului-arhivist e să protejeze Biserica tocmai de prinţii ei.”

— Fă cum doreşti, Alberto. Spune lumii întregi ce am făcut. Însă eu tot n-o să te las să pătrunzi în Riserva. Ca să intri acolo trebuie mai întâi să ajungi papă.

Poate că-l subestimase pe acest conţopist. Era mai puternic decât părea. Se hotărî să o lase baltă. Pentru moment, cel puţin. Era posibil să mai aibă nevoie de acest bărbat în lunile ce urmau. Se întoarse şi se îndreptă spre uşa dublă.

— O să aştept până când devin papă şi atunci o să discutăm din nou. Se opri şi se uită în spate. Apoi o să vedem dacă îmi vei fi la fel de loial cum eşti faţă de alţii.

Capitolul 12.

Roma.
4.00 p. m.

Era trecut de ora prânzului, iar Ecaterina aştepta în camera de hotel. Cardinalul Valendrea spusese că urma să sune la ora 2.00 după-amiaza, însă nu se ţinuse de cuvânt. Probabil că se gândise că acei zece mii de euro erau o garanţie că avea să aştepte lângă telefon. Sau poate că se gândea că fosta ei relaţie cu Colin Michener era o garanţie că avea să facă întocmai ce i se spusese. Totuşi, nu-i plăcea faptul că acest cardinal se credea atât de deştept încât îşi imagina că o poate citi ca pe o carte deschisă.

Într-adevăr, aproape că terminase banii pe care-i câştigase în Statele Unite ca jurnalist independent şi era sătulă să-l stoarcă de bani pe Tom Kealy, căruia îi plăcea ca ea să depindă de el. Se descurcase bine cu cele trei cărţi ale sale şi în curând avea să-i fie şi mai bine. Îi plăcea că devenise cel mai cunoscut preot din America. Îşi dorea obsesiv de mult să fie în centrul atenţiei, lucru care era explicabil până la un punct, însă ea îi cunoştea părţi pe care nici unul dintre adepţii lui nu le văzuse vreodată. Emoţiile nu puteau fi postate pe website-uri sau strecurate într-un promo. Cineva înzestrat cu talent le-ar fi transpus în cuvinte, însă talentul de scriitor al lui Kealy lăsa de dorit. Toate cele trei cărţi ale sale erau scrise de un om din umbră – lucru pe care doar ea şi editorul lui îl cunoşteau şi pe care Kealy n-avea de gând să-l facă public. Imaginea acestui bărbat nu era reală, ci doar o iluzie pe care o acceptaseră un milion de oameni – printre care şi el însuşi.

Era atât de diferit de Michener!

Ecaterinei îi părea rău că fusese atât de tăioasă cu o zi în urmă. Îşi propusese înainte de a ajunge la Roma să aibă grijă ce spune în cazul în care aveau să se întâlnească. La urma urmei, era mult de atunci şi amândoi depăşiseră acel moment. Însă, când îl văzuse la tribunal, îşi dăduse seama că lăsase în sufletul ei o cicatrice de neşters, a cărei existenţă se temea s-o recunoască şi care-i trezea resentimente faţă de el imposibil de controlat.

Noaptea trecută, în timp ce Kealy dormea lângă ea, se întrebase dacă traseul anevoios al vieţii sale din ultimii doisprezece ani nu era altceva decât preludiul a ceea ce avea să se întâmple. Nu avea nici pe departe o carieră strălucită, viaţa ei personală era un dezastru şi cu toate acestea, iat-o aşteptându-l pe al doilea om al Vaticanului să-i telefoneze şi să-i dea şansa de a-l înşela pe omul la care încă mai ţinea extrem de mult.

Sunase mai devreme nişte cunoştinţe din presa italiană şi aflase că Valendrea era un bărbat complex. Se născuse într-o familie bogată din vechea aristocraţie italiană. În familia sa avusese, de-a lungul timpului, cel puţin doi papi şi cinci cardinali, iar unchii şi fraţii săi erau implicaţi fie în politică, fie în afaceri internaţionale. Clanul Valendrea deţinea şi opere de artă europene, având în posesie palate şi vaste domenii. Fuseseră precauţi în timpul lui Mussolini şi chiar şi mai precauţi în timpul celorlalte regimuri care se succedaseră după acesta. Banii şi puterea lor economică erau la mare căutare, însă ei erau foarte atenţi ce şi pe cine susţineau.

În *Annuario Pontifico* al Vaticanului se menţiona că Valendrea avea şaizeci de ani şi că obţinuse diplome de la Universitatea Catolică din Florenţa, Universitatea Catolică Inima Sfântă şi de la Academia de Drept Internaţional din Haga. Era autorul a paisprezece tratate. Stilul lui de viaţă era

mult prea extravagant pentru cei trei mii de euro pe care îi plătea Biserica prinţilor ei. Şi, deşi Vaticanul nu era de acord să aibă cardinali implicaţi în afaceri laice, Valendrea era acţionar la câteva concerne italiene şi făcea parte din numeroase consilii de administraţie. Faptul că era încă tânăr constituia un avantaj; la fel şi abilităţile sale politice înnăscute şi personalitatea sa dominatoare. Profitase cu înţelepciune de poziţia sa de secretar al Vaticanului, devenind foarte cunoscut în mass-media occidentală. Era o persoană conştientă de importanţa mijloacelor moderne de comunicare şi de nevoia de a-ţi promova o imagine coerentă. De asemenea, era un teolog conservator, care se opusese constant deciziilor celui de-al II-lea Consiliu al Vaticanului, lucru pe care îl dovedise şi la tribunal şi era unul dintre cei mai stricţi tradiţionalişti, considerând că Biserica era cel mai bine servită după vechea orânduială.

Aproape toţi oamenii cu care vorbise Ecaterina afirmaseră că Valendrea urma să fie succesorul lui Clement. Nu neapărat pentru că era cel mai potrivit pentru această poziţie, ci pentru că nu exista nimeni la Vatican care să-i poată ţine piept. Conform celor relatate, era pregătit întru totul pentru un nou conclav.

Însă mai fusese în linia întâi şi în urmă cu trei ani şi pierduse.

Telefonul o trezi din gânduri.

Îşi aruncă privirea spre receptor şi îşi înfrâna pornirea de a-l ridica, preferând să-l lase pe Valendrea, dacă el era, să transpire puţin.

Abia după al şaselea ţârâit ridică receptorul.

— Mă făceaţi să aştept? zise Valendrea de la capătul firului.

— Nu mai mult decât v-am aşteptat la rându-mi. În receptor se auzi un râset.

— Îmi sunteţi simpatică, domnişoară Leu. Aveţi personalitate. Dar să n-o mai lungim, ce

decizie aţi luat?

— Ca şi cum ar mai fi nevoie să întrebaţi!

— M-am gândit că aşa ar fi politicos din partea mea.

— Nu-mi păreţi genul care să se împiedice de astfel de amănunte.

— Nu respectaţi prea tare un cardinal al Bisericii Catolice.

— Vă îmbrăcaţi în fiecare dimineaţă cu hainele de lucru ca oricare dintre noi.

— Bănuiesc că nu sunteţi o persoană religioasă. Era rândul ei să râdă acum.

— Nu-mi spuneţi că vă ocupaţi de convertirea sufletelor între două dezbateri politice!

— Chiar am făcut o alegere înţeleaptă când v-am ales! Noi doi o să ne înţelegem de minune.

— Cum de sunteţi atât de sigur că nu înregistrez această convorbire?

— Şi să rataţi ocazia vieţii dumneavoastră? Mă îndoiesc foarte tare de asta. Ca să nu mai pun la socoteală că veţi avea şansa să fiţi din nou alături de bunul părinte Michener. Şi toate acestea pe cheltuiala mea. Cine şi-ar putea dori mai mult?

Atitudinea lui iritantă nu era cu nimic deosebită de cea a lui Tom Kealy. Se întrebă de ce se simţea atrasă de o asemenea aroganţă.

— Când trebuie să plec?

— Secretarul papei pleacă mâine-dimineaţă şi ajunge la Bucureşti în jurul prânzului. M-am gândit că aţi putea pleca în seara aceasta, pentru a avea un avans de câteva ore.

— Şi unde se presupune că ar trebui să ajung?

— Părintele Michener se duce să se întâlnească cu un preot pe nume Andrei Tibor. E pensionar şi lucrează la un orfelinat undeva la nord de Bucureşti, în localitatea Zlatna. Poate că vă sună cunoscut numele.

— Am auzit de el.

— Atunci n-o să aveţi nici o problemă în a afla ce face şi ce spune Michener în timpul

petrecut acolo. Mai mult, Michener are cu el un fel de scrisoare de la papă. Dacă aţi afla ce informaţii conţine acea scrisoare, aţi creşte foarte mult în ochii mei.

— Nu vi se pare că îmi cereţi prea mult?

— Sunteţi o femeie foarte înzestrată. Vă sugerez să vă folosiţi de acelaşi şarm care funcţionează atât de bine în cazul lui Tom Kealy. Cu siguranţă că în acest fel misiunea va fi un real succes.

Apoi se auzi tonul.

Capitolul 13.

Vatican.
5.30 p. m.

Valendrea stătea la fereastra biroului său de la etajul trei. Afară, plopii înalţi, pinii şi chiparoşii din grădina Vaticanului se încăpăţânau să nu cedeze în faţa toamnei. Încă din secolul treisprezece, papii străbătuseră aleile pavate cu piatră cubică, străjuite de o parte şi de alta de lauri şi de mirt, găsindu-şi pacea sufletească printre sculpturi clasice, busturi şi basoreliefuri de bronz.

Îşi aminti de vremea când îi plăcea să se plimbe prin grădini. Proaspăt ieşit din seminar şi ocupând singurul loc de pe lume pe care şi-l dorise. Pe vremea aceea, aleile erau pline de preoţi tineri neliniştiţi în privinţa viitorului lor. Aparţinea generaţiei când pontificatul era apanajul italienilor. Însă cel de-al doilea Consiliu al Vaticanului schimbase totul, iar Clement al XV-lea împinsese lucrurile la extrem. Zilnic venea de la etajul patru o altă listă cu nume noi de preoţi, episcopi şi cardinali. Din ce în ce mai mulţi occidentali, africani şi asiatici erau chemaţi la Roma. Încercase să amâne implementarea hotărârilor papei, sperând că acesta va muri între timp, însă în final n-avusese de ales şi se conformase ordinelor.

Italienii erau deja în inferioritate numerică în Colegiul Cardinalilor, Paul al VI-lea fiind probabil ultimul din neamul lor. Valendrea îl cunoscuse pe cardinalul din Milano, pentru că avusese norocul să se afle la Roma în ultimii ani ai domniei lui Paul. Începând cu anul 1983, Valendrea devenise arhiepiscop. Ioan Paul al II-lea îi conferise în cele din urmă pălăria de cardinal, un gest care fusese făcut cu scopul de a-i mulţumi pe localnici.

Dar poate că însemnase totuşi mai mult decât atât.

Conservatorismul lui Valendrea era proverbial, la fel ca seriozitatea sa. Ioan Paul îl numise prefect peste Congregaţia pentru Evanghelizarea Popoarelor.

Din acea funcţie, coordona activităţile misionarilor trimişi în întreaga lume, superviza construirea bisericilor, stabilea limitele diocezelor şi educa clerul şi catehiştii. Responsabilităţile sale vizau fiecare aspect al Bisericii şi îi permiteau să construiască o bază solidă printre oamenii care puteau ajunge într-o bună zi cardinali. Nu uitase niciodată sfatul pe care i-l dăduse tatăl său: „Fiecare serviciu făcut e garanţia unui serviciu ce ţi se va face".

Cât de adevărat era!

Peste puţin timp, avea să se întâmple întocmai.

Se depărtă de fereastră.

Ambrosi plecase deja în România. Îi simţea lipsa lui Paolo când acesta era plecat. Era singura persoană cu care Valendrea se simţea în largul lui. Ambrosi părea să-i înţeleagă firea şi felul de a acţiona. Erau atât de multe lucruri de făcut în momentul de faţă, acţiunea potrivită la momentul potrivit, iar şansele ca totul să se ducă pe apa sâmbetei erau mult mai mari decât cele de câştig.

Pur şi simplu, nu mai avea prea multe ocazii de a deveni papă. Participase deja la un conclav, iar al doilea nu era foarte departe. Dacă nu câştiga nici acum alegerile, nu mai prindea altele, în afara cazului în care papa care era numit murea pe neaşteptate. La vârsta de optzeci de ani, cardinalii ieşeau oficial din competiţie, lucru pe care îşi dorea ca Paul să nu-l fi consimţit şi, indiferent de câte informaţii compromiţătoare putea strânge, acest lucru nu se mai putea schimba.

Se uită la portretul lui Clement al XV-lea, care atârna pe perete în biroul său. Protocolul cerea ca acest obiect care-l irita atât de mult să se afle în biroul lui, însă el ar fi preferat fotografia lui Paul al VI-lea. Acesta era italian ca naţionalitate, roman ca fire şi latin ca personalitate. Paul fusese un papă strălucit, sever doar în privinţa lucrurilor mărunte şi făcând doar acele compromisuri care să-i mulţumească pe învăţaţi. În acelaşi fel avea să conducă şi el Biserica. Secretul era să dai puţin şi să păstrezi mult. Se tot gândise la Paul, încă cu o zi în urmă. Ce anume zisese părintele Ambrosi despre părintele Tibor? „E singurul în viaţă, în afară de Clement însuşi, care a văzut ce conţine Riserva cu privire la misterele de la Fatima."

Nu era adevărat.

Se duse cu gândul în trecut, în anul 1978.

— Haide, Alberto. Urmează-mă!

Paul al VI-lea se ridică să vadă dacă se poate ţine în genunchiul stâng. Bătrânul papă îndurase multe în ultimii ani. Suferise de bronşită, de gripă, avusese probleme cu vezica, suferise de insuficienţă renală şi fusese operat de prostată. Luase doze impresionante de antibiotice contra infecţiilor, însă medicamentele îi slăbiseră sistemul imunitar şi îl vlăguiseră. Artrita părea să-i dea cel mai mult de furcă, iar Valendrea îl compătimea pe bătrân. I se apropia sfârşitul, însă avea parte de o lungă agonie.

Papa se deplasă cu greu din apartamentul său spre liftul personal de la etajul patru. Era târziu, într-o noapte ploioasă de mai, iar Palatul Apostolic era cufundat în tăcere. Paul le făcu semn oamenilor de pază, spunându-le că el şi asistentul lui aveau să se întoarcă în scurt timp, iar celor doi secretari le zise că se puteau retrage.

Sora Giacomina apăru şi ea din camera sa. Se ocupa de treburile casnice şi era asistenta lui Paul. Biserica stabilise ca tot personalul de sex feminin

care lucra la Vatican să fie de vârstă canonică. Lui Valendrea i se părea amuzantă această regulă. Cu alte cuvinte, trebuiau să fie urâte şi bătrâne.

— Unde vă duceţi, Sfinte Părinte? Întrebă călugăriţa ca şi cum Paul ar fi fost un copil neascultător care ieşea din cameră fără să ceară voie.

— Nu te îngrijora, soră. Am nişte probleme de rezolvat.

— Ar trebui să vă odihniţi, ştiţi asta.

— Mă întorc repede. Mă simt bine şi e vorba despre o chestiune care nu suferă amânare. Părintele Valendrea va avea grijă de mine.

— Nu mai mult de o jumătate de oră. Aţi înţeles?

— Promit, zise Paul zâmbind. Într-o jumătate de oră o să fiu în pat. Călugăriţa se întoarse în camera ei, iar ei se îndreptară spre lift. La parter, Paul se deplasă anevoie de-a lungul coridoarelor întortocheate, ce duceau spre arhivă.

— De ani de zile tot amân ceva, Alberto. Cred că în seara aceasta e momentul să îndrept situaţia.

Paul continuă să meargă sprijinindu-se în baston, iar Valendrea încetini mersul pentru a înainta în ritmul papei. Îl întrista starea în care ajunsese acest mare om. Giovanni Battista Montini era fiul unui avocat italian de succes. Avansase în curie şi ajunsese în final în Secretariatul de Stat. După aceea, devenise arhiepiscop de Milano şi condusese dioceza cu o mână fermă, atrăgând atenţia Sacrului Colegiu, format în majoritate din italieni, care consideraseră că era alegerea cea mai bună pentru a-l succeda pe Ioan al XXIII-lea. Fusese un papă excelent, servind într-un moment dificil după cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului. Biserica îi va simţi lipsa; la fel şi Valendrea. În ultima vreme, avusese noroc să petreacă mai mult timp cu Paul. Bătrânului luptător părea să-i facă plăcere compania lui Valendrea. Circulau zvonuri

că intenţiona să îl ridice la rangul de episcop, iar Valendrea şi-ar fi dorit ca Paul să dea dovadă de o asemenea generozitate înainte de a fi chemat în lumea celor drepţi.

Intrară în arhivă, iar prefectul îngenunche la vederea lui Paul.

— Ce vă aduce aici, Sfinţia Voastră?

— Te rog să deschizi Riserva.

Lui Valendrea îi plăcea felul în care papa răspundea la o întrebare cu un ordin. Prefectul scoase o legătură de chei supradimensionate şi apoi îi conduse spre arhivele întunecoase. Paul îl urmă încet, ajungând chiar când prefectul deschise grilajul de fier şi aprinse câteva becuri care dădeau o lumină slabă. Valendrea ştia că în Riserva nu se intra decât cu permisiunea papei. Era arhiva secretă a Vaticanului. Doar Napoleon îndrăznise să treacă peste această regulă şi plătise, până la urmă, pentru nesăbuinţa sa.

Paul intră în camera fără ferestre şi arătă spre un seif negru, zicând:

— Deschide-l!

Prefectul se supuse, învârtind rotiţe şi descuind lacăte. Uşa dublă se dădu deoparte. Balamalele de bronz nu scârţâiră deloc.

Papa se aşeză într-unul dintre cele trei scaune care se aflau în încăpere.

— Mulţumesc de ajutor, zise Paul, iar prefectul se făcu nevăzut. Predecesorul meu a fost primul care a citit al treilea secret de la Fatima. Mi s-a spus că după aceea a poruncit ca documentul să fie încuiat şi sigilat în acest seif. Am rezistat tentaţiei de a veni aici timp de cincisprezece ani.

Valendrea era uşor confuz.

— N-a decretat Vaticanul în 1967 că secretul va rămâne sigilat? S-a întâmplat fără ştirea dumneavoastră?

— Curia face multe lucruri în numele meu de care eu nu am nici cea mai vagă idee. Mi s-a spus

totuşi de acest lucru. E drept că doar după ce a avut loc.

Valendrea se întrebă daca nu cumva atinsese un punct sensibil cu întrebarea sa. Se hotărî să fie mai precaut.

— Povestea asta mă uimeşte, zise Paul. Sfânta Fecioară se arată la trei copii de ţăran, nu unui preot, unui episcop sau papei. Nu, ea îşi alege trei copii analfabeţi. Se pare că are o preferinţă pentru cei sărmani. Poate că în felul acesta cerul încearcă să ne transmită un mesaj, cine ştie.

Valendrea ştia cum ajunseseră scrierile surorii Lucia din Portugalia la Vatican.

— N-am văzut nimic deosebit în cuvintele surorii Lucia, zise Paul. Am cunoscut-o pe Lucia în 1967, când am mers în Fatima. Am fost aspru criticat că m-am dus acolo. Progresiştii au considerat că era un pas înapoi faţă de linia modernistă trasată de cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului. Adică să pui prea mult accentul pe supranatural. Să o venerezi pe Fecioara Maria mai mult decât pe Dumnezeu şi pe Hristos. Însă ştiam eu ce ştiam.

Valendrea observă o privire hotărâtă în ochii lui Paul. Poate că spiritul de luptător mai ardea în pieptul acestui bătrân războinic.

— Ştiam că tinerii o iubesc pe Fecioara Maria. O simţeau aproape de ei prin latura ei umană. A contat foarte mult pentru ei că m-am dus acolo. Le arătam că papei îi păsa de ce credeau şi ce simţeau ei. Şi nu m-am înşelat, Alberto. Cultul Fecioarei Maria e mai răspândit ca niciodată.

Ştia că Paul o iubea pe Fecioară şi de-a lungul domniei sale îi adusese omagiul prin titluri şi consideraţie. Prea multe, după părerea unora. Paul arătă spre seif zicând:

— Sertarul al patrulea, din partea stângă, Alberto. Deschide-l şi adu-mi ce găseşti acolo!

Făcu întocmai cum îi spusese Paul, deschizând sertarul greu de fier. În interior se afla

o cutiuţă de lemn, cu un sigiliu de ceară pe capac, care purta pecetea lui Ioan al XXIII-lea. Pe capac era o etichetă pe care scria *SECRETUM SANCTI OFFICIO* – Secretul Biroului Papal. Îi duse cutia lui Paul, care îi studie exteriorul cu mâini tremurânde.

— Se zice că Pius al XII-lea a pus eticheta pe cutie şi că Ioan însuşi a ordonat să fie sigilată. Acum e rândul meu să mă uit în cutie. Alberto, ai putea, te rog, să rupi sigiliul?

Valendrea se uită în jur după un obiect cu care să desprindă sigiliul. Cum nu găsi nimic, vârî unul dintre colţurile seifului în ceară şi o dădu deoparte. Apoi îi întinse lui Paul cutia.

— Ingenios mod de a o desface!

Valendrea acceptă complimentul cu o uşoară înclinare a capului.

Cu cutia în poală, Paul scoase o pereche de ochelari din sutană. Îşi puse ochelarii, deschise capacul cutiei şi dădu la iveală două teancuri de hârtii. Puse un teanc deoparte, iar pe celălalt începu să-l despăturească. Valendrea văzu că o foaie nouă era învelită de o foaie evident mai veche. Amândouă foile erau scrise.

Suveranul pontif studie foaia mai veche.

— Aceasta este notiţa originală pe care a scris-o sora Lucia în portugheză, zise Paul. Din păcate, eu nu ştiu portugheza.

— Nici eu, Sfinte Părinte.

Paul îi întinse foaia. Văzu că aceasta era acoperită de aproximativ douăzeci de rânduri scrise cu cerneală neagră care pălise cu trecerea timpului şi devenise gri. Era ciudat să ştie că însăşi sora Lucia, persoana căreia îi apăruse Fecioara Maria şi papa Ioan al XXIII-lea atinseseră acel petic de hârtie înaintea lui.

— Aceasta este traducerea, zise Paul arătând spre foaia mai nouă.

— Traducere, Părinte?

— Nici Ioan nu ştia portugheza. I s-a tradus mesajul în italiană. Valendrea nu ştiuse acest lucru. Asta mai adăuga o serie de amprente – vreun reprezentant al curiei care fusese pus să facă traducerea, care cu siguranţă jurase apoi să păstreze secretul şi care era probabil mort de mult.

Paul despături a două foaie şi începu să citească. Pe faţa papei apăru o expresie ciudată.

— Nu am fost niciodată bun la dezlegat ghicitori. Papa rearanjă hârtiile, apoi trecu la al doilea pachet. Se pare că mesajul se continuă pe o altă foaie.

Paul despături şi acele foi. Din nou, o pagină era nouă, iar cealaltă, în mod evident, veche.

— Şi aceasta e tot în portugheză. A, uite, din nou o traducere în italiană, zise papa uitându-se la foaia mai nouă.

Îl privi pe Paul citind acele pagini şi observă cum expresia de mirare de pe chip i se schimbă în nelinişte. Papa începu să respire sacadat şi se încrunta pe măsură ce citea traducerea.

Papa se cufundă în tăcere. Nici Valendrea nu scoase o vorbă. Nu avea curajul să întrebe despre ce era vorba.

Papa citi mesajul a treia oară.

Paul îşi umezi cu limba buzele uscate şi se foi în scaun. Pe chip i se citea uimirea. Preţ de o secundă, Valendrea fu înspăimântat. În faţa lui se afla primul papă care călătorise prin întreaga lume. Un bărbat care sfidase o armată de clerici progresişti, reuşind să le tempereze avânturile revoluţionare. Stătuse alături de reprezentanţii Naţiunilor Unite şi decretase: „Să înceteze războiul o dată pentru totdeauna”. Proclamase avortul ca un păcat de moarte şi rămăsese ferm pe poziţii în ciuda revoltei generale care zgâlţâise Biserica din temelii. Reafirmase obligativitatea celibatului la preoţi şi îi excomunicase pe cei care nu se supuseseră. Scăpase cu viaţă dintr-un atentat în Filipine, apoi îi sfidase pe terorişti şi condusese

slujba de înmormântare a bunului său prieten, prim-ministrul Italiei. Era un preot hotărât, pe care nu-l speriai uşor. Cu toate acestea, ceva din acele câteva rânduri pe care tocmai le citise îl afectaseră peste măsură.

Paul adună hârtiile, le puse în cutia de lemn şi apoi închise capacul.

— Du-o la loc, mormăi papa cu privirea în pământ.

Sutana albă avea urme de ceară stacojie. Paul le şterse, ca şi cum ar fi fost contagioase.

— A fost o greşeală că am venit aici.

Papa părea că se îmbărbătează. Redeveni stăpân pe sine.

— Înainte de a urca, aş vrea să execuţi un ordin. Vreau ca tu personal să sigilezi cutia. Apoi nimeni nu va mai avea voie să o deschidă. Altfel va fi excomunicat. Fără excepţie.

Însă acel ordin nu se aplica şi în cazul papilor, îşi dădu seama Valendrea. Clement al XV-lea putea să vină şi să plece din Riserva de câte ori dorea. Iar neamţul tocmai asta făcea. Valendrea ştia de mult de traducerea în italiană a scrierilor surorii Lucia, însă abia cu o zi înainte aflase numele traducătorului.

Părintele Tibor Andrei.

Îl obsedau trei întrebări. Ce anume îl tot aducea pe Clement în Riserva? De ce dorea papa să ia legătura cu părintele Tibor? Şi, cea mai importantă dintre toate, ce anume ştia traducătorul?

În acest moment nu avea răspuns la nici una din cele trei întrebări. Totuşi, poate că avea să obţină răspunsul la toate trei peste câteva zile, prin intermediul lui Colin Michener, al Ecaterinei Leu şi al lui Ambrosi.

PARTEA A DOUA

Capitolul 14.

Bucureşti, România.
Vineri, 10 noiembrie.
11.15 a. m.

Michener coborî scara de metal pe o pistă mânjită cu ulei de pe aeroportul din Otopeni. Aeronava companiei British Airways cu care călătorise din Roma fusese doar pe jumătate plină şi era una dintre cele doar patru care foloseau terminalul.

Mai vizitase o dată România, în timp ce lucra în Secretariatul de Stat, condus atunci de cardinalul Volkner, şeful Departamentului de relaţii interstatale, acea parte a direcţiei internaţionale care avea în aria de responsabilităţi activitatea diplomatică.

Relaţia dintre Vatican şi bisericile din România era de zeci de ani tensionată din cauză că, după cel de-al Doilea Război Mondial, proprietăţile Bisericii Catolice fuseseră transferate Bisericii Ortodoxe, inclusiv mănăstiri cu o lungă tradiţie latină. Odată cu căderea comunismului, se instaurase şi libertatea religioasă, însă problema apartenenţei proprietăţilor era încă tergiversată, iar catolicii şi ortodocşii avuseseră conflicte violente

în câteva rânduri din acest motiv. După înlăturarea lui Ceauşescu, papa Ioan Paul al II-lea iniţiase dialogul cu guvernul român şi chiar făcuse o vizită în România. Însă lucrurile avansau încet. Michener însuşi fusese implicat într-una dintre rundele de negocieri. Datorită guvernului de centru, lucrurile progresaseră într-o oarecare măsură în ultimul timp. În ţară erau aproape două milioane de catolici, faţă de cele douăzeci şi două de milioane de ortodocşi[3], însă vocile lor începuseră să se facă auzite. Clement îşi exprimase dorinţa de a face o vizită în România, dar disputa legată de apartenenţa proprietăţilor făcea imposibil dialogul legat de vizita papei.

Întreaga poveste era mai mult o chestiune politică, lucru care părea să-l macine pe Michener. Aproape că nu se mai putea numi preot. Era ministru în guvern, diplomat şi consilier personal şi toate aceste funcţii puteau înceta odată cu moartea lui Clement. Poate că atunci va putea reveni la atribuţiile sale de preot. De fapt, nu lucrase niciodată într-o congregaţie. Ar putea începe cu munca de misionar, o adevărată piatră de încercare. Cardinalul Ngovi îi povestise despre Kenya. Africa putea fi un refugiu pentru un secretar al papei intrat în dizgraţie, mai ales dacă Clement murea înainte de a-l numi cardinal.

În timp ce se îndrepta spre terminal, îşi alungă din minte gândurile negre legate de viitorul său. Simţea că urcase în altitudine. Aerul era rece – aproape cinci grade, după cum le explicase pilotul chiar înainte de aterizare. Cerul era pătat de un strat gros de nori joşi care nu-i dădea nici o şansă soarelui să iasă.

Intră în clădire şi se îndreptă spre ghişeul unde se făcea controlul paşapoartelor. Nu avea bagaje multe, doar o geantă de voiaj, suficientă pentru o călătorie de o zi sau două şi era îmbrăcat lejer, în blugi, un pulover şi o jachetă,

conformându-se cerinţei lui Clement de a trece neobservat.

Paşaportul său de Vatican îi asigura accesul în ţară fără plata taxei de viză. Închirie un Ford Fiesta hârbuit de la Eurodolar, un centru de închirieri automobile aflat dincolo de punctul vamal, apoi îl întrebă pe unul dintre angajaţi cum să ajungă la Zlatna. Înţelegea limba suficient de bine încât să priceapă răspunsul bărbatului roşcovan.

Nu era prea încântat că trebuia să călătorească singur printr-una dintre cele mai sărace ţări ale Europei. Căutase cu o seară înainte diverse informaţii despre România şi găsise nişte recomandări pentru cei care călătoreau prin această ţară: să se ferească de hoţi şi să fie foarte precauţi, în special pe timp de noapte şi în zonele rurale. Ar fi preferat să ceară ajutorul nunţiului papal din Bucureşti. Cineva din personalul de acolo ar fi putut să-l conducă cu maşina şi să-i fie ghid, însă Clement respinsese din start ideea. Aşa că se urcă în maşina închiriată, găsi în cele din urmă autostrada şi porni spre Zlatna, înspre nord-vest.

Ecaterina se afla în partea vestică a pieţei oraşului, acoperită cu piatră cubică tăiată inegal, fărâmiţată pe alocuri în bucăţele mici. Oamenii mergeau grăbiţi în dreapta şi în stânga, mânaţi de griji mult mai importante – hrană, căldură, apă. Faptul că lipseau câteva dale din pavaj nu părea să intereseze pe nimeni.

Sosise în Zlatna în urmă cu două ore şi petrecuse o oră culegând cât mai multe informaţii despre părintele Andrei Tibor. Întrebase discret, deoarece ştia că românii erau curioşi din fire. După cele spuse de Valendrea, Michener ar fi trebuit să aterizeze puţin după ora 11.00 dimineaţa. Îi lua mai mult de două ore sa parcurgă drumul de la Bucureşti. Ceasul ei arăta 13.20. Aşa că, în cazul în care avionul său nu avusese întârziere, Michener urma să ajungă în curând.

Nu se simţea pe deplin în largul ei în ţara natală. Se născuse şi crescuse în Bucureşti, însă îşi petrecuse o bună parte a copilăriei dincolo de Carpaţi, în inima Transilvaniei. Cunoştea acea regiune nu cum era prezentată în literatură, ca tărâmul vampirilor şi al vârcolacilor, ci ca Ardeal, un ţinut împădurit, cu cetăţi vechi şi oameni inimoşi. Cultura sa era un amestec de tradiţii germane şi ungureşti, condimentate cu cele ţigăneşti. Tatăl său era un descendent al coloniştilor saxoni aduşi în secolul al XII-lea pentru a apăra trecătorile din munţi de invazia tătarilor. Descendenţii acelor europeni ţinuseră piept despoţilor maghiari şi monarhilor mult timp, pentru ca apoi să fie uciși de comuniști, după cel de-al Doilea Război Mondial.

Bunicii din partea mamei sale erau ţigani, iar comuniştii nu se purtaseră deloc frumos cu ei, instigând poporul la ură împotriva lor, aşa cum făcuse Hitler cu evreii. Zlatna îi amintea de satul bunicilor ei, cu casele de lemn cu verandele sculptate şi cu gara în stil bizantin. Dacă Zlatna scăpase de mişcările seismice din zonă şi de lucrările de sistematizare ale lui Ceauşescu, satul bunicilor ei nu avusese acelaşi noroc. Aşa cum se întâmplase cu două treimi din sate, într-al lor fuseseră distruse tradiţiile şi riturile, iar locuitorii fuseseră trimişi să trăiască în blocuri cenuşii. Părinţii mamei sale trecuseră chiar prin marea ruşine de a trebui să-şi dărâme propria locuinţă. „O modalitate de a îmbina viaţa rurală cu eficienţa marxistă”, cum se numise proiectul. Şi, din păcate, foarte puţini români deplânseseră dispariţia de pe hartă a satului de ţigani. Îşi amintea de vizita pe care o făcuse bunicilor săi în apartamentul anost, cu pereţii de un gri murdar, lipsiţi de spiritul strămoşilor. De fapt, asta era şi ideea. Ulterior, în Bosnia procesul se numise „epurare etnică”. Lui Ceauşescu îi plăcea să spună că acesta era calea spre *o viaţă mai bună.* Ea considera că era drumul

spre nebunie. Iar peisajul şi zarva din Zlatna îi treziseră acele neplăcute amintiri.

Află de la un vânzător că în apropiere se aflau trei orfelinate de stat. Cel în care lucra părintele Tibor era considerat cel mai rău dintre ele. Instituţia se afla în partea de vest a oraşului şi adăpostea copiii suferinzi de boli incurabile – o altă nebunie a lui Ceauşescu.

Dictatorul declarase cu impertinenţă contracepţia în afara legii şi hotărâse că femeile până în patruzeci şi cinci de ani trebuiau să nască măcar cinci copii. Rezultatul fusese o naţie cu mai mulţi copii decât îşi puteau părinţii permite. Abandonul devenise un fenomen la ordinea zilei. SIDA, tuberculoza, hepatita şi sifilisul fuseseră semnalele de alarmă. În final, ţara se umpluse de orfelinate, toate constituind aşezăminte care ofereau condiţii doar puţin mai bune decât pe stradă, iar sarcina de a-i îngriji pe cei nedoriţi fusese încredinţată străinilor.

Mai aflase că părintele Tibor era un bulgar care se apropia de optzeci de ani – sau poate că era chiar mai în vârstă, nimeni nu ştia cu certitudine. Era un om pios, care renunţase la odihna din timpul pensiei pentru a se ocupa de copiii care urmau să se ridice curând la cer. Punea sub semnul întrebării curajul de care dădea cineva dovadă alinând un copil aflat pe patul de moarte sau spunându-i unuia de zece ani că în scurt timp se va duce într-un loc mult mai bun decât acela. Ea nu credea o iotă din aiurelile bisericeşti. Era atee şi aşa fusese de când se ştia. Religia fusese invenţia omului – la fel şi Dumnezeu. Politica, nu credinţa, era cheia tuturor întrebărilor. Cum altfel să controlezi masele dacă nu prin ameninţarea cu un oponent mult mai puternic?! Mai bine să ai încredere în tine însuţi, să crezi în aptitudinile tale şi să-ţi faci singur norocul în lume. Rugăciunile erau pentru leneşi şi pentru cei slabi. Nimic din ce şi-ar putea ea dori.

Se uită la ceas. Puţin peste ora 13.30.

Era timpul să facă o vizită la orfelinat.

Aşa că se îndreptă spre piaţă. Nu se hotărâse ce avea să facă după venirea lui Michener.

Dar îi venea ei o idee.

Michener încetini în timp ce se îndrepta spre orfelinat. O parte din călătoria de la Bucureşti fusese pe autostrada cu patru benzi care era surprinzător de bine întreţinută, însă drumul secundar pe care o luase după aceea era incomparabil mai prost, cu gropi asemenea craterelor de pe suprafaţa lunii şi plin de marcaje care mai mult te încurcau, motiv pentru care chiar trebuise să se întoarcă din drum de două ori. Trecuse Oltul în urmă cu câţiva kilometri, traversând o trecătoare cu păduri dese de-o parte şi de alta. Pe măsură ce înainta spre nord, peisajul se schimba de la câmpie la podiş şi dealuri. În timpul călătoriei, văzuse în depărtare fuioare negre de fum ieşind din coşurile fabricilor.

Se interesase de părintele Tibor la un măcelar din Zlatna, care îi spusese unde îl putea găsi pe preot. Orfelinatul funcţiona într-o clădire cu două niveluri acoperită cu ţiglă roşie. Petele şi spărturile din ţigle îi atraseră lui Michener atenţia deoarece indicau o concentraţie mare de sulf în atmosferă, pe care o simţea cu fiecare gură de aer. Ferestrele aveau grilaje de fier, iar majoritatea ochiurilor de geam nu se puteau deschide. Multe geamuri erau vopsite în alb, iar Michener se întrebă care era motivul, să-i împiedice pe oameni să privească afară sau pe cei din exterior să vadă înăuntru.

Intră cu maşina în curtea orfelinatului şi parcă.

Pământul tare era acoperit de buruieni dese. Într-o parte văzu un leagăn ruginit. În fundul curţii, lângă zid, se zărea ceva negru şi acoperit de noroi, probabil sursa duhorii care-l izbi când se dădu jos din maşină. O călugăriţă îmbrăcată într-o rochie

maro lungă până la glezne apăru în uşa principală a orfelinatului.

— Bună ziua, soră. Sunt preotul Colin Michener. Îl caut pe părintele Tibor.

Michener vorbi în engleză, sperând că avea să fie înţeles, apoi îi zâmbi. Bătrâna îşi împreună mâinile şi se înclină uşor în semn de bun venit.

— Bine aţi venit, părinte. Nu mi-am dat seama că sunteţi preot.

— Sunt în vacanţă şi m-am hotărât să-mi las sutana acasă.

— Sunteţi prieten cu părintele Tibor? Vorbea engleza excelent, fără accent.

— Nu tocmai, transmiteţi-i că sunt un coleg de breaslă.

— Este înăuntru. Urmaţi-mă, vă rog! Părinte, zise ea ezitând, aţi mai vizitat vreodată un astfel de aşezământ?

Lui Michener i se păru ciudat că-l întreabă aşa ceva.

— Nu, soră.

— Vă rog să încercaţi să aveţi răbdare cu micuţii.

Dădu din cap în semn că a înţeles şi o urmă înăuntru, pe nişte scări de piatră ce erau gata-gata să se dărâme. Mirosul din interior era un amestec îngrozitor de urină, fecale şi neglijenţă. Se luptă cu greu cu o senzaţie de greaţă, respirând superficial, doar pe gură şi ar fi vrut să-şi acopere nasul cu mâna, dar se gândi că gestul ar părea ofensator. Sub tălpile lui simţi zdrobindu-se cioburi şi remarcă faptul că, pe alocuri, vopseaua se jupuia de pe pereţi asemenea pielii arse de soare.

Din camere ieşiră o mulţime de copii. În jur de treizeci, toţi de sex masculin, de la ţânci până la adolescenţi. Se înghesuiră în jurul lui, toţi raşi în cap – pentru combaterea păduchilor, îl lămuri călugăriţa. Unii mergeau şchiopătând, alţii nu-şi controlau deloc muşchii. Unii sufereau de strabism, alţii aveau probleme de vorbire. Îl

atinseră cu mâinile, cerşindu-i atenţia. Cei mai mulţi vorbeau ruseşte şi româneşte, iar vocile lor sunau aspru. Câţiva îl întrebară cine era şi ce dorea. Aflase deja din oraş că majoritatea fie erau bolnavi incurabili, fie aveau handicapuri severe. Scena era suprarealistă, din cauza felului în care erau îmbrăcaţi băieţii, unii doar în chiloţi, alţii în picioarele goale. Purtau doar hainele care se potriviseră pe corpurilor lor lungi şi subţiri. Erau toţi piele şi os. Foarte puţini aveau dinţi. Pe braţe, picioare şi faţă aveau răni deschise. Încercă să fie precaut. Citise cu o seară în urmă că virusul HIV făcuse ravagii printre orfanii din România.

Ar fi vrut să le spună că Dumnezeu îi are în pază şi că suferinţa lor are un scop precis. Dar, până să poată rosti un cuvânt, apăru pe coridor un bărbat înalt, îmbrăcat în sutană neagră, dar fără gulerul alb. Avea în braţe un băieţel care se ţinea strâns de el. Bătrânul era tuns scurt, iar totul la el – faţa, gesturile şi felul în care mergea – sugera că era o fiinţă blândă. Purta ochelari cu rame rotunde cromate, iar în spatele lor i se vedeau, de sub sprâncenele stufoase, ochii căprui. Era slab ca un ţâr, însă avea braţe puternice şi musculoase.

— Sunteţi părintele Tibor? întrebă Michener în limba engleză.

— Am auzit că aţi spus că suntem colegi, zise bătrânul într-o engleză cu accent est-european.

— Mă numesc Colin Michener şi sunt preot.

Bătrânul îl puse jos pe copilul pe care îl ţinea în braţe.

— Dumitru trebuie să înceapă terapia zilnică. Spuneţi-mi ce motive aş avea să amân şedinţa pentru a vorbi cu dumneavoastră.

Michener nu înţelese ostilitatea din vocea bătrânului.

— Papa are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Tibor trase aer în piept şi zise:

— S-a hotărât în cele din urmă să recunoască situaţia în care ne aflăm aici?

Michener voia să vorbească între patru ochi cu bătrânul, pentru că îl stânjenea lumea din jur, mai ales prezenţa măicuţei. Copiii încă îl mai trăgeau de haine.

— Trebuie să vorbim între patru ochi.

Faţa părintelui Tibor rămase neclintită, în timp ce-l măsură pe Michener din priviri. Michener se miră de cât de bine arăta bătrânul şi îşi zise că ar fi mare lucru ca şi el, la rându-i, să arate măcar pe jumătate la fel de bine la optzeci de ani.

— Ia copiii, soră. Şi ocupă-te dumneata de terapia lui Dumitru. Călugăriţa îl luă pe micuţ în braţe şi îi duse pe copii cu ea. Părintele Tibor îi mai dădu nişte indicaţii în limba română, pe care Michener le înţelese doar pe jumătate, însă vru să ştie mai multe.

— Ce fel de terapie urmează băiatul?

— Îi masăm picioarele şi încercăm să-l facem să meargă. Probabil că e inutil, însă nu avem ce altceva să-i facem.

— Nu există doctori aici?

— Ne considerăm norocoşi dacă avem ce să le dăm să mănânce. De asistenţă medicală nici nu se pune problema.

— Ce anume v-a determinat să faceţi asta?

— Ciudată întrebare venită tocmai de la un preot. Aceşti copii au nevoie de noi.

Impresia puternică pe care i-o lăsase scena pe care o văzuse nu-i dădea pace.

— Aşa e pretutindeni prin ţara asta?

— De fapt, acesta este unul dintre cele mai bune centre. Ne-am străduit să-l facem locuibil. Dar, după cum vedeţi, mai sunt multe de făcut.

— Nu aveţi bani, nu-i aşa?

— Doar ce ne aruncă din când în când organizaţiile de caritate, zise bătrânul dând din

cap. Guvernul nu face nimic, Biserica – aproape nimic.

— Aţi început totul pe cont propriu?

Bătrânul dădu aprobator din cap.

— După revoluţie, am citit despre orfelinate şi am decis că aici îmi era locul. Asta se întâmpla acum zece ani. Odată ajuns aici, n-am mai plecat.

Vocea bătrânului încă mai avea o notă de ostilitate, aşa că Michener se hotărî să-l întrebe:

— De ce sunteţi atât de ostil?

— Nu pricep ce treabă are secretarul papei cu un bătrân ca mine.

— Ştiţi cine sunt?

— Nu sunt total rupt de lume.

Lui Michener îi era foarte clar că Andrei Tibor nu era deloc prost. Probabil că papa Ioan al XXII-lea nu-l alesese întâmplător pentru a realiza traducerea notiţelor surorii Lucia.

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră de la Sfântul Părinte.

— Tocmai de asta mă temeam, zise Tibor apucându-l uşor de braţ. Să mergem în capelă!

Merseră de-a lungul coridorului spre partea din faţă a clădirii. O cameră mică având carton murdar pe jos servea drept capelă. Pereţii de piatră erau goi, iar tavanul era din lemn putrezit. Singura urmă de pietate era un vitraliu solitar care o înfăţişa pe Fecioara Maria cu braţele întinse, părând gata să-i îmbrăţişeze pe toţi cei care căutau alinare.

Tibor arătă spre icoană şi zise:

— Am găsit-o nu departe de acest loc, într-o biserică ce urma să fie demolată. L-am rugat pe unul dintre cei care lucrează ca voluntari în timpul verii s-o asambleze aici. Copiilor le place foarte mult.

— Ştiţi de ce am venit, nu-i aşa?

Tibor nu zise nimic.

Michener scoase din buzunar plicul albastru şi i-l întinse lui Tibor.

Preotul îl luă şi se apropie de fereastră. Rupse apoi plicul şi scoase biletul trimis de Clement. Ţinând foaia la distanţă de ochi, se strădui să citească scrisul la lumina slabă.

— N-am mai citit de ceva timp în limba germană, zise Tibor. Dar încep să-mi aduc aminte. Când i-am scris papei, speram că va face pur şi simplu ce l-am rugat şi nimic mai mult.

Michener ar fi vrut să ştie ce anume îl rugase preotul pe papă, însă se abţinu şi întrebă doar:

— Aveţi vreun răspuns pentru Sfinţia Sa?

— Am multe răspunsuri. Pe care să îl dau?

— Doar dumneavoastră puteţi hotărî acest lucru.

— Aş vrea eu să fie chiar aşa de uşor! zise el uitându-se spre vitraliu. Fecioara a făcut lucrurile să pară atât de complicate!

Părintele Tibor rămase tăcut timp de câteva minute, apoi se întoarse şi îl privi.

— Staţi în Bucureşti?

— Vreţi să stau acolo?

Tibor îi dădu plicul şi îi zise:

— Este un restaurant, Café Krom, lângă Piaţa Revoluţiei. E uşor de găsit. Să fiţi acolo la ora opt. O să mă gândesc la ce mi-aţi spus şi o să vă dau un răspuns.

Capitolul 15.

Michener se îndrepta spre Bucureşti, încercând să-şi alunge din minte imaginea orfelinatului.

La fel ca mulţi dintre acei copii, nici el nu-şi cunoscuse părinţii naturali. Aflase mult mai târziu că mama sa trăia în Clogheen, un sătuc irlandez aflat la nord de Dublin. Era necăsătorită şi nu avea încă douăzeci de ani când rămăsese însărcinată. Nu se ştia cine era tatăl său natural – sau, cel puţin, aşa susţinuse mama sa. De avort nici nu se auzise în acele timpuri, iar societatea irlandeză dispreţuia mamele singure. Aşa că, din nou, Biserica umpluse golul.

Centrele maternale, după cum fuseseră etichetate de arhiepiscopul de Dublin, erau doar puţin mai bune decât orfelinatele, majoritatea asemenea celui pe care tocmai îl vizitase. Toate aceste centre erau administrate de măicuţe, care nu erau deloc suflete iubitoare ca acelea din Zlatna, ci persoane dificile, care le tratau pe viitoarele mame pe care le aveau în grija ca şi cum ar fi fost nişte criminale.

Femeile erau forţate să facă munci degradante până la naştere şi imediat după aceea să muncească în condiţii îngrozitoare, pentru mai nimic sau chiar fără să fie plătite. Unele erau bătute, altele erau înfometate şi, în general, toate erau rău tratate. Din punctul de vedere al Bisericii, erau nişte păcătoase şi căinţa cu forţa rămânea singura lor cale spre mântuire. Cele mai multe erau totuşi ţărănci care nu îşi puteau permite să crească un copil. Altele proveneau de la celălalt pol al societăţii, fiind victimele relaţiilor imorale, iar taţii fie nu ştiau de copii, fie preferau să ţină ascuns acest lucru. Altele erau soţii care avuseseră marele ghinion de a

rămâne însărcinate în ciuda dorinţei soţilor lor. Cuvântul care le caracteriza pe toate era ruşinea.

Nici una nu dorea să atragă atenţia asupra sa ori asupra familiei sale de dragul unui copil nedorit. După naştere, copiii rămâneau în aceste centre timp de un an, cel mult doi, Fiind treptat îndepărtaţi de mamele lor, câte puţin în fiecare zi. Despărţirea venea brusc, în ajun. Un cuplu american sosea în dimineaţa zilei următoare. Doar familiile catolice beneficiau de privilegiul de a adopta copii şi trebuiau să-şi dea acordul că vor creşte copilul în spiritul Bisericii şi că nu vor spune niciodată de unde provenea acesta. O donaţie în bani era făcută Asociaţiei de Adopţii Inima Sfântă, organizaţia care se ocupa de acest proces, iar părinţilor adoptivi li se cerea să spună că părinţii naturali erau decedaţi. Majoritatea mamelor naturale doreau asta, în speranţa că astfel ruşinea greşelii comise era spălată odată cu trecerea timpului. Nimeni nu trebuia să ştie că renunţaseră la un copil.

Michener îşi amintea cu precizie ziua în care vizitase centrul în care se născuse. Clădirea gri de piatră se înălţa într-o vale împădurită, numită Kinnegad, nu departe de Marea Irlandei. Se plimbase prin clădirea pustie, imaginându-şi o mamă chinuită de durere strecurându-se în creşă în noaptea de dinaintea plecării definitive a copilului ei, încercând să-şi adune curajul să-şi ia rămas-bun, întrebându-se ce Biserică şi ce Dumnezeu permiteau o asemenea suferinţă. Chiar era păcatul ei atât de mare? Dacă era aşa, de ce nu era şi tatăl pedepsit? De ce trebuia să poarte ea întreaga vină?

Şi toată durerea.

Stătuse în faţa unei ferestre de la etaj şi privise un dud. Liniştea era tulburată doar de o pală de vânt de vară care străbătea camerele goale, asemenea plânsetelor copiilor care se tânguiseră odinioară acolo. Îşi imagina durerea sfâşietoare pe care trebuie să o fi simţit o mamă care încerca să-şi

mai zărească pentru o clipă copilul care era dus de colo înspre o maşină. Mama lui naturală fusese una dintre acele femei. Nu avea să afle niciodată mai mult despre ea. Tot ce ştia despre originea lui se datora unei măicuţe care îşi amintea vag ce se întâmplase în acele timpuri. Peste două mii de copii părăsiseră Irlanda în acest fel, printre aceştia fiind şi un băieţel cu păr şaten-deschis şi cu ochi verzi strălucitori, a cărui destinaţie fusese Savannah, Georgia. Tatăl lui adoptiv fusese avocat, iar mama, casnică şi se dedicase educaţiei fiului său. Crescuse pe malul Oceanului Atlantic, în vecinătatea păturii înstărite a clasei mijlocii. Fusese un elev strălucit, devenind preot şi avocat, iar părinţii săi adoptivi fuseseră foarte mândri de el. Plecase apoi în Europa şi găsise un episcop singuratic care-l iubise ca pe fiul său. Acum era slujitorul credincios al acelui episcop care fusese ridicat între timp la rangul de papă, parte a aceleiaşi Biserici care eşuase atât de tragic în Irlanda.

Îşi iubise din toată inima părinţii adoptivi. Aceştia îşi ţinuseră promisiunea şi îi spuseseră că părinţii săi naturali fuseseră ucişi. Mama sa îi dezvăluise adevărul doar pe patul de moarte, o confesiune a unei femei religioase făcută fiului său cu speranţa că acesta şi Dumnezeu o vor ierta.

> Mă gândesc la ea de ani de zile, Colin. Mi-am imaginat cât de nenorocită trebuie să se fi simţit când te-am luat de lângă ea. Cei de la centru au încercat să mă convingă că era spre binele ei. La rândul meu, am încercat să mă conving că făceam ceea ce trebuia. Dar tot nu mi-o pot scoate din minte.

Colin nu ştiuse ce să zică.

> Ne doream atât de mult un copil! Iar episcopul ne-a spus că viaţa ta ar fi fost foarte

> grea fără noi. Nimănui nu i-ar fi păsat de tine. Dar mie încă îmi răsună vocea ei în urechi. Aş vrea să-i pot spune cât de rău îmi pare. Aş vrea să-i pot spune că te-am educat bine. Că te-am iubit aşa cum te-ar fi iubit şi ea. Poate că atunci m-ar putea ierta.

Dar nu existau vinovaţi. Societatea purta întreaga vină. Biserica trebuia înfierată. În nici un caz nu o biată fată a unui fermier din sudul Georgiei care nu putuse avea propriii copii. Nu făcuse nimic rău, iar el se rugase cu ardoare ca Dumnezeu să-i dea bietei femei pacea pe care o merita.

Se gândea foarte rar la trecut, însă vizita la orfelinat îi trezise amintirile. Încă mai simţea mirosul fetid care domnea în orfelinat şi încercă să îndepărteze duhoarea inspirând aerul rece care intra prin fereastra deschisă.

Acei copii nu vor avea niciodată parte de o călătorie în America şi nu vor simţi dragostea unor părinţi care-i doreau. Cuvintele lor aveau să rămână închise între pereţii gri, captive între gratiile de fier de la ferestrele clădirii lipsite de lumină şi de căldură. Lor le era dat să moară acolo, singuri şi abandonaţi, iubiţi doar de câteva călugăriţe şi de un bătrân preot.

Capitolul 16.

Michener găsi un hotel, departe de Piaţa Revoluţiei şi de Universitate, alegând o clădire modestă, din apropierea unui parc ciudat. Camerele erau mici şi curate, cu mobilier art deco, ce nu se încadra însă în peisaj. Camera avea o chiuvetă la care curgea apă incredibil de fierbinte,

iar toaleta şi duşul erau la comun, la capătul culoarului.

Aşezat lângă singura fereastră a camerei, mâncă o farfurie de paste şi bău o Cola Light, pe care le cumpărase ca să-şi astâmpere foamea până la cină. În depărtare, clopotele unui ceas bătură ora cinci.

Plicul pe care i-l dăduse Clement era pe pat. Ştia ce avea de făcut. Acum, că părintele Tibor citise mesajul, el trebuia să distrugă plicul, fără să citească scrisoarea. Clement era încredinţat că Michener avea să facă întocmai cum îi spusese, iar el nu-şi dezamăgise niciodată mentorul, deşi considerase întotdeauna că relaţia sa cu Ecaterina fusese o trădare. Îşi încălcase jurămintele, nesocotise Biserica şi îl mâniase pe Dumnezeul său. Nu exista iertare pentru ceea ce făcuse. Însă Clement susţinuse exact contrariul.

„Crezi că eşti singurul preot care cedează tentaţiei? Care greşeşte? Colin, iertarea este piatra de temelie a credinţei noastre. Ai păcătuit şi se cuvine să te căieşti. Asta nu înseamnă că trebuie să dai cu piciorul la tot. Şi chiar a fost atât de rău ce ai făcut?”

Îşi amintea cât de surprins fusese de cele spuse de arhiepiscopul de Köln. Cum sunau oare cuvintele sale?

„Ai simţit că ai făcut ceva rău? Ţi-a spus inima că ai greşit?”

Răspunsul la ambele întrebări fusese atunci şi era şi acum „Nu”. O iubise pe Ecaterina. Nu putea nega acest lucru. Apăruse în viaţa lui imediat după moartea mamei sale, pe vremea când era încă tulburat din cauza celor aflate despre trecutul său. Mersese împreună cu el la centrul maternal din Kinnegad. După aceea urcaseră pe stânci şi priviseră Marea Irlandei. Îl ţinuse de mână şi îi spusese că părinţii săi adoptivi îl iubiseră şi că fusese norocos să aibă alături doi oameni care ţinuseră la el atât de mult. Şi avea dreptate. Dar tot

nu-şi putea scoate din minte gândurile legate de mama *sa* naturală. Cât de mare putea fi presiunea societăţii asupra femeilor, încât să le determine pe mame să-şi dea de bunăvoie copilul doar ca să aibă parte de o viaţă mai bună? De ce trebuia să se întâmple aşa ceva?

Bău şi ultima picătură de suc şi continuă să se uite la plic. Cel mai vechi prieten al său, persoana care întotdeauna fusese gata să-l ajute, era acum în mare necaz.

Şi se decise. Era timpul să ia atitudine. Apucă plicul şi scoase foaia albastră. Scrisoarea era în limba germană, scrisă chiar de mâna lui Clement.

> Părinte Tibor,
>
> Ştiu ce sarcină aţi îndeplinit din ordinul Sfântului Părinte Ioan al XXIII-lea. Primul mesaj pe care mi l-aţi trimis m-a tulburat foarte tare. „De ce minte Biserica?" a fost întrebarea dumneavoastră. N-am avut nici cea mai vagă idee ce aţi vrut să spuneţi cu asta. Acum, după a doua scrisoare, îmi dau seama prin ce treceţi din cauza dilemei cu care vă confruntaţi. M-am uitat la transcrierea traducerii celui de-al treilea secret pe care aţi trimis-o cu prima scrisoare şi am citit-o de nenumărate ori. De ce aţi păstrat secretă această dovadă? Aţi continuat să păstraţi tăcerea chiar şi după ce al treilea secret a fost făcut public de către Ioan Paul. Dacă tot ce mi-aţi trimis este adevărat, atunci de ce nu vorbiţi? Unii vor susţine că sunteţi un mincinos, un om în care nu se poate avea încredere, dar eu ştiu că nu e aşa. De ce? Nu v-aş putea explica. Ştiu doar că vă cred. Mi-am trimis secretarul la dumneavoastră. Puteţi avea încredere deplină în el. Îmi va transmite el mesajul. Dacă nu aveţi nici un răspuns, spuneţi-i exact aşa. Vă înţeleg dacă Biserica dumneavoastră vă dezgustă. Şi eu simt la fel. Dar sunt mulţi factori care trebuie luaţi în consideraţie, după cum bine ştiţi. Vă rog

să îi înapoiaţi acest plic părintelui Michener. Vă mulţumesc pentru orice serviciu aţi vrea să-mi faceţi. Domnul fie cu Sfinţia Voastră, părinte.

Clement

P.P. Servus Servorum Dei.

Scrisoarea avea semnătura oficială a papei. Preotul Preoţilor, Slujitorul Slujitorilor lui Dumnezeu. Era felul în care Clement semna orice document oficial.

Lui Michener îi părea rău că îi înşelase încrederea lui Clement. Dar era clar că se întâmpla ceva. Părintele Tibor îi atrăsese atenţia papei suficient Încât să-şi trimită secretarul să evalueze situaţia. „De ce aţi păstrat secretă această dovadă?" Ce dovadă? „M-am uitat la transcrierea traducerii celui de-al treilea secret pe care aţi trimis-o cu prima scrisoare şi am citit-o de nenumărate ori." Se aflau oare aceste elemente în Riserva? În cutia de lemn pe care Clement tot mergea să o deschidă? Imposibil de spus. Tot nu aflase nimic. Aşa că puse scrisoarea înapoi în plic, se duse la baia de pe coridor, rupse plicul în bucăţi, îl aruncă în vasul toaletei, apoi trase apa.

Ecaterina îl auzi pe Colin Michener străbătând coridorul de la etajul de sus. Ascultă sunetul paşilor până ce acesta se pierdu spre capătul coridorului.

Îl urmărise de la Zlatna la Bucureşti, hotărându-se că era mai important să afle unde stătea decât să afle ce vorbise cu părintele Tibor. Nu o surprinsese că ocolise centrul şi se îndreptase spre cele mai modeste hoteluri ale oraşului. Ocolise şi oficiul nunţiului papal din Centrul Civic – nici asta nu era o surpriză, din moment ce Valendrea îi spusese clar că aceasta nu era o vizită oficială.

Conducând prin centru, observase din nou cu inima strânsă asemănarea orwelliană dintre

blocurile gălbui de cărămidă, construite după ce Ceauşescu răsese cu buldozerul centrul istoric al oraşului, pentru a-şi începe grandiosul plan de urbanizare. Într-un fel sau altul, se dorea ca prin dimensiunea clădirilor să se obţină impresia de măreţie, chiar dacă acele edificii erau nepractice, scumpe şi nedorite. Statul decretase că populaţia trebuia să elogieze realizările lui Ceauşescu – nerecunoscătorii înfundau puşcăriile şi doar cei mai norocoşi dintre aceştia erau direct împuşcaţi.

Plecase din România la şase luni după execuţia lui Ceauşescu, stând doar pentru a fi prezentă la primele alegeri democrate din istoria ţării. Când văzuse că ieşiseră învingători tot foştii comunişti, înţelesese că nu aveau să se petreacă schimbări radicale şi văzuse că nu se înşelase. România era încă tristă. Simţise asta în Zlatna şi acum o simţea şi pe străzile Bucureştiului. Era ca dimineaţa de după o înmormântare. Înţelegea perfect cum stăteau lucrurile. Ce se alesese de propria viaţă? Nu făcuse mai nimic în ultimii doisprezece ani. Tatăl ei insistase să rămână în România să lucreze pentru noua presă aşa-zis liberă, dar se săturase rapid de zarva care domnea în media.

Entuziasmul revoltei fusese înlocuit în scurt timp de o apatie generala. Să se ocupe alţii să toarne fundaţia, ea prefera să cearnă pietrişul, nisipul şi mortarul. Aşa că plecase să colinde Europa, îl găsise pe Colin Michener, apoi îl pierduse, aşa că se dusese în America şi îl întâlnise pe Tom Kealy.

Acum se întorsese.

Iar bărbatul pe care îl iubise odinioară se plimba prin camera de la etajul de sus. Cum putea afla ce anume făcea? Ce sfat îi dăduse Valendrea? „Vă sugerez să vă folosiţi de acelaşi şarm care funcţionează atât de bine în cazul lui Tom Kealy. Cu siguranţă că în acest fel misiunea ta va fi un real succes.”

Nemernicul!

Dar poate că avea dreptate cardinalul. Abordarea directă părea să fie cea mai bună soluţie. Ştia foarte bine slăbiciunile lui Michener şi se ura deja pentru că profitase de ele.

Dar nu mai avea de ales.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Capitolul 17.

Vatican.
5.30 p. m.

Valendrea avu ultima întâlnire devreme în acea zi de vineri. Apoi o cină la Ambasada Franţei fu anulată pe neaşteptate deoarece ambasadorul era reţinut la Paris din cauza unei situaţii de criză, aşa că se trezi că avea parte de o seară liberă, lucru destul de rar pentru el.

Petrecuse o oră chinuitoare cu Clement imediat după prânz. Timpul era alocat unei sesiuni de informare despre afacerile externe, însă totul fusese doar o discuţie în contradictoriu. Relaţia lor se deteriora rapid, ajungând la un pas de confruntarea în public. Nu intenţiona să demisioneze, deşi cu siguranţă Clement credea că avea să cedeze până la urmă.

Dar nu avea să se întâmple deloc aşa.

Prima parte a discuţiilor avusese ca punct central vizita pe care urma să o facă secretarul de stat american peste două săptămâni. Washingtonul dorea să aibă susţinerea Vaticanului în anumite iniţiative politice în Brazilia şi Argentina. Biserica era foarte puternică în America de Sud, iar Valendrea sesizase că există dorinţa de a folosi influenţa Vaticanului în numele Washingtonului. Dar Clement nu dorea să amestece Biserica în politică. Din punctul acesta de vedere, se asemăna cu Ioan Paul al II-lea. Paul propovăduise aceeaşi filosofie, însă în particular făcuse exact pe dos. O diversiune, se gândea Valendrea, pentru a adormi Moscova şi Varşovia, iar în final să îngenuncheze comunismul. Văzuse cu propriii ochi ce putea face guvernului şi pentru guvern un lider moral şi spiritual al unui miliard de credincioşi. Era păcat să se irosească un asemenea potenţial, însă

Clement ordonase să nu existe nici o alianţă între Statele Unite şi Vatican. Argentinienii şi brazilienii erau nevoiţi să-şi rezolve singuri problemele.

Auzi o bătaie în uşa apartamentului.

Era singur, pentru că îşi trimisese valetul să îi aducă o cană de cafea. Traversă biroul, intră într-o anticameră şi apoi deschise uşa dublă care dădea spre hol. Două gărzi elveţiene cu spatele la perete îl flancau pe cardinalul Maurice Ngovi.

— Mă întrebam, Eminenţa Voastră, dacă am putea discuta câteva momente. V-am căutat la birou şi mi s-a spus că v-aţi retras devreme.

Vocea lui Ngovi era joasă şi calmă. Iar Valendrea remarcase că i se adresase cu apelativul oficial „Eminenţă", în mod evident doar pentru că erau şi gărzile de faţă. Acum, când Colin Michener era plecat în România, Clement părea să-i fi încredinţat lui Ngovi atribuţiile de curier. Îl invită pe cardinal în apartament şi le ceru gărzilor să nu fie deranjat. Apoi îl conduse pe Ngovi în biroul său şi îl pofti să ia loc pe o canapea aurie.

— V-aş oferi o cafea, însă tocmai mi-am trimis valetul să-mi aducă un ibric.

Ngovi dădu din mână, zicând:

— Nu e nevoie. Am venit ca să vorbim.

— Aşadar, ce doreşte Clement? întrebă Valendrea, aşezându-se.

— Eu doresc ceva. Vreau să ştiu care a fost scopul vizitei dumneavoastră la arhivă. Şi de ce l-aţi ameninţat pe cardinalul-arhivist. Nu era cazul.

— Nu-mi amintesc să fi trecut arhivele sub jurisdicţia Congregaţiei pentru Educaţie Catolică.

— Răspundeţi-mi la întrebare.

— Deci până la urmă Clement tot vrea ceva.

Ngovi nu zise nimic, una dintre acele enervante strategii pe care le folosea africanul, una care de multe ori îl făcea pe Valendrea să spună prea multe.

— I-aţi spus arhivistului că sunteţi într-o misiune de mare importanţă pentru Biserică. Una

care cerea măsuri extreme. La ce anume vă refereaţi?

Valendrea se întreba ce anume spusese nenorocitul ăla fricos de la arhivă. Cu siguranţă că nu recunoscuse păcatul pe care îl comisese când iertase avortul. Prostul ăla bătrân nu putea fi atât de nesăbuit. Sau era? Hotărî să rămână ferm pe poziţie.

— Amândoi ştim că Clement este obsedat de al treilea secret de la Fatima. A fost în Riserva de nenumărate ori.

— Aceasta este una dintre prerogativele papei. Nu e treaba noastră să punem întrebări.

Valendrea se aplecă în faţă, zicând:

— De ce anume bunul nostru suveran pontif german se îngrijorează atât de mult în legătură cu un secret pe care îl cunoaşte lumea întreagă?

— Nu e treaba mea sau a dumneavoastră să punem întrebări. Ioan Paul al II-lea mi-a satisfăcut curiozitatea dezvăluind cel de-al treilea secret.

— Ai făcut parte din consiliu, nu-i aşa? Printre cei care au scris interpretarea care a însoţit dezvăluirea.

— A fost o onoare pentru mine. Am meditat îndelung la ultimul mesaj al Fecioarei.

— Dar a fost atât de sec. Nu spunea prea multe, în afară de obişnuitul îndemn la căinţă şi credinţă.

— Prevestea o asasinare a papei.

— Fapt care explica de ce Biserica l-a ţinut ani de zile ascuns. Nu putea să-i dea vreunui nebun un motiv divin să-l împuşte pe papă.

— Noi am considerat că tocmai de aceea Ioan al XXIII-lea a citit mesajul şi a ordonat să fie sigilat.

— Şi ce a prezis Fecioara chiar s-a întâmplat. Cineva a încercat să-l ucidă pe Paul al VI-lea, apoi turcul l-a împuşcat pe Ioan Paul al II-lea. Eu vreau să ştiu de ce simte Clement nevoia să se tot întoarcă la scrierea originala.

— Din nou, nu e treaba noastră.

— În afară de cazul în care unul dintre noi devine papă, zise Valendrea, aşteptând să vadă dacă adversarul său muşcă momeala.

— Dar nu eşti papă. Ce ai încercat să faci este o încălcare a unei legi canonice.

Vocea lui Ngovi rămase calmă, iar Valendrea se întrebă dacă acest om liniştit îşi pierdea vreodată calmul.

— Ai de gând să mă faci să plătesc pentru asta? Ngovi nici măcar nu tresări.

— Dacă aş putea să o fac, da, aş face-o.

— Atunci ar trebui să demisionez, iar tu ai fi numit secretar de stat în locul meu. Şi asta chiar ţi-ar plăcea, nu-i aşa, Maurice?

— Mi-ar plăcea doar să te trimit înapoi în Florenţa, unde vă e locul ţie şi strămoşilor tăi din familia Medici.

Valendrea deveni precaut. Africanul era un maestru al provocării. Acesta putea fi o experienţă utilă pentru conclav, când Ngovi avea să încerce prin orice mijloace să-i pună piedici.

— Nu aparţin familiei Medici, sunt un Valendrea. Ne-am luptat cu familia de Medici.

— Sigur că da, dar numai după ce aţi văzut că era în declin. Îmi imaginez că şi strămoşii tăi erau oportunişti.

Valendrea evaluă corect situaţia în care se afla: doi reprezentaţi de vază care se luptau faţă în faţă pentru scaunul papal. Era conştient că Ngovi urma să fie contracandidatul lui cel mai puternic. Ascultase deja înregistrările discuţiilor dintre cardinalii care se credeau la adăpost între pereţii birourilor lor din Vatican. Ngovi era cu atât mai periculos, cu cât arhiepiscopul de Nairobi nu dorea cu tot dinadinsul pontificatul. Dacă era întrebat, netrebnicul era suficient de deştept să dea din mână şi să vorbească despre respectul pe care îl are faţă de Clement al XV-lea. Dar pe Valendrea nu-l ducea de nas cu astfel de tertipuri. Nu mai

fusese un african pe scaunul papal din secolul I. Ce triumf ar fi! Ngovi, mai presus de toate, era naţionalist, convins că Africa merita mai mult decât i se dădea – şi ce platformă putea fi mai bună decât reforma socială din poziţia de şef al Vaticanului?

— Recunoaşte, Maurice, îi zise el. De ce nu treci de partea învingătorilor? Te asigur că nu vei ieşi din următorul conclav în calitate de papă.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult ideea ca *tu* să devii papă.

— Ştiu că ai blocul african de partea ta. Dar asta înseamnă doar opt voturi. Nu sunt suficiente pentru a mă opri.

— Dar sunt suficiente ca să fie decisive într-o cursă strânsă.

Era prima menţiune a lui Ngovi despre conclav. Era oare un mesaj?

— Unde este părintele Ambrosi? întrebă Ngovi.

Valendrea îşi dădu seama care era scopul vizitei. Clement avea nevoie de informaţii.

— Unde este părintele Michener?

— Mi s-a spus că e în vacanţă.

— La fel şi Paolo. Poate că au plecat împreună, zise el râzând sarcastic.

— Sper că totuşi Colin are gusturi mai bune în materie de prieteni.

— La fel cum sper şi eu în ceea ce-l priveşte pe Paolo.

Valendrea se întreba de ce era papa atât de preocupat de Ambrosi. Ce importanţă avea? Probabil că-l subestimase pe neamţ.

— Ştii ceva, Maurice, am glumit mai devreme, însă tu chiar ai fi un bun secretar de stat. Dacă mă susţii în conclav, îţi garantez că vei obţine această funcţie.

Ngovi stătea cu mâinile încrucişate sub sutană.

— Pe câţi i-ai dus cu zăhărelul în felul ăsta?

— Doar pe cei de care aveam nevoie. Musafirul lui se ridică de pe canapea şi zise:

— Ţin să îţi amintesc de Constituţia Apostolică, prin care se interzice campania pentru ocuparea poziţiei de papă. Ne supunem amândoi acestui crez.

Ngovi se îndreptă spre anticameră.

Valendrea nu se mişcă din scaun, însă îi strigă cardinalului:

— Eu nu m-aş împiedica prea tare de protocol dacă aş fi în locul tău. În curând o să fim cu toţii în Capela Sixtină, iar soarta ţi s-ar putea schimba radical. În ce fel, asta depinde doar de tine.

Capitolul 18.

Bucureşti.
5.50 p. m.

Bătaia în uşă îl luă prin surprindere pe Michener. Nimeni nu ştia că se afla în România, în afară de Clement şi de părintele Tibor. Şi absolut nimeni nu ştia că stătea la acest hotel.

Se ridică, traversă camera, deschise uşa şi dădu cu ochii de Ecaterina Leu.

— Cum Dumnezeu m-ai găsit?

— Chiar tu ai spus că singurele secrete ale Vaticanului sunt doar lucrurile pe care nu le-ai aflat încă, zise ea zâmbind.

Nu-i plăcea ce auzea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Clement era ca un reporter să ştie ce făcea el în România. Şi cine anume divulgase faptul că plecase din Roma?

— Mi-a părut rău de cele întâmplate ieri în piaţă, zise ea. Nu trebuia să zic ce-am zis.

— Şi ai venit de la Roma până aici ca să-ţi ceri scuze?

— Trebuie să vorbim, Colin.

— Nu este momentul potrivit acum.

— Mi s-a spus că eşti în vacanţă. M-am gândit că acum este cel mai potrivit moment.

O invită în cameră şi închise uşa după ea, amintindu-şi că lumea se micşorase de când fusese ultima oară singur cu Ecaterina Leu. Apoi îl apucă neliniştea. Dacă ea ştia atât de multe lucruri despre el, cât de multe ştia Valendrea? Trebuia să-l sune pe Clement să-l informeze că exista o scurgere de informaţii la Vatican. Însă îşi aminti ce-i spusese Clement despre Valendrea cu o zi în urmă, la Torino. „Ştie tot ce facem şi tot ce spunem” – iar acum îşi dădu seama că papa era la curent cu această stare de fapt.

— Colin, n-avem motive să fim atât de ostili unul cu celălalt. Acum înţeleg mult mai bine ce s-a întâmplat în acei ani. Chiar sunt dispusă să recunosc că nu am făcut prea bine faţă situaţiei.

— Ăsta ar fi un prim pas!

Ecaterina nu reacţionă la reproşul lui.

— Mi-a fost dor de tine. Acesta este adevăratul motiv pentru care am venit la Roma. Ca să te văd.

— Dar Tom Kealy?

— Am avut o relaţie cu Tom, zise ea cu ezitare în voce. Dar el nu te poate înlocui, continuă ea apropiindu-se de el. Nu mi-e ruşine de timpul petrecut cu el. Situaţia lui Tom e interesantă pentru un jurnalist. Poate fi fructificată.

Ecaterina se uită în ochii lui într-un fel în care doar ea o putea face.

— Dar trebuie să ştiu. De ce te aflai la tribunal? Tom mi-a spus că secretarii papali nu îşi bat capul cu astfel de lucruri mărunte.

— Ştiam că vei fi acolo.

— Te-ai bucurat să mă vezi?

Medita asupra răspunsului pe care avea să i-l dea apoi se hotărî:

— Tu n-ai părut prea bucuroasă să mă vezi.

— Încercam doar să contracarez reacţia ta.

— Dacă-mi aduc bine aminte, tu nu ai reacţionat în nici un fel. Se îndepărtă, îndreptându-se spre fereastră.

— Am trăit ceva deosebit, Colin. N-are sens să negăm acest lucru.

— N-are sens nici să vorbim despre asta.

— Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Suntem amândoi oameni maturi. Sper că şi mai înţelepţi. Nu putem să fim cel puţin prieteni?

Venise în România cu o însărcinare din partea papei. Iar acum era implicat într-o discuţie sentimentală cu o femeie pe care o iubise odinioară. Oare îl punea Dumnezeu din nou la încercare? Nu putea spune că îl lăsa indiferent

prezenţa ei. Aşa cum spusese şi ea, trăiseră ceva deosebit. Îl susţinuse moral în perioada în care el îşi scormonea trecutul, când se întreba ce se alesese de mama lui şi de ce tatăl său natural îl abandonase. Cu ajutorul ei, reuşise să scape de mulţi demoni. Dar acum apăreau alţii noi. Poate că trebuia să încheie un armistiţiu cu conştiinţa sa. Ce rău putea să-i facă?

— Mi-ar face plăcere.

Purta o pereche de pantaloni negri ce i se mulau pe picioarele zvelte. O jachetă cu model mozaic şi o vestă de piele neagră îi dădeau aerul de revoluţionară care o caracteriza şi pe care el îl cunoştea foarte bine. Privirea nu-i trăda nici o urmă de nostalgie. Era o fire pragmatică. Poate chiar prea pragmatică. Dar ştia ca undeva în sufletul ei era plină de afecţiune şi tocmai asta îi lipsise lui.

O emoţie ciudată îi străbătu trupul.

Îşi aminti de perioada când se retrăsese în Alpi pentru a medita şi când, la fel ca astăzi, ea îi apăruse în prag, adâncindu-i starea de confuzie în care se afla.

— Ce făceai în Zlatna? întrebă ea. Am aflat că acel orfelinat este un loc nefericit condus de un bătrân preot.

— Ai fost acolo?

— Te-am urmărit, zise ea dând aprobator din cap.

Un alt lucru care îl punea pe gânduri, însă încercă să-l ignore.

— M-am dus să stau de vorbă cu acel preot.

— Îmi poţi spune despre ce anume?

Ecaterina părea interesată, iar el simţea nevoia să vorbească despre situaţia în care se afla. Poate că ea l-ar fi putut ajuta. Dar mai era ceva de luat în consideraţie.

— Neoficial? întrebă el. Zâmbetul ei îl linişti.

— Desigur, Colin. Neoficial.

Capitolul 19.

8.00 p. m.

Michener o conduse pe Ecaterina la Café Krom. Stătuseră de vorbă în camera lui timp de două ore. Îi prezentase pe scurt ce se întâmplase cu Clement al XV-lea în ultimele câteva luni şi îi explicase motivul prezenţei sale în România, omiţând doar ce aflase din scrisoarea lui Clement către Tibor. Nu ar fi putut discuta despre ce anume îl frământa cu nimeni altcineva în afara cardinalului Ngovi. Şi, chiar şi în cazul lui Ngovi, ştia că discreţia era cea mai bună soluţie. Alianţele de la Vatican se schimbau după cum bătea vântul. Un prieten de azi îţi putea deveni mâine duşman de moarte. Ecaterina nu era aliatul nimănui din Vatican şi ştia de al treilea secret de la Fatima. Îi spusese despre un articol pe care îl scrisese pentru o revistă daneză în anul 2000, când Ioan Paul al II-lea îl făcuse public. Se referea la un grup ce considera că al treilea secret era o viziune apocaliptică, o imagine metaforică prin care se anunţa că sfârşitul era aproape. Ea îi considera nebuni şi se vorbea în articolul ei despre nebunia pe care o propovăduia acest cult. Dar, după ce îi văzuse reacţia lui Clement în Riserva, Michener nu mai ştia ce să creadă. Spera ca părintele Tibor să îl lămurească.

Preotul aştepta la o masă acoperită cu un blat de sticlă. Afară, o lumină de chihlimbar învăluia oamenii şi traficul. În aerul nopţii plutea ceaţa. Bistroul era aglomerat, ca în orice zi de vineri. Se afla chiar în centrul oraşului, lângă Piaţa Revoluţiei. Tibor îşi schimbase hainele, iar în locul sutanei negre purta acum o pereche de blugi şi un pulover cu guler pe gât. Se ridică atunci când Michener i-o prezentă pe Ecaterina.

— Domnişoara Leu lucrează pentru mine. Am adus-o cu mine pentru a nota orice aţi vrea să spuneţi.

Se hotărâse s-o lase să asculte ce avea Tibor de spus şi se gândise că o minciună era mai potrivită decât adevărul.

— Dacă aşa doreşte secretarul papei, cine sunt eu să pun întrebări?

Tonul preotului era blând, iar Michener spera că asprimea de mai devreme dispăruse. Tibor îi făcu semn chelnăriţei şi mai comandă două beri. Apoi bătrânul preot îi întinse un plic.

— Acesta este răspunsul meu la întrebarea lui Clement.

Michener nu se întinse să ia plicul.

— M-am gândit la asta toată după-amiaza, zise Tibor. Am vrut să fiu cât mai exact, aşa că am aşternut totul pe hârtie.

Chelnăriţa puse două halbe de bere pe masă. Michener bău cu sete din berea plină de spumă. La fel făcu şi Ecaterina. Tibor era deja la a doua halbă, cea goală fiind încă pe masă.

— Nu m-am mai gândit de mult la Fatima, zise Tibor cu voce scăzută.

— Aţi lucrat o perioadă lungă la Vatican? întrebă Ecaterina.

— Opt ani, din timpul lui Ioan al XXIII-lea şi până la Paul al VI-lea. Apoi am revenit la munca de misionar.

— Vă aflaţi la Vatican când a citit Ioan al XXIII-lea al treilea secret? întrebă Michener, încercând să sondeze terenul fără să lase să se înţeleagă că ştia conţinutul scrisorii lui Clement.

Tibor privi pe geam timp de câteva momente, apoi spuse:

— Da, eram acolo.

Ştia ce îi cerea Clement lui Tibor, aşa că forţă lucrurile întrebând:

— Părinte, papa este foarte tulburat. Mă puteţi ajuta să înţeleg ce anume îl nelinişteşte?

— Îmi dau seama prin ce trebuie să treacă.

Michener încercă să pară dezinteresat.

— Puteţi dezvolta puţin?

Bătrânul dădu din cap.

— Nici eu nu înţeleg totul, deşi au trecut patruzeci de ani de atunci. Se uita în gol în timp ce vorbea, de parcă n-ar fi fost sigur de ce spunea. Sora Lucia era o femeie foarte evlavioasă. Nu merita un astfel de tratament din partea Bisericii.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Ecaterina.

— Roma s-a asigurat că trăieşte o viaţă de sihastru. Amintiţi-vă că, în anul 1959, numai ea şi Ioan al XXIII-lea cunoşteau al treilea secret. Apoi Vaticanul a hotărât că doar rudele apropiate pot s-o viziteze şi că nu trebuia să vorbească cu nimeni despre apariţiile Fecioarei.

— Dar a fost de faţă în anul 2000, când Ioan Paul a făcut public secretul, zise Michener. Era în Fatima, pe podium, când a fost citit textul lumii întregi.

— Avea peste nouăzeci de ani. Am înţeles că nu mai stătea bine cu auzul şi cu vederea. Şi, nu uitaţi, n-avea voie să vorbească despre acest subiect. Ea n-a făcut nici un comentariu. N-a scos nici măcar un cuvânt.

Michener mai luă o gură de bere, apoi întrebă:

— În ce fel a greşit Vaticanul faţă de sora Lucia? Nu o protejau de nebunii care ar fi asaltat-o cu întrebări?

Tibor îşi încrucişa braţele la piept.

— Nu mă aştept să înţelegeţi. Sunteţi un produs al curiei.

Lui Michener îi displăcu acuzaţia pentru că eticheta nu i se potrivea deloc.

— Suveranul meu pontif nu e prietenul curiei.

— Vaticanul pretinde obedienţă totală. Altminteri, Penitenciarul Apostolic trimite una dintre scrisorile prin care eşti chemat la Roma să dai explicaţii. Trebuie să facem exact ceea ce ni se

cere. Sora Lucia a fost un slujitor loial. A făcut precum i s-a spus. Credeţi-mă, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Roma era ca ea să poată vorbi cu presa din lumea largă. Ioan i-a poruncit să păstreze tăcerea şi toţi papii de după el au respectat ordinul, pentru că n-au avut de ales.

— Dacă-mi aduc bine aminte, Paul al VI-lea şi Ioan Paul al II-lea au vizitat-o. Ioan Paul chiar a consultat-o când a fost făcut public al treilea secret. Am vorbit cu episcopii şi cu cardinalii care au făcut parte din comisie. Chiar ea a recunoscut că acea scriere era a ei.

— Ce scriere? întrebă Tibor. Ciudată întrebare.

— Vreţi să spuneţi că Biserica a minţit în privinţa mesajului? întrebă Ecaterina.

— Nu vom şti niciodată. Buna călugăriţă, Ioan al XXIII-lea şi Ioan Paul al II-lea nu mai sunt printre noi. Toţi s-au dus, în afară de mine.

Michener se hotărî să schimbe subiectul.

— Spuneţi-ne doar ce ştiţi dumneavoastră. Ce s-a întâmplat când Ioan al XXIII-lea a citit secretul?

Tibor se lăsă pe spătarul scaunului de răchită şi păru că se gândeşte intens la întrebarea lui Michener. În cele din urmă, bătrânul preot zise:

— În regulă. O să vă spun exact ce s-a întâmplat.

— Ştii portugheza? întrebă monseniorul Capovilla.

Tibor, care stătea jos, ridică privirea. Lucra de zece luni la Vatican şi acum era prima oară când cineva de la etajul patru al Palatului Apostolic vorbea cu el şi nu oricine, ci însuşi secretarul personal al lui Ioan al XXIII-lea.

— Da, părinte.

— Sfinţia Sa, suveranul pontif, are nevoie de ajutorul tău. Ia-ţi, te rog, un creion şi un caiet şi urmează-mă!

Merse cu preotul până la ascensor şi urcară în tăcere până la etajul patru, unde fu poftit în apartamentul papal. Ioan al XXIII-lea stătea ghemuit în faţa unei măsuţe de scris. Pe birou se afla o micuţă cutie de lemn cu sigiliul de ceară desfăcut. Papa ţinea în mână două scrisori.

— Părinte Tibor, înţelegi ce scrie aici? întrebă Ioan.

Tibor luă cele două hârtii şi îşi aruncă privirea asupra lor, fără să le citească cu atenţie, doar pentru a se asigura că înţelegea.

— Da, Sfinţia Voastră.

Pe faţa rotundă a papei apăru un zâmbet. Era zâmbetul care îi bucura pe toţi catolicii din lumea întreagă. Presa ajunsese să-l numească Tata Ioan, un apelativ pe care papa îl acceptase cu plăcere. Pe vremea când Pius al XII-lea zăcea bolnav, prea mult timp ferestrele palatului papal rămăseseră întunecate, cu draperiile trase în semn de doliu. Acum obloanele erau date deoparte, iar soarele italian invada fiecare colţişor al palatului, ca un semn pentru toţi cei care se aflau în Piaţa Sfântul Petru că acest cardinal veneţian intenţiona să trezească la viaţă Vaticanul.

— Aşează-te, te rog, lângă fereastră şi fă o traducere în italiană, zise Ioan. Pe câte o pagină separată, aşa cum este şi scrierea originală.

Tibor petrecu mai bine de o oră verificând ca traducerile să fie cât mai exacte. Era evident că scrierea originală aparţinea unei femei, iar limba era arhaică, cea folosită la finele secolului trecut. Limbile, ca şi oamenii, tind să se schimbe odată cu trecerea timpului, însă el era bine pregătit, iar sarcina pe care o avea de îndeplinit era destul de uşoară.

Ioan aproape că îl ignoră în timp ce el lucra, vorbind în şoaptă cu secretarul său. Când termină, îi întinse hârtiile papei. Aştepta să vadă pe faţa papei o reacţie, în timp ce Ioan citea prima pagină.

Apoi papa citi a doua pagină. Urmă un moment de tăcere.

— Nu e ceva care să mă privească pe mine, zise Ioan încet.

Ţinând cont de informaţia care se afla aşternută pe hârtie, lui Tibor i se păru ciudat comentariul, însă nu zise nimic.

Ioan împături fiecare traducere împreună cu originalul, formând două pachete separate. Papa rămase tăcut timp de câteva momente, iar Tibor nu se mişcă. Acest papă care nu era pe tronul Sfântului Petru decât de nouă luni de zile, operase deja schimbări profunde în lumea catolică. Unul dintre motivele pentru care Tibor venise la Roma era că dorea să fie el însuşi martor la aceste transformări. Lumea era pregătită pentru schimbare şi, după toate aparenţele, Dumnezeu îşi oferea ajutorul.

Ioan îşi plimbă degetele cărnoase peste gură şi se legănă în scaun fără să spună nimic.

— Părinte Tibor, vreau să îţi dai cuvântul în faţa papei şi în faţa lui Dumnezeu că nu vei dezvălui nimănui ceea ce tocmai ai citit.

Tibor înţelese importanţa rugăminţii şi îi răspunse:

— Aveţi cuvântul meu, Sfinţia Voastră.

Ioan se uită la el cu ochii lăcrimoşi, aruncându-i o privire care îl sfredelea până în suflet. Tibor simţi un fior rece pe şira spinării. Se luptă cu nevoia de a se mişca de pe un picior pe altul.

Papa parcă îi citea gândurile.

— Stai liniştit, zise Ioan în şoaptă, voi face tot ce-mi stă în putinţă să onorez dorinţele Fecioarei.

— Aceea a fost singura dată când am vorbit cu Ioan al XXIII-lea, zise Tibor.

— Şi n-aţi mai fost contactat de nici un alt papă de atunci? întrebă Ecaterina.

Tibor dădu din cap că nu.

— Până astăzi, nu. Mi-am dat cuvântul faţă de Ioan al XXIII-lea şi mi-am respectat promisiunea. Până acum trei luni de zile.

— Ce anume i-aţi scris papei?

— Nu ştiţi?

— Nu cunosc detalii.

— Probabil că Clement nu doreşte să ştiţi.

— Nu m-ar fi trimis aici dacă n-ar fi dorit să ştiu.

— Ar fi de acord să ştie şi ea? întrebă Tibor arătând spre Ecaterina.

— Eu sunt, zise Michener.

Tibor îi aruncă o privire severă, măsurându-l din cap până în picioare.

— Mi-e teamă că nu pot să vă fac pe plac. Ce am scris în scrisoare trebuie să rămână între mine şi Clement.

— Aţi spus că Ioan al XXIII-lea nu a mai vorbit niciodată cu dumneavoastră. Dumneavoastră aţi încercat să luaţi legătura cu el? întrebă Michener.

Tibor scutură din cap.

— După câteva zile de la acest episod, Ioan a convocat cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului. Îmi amintesc foarte bine de acel anunţ. Am văzut în asta un răspuns.

— Ne-aţi putea da mai multe detalii?

— Mă tem că nu, zise bătrânul scuturând din cap.

Michener îşi termină berea şi ar fi dorit să mai bea una, dar ştia că nu era cazul. Studie feţele oamenilor din jurul său şi se întrebă dacă nu cumva era cineva curios în privinţa lui, dar alungă repede din minte acest gând.

— Dar când Ioan Paul a făcut public acest secret?

— Adică? replică Tibor vizibil deranjat de întrebare. Pe Michener îl enerva deja aroganţa bătrânului.

— Acum întreaga lume cunoaşte cuvintele Fecioarei.

— Biserica e cunoscută pentru felul în care cosmetizează adevărul.

— Vreţi să spuneţi că Sfântul Părinte a înşelat lumea întreagă? întrebă Michener.

Tibor medită puţin asupra răspunsului, apoi zise:

— Nu ştiu ce anume sugerez. Fecioara a apărut de nenumărate ori pe acest pământ. Chiar credeţi că i-am putea descifra mesajul?

— Ce mesaj? Mi-am petrecut câteva luni studiind fiecare apariţie a Fecioarei în ultimele două mii de ani. Fiecare dintre acestea pare o experienţă unică.

— Atunci probabil că n-aţi studiat suficient de atent, zise Tibor. Şi eu, la rândul meu, mi-am petrecut ani de zile studiindu-le. În fiecare dintre ele există un îndemn să facem ceea ce ne cere Dumnezeu. Fecioara este mesagerul cerului. Ea e izvor de înţelepciune şi ne călăuzeşte drumul, însă noi, în nimicnicia noastră, continuăm să-i ignorăm spusele. În timpurile moderne, greşeala a început la „La Salette”.

Michener ştia totul despre apariţia de la „La Salette”, un sătuc din Alpii Francezi. În anul 1846, se pare că fecioara a apărut în faţa a doi copii păstori, un băiat, pe nume Maxim şi o fată, Melanie. Acest episod era în multe privinţe asemănător cu cel de la Fatima – o scenă pastorală, o lumină care cobora din cer, imaginea unei femei care le vorbea.

— După ştiinţa mea, secretele au fost în cele din urmă scrise şi aduse lui Pius al IX-lea. Martorii apariţiei au scris şi publicat propria versiune. Au fost acuzaţi că au înflorit prea mult faptele. Întreaga apariţie a fost pângărită de scandalul care a urmat.

— Vreţi să spuneţi că există o legătură între „La Salette” şi Fatima? întrebă Ecaterina.

Pe faţa lui Tibor se putu citi iritarea.

— Nu spun nimic. Părintele Michener, aici de faţă, are acces la arhivă. A confirmat el că ar exista vreo legătură?

— Am studiat documentele despre „La Salette”, zise Michener. Pius al IX-lea nu a făcut nici un comentariu după ce a citit secretele, însă nu a permis să fie făcute publice. Şi, deşi se menţionează că textele originale se află printre documentele lui Pius al IX-lea, secretele nu mai sunt în arhivă.

— Şi eu am căutat în anul 1960 secretele din „La Salette” şi nu am găsit nimic. Dar sunt câteva trimiteri la conţinutul acelui document.

Michener ştia foarte bine la ce se referea Tibor.

— Am citit şi eu relatările martorilor care au fost de faţă când Melanie a scris mesajele. A întrebat cum se scrie „infailibil”, „pătat” şi „Anticrist”, dacă-mi aduc bine aminte.

Tibor dădu aprobator din cap.

— Pius al IX-lea însuşi a oferit câteva indicii. După ce a citit mesajul lui Maxim, a spus: „Iată candoarea şi simplitatea unui copil”. Dar, după ce l-a citit pe cel al lui Melanie, a plâns şi a zis: „Trebuie să mă tem mai tare de indiferenţă decât de necredinţă. Nu degeaba este numită Biserica Armata Domnului şi iată cine îi este căpitanul”.

— Aveţi o memorie foarte bună, zise Tibor. Melanie nu a primit cu plăcere comentariul papei. „Acest secret trebuie să-i placă papei, a zis ea. Unui papă ar trebui să-i facă plăcere suferinţa.”

Michener îşi amintea de decretele date de Biserică prin care se interzicea să se vorbească despre „La Salette”.

— Părinte Tibor, apariţiei din „La Salette” nu i s-a dat niciodată importanţa care i se acordă Fatimei.

— Din cauză că textele originale ale celor care au văzut-o pe Fecioară au dispărut. Nu avem

decât speculaţii. Nu s-a discutat despre aceste evenimente din cauză că Biserica a interzis acest lucru. Imediat după apariţie, Maxim a spus că mesajul Fecioarei aduce fericire unora şi nefericire altora. Aceleaşi cuvinte au fost rostite şi de Lucia, şaptezeci de ani mai târziu, la Fatima. Bun pentru unii, rău pentru alţii, zise preotul golindu-şi halba.

Bătrânului părea să-i placă să bea.

— Maxim şi Lucia au avut amândoi dreptate. Bun pentru unii, rău pentru alţii. A venit timpul să ţinem cont de cuvintele Fecioarei.

— La ce vă referiţi? întrebă Michener uşor enervat.

— La Fatima, dorinţele Fecioarei erau clar exprimate. N-am citit secretele din La Salette, dar îmi pot foarte bine imagina cum sunau.

Michener se săturase de ghicitori, însă se hotărî să nu-l întrerupă pe bătrân.

— Îmi dau seama ce a vrut să spună Fecioara în al doilea secret despre convertirea Rusiei şi despre pericolele care ne aşteaptă dacă nu facem întocmai. Sunt de acord, acesta conţine instrucţiuni foarte precise.

— Şi totuşi, nici un papă, până la Ioan Paul al II-lea, nu a încercat să convertească Rusia, zise Tibor. Nici un episcop de pe lumea asta, nici din Roma, nu s-a gândit să convertească Rusia până în anul 1984. Şi uite ce s-a întâmplat între 1917 şi 1984! Comunismul a fost în floare. Au murit milioane de oameni. România a fost cotropită şi prădată de monştri. Ce ne spunea Fecioara? Cei buni vor fi martirizaţi, Sfântul Părinte va avea mult de suferit şi numeroase naţii vor fi şterse de pe faţa pământului. Şi toate acestea pentru că papii şi-au urmărit propriul interes, nu pe al Celui de Sus, continuă Tibor, cu mânie nedisimulată în glas. Şi uite, la numai şase ani de la convertire, comunismul a căzut deja, zise Tibor frecându-şi fruntea. Roma nu a recunoscut niciodată nici o apariţie a fecioarei Maria. Cel mult, le-a catalogat

„demne de luat în seamă”. Biserica refuză să accepte că vizionarii au mesaje importante de transmis.

— Dar aşa este mai prudent, zise Michener.

Cum aşa? Biserica recunoaşte că Fecioara a apărut, îi încurajează pe enoriaşi să creadă, apoi pune la îndoială tot ce spun vizionarii? Nu vi se pare că e o contradicţie aici? Michener nu răspunse.

— Încercaţi să găsiţi o explicaţie, zise Tibor. Din 1870 şi de la Primul Consiliu al Vaticanului, papa a fost numit infailibil în interpretarea pe care o dă doctrinei. Ce credeţi că s-ar alege de această doctrină dacă spusele unor copii ar fi considerate mai importante decât ale papei?

Michener nu judecase niciodată în felul acesta lucrurile.

— Autoritatea bisericii ar fi zdruncinată din temelii, zise Tibor. Credincioşii s-ar întoarce spre altcineva pentru a li se arăta calea cea dreaptă. Roma nu ar mai fi centrul credinţei. Iar aşa ceva nu se poate întâmpla. Curia trebuie să supravieţuiască, cu orice preţ. Acesta a fost întotdeauna motivul.

— Dar, părinte Tibor, zise Ecaterina, secretele de la Fatima sunt foarte exacte în ceea ce priveşte locul, datele şi timpurile. În ele se vorbeşte despre Rusia şi despre papă. Se vorbeşte chiar despre o asasinare a papei. Nu este acesta un fel al Bisericii de a fi precaută? Aceste aşa-zise secrete sunt atât de diferite de scriptură, încât oricine le-ar privi cu suspiciune.

— Aşa este, aveţi dreptate. Noi, oamenii, avem tendinţa de a ignora tot ceea ce vine în contradicţie cu principiile noastre. Dar poate că în acest caz cerul a considerat că avem nevoie de indicaţii mai precise. Acele *detalii* despre care vorbeaţi.

Michener îşi dădu seama că Tibor era nervos şi agitat după expresia feţei şi după felul în care îşi

ţinea mâinile încleştate pe halba de bere goală. După câteva momente de tăcere apăsătoare, bătrânul preot se aplecă şi arătă spre plic, zicând:

— Spuneţi-i Sfântului Părinte să facă exact cum a cerut Fecioara. Să nu o contrazică sau să-i ignore cuvintele, ci să facă exact ce a zis.

Vocea îi era neutră şi lipsită de orice emoţie.

— Dacă nu, transmiteţi-i că ne vom întâlni în cer în curând şi mă aştept ca el să ia asupra-i toată vina.

Capitolul 20.

10.00 p. m.

Michener şi Ecaterina coborâră din metrou şi ieşiră din staţie în noaptea rece.

În faţa lor se înălţa fostul Palat Regal cu faţada de piatra scăldată în lumina becurilor cu vapori de sodiu. Piaţa Revoluţiei se întindea ca o caracatiţă în toate direcţiile, iar pe dalele umede forfoteau oameni înfofoliţi în haine grele de lână. Pe o stradă din spate, traficul era aglomerat. Aerul rece îl făcea să aibă un gust metalic în gură.

O privi pe Ecaterina care se uita prin piaţă. Privirea femeii se oprise asupra balconului vechii clădiri a comitetului central, un monolit stalinist.

— Acesta este locul în care Ceauşescu şi-a ţinut discursul în acea noapte, zise ea arătând spre nord. Eu eram chiar acolo. Era ceva neobişnuit. Nenorocitul ăla îngâmfat stătea pur şi simplu acolo în lumina reflectoarelor şi se autoproclama preşedintele iubit de toată lumea.

Clădirea se contura în întuneric, fiind probabil considerată prea puţin importantă pentru a mai fi luminată.

— Camerele de televiziune transmiteau în întreaga ţară discursul în direct. Era atât de mândru de el însuşi, până când am început cu toţii să scandăm: „Timişoara, Timişoara”.

Michener auzise de Timişoara, un oraş din partea de vest a României, unde un preot solitar avusese curajul să-l critice pe Ceauşescu. Când Biserica Ortodoxă, care era controlată atunci de guvern, l-a îndepărtat din funcţie, au izbucnit revolte în toată ţara. Şase zile mai târziu, oamenii adunaţi în piaţă s-au dezlănţuit.

— Să-i fi văzut faţa lui Ceauşescu! Tocmai indecizia lui, momentul de şoc a fost pentru noi

semnalul că puteam acţiona. Am rupt rândurile poliţiştilor şi… n-a mai fost chip să fim opriţi. În cele din urmă, au venit şi tancurile, apoi pompierii, gloanţele, continuă ca cu voce scăzută. În noaptea aceea mi-am pierdut mulţi prieteni.

Michener stătea în picioare alături de ea, cu mâinile în buzunare, urmărindu-şi cu privirea aburul respiraţiei, lăsând-o să-şi amintească acele evenimente pentru că ştia că era mândră de ceea ce făcuse. Şi el era mândru de ea.

— Mă bucur că ai revenit în viaţa mea, zise el.

Ecaterina se întoarse spre el. Prin piaţă se mai plimbau şi alte cupluri, braţ la braţ.

— Mi-ai lipsit, Colin.

Michener citise odinioară că în viaţa fiecăruia există cineva care îşi pune atât de puternic amprenta, încât, periodic, mintea revine, în momentele grele, la acea persoană, căutând consolare în acele amintiri care par să nu te dezamăgească nicicând. Iar Ecaterina era aşa ceva pentru el. Faptul că Biserica sau Dumnezeu nu-i ofereau aceeaşi satisfacţie îl punea pe gânduri.

Ecaterina se apropie de el.

— Părintele Tibor a zis să facem cum a cerut Fecioara. La ce anume se referea?

— Aş vrea eu să ştiu!

— Ai putea afla.

Michener ştia la ce se referea, aşa că scoase din buzunar plicul ce conţinea răspunsul părintelui Tibor.

— Nu-l pot deschide. Ştii foarte bine asta.

— De ce nu? Putem înlocui plicul. Clement n-are cum să ştie. Comisese deja o greşeală foarte mare în acea zi citind scrisoarea lui Clement.

— Eu, în schimb, aş şti.

Ştia cât de rău dădea refuzul, dar puse totuşi plicul la loc în buzunar.

— Clement a făcut din tine un slujitor credincios, zise Ecaterina. Aş băga mâna în foc

pentru asta.

— Este papă şi îi datorez respect.

Pe chipul femeii apăru o expresie pe care Michener o ştia foarte bine.

— Dar viaţa ta, Colin? Şi ea e tot în mâinile papei?

Aceeaşi întrebare şi-o pusese şi el de nenumărate ori în ultimii ani. Ce avea să se aleagă de el? Chiar era pălăria de cardinal tot ce îşi dorea în viaţă? Nu avea şi altceva de făcut decât să se bucure de prestigiul robei stacojii de cardinal? Oamenii asemenea părintelui Tibor erau singurii care făceau ceea ce ar trebui să facă preoţii. Simţi din nou mângâierea copiilor de la orfelinat şi îi reveni în nări duhoarea disperării lor. Îl cuprinse brusc un sentiment de vină.

— Ai cuvântul meu, Colin, n-aş sufla o vorbă nimănui.

— Nici măcar lui Tom Kealy? zise el, regretând imediat cele spuse.

— Eşti gelos?

— Ar trebui să fiu?

— Se pare că am o slăbiciune pentru preoţi.

— Ai grijă cu Tom Kealy. Îmi pare genul de persoană care ar fugi din piaţă înainte de începerea focurilor de armă. Nu ca tine, adăugă el când văzu că Ecaterina îşi încleştează dinţii.

— Am stat în faţa tancurilor împreună cu alţi o mie de oameni, zise ea zâmbind.

— Nici nu vreau să-mi imaginez! Nu aş vrea să păţeşti ceva. Ecaterina îi aruncă o privire curioasă.

— Mai rău decât am păţit deja?

Ecaterina îl lăsă pe Michener în faţa camerei sale şi coborî scările şubrede. Îi spuse că avea să ia micul dejun împreună, înainte ca el să plece spre Roma. El nu se arătase surprins că ea locuia cu un etaj mai jos, iar ea nu-i menţionase că şi ea avea să

se întoarcă la Roma cu alt zbor, spunându-i, în schimb, că următoarea ei destinaţie era în aer.

Începuse să regrete că se lăsase convinsă să lucreze pentru cardinalul Alberto Valendrea. Ce începuse ca o avansare în carieră evoluase spre înşelarea omului pe care îl iubea. Nu îi plăcea că îl minţea pe părintele Michener. Dacă ar fi ştiut în ce era implicată în acel moment, tatăl ei ar fi intrat în pământ de ruşine. Şi nici acest gând nu-i dădea pace, pentru că îi dezamăgise suficient de tare pe părinţii ei în ultimii ani. Ajunse în faţa uşii şi intră. Primul lucru pe care îl remarcă fu faţa zâmbitoare a părintelui Paolo Ambrosi. Pentru moment, rămase şocată să îl vadă, însă reuşi să-şi controleze emoţiile, dându-şi seama că era o imprudenţă să-i arate acestui om că îi era teamă. De fapt, chiar aştepta o vizită de la el, de vreme ce cardinalul Valendrea menţionase că Ambrosi îi va da de urmă. Ecaterina închise uşa, îşi scoase haina şi se apropie de veioza de lângă pat.

— Ce-ar fi să lăsăm luminile stinse? zise Ambrosi.

Ecaterina observă că Ambrosi purta o pereche de pantaloni negri şi un pulover cu guler pe gât de culoare închisă. Peste pulover avea o haină neagră descheiată. Nimic din înfăţişarea lui nu amintea de un slujitor al Bisericii. Ecaterina ridică din umeri cu indiferenţă şi îşi aruncă haina pe pat.

— Ce ai aflat?

Tăcu preţ de o secundă pentru a-şi pune ordine în gânduri, apoi îi prezentă o variantă prescurtată a vizitei la orfelinat şi ce îi spusese Michener despre Clement, însă omise câteva elemente esenţiale. Încheie cu relatarea despre părintele Tibor, din nou o variantă prescurtată şi îi spuse despre avertismentul bătrânului preot în ceea ce-o priveşte pe Fecioara Maria.

— Trebuie neapărat să afli ce a răspuns Tibor, zise Ambrosi.

— Colin nu ar deschide plicul.

— Găseşte o cale!

— Cum credeţi că aş putea face asta?

— Du-te sus, la el în cameră. Sedu-l! Citeşte scrisoarea după ce adoarme.

— De ce nu vă duceţi dumneavoastră? Sunt sigură că vă interesează preoţii mai mult decât mă interesează pe mine.

Ambrosi se repezi spre ea, o apucă de gât şi o aruncă pe pat. Strânsoarea era rece şi îi trăda furia. Îi puse un genunchi în piept şi o imobiliză. Era mai puternic decât îşi imaginase.

— Spre deosebire de cardinalul Valendrea, eu nu am răbdare să te ascult cum dai din gura aia ca o moară stricată. Ţin să-ţi amintesc că ne aflăm acum în România, iar aici dispariţiile sunt la ordinea zilei. Vreau să afli ce a scris părintele Tibor. Dacă nu afli, data viitoare o să merg până la capăt. Te voi găsi şi mâine, aşa cum te-am găsit şi în seara aceasta, zise Ambrosi accentuându-şi apăsarea.

Ecaterina ar fi vrut să îl scuipe în faţă, însă mâna din jurul gâtului o împiedică.

Ambrosi îi dădu drumul şi se îndreptă spre uşă. Ecaterina trase aer în piept, ţinându-se de gât, apoi sări din pat.

Ambrosi se repezi iar în faţa ei, cu un pistol în mână.

Ecaterina se opri brusc, strigându-i:

— Gangster nenorocit!

— Istoria ne învaţă că nu există o graniţă precisă între bine şi rău, zise Ambrosi ridicând din umeri. Somn uşor.

Apoi deschise uşa şi plecă.

Capitolul 21.

Vatican.
11.40 p. m.

Valendrea îşi stinse ţigara într-o scrumieră chiar când se auziră bătăi în uşă. Fusese cufundat în lectură aproape o oră. Era mare amator de thrillere americane. Acestea constituiau o evadare din lumea sa obsedată de cuvinte alese cu grijă şi de protocolul strict. Aştepta cu nerăbdare refugiul lui din fiecare seară într-o lume de mister şi intrigi, iar Ambrosi avea grijă să aibă întotdeauna o carte nouă de citit.

— Intră, strigă el.

Cameristul său băgă capul pe uşă şi zise:

— Am primit un telefon acum câteva momente. Sfântul Părinte este în Riserva. Aţi dorit să fiţi informat când se duce acolo.

Valendrea îşi scoase ochelarii şi închise cartea.

— Mulţumesc. Cameristul se retrase.

Valendrea se îmbrăcă repede într-un pulover tricotat, îşi puse o pereche de pantofi sport şi părăsi apartamentul, îndreptându-se spre ascensorul privat. Ajunse la parter şi traversă coridoarele goale ale Palatului Apostolic. Liniştea era întreruptă doar de bâzâitul abia sesizabil al camerelor de filmat cu circuit închis, care se roteau pe suporţii înalţi şi de scârţâitul tălpilor de cauciuc pe podeaua de marmură. Nu se temea că l-ar putea vedea cineva. Era târziu, iar palatul era închis.

Valendrea intră în arhive, ignorându-l pe prefectul din tura de noapte, mergând prin labirintul de rafturi direct spre grilajul metalic al Riservei. Îmbrăcat în sutană albă, Clement al XV-lea era în camera luminată, cu spatele la el.

Uşile de la vechiul seif erau larg deschise. Valendrea nu încercă să treacă neobservat. Sosise momentul confruntării directe.

— Intră, Alberto, zise papa, încă întors cu spatele.

— Cum de aţi ştiut că eu sunt?

— Cine altcineva ar fi putut fi, zise Clement întorcându-se. Valendrea intră în Riserva scăldată în lumină, în care nu mai fusese din anul 1978. Pe vremea aceea, acest alcov fără ferestre era luminat doar de câteva becuri slabe. Acum, neoanele scăldau fiecare colţişor în lumină fluorescentă. Aceeaşi cutie de lemn zăcea în acelaşi sertar, cu capacul deschis. Încă mai avea pe exterior urmele sigiliului pe care chiar el îl îndepărtase cu ani de zile în urmă.

— Am fost informat de vizita ta cu Paul în Riserva, zise Clement. Ai fost prezent când a fost deschisă, zise papa arătând spre cutie. Spune-mi, Alberto, a fost şocat? S-a încruntat când a citit cuvintele Fecioarei?

Valendrea n-avea de gând să-i dea lui Clement satisfacţia de a afla adevărul.

— Paul era mai papă decât ai putea tu vreodată ajunge.

— Era un om încăpăţânat şi inflexibil. Avea şansa de a face o schimbare, dar a lăsat orgoliul şi aroganţa să-i controleze viaţa. Deşi a citit asta, s-a pus pe sine mai presus de Dumnezeu, zise Clement ridicând o foaie neîmpăturită de hârtie.

— A murit la doar trei luni distanţă. Ce ar fi putut face?

— Ar fi putut face exact ce dorea Fecioara să facem.

— Ce anume, Jakob? Ce poate fi atât de important? Al treilea secret de la Fatima nu îndemna decât la credinţă şi căinţă. Ce trebuia să facă Paul?

— Te pricepi foarte bine să minţi, zise Clement menţinându-şi postura rigidă.

Valendrea simţi furia care clocotea în el orbindu-l, nu se mai putu abţine şi izbucni:

— Eşti nebun?

Papa se apropie de el zicându-i:

— Ştiu şi de *a doua* vizită a ta în această cameră.

Valendrea nu zise nimic.

— Arhiviştii fac rapoarte foarte amănunţite. De secole notează fiecare suflet care a intrat vreodată în această cameră. Pe 19 mai în anul 1978 ai fost aici împreună cu papa. O oră mai târziu, te-ai reîntors. De data aceasta, singur.

— Îndeplineam o misiune pe care mi-o încredinţase Sfântul Părinte. Mi-a ordonat să mă întorc.

— Sunt sigur că a făcut-o, având în vedere conţinutul cutiei.

— Am fost trimis să resigilez cutia şi sertarul.

— Dar, înainte de a resigila cutia, ai citit ce se afla în interior. Şi cine te-ar putea învinui pentru asta? Erai un preot tânăr, ocupând o funcţie în apartamentele papale. Papa pe care tu îl venerai tocmai citise relatările celor care o văzuseră pe Fecioara Maria şi era cu siguranţă mâhnit de cele aflate.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Dacă nu a fost aşa, atunci era mai prost decât îl credeam eu, zise Clement, iar privirea i se înăspri. Ai citit cuvintele, apoi ai şters o parte din ele. Vezi tu, mai demult erau aici patru pagini. Două erau scrise de sora Lucia în anul 1944, celelalte două erau traducerile făcute de părintele Tibor în 1960. Dar după ce Paul a deschis cutia, iar tu ai resigilat-o, nimeni nu s-a mai atins de ea până în 1981, când Ioan Paul al II-lea a citit pentru prima oară cel de-al treilea secret. Asta s-a întâmplat în prezenţa câtorva cardinali, a căror mărturie confirmă faptul că sigiliul era intact. Toţi cei prezenţi în acea zi au văzut că în cutie nu erau decât două foi, una scrisă de sora Lucia, cealaltă –

traducerea părintelui Tibor. Nouăsprezece ani mai târziu, în anul 2000, când Ioan Paul a dezvăluit lumii întregi al treilea secret, se aflau doar două pagini în cutie. Ce explicaţie ai pentru acest fapt, Alberto? Unde sunt celelalte două pagini care se aflau în cutie în anul 1978?

— Nu ştiu nimic.

— Din păcate şi pentru mine şi pentru tine, eu ştiu. Este ceva ce tu n-ai aflat. Părintele Tibor, cel care a făcut traducerea pentru Ioan al XXIII-lea, a copiat documentul pe un caiet şi abia după aceea a făcut traducerea de două pagini. I-a dat papei lucrarea originală şi apoi a remarcat că se imprimase pe caiet tot ce scrisese. Şi el, la fel ca mine, avea obiceiul să scrie prea apăsat. Aşa că a luat un creion, a colorat urma cuvintelor, apoi le-a transcris pe două pagini. Una, cu scrierea originală a surorii Lucia, alta cu propria traducere. Una dintre ele este aceasta, zise Clement ridicând în mână foaia de hârtie. Mi-a trimis-o recent părintele Tibor.

Valendrea nu schiţă nici un gest.

— Pot să o văd şi cu?

— Te rog, zise Clement zâmbind.

Valendrea luă foaia de hârtie. Simţi fiori de teamă în stomac. Cuvintele erau scrise în acelaşi stil feminin pe care şi-l amintea foarte bine, aproximativ zece rânduri în portugheză, din care nu înţelegea nimic.

— Limba maternă a surorii Lucia era portugheza, zise Clement. Am comparat stilul, structura şi forma literelor cu prima parte a documentului pe care ai avut generozitatea să o laşi în cutie. Sunt absolut identice.

— Există şi o traducere? întrebă Valendrea, ascunzându-şi emoţiile.

— Da, există, iar bunul părinte a trimis şi transcrierea. Însă este în cutie, unde îşi are locul, zise Clement arătând spre cutie.

— În anul 2000, fotografiile scrierilor surorii Lucia au fost publicate în întreaga lume. Acest părinte Tibor putea foarte bine să îi copieze stilul. Ar putea fi vorba despre un fals, zise el arătând spre foaia de hârtie.

— Eram sigur că asta vei spune! Ar putea fi, dar nu este. Şi amândoi ştim asta.

— De aceea tot vii aici? întrebă Valendrea.

— Ce te-ai aştepta să fac?

— Să ignori acele cuvinte. Clement negă cu o mişcare a capului.

— Nu pot face aşa ceva. Pe lângă această transcriere, părintele Tibor mi-a trimis şi o întrebare simplă: „De ce minte Biserica?" Iar tu ştii răspunsul. Nu a minţit nimeni. Pentru că atunci când Ioan Paul al II-lea a dezvăluit secretul, doar tu şi părintele Tibor ştiaţi că mesajul era mai lung.

Valendrea se dădu în spate, îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o brichetă pe care o găsise pe drum. Dădu foc hârtiei, apoi o aruncă jos.

Clement nu încercă să îl oprească.

Valendrea călcă în picioare cenuşa înnegrită, de parcă s-ar fi luptat cu însuşi diavolul. Apoi îşi aţinti privirea asupra lui Clement.

— Dă-mi traducerea nenorocitului ăluia.

— Nu, Alberto, o să rămână în cutie.

Îi venea să-l dea în lături pe bătrân şi să facă întocmai ce trebuia făcut. Dar chiar atunci apăru în pragul Riservei prefectul din tura de noapte.

— Închide acest seif, îi zise Clement arhivistului, iar acesta se repezi să facă exact cum i se ordonase.

Papa îl luă de braţ pe Valendrea şi îl conduse afară din Riserva. Acesta voia să se elibereze de strânsoare, însă prezenţa prefectului îl obliga să fie respectuos. Afară, printre rafturi, se smulse din strânsoarea lui Clement.

— Voiam să ştii ce te aşteaptă, îi zise papa. Î

nsă Valendrea avea o nelămurire:

— De ce nu m-ai împiedicat să ard hârtia?

— A fost perfect, nu-i aşa, Alberto? Să scoţi din Riserva acele două pagini. Nimeni n-ar bănui. Paul era pe patul de moarte, la un pas să închidă ochii. Sora Lucia nu avea voie să vorbească cu nimeni despre secret, iar în cele din urmă chiar şi-a dat obştescul sfârşit. Nimeni nu ştia ce se afla în cutie, în afara unui neînsemnat traducător bulgar. Însă trecuse atât de mult timp din 1978, încât ai uitat complet de el. Doar tu ştiai că acele două pagini existau. Şi, chiar dacă mai văzuse cineva, aceste lucruri au tendinţa să dispară cu timpul din arhivă. Dacă traducătorul ar ieşi la suprafaţă, în absenţa respectivelor pagini, nu ar avea nici o dovadă. Doar vorbe goale. Zvonuri.

Valendrea n-avea de gând să răspundă la nimic din cele auzite. În schimb, dorea să ştie ceva.

— De ce nu m-ai împiedicat să ard hârtia?

Papa ezită câteva momente, apoi răspunse:

— Vei vedea, Alberto.

Apoi Clement se îndepărtă încet, chiar când prefectul trânti grilajul Riservei.

Capitolul 22.

Bucureşti.
Sâmbătă, 11 noiembrie.
6.00 a. m.

Ecaterina dormise rău. O durea gâtul din cauza atacului lui Ambrosi şi era foarte supărată pe Valendrea. Primul impuls a fost să-i spună secretarului de stat să se ducă dracului şi apoi să-i dezvăluie lui Michener adevărul. Însă ştia că armistiţiul pe care îl încheiaseră cu o seară înainte avea să se facă bucăţi. Michener n-ar crede niciodată că principalul motiv pentru care acceptase să se alieze cu Valendrea era dorinţa de a se apropia din nou de el. El n-ar vedea decât trădarea ei.

Tom Kealy nu se înşelase în privinţa lui Valendrea. „E un nemernic ambiţios." Mult mai rău decât credea Kealy, se gândea ea, cu ochii în tavanul camerei întunecate şi masându-şi muşchii dureroşi. Kealy mai avusese dreptate în legătură cu ceva. El îi spusese mai demult că există două tipuri de cardinali: cei care doresc să devină papă şi cei care *chiar* îşi doresc să devină papă. Ea mai avea de adăugat un tip: cei care îşi doreau cu ardoare să devină papă.

Asemenea lui Alberto Valendrea.

Se ura. Profitase de inocenţa lui Michener. Nu putea fi altfel decât era şi nici să spună altceva decât ce gândea. Poate că tocmai asta o atrăsese la el. Păcat că Biserica nu le permitea clericilor ei să fie fericiţi. Păcat că felul în care mergeau lucrurile nu avea să se schimbe niciodată. La dracu' cu Biserica Romano-Catolică! Şi la dracu' cu Alberto Valendrea!

Dormise îmbrăcată şi în ultimele două ore aşteptase răbdătoare. Din apartamentul de

deasupra ei se auziră nişte scârţâituri. Urmări încordată sunetul, în timp ce Colin Michener se mişca prin cameră. Auzi apa de la chiuvetă curgând, apoi aşteptă să se producă inevitabilul. Câteva momente mai târziu, zgomotul de paşi păru a se îndrepta spre hol, apoi se auzi uşa deschizându-se şi închizându-se.

Ecaterina se ridică din pat şi se îndreptă spre scări chiar când auzi uşa de la baie închizându-se. Urcă tiptil scările, ezitând puţin când ajunse sus, aşteptând să audă apa de la duş. Se năpusti apoi spre camera lui Michener, sperând că acesta îşi păstrase obiceiul de a nu încuia uşa, călcând cu grijă pe covorul ponosit de pe coridor ce acoperea pardoseala cu scânduri inegale.

Uşa se deschise. Intră în cameră şi zări geanta de voiaj. Se aflau acolo şi hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Căută prin buzunare şi găsi plicul pe care i-l dăduse părintele Tibor. Îşi aminti că Michener avea obiceiul de-a face duşuri foarte scurte, aşa că rupse plicul şi citi:

> Sfinte Părinte,
>
> Am respectat jurământul făcut lui Ioan al XXIII-lea din dragoste faţă de Dumnezeul nostru. Dar, acum câteva luni, un incident m-a făcut să-mi reconsider îndatoririle. Unul dintre copiii de la orfelinat a murit. În ultimele momente ale vieţii sale, în timp ce agoniza, m-a întrebat de rai şi dacă Dumnezeu îl va ierta. Nu-mi puteam imagina de ce acest suflet inocent ar avea nevoie de iertare, însă i-am spus că Dumnezeu îi va ierta toate păcatele. M-a rugat să-i povestesc mai multe, însă moartea necruţătoare l-a luat până să termin ce aveam de spus. În acel moment, mi-am dat seama că şi eu trebuia să caut iertare. Sfinte Părinte, jurământul pe care i l-am făcut papei a însemnat foarte mult pentru mine. L-am respectat mai bine de patruzeci de ani, însă răbdarea Celui de

> Sus nu ar trebui pusă la încercare. Cu siguranţă, nu se cuvine să vă spun eu dumneavoastră, Vicarul lui Hristos, ce trebuie făcut. Aceasta poate veni doar din propria dumneavoastră conştiinţă binecuvântată şi prin călăuzirea Domnului nostru şi a Salvatorului sufletelor noastre. Dar trebuie să întreb: Câtă nesupunere crezi că mai îngăduie cerul? Nu vreau ca scrisoarea mea să sune necuviincios, dar dumneavoastră mi-aţi cerut părerea. Aşa că v-o prezint cu umilinţă.

Ecaterina citi încă o dată mesajul. Părintele Tibor era la fel de criptic în scris cum fusese cu o seară înainte în timpul cinei.

Împături la loc foaia de hârtie şi o puse într-un alt plic alb, pe care îl găsise printre lucrurile ei. Era puţin mai mare decât plicul original, dar spera că nu atât de diferit încât să se observe diferenţa. Puse la loc în jachetă plicul şi părăsi camera.

Apa de la duş se opri chiar când femeia ieşi pe uşă. Şi-l imagină pe Michener ştergându-se cu prosopul, neştiind că îl trădase din nou. Ezită un moment, apoi coborî scările fără să se uite în spate şi simţindu-se îngrozitor din cauza a ceea ce făcuse.

Capitolul 23.

Vatican.
7.15 a. m.

Valendrea împinse deoparte tava cu micul dejun. Nu îi era deloc foame. Dormise pe sponci şi avusese vise care păreau atât de reale, încât nu şi le putea alunga din minte. Se făcea că era la propria încoronare, condus în Bazilica Sfântul Petru pe un *sedia gestatoria*[4] regal. Opt monseniori ţineau mantia ce acoperea vechiul scaun aurit. În jurul lui erau reprezentanţii curţii papale, toţi îmbrăcaţi în haine de ceremonie. Evantaie din pene de struţ îi făceau vânt, subliniindu-i poziţia de trimis al lui Hristos pe pământ. Un cor cânta, în timp ce un milion de oameni îl ovaţionau şi alte milioane îl urmăreau în faţa televizorului.

Partea ciudată era că era gol. Fără robă. Fără coroană. Era complet dezbrăcat, dar nimeni nu părea să observe acest lucru, deşi el era perfect conştient de goliciunea lui. Se simţea ciudat de ridicol în timp ce tot întindea mâna după coroană. De ce nu vedea nimeni? Voia să se acopere, însă teama îl ţintuia în scaun. Dacă se ridica, atunci oamenii poate aveau să-l observe. Aveau să râdă oare? Să-şi bată joc de el? Apoi îi atrase atenţia o faţă în mulţimea din jurul său.

Faţa lui Jakob Volkner.

Neamţul era îmbrăcat după toată pompa papală. Purta roba, mitra, capa – tot ce trebuia să poarte de fapt Valendrea. Peste urale, muzică şi cor auzi fiecare cuvânt rostit de Volkner, de parcă ar fi stat unul lângă altul.

— Mă bucur că tu eşti, Valendrea.

— Ce vrei să spui?

— O să vezi tu.

Se trezise într-o transpiraţie rece şi într-un târziu adormise la loc, însă visul reapăru. În cele din urmă, făcu un duş fierbinte pentru a-şi alunga tensiunea din corp. Se tăiase de două ori în timp ce se rădea şi era gata să cadă pe podeaua din baie. Era îngrijorat că era aşa de lipsit de energie. Nu era obişnuit să fie neliniştit.

„Voiam să ştii ce te aşteaptă, Alberto."

Neamţul ăla nenorocit fusese atât de arogant seara trecută.

Iar acum înţelese.

Jakob Volkner ştia exact ce se întâmplase în 1978.

Valendrea se întoarse în Riserva. Paul ordonase să se ducă iarăşi, aşa că arhivistul fusese instruit să deschidă seiful şi să-l lase singur.

Deschise sertarul şi scoase cutia de lemn. Adusese cu el ceară, o brichetă şi un sigiliu al lui Paul al VI-lea. Aşa cum fusese odinioară sigiliul lui Ioan al XXIII-lea, tot aşa şi sigiliul lui Paul semnifica faptul că nimeni nu avea voie să deschidă cutia, decât din ordinul papei.

Desfăcu uşor cutia şi se asigură că în interior se aflau două pachete constând din patru foi de hârtie. Încă mai avea vie în minte expresia de pe chipul lui Paul când citise foile din pachetul de deasupra. Era şoc, o emoţie care se vedea foarte rar pe chipul lui Paul al VI-lea. Dar mai fusese ceva, care durase doar o secundă, însă Valendrea o văzuse foarte clar. Teamă. Se uită în cutie. Cele două pachete care conţineau secretul de la Fatima erau încă acolo. Ştia că nu ar trebui să se uite în cutie, însă nimeni nu avea să afle vreodată. Aşa că ridică pachetul de deasupra, cel care dăduse naştere acelei reacţii.

Îl desfăcu şi puse deoparte originalul scris în portugheză, apoi citi rapid traducerea în italiană.

Înţelese într-o clipă. Ştia ce trebuia făcut. Poate că tocmai de aceea îl trimisese Paul din nou.

Poate că bătrânul ştia că avea să citească acele cuvinte şi că urma să facă un lucru pe care papa nu-l putea face. Îşi băgă traducerea în buzunarul sutanei, apoi luă şi scrierea originală a surorii Lucia. Despături pachetul care mai rămăsese în cutie şi începu să citească.

Nu era nimic în neregulă. Aşa că împături cele două pagini, le aruncă în interior şi sigilă cutia.

Valendrea se ridică de la masă şi încuie uşa de la intrarea în apartament. Apoi se duse în dormitor şi scoase dintr-un fişet o casetă micuţă de bronz. O avea de la tatăl său, care i-o făcuse cadou când împlinise şaptesprezece ani. De atunci păstrase în acea casetă toate lucrurile valoroase, printre care fotografiile cu părinţii, titlurile de proprietate, certificatele de acţionar la bursă, prima lui carte de rugăciuni şi un rozariu de la Ioan Paul al II-lea.

Scoase de sub sutană cheia pe care o purta la gât. Deschise cutia şi scotoci prin ea până la fund. Cele două foi luate din Riserva în acea noapte a anului 1978 erau încă acolo. Una scrisă în portugheză, alta în italiană. Jumătate din secretul de la Fatima.

Scoase din cutie amândouă foile.

Nu avea curajul să citească din nou acele cuvinte. O dată era mai mult decât suficient. Aşa că se duse în baie, rupse amândouă paginile în bucăţele mici şi le aruncă în toaletă.

Trase apa. S-a dus.

În sfârşit.

Trebuia să se întoarcă la Riserva şi să distrugă transcrierile lui Tibor. Dar orice vizită acolo nu putea avea loc decât după moartea lui Clement. De asemenea, trebuia să vorbească şi cu părintele Ambrosi. Încercase să folosească telefonul prin satelit, dar nu prinsese legătura. Acum apucă receptorul din colţul băii şi formă din nou numărul. De astă dată, Ambrosi răspunse.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe asistentul lui.

— Am vorbit cu îngerul nostru seara trecută. N-a aflat mare lucru. Sperăm să se descurce mai bine mâine.

— Lasă asta. Planul original nu mai este valabil acum. Am nevoie de altceva. Trebuia să fie atent ce spunea, pentru că telefonul prin satelit nu era sigur. Ascultă-mă cu atenţie!

Capitolul 24.

Bucureşti.
6.45 a. m.

Michener se îmbrăcă, apoi îşi aruncă hainele murdare şi obiectele de toaletă în geanta de voiaj. O parte din el dorea să se întoarcă în Zlatna să mai petreacă puţin timp cu acei copii. Iarna era aproape, iar părintele Tibor îi povestise seara trecută cât se luptaseră doar pentru a păstra în funcţiune boilerul. Iarna trecută stătuseră două luni cu ţevile îngheţate, folosind sobe improvizate în care ardeau orice fel de lemne pe care le găseau prin pădure. Părintele Tibor spera că iarna aceasta aveau să se descurce mai bine datorită unei echipe de muncitori voluntari care lucraseră toată vara pentru a repara un boiler vechi.

Tibor spusese că dorinţa lui cea mai fierbinte era să nu mai piardă nici un copil în următoarele trei luni. Anul trecut muriseră trei şi erau îngropaţi în cimitirul aflat fix lângă orfelinat. Michener se gândea cui îi era necesară atâta suferinţă. El fusese norocos. Obiectivul centrelor maternale irlandeze era să găsească familii copiilor pe care îi aveau în grijă. Dar reversul era că mamele erau definitiv separate de copiii lor. Îşi imagina că birocratul care ticluise un plan atât de monstruos nu luase în calcul şi suferinţa. Biserica Romano-Catolică, o maşinărie politică atât de înnebunitoare! Mecanismele ei se învârtiseră fără încetare, fără să fie împiedicate de Reforma Protestantă, de eretici, de o schismă care a rupt-o în două sau de jaful lui Napoleon. „Atunci, se gândi el, de ce s-ar teme Biserica de ce ar avea de spus o biată ţărăncuţă de la Fatima? Ce contează?”

Cu toate acestea, se pare că totuşi conta.

Îşi puse pe umăr geanta şi coborî la camera Ecaterinei. Stabiliseră să ia împreună micul dejun înainte ca el să plece la aeroport. În uşă era pus un bilet. Îl luă şi, citi.

> Colin,
>
> M-am gândit că ar fi mai bine dacă nu ne-am vedea în această dimineaţă. Am vrut să ne despărţim cu sentimentul pe care îl aveam aseară. Doi vechi prieteni care se bucură unul de compania celuilalt. Îţi doresc numai bine la Roma. Meriţi să te bucuri de succes.
>
> Pentru totdeauna, Cati.

O parte din el se simţi uşurat. Nu prea ştia ce să-i spună. N-avea cum să continue prietenia lor în Roma. Cel mai mic gest de comportament neadecvat şi cariera lui ar fi fost ruinată. Se bucura totuşi că se despărţiseră în termeni amiabili. Poate că făcuseră în cele din urmă pace. Cel puţin, aşa spera.

Rupse hârtia în bucăţi, se duse la baie şi le aruncă în toaletă. Era ciudat că trebuia să facă asta, însă nu îşi putea permite să lase nici o bucată din mesajul ei. Trebuia distrus tot ce putea face legătura între ei. Totul trebuia cosmetizat.

De ce? Răspunsul era evident. Pentru protocol şi imagine.

Ce nu-i era lui clar era resentimentul său faţă de aceste două motive.

Michener deschise uşa apartamentului său de la etajul patru al Palatului Apostolic. Camerele lui erau lângă cele ale papei, acolo unde locuiseră întotdeauna secretarii papali. Când se mutase aici în urmă cu trei ani, crezuse, în ignoranţa lui, că spiritele foştilor locatari aveau să-l călăuzească pe calea cea bună. Dar de atunci aflase că nu avea să găsească nici unul dintre aceste suflete şi singura

călăuză de care ar putea avea nevoie o găsea în el însuşi.

Luase un taxi de la aeroport în loc să-şi cheme maşina oficială, pentru că dorea să respecte în continuare ordinele lui Clement, care îi ceruse să păstreze discreţia în legătură cu această călătorie. Intrase în Vatican prin Piaţa Sfântul Petru, îmbrăcat lejer, arătând ca oricare dintre miile de turişti care veneau la Vatican.

Sâmbăta curia nu lucra. Majoritatea angajaţilor plecaseră şi toate birourile, în afara Secretariatului de Stat, erau închise. Trecuse pe la birou şi aflase că Clement plecase la Castel Gandolfo puţin mai devreme şi că urma să se întoarcă abia luni. Vila se afla cam la treizeci de kilometri distanţă de Roma, înspre sud şi servea de patru sute de ani drept loc de refugiu pentru papă. Suveranii pontifi moderni mergeau la castel pentru a se feri de verile sufocante din Roma şi pentru o scurtă evadare la sfârşit de săptămână, iar transportul se făcea cu elicopterul.

Michener ştia că lui Clement îi plăcea foarte mult la vilă, însă îl neliniştea faptul că această călătorie nu fusese în agenda papei. Unul dintre asistenţi nu spusese decât că papa dorise să petreacă vreo câteva zile la ţară, aşa că programul fusese rearanjat. Biroul de presă pusese câteva întrebări legate de sănătatea suveranului pontif, fapt ce nu era ceva neobişnuit în situaţiile în care programul era schimbat brusc, însă răspunsul standard fusese dat cu promptitudine: „Sfântul Părinte se bucură de o constituţie fizică puternică şi îi dorim o viaţă lungă”.

Cu toate acestea, Michener continua să fie îngrijorat, aşa că îl chemă pe asistentul care îl însoţise pe Clement.

— Ce face acolo? întrebă Michener.

— Voia să privească lacul şi să se plimbe prin grădini.

— A întrebat de mine?

— Nici n-a menţionat numele dumneavoastră.

— Spune-i că m-am întors.

Peste o oră, telefonul sună în apartamentul lui Michener.

— Sfântul Părinte doreşte să vă vadă. A spus că o călătorie cu maşina la ţară, în sud, este minunată. Înţelegeţi ce a vrut să spună?

Michener zâmbi şi se uită la ceas. Era ora 15.20.

— Transmite-i că voi fi acolo pe înserat.

După toate aparenţele, Clement nu dorea ca el să folosească elicopterul, deşi gărzile elveţiene preferau transportul aerian. Aşa că sună la garaj şi ceru să i se pregătească un automobil fără emblema Vaticanului.

Drumul spre sud-est trecea prin livezi de măslini, şerpuind printre dealurile Alban. Complexul papal de la Castel Gandolfo se compunea din Vila Barberini, Vila Cybo şi o elegantă grădină, toate cuibărite pe malul lacului Albano. Sanctuarul era lipsit de zumzetul Romei, fiind un loc de meditaţie în forfota continuă a afacerilor Bisericii.

Îl găsi pe Clement în solar. Michener avea din nou înfăţişarea secretarului papei, purtând gulerul alb, sutana neagră şi eşarfa mov. Papa era aşezat pe un scaun de lemn, absorbit de horticultură. Prin pereţii înalţi de sticlă pătrundea soarele blând al după-amiezii, iar în aerul cald plutea o aromă de fructe.

— Colin, ia-ţi un scaun şi vino aici, zise Clement însoţindu-şi salutul cu un zâmbet.

Michener făcu aşa cum i se spusese.

— Arătaţi bine.

— Nu ştiam că am arătat vreodată rău, zise Clement zâmbind.

— Ştiţi ce vreau să spun.

— De fapt, chiar mă simt bine. Şi vei fi mândru de mine, azi am luat şi micul dejun şi

prânzul. Acum povesteşte-mi despre călătoria ta în România! Cu lux de amănunte.

Michener îi relată ce se întâmplase, omiţând doar timpul petrecut cu Ecaterina. Apoi îi dădu lui Clement plicul, iar papa citi răspunsul părintelui Tibor.

— Ce anume ţi-a spus părintele Tibor? întrebă Clement. Îi relată conversaţia, apoi zise:

— A vorbit tot timpul în ghicitori. Nu a spus prea multe, deşi nu a fost prea amabil la adresa Bisericii.

— E lesne de înţeles, murmură Clement.

— Era supărat pe Biserică pentru felul în care se ocupase de al treilea secret. A sugerat că mesajul Fecioarei a fost în mod intenţionat ignorat. Mi-a spus în repetate rânduri să vă transmit să faceţi exact ce a cerut Fecioara. Fără explicaţii, fără amânări, să treceţi direct la fapte.

Privirea bătrânului poposi un timp asupra lui.

— Ţi-a spus de Ioan al XXIII-lea, nu-i aşa?

El dădu din cap aprobator.

— Povesteşte-mi!

Îi spuse, iar Clement părea fascinat.

— Părintele Tibor este singura persoană încă în viaţă care a fost martoră la evenimente, zise papa când Michener termină de povestit. Ce impresie ţi-a făcut preotul?

Prin faţa ochilor i se derulară imagini din orfelinat.

— Pare sincer. Dar mi s-a părut şi foarte încăpăţânat.

Îi stătea pe limbă să îi zică: „la fel ca tine, Sfinte Părinte”.

— Jakob, chiar nu poţi să-mi spui despre ce e vorba?

— Vreau să mai faci o călătorie pentru mine.

— Alta?

Clement dădu din cap în semn că da.

— De data aceasta, la Medjugorje.

— În Bosnia, rosti cu neîncredere Michener.

— Trebuie să vorbeşti cu unul dintre vizionarii de acolo.

Cunoştea cazul Medjugorje. Pe 24 iunie 1981, doi copii au anunţat că au văzut o femeie foarte frumoasă cu un copil în braţe, pe vârful munţilor din sud-estul Iugoslaviei. În următoarea seară, copiii au venit cu încă patru prieteni şi toţi şase au avut viziuni similare. Apoi, apariţiile s-au produs zilnic, fiecare dintre copii primind mesaje. Autorităţile comuniste locale au interpretat fenomenul ca o intrigă revoluţionară şi au încercat să oprească spectacolul, însă lumea a continuat să se adune în locul respectiv. Peste câteva luni, deja se anunţau vindecări miraculoase şi rozarii transformate în aur. Atât viziunile, cât şi pelerinajele au continuat şi în timpul războiului civil din Bosnia. Copiii crescuseră acum mari, zona respectivă a fost numită Bosnia şi Herţegovina şi doar unul dintre copii a mai avut viziuni. Ca şi în cazul Fatimei, existaseră secrete. Cinci copii primiseră câte zece mesaje. Cel de-al şaselea primise doar nouă. Dintre cele zece, nouă fuseseră făcute publice, iar ultimul rămăsese învăluit în mister.

— Sfinte Părinte, este această călătorie o prioritate?

Nu ardea de nerăbdare să ajungă într-o ţară măcinată de războaie. Americanii şi forţele NATO de menţinere a păcii erau în continuare acolo încercând să asigure păstrarea ordinii.

— Trebuie să aflu al zecelea secret din Medjugorje, zise Clement, iar vocea lui lăsa clar să se vadă că nu era o chestiune asupra căreia să se poată discuta. Scrie mesajul papei pentru ei. El sau ea trebuie să îţi spună ţie răspunsul. Nimănui altcuiva. Doar ţie.

Michener ar fi vrut să se împotrivească, însă era prea obosit de pe drum şi din cauza programului dezordonat al zilei de ieri ca să se mai

angreneze acum într-un demers despre care ştia din start că era inutil. Aşa că zise doar:

— Când, Sfinte Părinte?

Bătrânul său prieten păru să-i simtă oboseala.

— Peste câteva zile. În felul acesta, nici nu se remarcă lipsa ta. Şi, din nou, aş vrea ca şi această călătorie să rămână doar între noi doi.

Capitolul 25.

Bucureşti, România.
9.40 p. m.

Valendrea îşi desfăcu centura când avionul coborî din cerul înnorat şi ateriză pe aeroportul din Otopeni. Avionul aparţinea unui concern de firme care făcea afaceri cu membrii familiei Valendrea din regiunea toscană. Valendrea însuşi folosea uneori aceste avioane când călătorea în afara Romei.

Părintele Ambrosi îl aştepta pe pistă îmbrăcat în haine laice, peste care avea un palton gri care îi acoperea silueta subţire.

— Bine ai venit, Eminenţă! zise Ambrosi.

Era frig noaptea în România, iar Valendrea era bucuros că purta o haină groasă de lână. Asemenea lui Ambrosi, era îmbrăcat în haine laice. Aceasta nu era o vizită oficială şi ultimul lucru pe care şi-l putea dori era să fie recunoscut de cineva. Risca venind aici, însă era dispus să-şi asume acest risc.

— Cum rezolvăm cu vama? întrebă el.

— Am rezolvat deja. Paşapoartele de Vatican au mare greutate aici. Urcară într-un sedan cu motorul deja pornit. Ambrosi se sui la volan, iar Valendrea, în spate. Se îndreptau spre nord, departe de Bucureşti, spre munte, luând-o pe o serie de rute ocolitoare. Aceasta era prima vizită a lui Valendrea în România. Ştia de dorinţa lui Clement de a face un pelerinaj oficial în această ţară, însă orice vizită a papei în acest loc nesigur trebuia amânată până când avea să ajungă el la putere.

— Merge acolo în fiecare sâmbătă seara să se roage, zise Ambrosi de pe scaunul din faţă. Nu

contează dacă e frig sau cald. De ani de zile are acest obicei.

Valendrea dădu din cap la auzul acestei informaţii. Îl simţise întotdeauna pe Ambrosi ca pe o completare a propriului eu.

Merseră aproape o oră în linişte deplină. Urcau treptat, până când şoseaua începu să şerpuiască pe o culme împădurită. Ambrosi reduse viteza când ajunseră pe creastă, trase pe banda de refugiu şi opri motorul.

— E acolo, pe poteca aceea, în jos, zise Ambrosi arătând prin geamul aburit spre o cărare umbrită de copaci.

La lumina farurilor, Valendrea observă că mai era o maşină parcată puţin mai în faţă.

— De ce vine aici?

— Din câte am reuşit să aflu, consideră că acest loc este sfânt. În epoca medievală, vechea biserică era folosită de nobilimea locală. Când turcii au cotropit acest teritoriu, au dat foc bisericii şi toţi sătenii care se refugiaseră înăuntru au ars de vii. Pare că îşi adună puterile din martiriul lor.

— Trebuie să îţi spun ceva, îi zise lui Ambrosi.

Asistentul său stătea nemişcat pe scaunul din faţă, privind afară prin parbriz.

— Suntem pe cale de a face un lucru mai puţin permis. Dar este absolut necesar. Sunt lucruri vitale în joc. Nu ţi-aş cere să faci asta dacă nu ar fi de maximă importanţă pentru Biserică.

— Nu e nevoie să-mi explicaţi nimic, zise Ambrosi încet. E suficient să-mi spuneţi că aşa stau lucrurile.

— Credinţa ta este impresionantă. Însă eşti soldatul Domnului şi se cuvine ca un războinic să ştie pentru ce luptă. Aşa că hai să-ţi spun ce ştiu!

Ieşiră din maşină. Ambrosi mergea înainte, sub un cer de catifea luminat de lună plină. La cincizeci de metri în pădure se zărea silueta

întunecată a unei biserici. Pe măsură ce se apropiau, Valendrea remarcă vechile rozete şi clopotniţa, cu pietrele contopindu-se parcă unele într-altele, aparent fără nici un liant care să le ţină la un loc. Nu se zărea nici o lumină înăuntru.

— Părinte Tibor, strigă Valendrea în limba engleză. În prag apăru o siluetă neagră.

— Cine e?

— Sunt cardinalul Alberto Valendrea. Am venit de la Roma să vorbesc cu dumneavoastră.

Tibor ieşi din biserică.

— Mai întâi secretarul papei. Acum secretarul de stat. Nu-mi vine să cred că aşa ceva mi se întâmplă mie, un biet preot.

Valendrea nu putea să se hotărască dacă tonul preotului înclina spre sarcasm sau spre respect. Îşi întinse mâna cu palma în jos, iar Tibor îngenunche în faţa lui şi sărută inelul pe care îl purta de când fusese învestit cardinal de către Ioan Paul al II-lea. Era încântat de supunerea pe care i-o arăta preotul.

— Te rog, părinte, ridică-te. Trebuie să vorbim.

Tibor se conformă şi întrebă:

— A ajuns mesajul meu la Clement?

— Da, iar papa îţi este recunoscător. Însă am fost trimis să aflu mai multe.

— Eminenţă, mi-e teamă că nu pot spune mai mult decât am spus deja. E suficient de grav că mi-am încălcat jurământul pe care i l-am făcut lui Ioan al XXIII-lea.

Era încântat de cele auzite.

— Aşadar, n-ai mai vorbit cu nimeni altcineva despre asta? Nici măcar cu un confesor?

— Chiar aşa, Eminenţă. Nu am spus nimănui ceea ce ştiu. Doar lui Clement.

— N-a venit secretarul papei ieri?

— Ba da. Dar am făcut doar o aluzie la adevăr. Nu ştie absolut nimic. Presupun că mi-aţi citit răspunsul.

— L-am citit, minţi Valendrea.

— Prin urmare, ştiţi că nici acolo n-am zis prea multe.

— Ce anume te-a determinat să reproduci mesajul surorii Lucia?

— Greu de spus. Când am terminat sarcinile pe care mi le încredinţase Ioan în acea zi, am observat că se imprimase pe caiet. M-am rugat şi ceva mi-a spus să colorez acea pagină şi să scot la iveală cuvintele.

— De ce le-ai ţinut atâţia ani?

— Mi-am pus şi au aceeaşi întrebare. Nu ştiu de ce, ştiu doar că le-am păstrat.

— Şi de ce anume te-ai hotărât în cele din urmă să iei legătura cu Clement?

— Ce s-a întâmplat cu al treilea secret nu este corect. Biserica nu a fost cinstită cu oamenii. Ceva din mine m-a determinat să vorbesc, un impuls căruia nu m-am putut împotrivi.

Valendrea îi aruncă o privire rapidă lui Ambrosi şi remarcă o uşoară mişcare a capului spre partea dreaptă. „În direcţia aceea.”

— Hai să facem o plimbare, părinte, zise el, prinzându-i încet de braţ. Spune-mi, te rog, de ce vii aici?

— De fapt, Eminenţă, mă întrebam cum m-aţi găsit.

— Devoţiunea ta, părinte, este bine cunoscută. Asistentul meu a întrebat doar şi a aflat că vii aici săptămânal.

— Este un loc sacru. Catolicii venerează acest loc de patru sute de ani. Găsesc aici pace sufletească. Mai vin şi datorită Fecioarei, zise Tibor după o scurtă pauză.

Coborau pe o potecă îngustă, iar Ambrosi mergea în faţa lor.

— Despre ce e vorba?

— Fecioara le-a spus copiilor de la Fatima că va avea loc o Comuniune de Îndreptare a Păcatelor în prima sâmbătă a fiecărei luni. Vin aici în fiecare

săptămână ca să mă căiesc şi să caut îndurare pentru păcatele mele.

— Pentru ce te rogi?

— Mă rog ca într-o zi lumea să cunoască pacea despre care vorbea Fecioara.

— Şi eu mă rog pentru acelaşi lucru. La fel şi Sfântul Părinte.

Cărarea se sfârşea pe marginea unei prăpăstii. În faţa lor se deschidea o panoramă formată din munţi cu păduri dese, învăluiţi într-o pâclă gri-albăstruie. Nici o lumină nu se zărea în peisaj, deşi se ridicau două fuioare de fum provenind de la două focuri. În partea de sud, în direcţia în care se afla Bucureştiul, cerul se lumina.

— Câtă măreţie! exclamă Valendrea. Minunată privelişte.

— Vin aici de multe ori după ce mă rog, zise Tibor.

— Probabil că te ajută să faci faţă suferinţei de la orfelinat, reluă Valendrea cu voce scăzută.

— Mi-am găsit de multe ori pacea sufletească aici, recunoscu Tibor dând din cap.

— Aşa şi trebuie.

Îi făcu un semn lui Ambrosi, care scoase un cuţit cu lama lungă. Braţul lui Ambrosi apăru din spate şi sfârtecă gâtul bătrânului. Ochii preotului se bulbucară, în timp ce se îneca cu primul şuvoi de sânge. Ambrosi aruncă iute cuţitul, îl prinse pe preot din spate şi îl împinse dincolo de baza prăpastiei. Corpul preotului dispăru în hău. O secundă mai târziu, se auzi o izbitură, urmată de încă una, apoi se aşternu tăcerea.

Valendrea stătea nemişcat alături de Ambrosi. Privirea îi era aţintită asupra hăului ce se deschidea dedesubt.

— Sunt stânci? întrebă el calm.

— Multe. Şi un râu cu apa repede. Corpul o să fie descoperit abia peste câteva zile.

— Ţi-a fost greu să-l ucizi? vru el să afle.

— Trebuia să o fac.

Se uită la prietenul său în lumina slabă, apoi îi făcu o cruce pe frunte, pe buze şi pe piept, în dreptul inimii.

— Te iert, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Ambrosi îşi lăsă capul în piept în semn de mulţumire.

— Fiecare mişcare religioasă are martirii ei. Iar noi am asistat la naşterea celui mai recent martir. Îngenunche pe pământ, apoi zise: Haide, vino lângă mine să ne rugăm împreună pentru sufletul părintelui Tibor.

Capitolul 26.

Castelul Gandolfo.
Duminică, 12 noiembrie.
12.00 p. m.

Michener stătea în spatele lui Clement în papamobil în timp ce vehiculul ieşea de pe domeniile vilei şi se îndrepta spre oraş. Maşina era un Mercedes-Benz modificat în care puteau sta în picioare doi oameni, împrejmuiţi de un cocon de sticlă blindată. Vehiculul era folosit ori de câte ori papa călătorea prin mulţime.

Clement fusese de acord cu o vizită de duminică. În satul din jurul domeniului papal trăiau doar trei mii de oameni, însă erau foarte devotaţi suveranului pontif şi astfel de călătorii erau o modalitate de a-i răsplăti.

După discuţia din ziua precedentă, Michener nu-l mai văzuse pe papă decât dimineaţa. Deşi iubea oamenii şi se bucura de conversaţiile plăcute, Clement al XV-lea rămăsese totuşi Jakob Volkner, un bărbat solitar care preţuia momentele de singurătate. Aşa că nu era nici o surpriză faptul că îşi petrecuse seara precedentă singur, rugându-se şi citind, apoi ducându-se devreme la culcare.

În urmă cu o oră, Michener scrisese o scrisoare în numele papei, dând instrucţiuni clarvăzătorilor din Medjugorje să îşi amintească de aşa-numitul al zecelea secret, iar Clement semnase documentul. Michener nu se bucura că urma să călătorească prin Bosnia şi spera că avea să fie un voiaj scurt.

Drumul spre oraş dură doar câteva minute. Piaţa era plină de oameni care îl ovaţionau pe măsură ce maşina înainta. Clement parcă renăscuse în faţa mulţimii, le făcea oamenilor cu mâna, arătând către feţele familiare şi salutându-i.

— E bine că îl iubesc pe papă, şopti Clement în limba germană, concentrându-şi atenţia tot asupra mulţimii, cu degetele încleştate pe bara de oţel.

— Nu au nici un motiv să nu-l iubească, zise Michener.

— Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care poartă această robă.

Maşina întoarse în piaţă.

— Spune-i şoferului să oprească, zise papa.

Michener bătu de două ori în geamul maşinii. Maşina opri, iar Clement deschise uşa de sticlă. Coborî pe pavajul pieţei; cei patru oameni de la pază şi protecţie care însoţeau papamobilul stăteau cu ochii în patru.

— Credeţi că e înţelept ce faceţi? îl întrebă Michener.

Clement îşi ridică privirea şi răspunse:

— Este exact ceea ce trebuie să fac.

Procedura standard nu prevedea ca papa să coboare din automobil. Deşi vizita aceasta fusese stabilită cu doar o zi înainte şi nu i se făcuse publicitate, trecuse totuşi suficient timp pentru a fi un motiv de îngrijorare.

Clement se apropie de mulţime cu braţele desfăcute. Copiii îl prinseră de mâinile îmbătrânite, iar el îi trase spre el să-i îmbrăţişeze. Michener ştia că una dintre dezamăgirile lui Clement era că nu putuse fi tată. Copiii îi erau tare dragi.

Cei de la pază şi protecţie îl flancară pe papă, însă locuitorii oraşului le uşurară sarcina, rămânând liniştiţi, în timp ce Clement se mişca printre ei. Mulţi cântau *Viva, Viva,* cântecul pe care papii îl auzeau de secole.

Michener nu participa la scenă. Clement al XV-lea făcea ceea ce făceau papii de două milenii. „Tu eşti Petru şi pe această stâncă îmi voi clădi Biserica. Iar porţile iadului nu îi vor putea ţine piept. Îţi voi da cheile de la porţile raiului. Tot ceea

ce legi pe pământ va fi legat în ceruri; tot ceea ce pierzi pe pământ va fi pierdut în ceruri.” Două sute şaizeci şi şapte de oameni fuseseră aleşi drept verigi într-un lanţ neîntrerupt, începând cu Petru şi terminând cu Clement al XV-lea. În faţa lui se afla exemplul perfect de păstor al turmei.

Prin minte îi trecură cuvinte din al treilea secret de la Fatima.

„Sfântul Părinte trecu printr-un mare oraş jumătate aflat în ruină, jumătate gata să se prăbuşească, atins de durere şi de suferinţă. Se rugă pentru sufletele cadavrelor pe care le întâlnise în calea sa. În vârful muntelui, îngenuncheat la piciorul crucii, fu ucis de un grup de soldaţi care traseră cu armele şi aruncară cu săgeţi în el.”

Probabil că această trimitere directă la pericole fusese motivul pentru care Ioan al XXIII-lea şi succesorii lui hotărâseră să ţină sub cheie mesajul. Dar în cele din urmă un asasin plătit de ruşi tot încercase să-l ucidă pe Paul al II-lea în 1981. Imediat după aceea, în timpul convalescenţei sale, Ioan Paul citise prima oară secretul de la Fatima. Aşa că de ce aşteptase nouăsprezece ani ca să dezvăluie lumii mesajul Fecioarei? Bună întrebare! Una în plus pe lunga listă a întrebărilor fără răspuns. Se hotărî să nu se mai gândească la nimic din toate acestea. Să fie atent la Clement, care se bucura că se afla în mijlocul mulţimii şi astfel toate temerile sale se evaporară. Într-un fel ciudat, ştia că nimeni nu avea să-i facă în acea zi vreun rău scumpului său prieten.

Era ora două după-amiaza când se întoarseră la vilă. În solariu îi aştepta un prânz frugal, iar Clement îl rugă pe Michener să i se alăture. Mâncară în tăcere, admirând florile şi bucurându-se de după-amiaza de noiembrie. Piscina din complex care se afla chiar dincolo de pereţii de sticlă era goală. Era unul dintre puţinele luxuri pe care şi le dorise Ioan Paul al II-lea, spunând

reprezentanţilor curiei, când se plânseseră de costurile prea ridicate, că era mult mai ieftină decât un nou papă.

Prânzul consta din supă de vită cu legume şi pâine neagră, unul dintre felurile de mâncare preferate ale lui Clement. Michener era sensibil când venea vorba despre pâine. Îi amintea de Ecaterina. De multe ori împărţeau pâinea dimineaţa la cafea sau la cină. Se întreba unde ar putea fi în acel moment şi de ce simţise nevoia să plece din Bucureşti fără să-şi ia rămas-bun. Spera că avea s-o mai vadă într-o zi, poate după ce misiunea lui la Vatican se încheia, într-un loc unde nu existau oameni asemenea lui Alberto Valendrea, unde nimănui nu-i păsa cine era sau cu ce se ocupa. Unde şi-ar fi putut urma imboldul inimii.

— Povesteşte-mi de ea, zise Clement.

— Cum de aţi ştiut că mă gândeam la ea?

— Nu a fost prea greu.

De fapt, Michener chiar îşi dorea să vorbească despre ea.

— E schimbată. O simt aproape, dar mi-e greu să explic. Clement luă o gură de vin din pocalul său.

— Nu pot să mă abţin să nu mă gândesc că aş fi un preot mai bun, un om mai bun dacă n-ar trebui să-mi înăbuş sentimentele.

Papa puse pocalul pe masă.

— Confuzia ta e de înţeles. Celibatul este un concept greşit.

Michener se opri din mâncat şi îi zise:

— Sper că nu aţi mai spus asta nimănui niciodată.

— Dacă nici cu tine nu pot fi sincer, atunci cu cine să mai fiu?

— Când aţi ajuns la această concluzie?

— Consiliul din Trent a avut loc cu foarte mult timp în urmă. Şi totuşi, iată-ne în secolul XXI, cramponându-ne de doctrina secolului al XVI-lea.

— În aceasta constă esenţa catolicismului.

— Consiliul din Trent a avut ca scop identificarea unei modalităţi de a lupta cu Reformarea Protestanţilor. Am pierdut acea bătălie. Iată că protestanţii au rămas până în zilele noastre.

Michener înţelese la ce se referea Clement. Consiliul din Trent afirmase celibatul ca o necesitate de dragul Bibliei, însă recunoştea că nu era de origine divină. Ceea ce însemna că putea fi schimbată dacă Biserica dorea asta. Singurele consilii de la cel din Trent fuseseră Primul şi cel de-al Doilea Consiliu al Vaticanului, însă nu se acceptase nici o schimbare. Iar acum însuşi suveranul pontif, singurul care putea face ceva, punea la îndoială înţelepciunea acelei indolenţe.

— Ce vrei să spui, Jakob?

— Nu vreau să spun nimic. Stau doar de vorbă cu un vechi prieten. De ce n-au voie preoţii să se căsătorească? De ce trebuie să rămână caşti? Dacă e un lucru acceptabil pentru alţii, de ce nu e şi pentru cler?

— Personal, sunt de acord cu tine. Dar cred că reprezentanţii curiei ar fi de altă părere.

Clement se aplecă în faţă şi împinse bolul gol de supă.

— Şi care e problema? Ei vor va avea totdeauna ceva de obiectat împotriva lucrurilor care le pun în pericol şansele de supravieţuire. Ştii ce mi-a zis unul dintre ei acum câteva săptămâni?

Michener dădu din cap că nu.

— Mi-a zis că trebuie menţinut celibatul pentru că altfel cheltuielile cu salariile preoţilor ar fi nepermis de mari. Ne-ar trebui zeci de milioane ca să mărim salariile preoţilor, pentru că aceştia ar avea soţii şi copii de hrănit. Îţi dai seama? Aceasta este logica după care trăieşte Biserica.

Michener îi dădu dreptate, însă se simţi obligat să adauge:

— Dacă faceţi chiar şi numai o aluzie, îi veţi servi lui Valendrea pe tavă un subiect de discuţie cu cardinalii. Aţi stârni revoltă la Vatican.

— Dar acesta este avantajul de a fi papă. Sunt infailibil în interpretarea pe care o dau doctrinei. Eu am ultimul cuvânt. Nu am nevoie să cer permisiunea nimănui în legătură cu nimic şi nu pot fi înlăturat prin vot.

— Şi infailibilitatea tot de Biserică a fost creată, ţinu să-i amintească Michener. Poate fi schimbată, împreună cu ceea ce faci tu, de către următorul papă.

Papa îşi ciupea uşor mâna, un tic care-i era familiar lui Michener.

— Am avut o viziune, Colin.

Îi luă un timp lui Michener să înţeleagă sensul cuvintelor, care fuseseră mai degrabă şoptite decât rostite.

— O ce?

— Mi-a vorbit Fecioara.

— Când?

— Acum câteva săptămâni, imediat după ce m-a contactat părintele Tibor. De aceea am mers în Riserva. Ea mi-a spus să mă duc.

Mai întâi papa vorbea despre schimbarea dogmei care stătea în picioare de cinci secole. Acum pretindea că a avut o viziune cu Fecioara Maria. Michener conştientiză faptul că această conversaţie trebuia să rămână între ei doi, însă îşi aminti de spusele lui Clement pe când erau în Torino: „Crezi că ne bucurăm vreodată de vreun moment de intimitate la Vatican?”

— Credeţi că e înţelept să vorbiţi aşa?

Spera ca tonul său să fie un semnal de alarmă. Însă Clement nu părea să-l audă.

— Ieri mi-a apărut în capelă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o plutind în faţa mea, învăluită într-o lumină albastră-aurie, cu un halou înconjurând lumina care radia. Papa făcu o pauză, apoi continuă: Mi-a spus că inima ei e împrejmuită

de o coroană de spini cu care oamenii o străpung prin blasfemiile şi prin ingratitudinea lor.

— Sunteţi sigur că acestea au fost cuvintele ei? întrebă Michener.

— Le-a spus foarte clar, zise Clement confirmând cu o mişcare a capului. Papa îşi încleştă degetele şi zise: Nu sunt senil, Colin. Sunt sigur că a fost o viziune. Şi Ioan Paul al II-lea a avut parte de aceeaşi experienţă, zise Clement după o scurtă pauză.

Michener ştia asta, dar nu zise nimic.

— Suntem cu toţii ignoranţi, comentă Clement.

Pe Michener îl neliniştea atâtea ghicitori.

— Fecioara mi-a spus să mă duc la Medjugorje.

— De aceea mă trimiteţi acolo?

Clement dădu aprobator din cap.

— Mi-a spus că totul o să fie clar atunci.

Se scurseră câteva momente de linişte. Nu ştia ce să mai zică. Cu cerul era greu să se contrazică.

— L-am lăsat pe Valendrea să citească ce era în casetă referitor la Fatima, şopti Clement.

— Ce anume se află acolo? întrebă Michener confuz.

— O parte din ceea ce mi-a trimis părintele Tibor.

— Aveţi de gând să-mi spuneţi despre ce e vorba?

— Nu pot.

— De ce i-aţi permis lui Valendrea să citească?

— Ca să-i văd reacţia. A încercat chiar să-l intimideze pe arhivist ca să poată arunca o privire. Acum ştie exact ce anume ştiu.

Michener era pe punctul de a întreba despre ce anume era vorba, când conversaţia le fu întreruptă de un ciocănit uşor în uşa solariului.

Unul dintre stuarzi intră ţinând în mână o hârtie împăturită.

— Acest fax a sosit acum câteva momente direct din Roma, monsenior Michener. Este menţionat faptul că trebuie să vi-l înmânez imediat.

Luă hârtia şi îi mulţumi stuardului, care plecă imediat. Apoi se uită la Clement şi zise:

— S-a primit de puţin timp un telefon de la nunţiul din Bucureşti. Părintele Tibor este mort. Corpul său neînsufleţit a fost găsit pe malul unui râu la nord de oraş. Avea gâtul tăiat şi probabil că a fost aruncat de pe stânci. Poliţia bănuieşte că ar fi vorba despre hoţi. Mişună în zona aceea. Am fost anunţat pentru că una dintre călugăriţele de la orfelinat i-a spus nunţiului de vizita mea. Se întreabă de ce am fost acolo neanunţat.

Lui Clement i se scurse sângele din obraji. Papa îşi făcu semnul crucii şi îşi împreună mâinile pentru rugăciune. Michener văzu că papa îşi ţinea ochii strâns închişi şi murmura ceva.

Apoi lacrimi începută să-i curgă şiroaie pe obraji.

Capitolul 27.

4.00 p. m.

Michener se gândise la părintele Tibor toată după-amiaza. Se plimbase prin grădinile vilei încercând să-şi alunge din minte imaginea corpului însângerat al bătrânului bulgar pescuit dintr-un râu. În final, se îndreptă spre capela în care de sute de ani cardinalii şi papii se rugaseră în faţa altarului. De mai bine de zece ani nu mai zisese mesa. Fusese prea ocupat să servească nevoile pământeşti ale altora, însă acum simţea un imbold de a celebra mesa de înmormântare în onoarea bătrânului preot. Îşi puse în tăcere veşmintele. Apoi alese o eşarfă neagră şi şi-o prinse în jurul gâtului. În mod obişnuit, decedatul ar fi fost pus în faţa altarului, iar pe bănci s-ar afla prietenii şi rudele celui trecut în lumea celor drepţi. Scopul eră acela de a sublinia legătura cu Dumnezeu, o comuniune cu sfinţii de care se bucura cel decedat. În final, în ziua Judecăţii de Apoi, toţi se vor reuni şi vor locui cu toţii în casa Domnului.

Sau cel puţin aşa spunea Biserica.

Dar, în timp ce spunea rugăciunile specifice acestui moment, nu putea să nu se întrebe dacă nu era totul în van. Chiar exista o entitate supremă care aştepta să acorde salvarea supremă? Şi puteai oare s-o atingi doar dacă făceai ce îţi spunea Biserica? Era oare posibil ca o viaţă de greşeli să fie ştearsă cu buretele după câteva momente de căinţă? Oare doar atât dorea Dumnezeu? Nu dorea o viaţă de sacrificii? Era adevărat că nimeni nu era perfect, dar măsura salvării trebuia să fie mai mare decât câteva acte de căinţă.

Nu ştia când anume începuse să se îndoiască de credinţa sa. Poate că în perioada când stătuse cu Ecaterina. Poate că îl afectase şi faptul că fusese

înconjurat de prelaţi care vorbeau sus şi tare despre dragostea faţă de Dumnezeu, dar în forul lor interior erau consumaţi de lăcomie şi de ambiţie. Care era scopul gestului de a îngenunchea în faţa papei şi de a-i săruta inelul? Hristos nu punea preţ pe aşa ceva. Şi atunci de ce copiii Lui beneficiau de asemenea privilegii? Să fi fost oare îndoielile sale o consecinţă a vremurilor pe care le trăia?

Lumea se schimbase mult de acum o sută de ani. Totul părea înlănţuit. Comunicarea se făcea instantaneu. Informaţiile veneau din toate părţile. Dumnezeu nu părea să se mai încadreze în peisaj. Poate că doar ne naştem, trăim şi apoi murim, iar corpul ni se descompune şi ne întoarcem astfel în pământ. „Din cenuşă ne tragem, în cenuşă ne întoarcem", aşa cum se spune în Biblie. Nimic mai mult. Dar, dacă aşa era, atunci felul cum trăiai era singura răsplată pe care o puteai primi vreodată – amintirea existenţei tale era şi salvarea ta.

Studiase Biserica Romano-Catolică suficient de mult încât să-şi dea seama că majoritatea învăţăturilor ei serveau propriilor interese, nu pe cele ale membrilor ei. Trecerea timpului estompase graniţa dintre divinitate şi aspectele practice. Lucruri care fuseseră odinioară creaţia omului deveniseră legile cerului. Preoţii nu aveau voie să se căsătorească pentru că aşa le ordonase Dumnezeu. Preoţii erau bărbaţi pentru că Dumnezeu era bărbat. Adam şi Eva erau bărbat şi femeie, prin urmare, dragostea nu putea exista decât între persoane de sex diferit. De unde veneau aceste dogme? De ce rezistau în timp?

Şi, mai ales, de ce se îndoia de ele?

Încercă să-şi adune gândurile şi să se concentreze asupra ceremoniei, dar îi fu imposibil. Poate că întâlnirea cu Ecaterina îl făcuse să se îndoiască din nou de credinţa sa. Poate că moartea inexplicabilă a unui bătrân preot din România îl făcuse să se gândească la faptul că avea patruzeci şi şapte de ani şi nu făcuse mare lucru cu viaţa sa,

că se ţinuse doar de poala sutanei unui episcop german din Palatul Apostolic.

Trebuia să facă mai mult. Ceva productiv. Ceva care să-i ajute pe cei din jurul său.

O mişcare la uşă îi întrerupse şirul gândurilor. Ridică privirea şi îl zări pe Clement intrând în capelă şi îngenunchind pe o strană.

— Nu te deranja, te rog. Şi eu simt nevoia să mă reculeg, zise papa plecându-şi capul ca pentru rugăciune.

Michener se reîntoarse la mesă şi pregăti sacramentul. Adusese doar un biscuit, aşa că îl rupse în două.

Se apropie de Clement.

Bătrânul îşi înălţă privirea, cu ochii înroşiţi de plâns, cu trăsăturile adânc marcate de tristeţe. Michener se întreba ce anume putuse să-i producă o asemenea tristeţe lui Jakob Volkner. Moartea părintelui Tibor îl afectaseră profund. Îi întinse sacramentul şi papa deschise gura.

— Corpul lui Hristos, şopti el şi lăsă împărtăşania pe limba lui Clement.

Papa se închină, apoi îşi plecă fruntea în rugăciune. Michener se retrase în altar şi se pregăti să încheie mesa.

Dar îi venea greu să se concentreze asupra slujbei.

Suspinele lui Clement al XV-lea care răsunau în capelă îi sfâşiau inima.

Capitolul 28.

Roma.
8.30 p. m.

Ecaterina se ura pentru că se reîntorsese la Tom Kealy, însă de când sosise la Roma, cu o zi în urmă, cardinalul Valendrea nu luase legătura cu ea. Fusese instruită să nu sune, lucru care îi convenea, mai ales că n-avea prea multe de adăugat la ceea ce ştia deja Ambrosi.

Citise că papa se dusese la Castel Gandolfo la sfârşit de săptămână, aşa că presupunea că Michener se afla şi el acolo. Ieri Kealy se distrase de minune pe seama călătoriei ei în România, sugerând că probabil se întâmplase mult mai mult decât era ea dispusă să recunoască. În mod intenţionat nu îi spusese tot ceea ce zisese părintele Tibor. Michener avea dreptate în privinţa lui Kealy. Nu trebuia să aibă încredere în el. Aşa că îi relatase o variantă mult simplificată, însă fusese suficient pentru a se lămuri în ce era implicat Michener.

Ea şi Kealy stăteau într-o tavernă elegantă. Kealy purta un costum de culoare deschisă şi cravată, încercând probabil să se obişnuiască să nu poarte gulerul preoţesc în public.

— Nu înţeleg ce e cu nebunia asta, zise ea. Catolicii au făcut din secretele Fecioarei Maria o adevărată instituţie. De ce e al treilea secret de la Fatima atât de important?

Kealy turna vin dintr-o sticlă scumpă.

— Era fascinant, chiar şi pentru Biserică. Aveau de-a face cu un mesaj venit direct din ceruri şi totuşi papi la rând l-au ţinut ascuns, până în anul 2000, când Ioan Paul al II-lea l-a spus într-un final lumii întregi.

Ecaterina amestecă în supă, aşteptând să primească mai multe explicaţii.

— Biserica a recunoscut apariţiile de la Fatima ca fiind demne de luat în seamă în anii 1930. Acest lucru însemna că supuşii catolici puteau să creadă în ceea ce se întâmplase dacă doreau, zise el zâmbind. O ipocrizie tipică pentru Biserică. Una zice Roma, alta face. Nu îi deranja ca oamenii să se adune la Fatima şi să ofere donaţii în valoare de milioane, însă pur şi simplu nu puteau recunoaşte că evenimentul chiar a avut loc şi cu atât mai puţin nu doreau ca oamenii cu credinţă să ştie ce anume a spus Fecioara.

— Dar de ce doreau să îl ţină secret?

Tom Kealy luă o gură din vin, apoi mângâie cu degetul piciorul paharului.

— De unde până unde pretinzi Vaticanului să dea dovadă de înţelepciune? Tipii ăştia se mai cred încă în secolul al XV-lea, când tot ce spuneau ei era acceptat fără a crâcni. Pe vremea aceea, oricine ar fi avut ceva de obiectat era imediat excomunicat de către papă. Însă trăim alte vremuri şi nu mai suntem dispuşi să înghiţim rahatul pe care ni-l vând ei.

Kealy îi făcu semn ospătarului să mai aducă pâine.

— Nu uita că papa este infailibil când dezbate probleme de credinţă şi morală. În cadrul Primului Consiliu al Vaticanului din 1970 le-a scăpat un porumbel. Ce se întâmplă dacă, pentru un moment, ce spune Fecioara contravine dogmei? Zi şi tu acum, nu e ceva de luat în seamă? Kealy părea încântat de idee. Poate că despre asta ar trebui să scriem o carte. Despre al treilea secret de la Fatima. Putem divulga ipocrizia şi putem prezenta papii şi pe câţiva dintre cardinali. Poate că ar trebui să vorbim puţin şi despre Valendrea.

— Dar situaţia în care te afli în acest moment? Nu mai prezintă interes?

— Tu nu crezi cu adevărat că aş avea vreo şansă să câştig procesul, nu?

— S-ar putea să se mulţumească şi cu un avertisment. În felul acesta, ei te ţin sub control, iar tu îţi păstrezi slujba.

— Pari al naibii de îngrijorată de slujba mea, zise el râzând. Ciudat lucru din partea unui ateu.

— Du-te dracului, Tom!

Cu siguranţă, îi spusese acestui om mai multe decât era cazul despre ea.

— Eşti atât de plină de curaj, Ecaterina! Admir asta la tine. CNN-ul a sunat ieri, zise el delectându-se cu o nouă gură de vin. Vor să fiu comentatorul lor la următorul conclav.

— Mă bucur pentru tine. E minunat, zise ea, întrebându-se care avea să fie locul ei din acel moment.

— Nu te teme, încă mai doresc să scriu acea carte. Agentul meu e în tratative cu editorii în legătură cu ea şi cu un nou roman. Noi doi vom face o echipă pe cinste.

Concluzia la care ajunse Ecaterina în câteva momente o surprinse chiar şi pe ea. Una dintre acele decizii pe care le iei într-o fracţiune de secundă. Nu avea să fie nici o echipă. Ceva care începuse promiţător devenea bătător la ochi. Din fericire, mai avea o parte din miile de euro pe care i le dăduse Valendrea, suficient pentru a ajunge în Franţa sau în Germania, unde se putea angaja la unul dintre ziarele sau revistele locale. Iar de data aceasta, va fi mai atentă – va respecta toate regulile.

— Ecaterina, mă asculţi? întrebă Kealy.

Încercă să se concentreze din nou asupra conversaţiei.

— Pari la un milion de kilometri depărtare.

— Chiar eram. Nu cred că noi doi vom scrie vreo carte, Tom. Mâine părăsesc Roma. Va trebui să îţi găseşti alt scriitor din umbră.

Ospătarul puse pe masă un coş cu pâine aburindă.

— N-o să-mi fie prea greu, zise el tăios.

— Nici nu mă gândeam că o să-ţi fie.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş da cu piciorul la tot, zise el luând o bucată de pâine. Trenul ăsta duce departe.

— Dar nu merge unde vreau eu, zise ea ridicându-se de la masă.

— Încă mai ai o slăbiciune pentru el, nu-i aşa?

— Nu am nici o slăbiciune pentru nimeni. Pur şi simplu, m-am săturat de tine. Tatăl meu mi-a spus odinioară că, cu cât maimuţa de la circ se urcă mai sus pe prăjină, cu atât i se vede mai mult fundul. N-o să uit asta niciodată.

Şi plecă, simţindu-se mai bine decât se simţise în ultima vreme.

Capitolul 29.

Castelul Gandolfo.
Luni, 13 noiembrie.
6.00 a. m.

Michener se trezi. Nu avusese niciodată nevoie de ceas deşteptător, corpul lui părând a fi înzestrat cu un cronometru intern, care îl trezea întotdeauna exact la ora pe care o alesese înainte de a adormi. Pe vremea când Jakob Volkner era arhiepiscop şi mai târziu, când devenise cardinal, călătorise prin toată lumea şi servise în comitet după comitet, bizuindu-se doar pe abilitatea lui Michener de a nu întârzia, deoarece punctualitatea nu era punctul forte al lui Clement al XV-lea.

La fel ca la Roma, Michener ocupa un dormitor situat pe acelaşi etaj cu Clement, chiar în capătul culoarului, cu o linie telefonică directă care făcea legătură între cele două camere. Stabiliseră să plece la Roma cu elicopterul peste două ore. În acest fel, papa avea timp să ia micul dejun, să îşi facă rugăciunile de dimineaţă şi să revadă orice ar necesita o atenţie deosebită, ţinând cont că avuseseră două zile de pauză. Sosiseră câteva faxuri cu o seară înainte, iar Michener le pregătise ca lectură după micul dejun. Ştia că urma o zi aglomerată, deoarece papa avea audienţe până seara târziu. Însuşi Cardinalul Valendrea ceruse o întrevedere de o oră în acea dimineaţă, pentru a discuta afaceri externe.

Era încă îngrijorat de ce se întâmplase în timpul mesei. Clement plânsese timp de o jumătate de oră înainte să plece din capelă. Nu schimbaseră nici un cuvânt. Ceea ce îl tulbura pe vechiul său prieten nu putea fi discutat. Poate că aveau să vorbească despre asta mai târziu. Michener spera că întoarcerea la Vatican şi munca aveau să-i abată

papei gândul de la problemele sale. Însă fusese tulburător să asiste la o asemenea dezlănţuire de emoţii.

Făcu duş, apoi se îmbrăcă într-o sutană curată şi ieşi din cameră. Străbătu coridorul îndreptându-se spre apartamentul papei. În faţa uşii acestuia, se aflau un camerist şi călugăriţa însărcinată cu curăţenia. Michener se uită la ceas. Era deja 06.45. Arătă spre uşă, apoi întrebă:

— Nu s-a trezit încă?

— Nu se aude nici o mişcare, zise cameristul scuturând din cap.

Ştia că personalul aştepta afară până când îl auzeau pe Clement, de obicei între 6.00 şi 6.30. Sunetul care anunţa că s-a trezit era urmat de un uşor ciocănit la uşă, continuat apoi cu rutina zilnică, ce includea duşul, bărbieritul şi îmbrăcatul. Lui Clement nu îi plăcea să fie ajutat la baie. Se bucura de acele momentele de intimitate, în timp ce cameristul făcea patul şi pregătea hainele. Sarcina călugăriţei era să deretice prin cameră şi să aducă micul dejun.

— Poate că încă mai doarme, zise Michener. Chiar şi papii au voie să fie din când în când leneşi.

Cei doi zâmbiră.

— Mă întorc în camera mea. Chemaţi-mă când se trezeşte.

Abia după treizeci de minute auzi un ciocănit în uşă. De cealaltă parte se afla cameristul.

— Tot nu se aude nimic, zise bărbatul, iar îngrijorarea i se citea pe chip.

Ştia că nimeni, în afara lui, nu intra în dormitorul papal, fără permisiunea lui Clement. Acel perimetru era singurul loc în care putea să se bucure de intimitate. Dar era aproape 7.30 şi ştia ce dorea cameristul.

— Bine, zise el. Intru să văd despre ce e vorba.

Îl urmă pe bărbat până la uşa păzită de călugăriţă. Aceasta le făcu semn că tot linişte era în interior. Michener ciocăni uşor în uşă şi aşteptă. Mai ciocăni o dată, puţin mai tare. Nici un răspuns. Apucă mânerul şi îl răsuci. Uşa se deschise. Intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

Dormitorul era spaţios, cu o fereastră franţuzească ce dădea spre un balcon cu vedere spre grădini. Mobilierul era vechi. Spre deosebire de apartamentele de la Palatul Apostolic, care erau decorate de către fiecare papă în stilul care-i plăcea acestuia, aceste camere rămăseseră neschimbate, emanând un aer desuet, de pe vremea când papii erau regi războinici. Luminile erau stinse, însă soarele dimineţii se strecura printre draperiile trase, scăldând camera într-o lumină difuză.

Clement era întins pe pat. Michener se apropie şi îl strigă încet:

— Sfinte Părinte!

Clement nu răspunse.

— Jakob!

Tot nimic.

Faţa lui Clement era întoarsă, iar cearşafurile îi înveleau pe jumătate corpul fragil. Se întinse şi îl scutură încet pe papă. Remarcă imediat cât era de rece. Se duse pe cealaltă parte a patului şi se uită la faţa lui Clement. Pielea îi era căzută şi pământie, iar pe cearşaf se vedea o pată de salivă ce i se scursese din gura deschisă. Îl întoarse pe papă pe spate şi trase în jos cearşafurile. Braţele îi alunecară fără vlagă de o parte şi de alta a corpului, iar pieptul nu i se mişcă. Michener îi luă pulsul. Nu simţi nimic. Se gândi să ceară ajutorul sau să-i facă respiraţie artificială. Ştia această manevră, la fel ca tot personalul, însă înţelese că nu avea nici un rost.

Clement al XV-lea era mort.

Îi închise ochii şi spuse o rugăciune, cuprins de o mare tristeţe. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut din nou părinţii. Se rugă pentru sufletul scumpului său

prieten, apoi încercă să îşi vină în fire. Erau multe de făcut. Trebuia să respecte un protocol foarte strict. Erau proceduri al căror început se pierdea în negura timpului şi era obligaţia lui să se asigure că erau respectate cu acurateţe.

Însă ceva îi atrase atenţia. Pe noptieră se afla o sticluţă de culoarea caramelului. În urmă cu câteva luni, doctorul îi prescrisese lui Clement medicamente ca să-l ajute să doarmă noaptea. Michener însuşi luase medicamentul şi îl pusese în baia papei. Erau treizeci de pastile în tub şi tot atâtea rămăseseră la ultima numărătoare, pe care Michener o făcuse în urmă cu câteva zile. Lui Clement nu-i plăcea să ia medicamente. Trebuia să ducă o adevărată bătălie cu el doar ca să ia o aspirină, aşa că rămase surprins să vadă tubul pe noptiera lui.

Aruncă o privire în tub. Era complet gol! În paharul de lângă tubul de medicamente se mai aflau doar câteva picături de apă.

Implicaţiile erau atât de importante, încât Michener simţi nevoia să îşi facă semnul crucii.

Îl privi pe Jakob Volkner şi se întrebă ce avea să se aleagă de sufletul scumpului său prieten. Dacă exista într-adevăr un loc numit rai, spera din tot sufletul că bătrânul german se afla acum acolo. Preotul din el dorea să-l absolve de păcate, însă acum doar Dumnezeu, dacă într-adevăr exista, mai putea face acest lucru.

Papii fuseseră omorâţi în bătaie, strangulaţi, otrăviţi, sufocaţi, înfometaţi şi ucişi de soţi încornoraţi, însă nici unul nu îşi luase propria viaţă.

Nu până acum!

PARTEA A TREIA

Capitolul 30.

9.00 a. m.

Michener privi de la fereastra dormitorului papei cum aterizează elicopterul Vaticanului. Nu plecase de lângă Clement din momentul în care făcuse descoperirea, folosind telefonul de lângă pat pentru a-l anunţa pe cardinalul Ngovi aflat la Roma.

Africanul era camerling, şambelanul Sfintei Biserici Catolice, prima persoană care trebuia anunţată de moartea papei. După legea canonică, Ngovi era însărcinat cu administrarea Bisericii pe perioada *sede vacante,* aceasta fiind acum denumirea oficială a Guvernului Vaticanului. Nu mai exista suveran pontif. În schimb, Ngovi împreună cu Sacrul Colegiu al Cardinalilor aveau să se ocupe de alegerea unui comitet care să guverneze pe o perioadă de două săptămâni, timp în care erau pregătite funeraliile papei şi era organizat conclavul. În calitate de camerling, Ngovi nu avea atribuţiile de papă, era doar un administrator, însă autoritatea sa era indiscutabilă. Ceea ce era un lucru bun, după părerea lui

Michener. Cineva trebuia să-l ţină în frâu pe Valendrea.

Elicele elicopterului se opriră, iar uşa cabinei se deschise. Ngovi coborî primul, urmat de Valendrea, amândoi îmbrăcaţi în haine stacojii oficiale. Ca secretar de stat, era necesară prezenţa lui Valendrea. Acesta era urmat de încă doi episcopi şi de doctorul papei, pe care Michener îl solicitase în mod expres. Nu-i spusese lui Ngovi nimic din detaliile legate de moartea papei. Nici personalul care administra vila nu ştia nimic, Michener informându-i doar pe călugăriţă şi pe camerist că nimeni nu avea voie să intre în dormitor.

După trei minute, uşa se deschise larg şi în cameră intrară cei doi cardinali şi doctorul. Ngovi închise uşa şi o încuie. Doctorul se apropie de pat şi îl examină pe Clement. Michener lăsase totul exact aşa cum găsise la intrarea în cameră, inclusiv laptopul lui Clement, care era încă deschis, conectat la linia telefonică, iar pe monitor se vedea screen saverul creat special pentru Clement – o tiară şi două chei aşezate în formă de cruce.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, zise Ngovi, punând pe pat un mic săculeţ negru.

Michener explică ce găsise, arătând spre măsuţă. Nici unul din cei doi cardinali nu remarcase flaconul de medicamente.

— E gol.

— Sugeraţi că suveranul pontif al Bisericii Romano Catolice s-a sinucis? întrebă Valendrea.

Michener nu era capabil să-i ţină piept lui Valendrea.

— Nu sugerez nimic. Spun doar că în acel tub erau treizeci de capsule. Valendrea se întoarse spre doctor şi întrebă:

— Aşa este, domnule doctor?

— E mort de ceva timp. De cinci sau şase ore, poate chiar de mai mult. Nu există semne de traumă, nimic care să semnaleze un stop cardiac.

Nu a pierdut sânge şi nu prezintă leziuni. După aspect, aş zice că a murit în somn.

— Se poate să fi murit de la pastile? întrebă Ngovi.

— Nu avem cum şti în absenţa autopsiei.

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva, sări Valendrea. Michener se uită la secretarul de stat şi zise:

— Trebuie să ştim.

— Nu trebuie să ştim nimic, zise Valendrea ridicând vocea. De fapt, e chiar mai bine să nu ştim nimic. Distrugeţi acel flacon de medicamente. Îţi imaginezi consecinţele veştii că papa şi-a luat viaţa? Chiar şi o simplă aluzie ar provoca Bisericii un rău ireparabil.

Şi Michener se gândise la aceste aspecte puţin mai devreme, însă era hotărât să rezolve situaţia mai bine decât în 1978, când Ioan Paul I murise subit la numai treizeci şi trei de zile de la numirea sa ca suveran pontif. Zvonurile şi informaţiile false, menite doar să ascundă faptul că o călugăriţă descoperise cadavrul, nu un preot, îi încurajaseră pe conspiraţionişti să alcătuiască tot felul de scenarii despre un posibil asasinat asupra papei.

— Sunt de acord, recunoscu Michener. Sinuciderea papei nu poate fi dată publicităţii. Dar *noi* ar trebui să ştim adevărul.

— Ca să putem apoi minţi? întrebă Valendrea. În felul acesta nu ştim nimic.

Lui Michener i se păru interesantă preocuparea lui Valendrea pentru ascunderea adevărului, însă nu mai zise nimic.

— Ar fi suficientă o mostră de sânge? întrebă Ngovi uitându-se la doctor.

Doctorul dădu aprobator din cap.

— Luaţi-o!

— Nu aveţi dreptul! izbucni Valendrea. Trebuie să vă consultaţi cu Sfântul Colegiu. Nu sunteţi papă.

Faţa lui Ngovi rămase imobilă.

— Eu, unul, doresc să ştiu de ce a murit acest om. Îmi fac griji în privinţa sufletului său. Faceţi testul, apoi distrugeţi mostra, zise el uitându-se la doctor. Spuneţi-mi doar mie care este rezultatul. Ne-am înţeles?

Doctorul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Deja întreci măsura, Ngovi, izbucni Valendrea.

— Discută problema asta în Sfântul Colegiu.

Dilema lui Valendrea era amuzantă. Nu îi putea ţine piept lui Ngovi şi, din anumite motive, nu putea nici discuta această chestiune cu cardinalii. Aşa că toscanul consideră că era mai înţelept să renunţe. Poate că, se temea Michener, îi dădea lui Ngovi suficientă frânghie încât să se spânzure singur cu ea.

Ngovi deschise cutia neagră pe care o adusese cu el, scoase din ea un ciocan de argint şi apoi se duse la capul patului. Michener ştia că era obligaţia sa, în calitate de camerling, să îndeplinească acest ritual, indiferent de cât de inutilă era sarcina.

Ngovi lovi uşor fruntea lui Clement cu ciocanul şi puse întrebarea care se punea cadavrelor papilor de sute de ani.

— Jakov Volkner, eşti mort?

Se scurse un minut întreg de linişte deplină, apoi Ngovi întrebă din nou. După un alt minut de linişte, întrebă a treia oară. Apoi Ngovi făcu enunţul oficial:

— Papa este mort.

Ngovi luă mâna dreaptă a lui Clement. Inelul Pescarului îi împodobea al patrulea deget.

— Ciudat, zise Ngovi. Clement nu purta de obicei acest inel.

Michener ştia că Ngovi avea dreptate. Masivul inel de aur avea mai mult rol de sigiliu decât de bijuterie. Îl înfăţişa pe Sfântul Petru pescarul înconjurat de numele lui Clement şi de

data înscăunării sale. Îi fusese pus pe deget de către camerlingul din acea vreme, după ultimul conclav şi era folosit pentru a pecetlui documentele papale. Era rareori purtat, iar Clement îl ocolea cât putea de mult.

— Poate ştia că îl vom căuta, zise Valendrea.

Avea dreptate, îşi dădu seama Michener. După toate aparenţele, totul fusese planificat. Ceea ce nu îi stătea deloc în caracter lui Jakob Volkner.

Ngovi scoase inelul şi îl puse în săculeţul de catifea neagră. Mai târziu, în faţa adunării cardinalilor, avea să folosească ciocanul pentru a sfărâma inelul şi sigiliul papei. În felul acesta, nimeni nu putea ştampila nici un document până la înscăunarea noului papă.

— S-a terminat, zise Ngovi.

Michener înţelese că transferul de putere era acum încheiat. Domnia de treizeci şi patru de luni a lui Clement al XV-lea, al două sute şaizeci şi şaptelea succesor al Sfântului Petru, a primului german care deţinuse vreodată tronul papal în ultimele nouă sute de ani se încheiase. Acum, Michener era doar un monsenior aflat temporar în serviciul camerlingului Bisericii Catolice.

Ecaterina fugi prin Aeroportul Leonardo Da Vinci spre biroul companiei Lufthansa. Avea bilet pentru zborul de la ora 13.00 spre Frankfurt. Nu ştia unde avea să plece de acolo, însă la acest lucru trebuia să se gândească doar peste o zi sau două. Lucrul care conta pentru ea acum era că Tom Kealy şi Colin Michener ţineau acum de domeniul trecutului şi că decisese să facă în sfârşit ceva pentru ea. Se simţea îngrozitor pentru că îl înşelase pe Michener, dar, din moment ce nu luase legătura cu Valendrea şi îi spusese lui Ambrosi doar foarte puţin din ce ştia, poate că nu comisese o faptă în totalitate impardonabilă.

Era fericită că se despărţise de Tom Kealy, deşi se îndoia că el avea să se mai gândească

vreodată la ea. Era pe val şi n-avea nevoie de coadă şi Ecaterina aşa se simţea în momentul de faţă. Era adevărat că avea nevoie de cineva care să facă toată munca cu care se împăuna el în final, dar era sigură că urma să apară o altă femeie care să-i ia locul.

Terminalul era aglomerat, însă observă că lumea se înghesuia în jurul televizoarelor răspândite prin sală. Mai văzu şi că o femeie începe să plângă. Privirea i se opri într-un final pe unul dintre ecranele suspendate. Piaţa Sfântul Petru era filmată de sus. Apropiindu-se de monitor, auzi comentatorul spunând:

— Toată lumea este cuprinsă de durere. Moartea lui Clement al XV-lea e deplânsă de toţi cei care l-au iubit pe suveranul pontif. Îi vom simţi cu toţii lipsa.

— A murit papa? întrebă ea cu voce tare.

Un bărbat într-un palton din stofă de lână îi răspunse:

— A murit azi-noapte în somn, la Castel Gandolfo. Fie ca Bunul Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Ecaterina era şocată de această veste. Bărbatul pe care îl urâse atâţia ani de zile se stinsese din viaţă. Nu-l întâlnise niciodată – Michener încercase să o prezinte papei o dată, însă ea refuzase. Pe atunci, Jakob Volkner era arhiepiscop de Köln, iar ea vedea în el întruparea a tot ce era mai rău din religia instituţionalizată – nemaipunând la socoteală lupta ce se dădea în conştiinţa lui Colin Michener. Ecaterina pierduse, până la urmă, acea bătălie şi de atunci îl ura şi mai tare pe Volkner. Nu pentru ceea ce făcea sau putea face, ci pentru ceea ce simboliza.

Acum era mort, iar Colin era probabil distrus.

O parte din ea o îndemna să meargă mai departe şi să zboare spre Germania. Michener avea să se descurce el cumva. Întotdeauna depăşise cu bine momentele dificile. Dar în curând urma să fie

numit un nou papă şi înlocuite unele persoane. Va veni un nou val de preoţi, episcopi şi cardinali în Roma. Ştia suficient de multe despre politica Vaticanului pentru a fi conştientă că toţi aliaţii lui Clement urmau să plece. Carierele lor se sfârşeau. Nimic din toate acestea nu o privea pe ea. Şi totuşi, o parte din ea îi spunea că era şi problema ei. Poate că vechile obiceiuri erau într-adevăr greu de uitat. Aşa că făcu stânga împrejur cu bagajul în mână şi se îndreptă spre ieşirea din terminal.

Capitolul 31.

Castelul Gandolfo.
2.30 p. m.

Valendrea se uită la cardinalii adunaţi la castel. Situaţia era tensionată, mulţi dintre ei mişcându-se prin cameră într-o evidentă stare de nelinişte. În salonul vilei se aflau paisprezece cardinali, marea lor majoritate membri ai curiei sau care ocupau posturi în jurul Romei, care răspunseseră prompt telefonului dat cu trei ore în urmă tuturor celor 160 de membri ai Sacrului Colegiu: CLEMENT AL XV-LEA ESTE MORT. VENIŢI LA ROMA IMEDIAT. Pentru cei care se aflau la o distanţă de 150 de kilometri de Roma, se trimisese un al doilea mesaj prin care erau chemaţi la Castel Gandolfo la ora două în acea după-amiază.

Începuse interregnul, acea perioadă de timp între moartea unui papă şi alegerea altuia, o perioadă plină de incertitudini, când frâiele conducerii papale nu sunt în mâna nimănui. În trecut, aceasta era perioada când cardinalii preluau controlul, cumpărând voturile din conclav prin violenţă sau cu promisiuni deşarte. Valendrea nu trăise acele timpuri. Învingătorul trebuia să fie cel mai puternic. Cei slabi nu aveau ce căuta în vârf. Însă alegerile papale moderne erau mult mai paşnice. Bătălia se ducea acum cu camerele de televiziune şi cu opinia publică. Era mai important să se aleagă un papă care se bucura de popularitate şi de susţinere din partea publicului decât unul competent. Ceea ce, se gândea deseori Valendrea, explica de ce fusese ales Jakob Volkner.

Era mulţumit de cum evoluaseră lucrurile. Aproape toţi cei prezenţi erau aliaţii lui. Conform ultimei numărători, încă nu avea cele două treimi

plus unu necesare etapei preliminare, dar, prin propriile mijloace, cu ajutorul lui Ambrosi şi al casetelor înregistrate, în următoarele două săptămâni avea să obţină şi voturile care îi lipseau.

Nu era sigur de ce intenţiona Ngovi să spună. Nu mai vorbiseră de când se întâlniseră în dormitorul lui Clement. Nu îi rămânea decât să se bazeze pe înţelepciunea africanului. Ngovi stătea în picioare în celălalt capăt al camerei, în faţa unui elegant şemineu de marmură. Şi ceilalţi prinţi ai Bisericii stăteau tot în picioare.

— Sfinţiile Voastre, zise Ngovi, vă voi încredinţa diverse responsabilităţi, deoarece am nevoie de ajutorul dumneavoastră în pregătirea înmormântării şi a conclavului. Consider că este important să ne luăm adio de la Clement cum se cuvine. Oamenii l-au iubit, aşa că trebuie să le acordăm şansa să îşi ia rămas-bun de la el. În acest scop, în această seară vom însoţi cu toţii corpul neînsufleţit al lui Clement la Roma. În Bazilica Sfântul Petru se va ţine o liturghie.

Majoritatea cardinalilor dădură aprobator din cap.

— Este clar cum a murit Sfântul Părinte? întrebă unul dintre cardinali.

— Chiar acum se fac cercetări, zise Ngovi uitându-se la cel care pusese întrebarea.

— Există vreo suspiciune? întrebă altcineva. Ngovi răspunse fără să clipească:

— După toate aparenţele, a murit liniştit în somn. Dar eu nu sunt doctor. Doctorul papal ne va spune exact care este cauza morţii. Cu toţii ştim că sănătatea Sfântului Părinte era şubredă, aşa că moartea sa nu e ceva neaşteptat.

Valendrea era mulţumit de felul în care vorbea Ngovi. Şi totuşi, ceva îl făcea să fie neliniştit. Ngovi era într-o poziţie de conducere şi părea a se simţi foarte bine. În ultimele ore, africanul ordonase maestrului de ceremonii şi Camerei Apostolice să înceapă administrarea

Vaticanului. Conform obiceiului, aceste două departamente conduceau curia pe perioada interimatului. Pusese stăpânire şi pe Castel Gandolfo, ordonând ca nimeni să nu intre acolo, nici măcar cardinalii, fără să fi obţinut permisiunea de la el şi poruncise ca apartamentele papale din Palatul Apostolic să fie sigilate.

De asemenea, luase legătura cu biroul de presă al Vaticanului, stabilind difuzarea unui comunicat oficial despre moartea lui Clement şi delegase trei cardinali care să stea de vorbă cu reprezentanţii mass-mediei. Oricui altcuiva îi era interzis să dea interviuri. Corpul diplomatic din întreaga lume primise acelaşi avertisment cu privire la presă, însă toţi fuseseră încurajaţi să vorbească totuşi cu şefii de state din ţările în care se aflau. Veniseră deja mesaje de condoleanţe din partea Statelor Unite, Marii Britanii, Franţei şi Spaniei.

Nici una dintre aceste activităţi nu era în afara îndatoririlor sale de camerling, aşa că Valendrea nu avea motive să obiecteze. Dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să piardă teren în faţa cardinalilor din cauza prestanţei lui Ngovi. În zilele noastre, doar două persoane care ocupaseră funcţia de camerling ajunseseră papi, aşa că poziţia aceasta nu era una care să conducă implicit spre papalitate. Din păcate totuşi, nici unul dintre papi nu fusese mai întâi secretar de stat.

— Conclavul îşi va începe lucrările conform calendarului? întrebă cardinalul din Veneţia.

— În cincisprezece zile, zise Ngovi. Vom fi pregătiţi.

Valendrea ştia că, aşa cum prevedea Constituţia Apostolică promulgată în timpul lui Ioan Paul al II-lea, aceasta era perioada minimă în care conclavul îşi putea începe lucrările. Perioada de pregătiri fusese micşorată după ce fusese construit Domus Sanctae Marthae, o clădire spaţioasă, care dispunea de facilităţile unui hotel şi

care era în mod normal folosită pentru seminarii. Nu se mai lucra ca înainte, când fiecare alcov disponibil era folosit pe post de sală provizorie de şedinţe, iar Valendrea se bucura că lucrurile nu mai stăteau aşa. Cel puţin, aveau acum avantajul unei locaţii confortabile. Această locaţie fusese folosită pentru prima dată la conclavul în care fusese ales Clement, iar Ngovi ordonase deja ca clădirea să fie pregătită pentru a-i putea primi pe cei 113 cardinali care aveau sub optzeci de ani şi care urmau să locuiască acolo pe perioada următorului conclav.

— Domnule Cardinal Ngovi, rosti Valendrea captându-i atenţia africanului, când va fi emis certificatul de deces?

Spera ca Ngovi să fi înţeles mesajul.

— Am solicitat maestrului de ceremonii religioase, prelaţilor, secretarului şi cancelarului Camerei Apostolice să fie la Vatican în această seară. Mi s-a spus că până atunci se va stabili şi cauza morţii.

— Se va face şi autopsia? întrebă unul dintre cardinali.

Valendrea ştia că acesta era un subiect delicat. Doar unui singur papă i se făcuse autopsie şi atunci doar pentru a se şti cu certitudine dacă Napoleon l-a otrăvit sau nu. Se mai vorbise despre această procedură şi în urma morţii neaşteptate a lui Ioan Paul I, însă cardinalii se opuseseră vehement. Dar situaţia de faţă era diferită. Unul dintre cei doi suverani pontifi murise în condiţii dubioase, celălalt brusc. Dar moartea lui Clement nu survenise pe neaşteptate. Avea deja şaptezeci şi patru de ani când fusese ales papă şi, la urma urmei, nu mai avea mult de trăit.

— Nu se va face autopsie, declară Ngovi răspicat.

Tonul său sugera că acesta era un capitol încheiat, în legătură cu care se luase deja o hotărâre. În mod normal, Valendrea s-ar fi opus

acestei atitudini, însă nu şi de data aceasta. Răsuflă uşurat. După toate aparenţele, adversarul său acţiona conform înţelegerii şi, din fericire, nici unul dintre cardinali nu era dornic să-i conteste decizia. Câţiva dintre ei se uitară înspre Valendrea, aşteptându-i reacţia. Însă tăcerea sa fu o garanţie că secretarul de stat era mulţumit cu decizia luată de camerling.

Pe lângă implicaţiile suicidului papal, Valendrea nu îşi permitea să facă faţă valului de simpatie de care se bucura Clement. Nu era un secret pentru nimeni că el şi papa nu se înţelegeau. O presă prea curioasă ar fi pus întrebări, iar el nu dorea să fie etichetat drept persoana care l-a condus pe papă la acest gest radical. Cardinalii îngrijoraţi în privinţa viitorului carierei lor ar susţine alt om, pe Ngovi, de exemplu, care i-ar lua lui Valendrea toată autoritatea – în ciuda casetelor compromiţătoare pe care le deţinea. Învăţase la ultimul conclav să nu subestimeze niciodată forţa unei coaliţii. Din fericire, Ngovi pusese binele Bisericii mai presus de şansa de a-l elimina pe principalul său adversar politic, iar Valendrea era bucuros că africanul avea astfel de slăbiciuni. În ceea ce-l privea, Valendrea nu ar fi dat dovadă de atât de mult respect faţă de instituţia din care făcea parte, dacă rolurile ar fi fost inversate.

— Totuşi, trebuie să vă avertizez în legătură cu un aspect, zise Ngovi. Valendrea nu putea spune nimic. Observă, în schimb, că episcopului de Nairobi părea să-i facă plăcere să-l vadă cum fierbe în suc propriu.

— Vă reamintesc că aţi făcut un jurământ că nu veţi discuta despre viitorul conclav decât după ce vom fi cu toţii închişi în Capela Sixtină. Nu vor avea loc interviuri, nu va fi nici o campanie, nimeni nu-şi va expune punctul de vedere. Nu se va discuta despre cine ar putea ieşi papă.

— Nu cred că este cazul să mi se atragă atenţia în legătură cu aceste aspecte, se revoltă

unul dintre cardinali.

— Poate că nu e cazul dumneavoastră. Însă vă asigur că se află aici persoane cărora trebuie să le reamintesc aceste lucruri.

Şi, cu asta, Ngovi părăsi sala.

Capitolul 32.

3.00 p. m.

Michener stătea pe un scaun la birou şi privea cum două călugăriţe spălau corpul lui Clement. Doctorul îl examinase cu câteva ore în urmă şi plecase la Roma cu mostra de sânge pe care o luase. Cardinalul Ngovi ordonase să se facă autopsia şi Castel Gandolfo aparţinea statului Vatican, teritoriu aflat în posesia unei naţiuni independente, aşa că nimeni nu putea să conteste această decizie. Cu câteva excepţii, pe teritoriul statului Vatican domnea legea canonică, nu legislaţia italiană.

Avea un sentiment ciudat privind corpul gol al omului pe care îl cunoştea de mai bine de un sfert de secol. Se gândea la tot ce trăiseră în acest timp. Clement fusese cel care îl ajutase să accepte că tatăl său natural se gândise mai mult la propria persoană decât la copilul său, explicându-i care erau regulile în societatea irlandeză şi presiunea pe care o avusese de suportat mama sa naturală când adusese pe lume un copil nelegitim. „Cum poţi s-o învinovăţeşti pe ea?”, îl întrebase Volkner. Iar el îi dăduse dreptate. Nu o putea învinovăţi. Resentimentele nu făceau decât să umbrească sacrificiile pe care le făcuseră părinţii săi adoptivi. Aşa că în cele din urmă se eliberase de furie şi îşi iertase mama şi tatăl pe care nu-i cunoscuse niciodată.

Acum se uita la trupul neînsufleţit care îl ajutase să ierte. Se afla în camera lui Clement pentru că protocolul cerea prezenţa unui preot. În mod normal, aceasta era responsabilitatea maestrului de ceremonii al papei, însă monseniorul nu era disponibil, iar Ngovi hotărâse să-l înlocuiască Michener.

Se ridică din scaun şi se îndreptă spre balcon când călugăriţele terminară baia şi intrară specialiştii de la pompe funebre. Lucrau la morga din Roma şi se ocupau cu îmbălsămarea papilor încă de pe vremea lui Paul al VI-lea. Aduseseră cu ei patru flacoane de soluţie roz, pe care le puseră jos, lângă pat.

Unul dintre specialişti se îndreptă spre el şi îi zise:

— Părinte, poate că ar fi mai bine să aşteptaţi afară. Nu este o privelişte prea plăcută pentru cei care nu sunt obişnuiţi cu aşa ceva.

Michener ieşi pe hol şi îl zări pe cardinalul Ngovi îndreptându-se spre dormitor.

— Au ajuns? întrebă Ngovi.

— Legile italiene prevăd o perioadă de douăzeci şi patru de ore înaintea îmbălsămării. O fi acesta teritoriul Vaticanului, însă am mai trecut prin acest conflict şi cu alte ocazii. Italienii ne vor cere să respectăm această perioadă.

Ngovi dădu aprobator din cap.

— Înţeleg, însă doctorul m-a sunat din Roma şi mi-a spus că Jakob avea în sânge o mare cantitate de medicamente. S-a sinucis, Colin. Nu mai e nici o îndoială. Nu pot permite să se afle acest lucru. Doctorul a distrus mostra de sânge. Nu poate şi nu are cum să dezvăluie acest lucru.

— Şi cardinalii?

— Li se va spune că a murit în urma unui atac de cord. Asta va apărea în certificatul de deces.

Michener îi citi lui Ngovi încordarea pe faţă. Era evident că nu-i venea la îndemână să mintă.

— Nu avem de ales, Colin. Trebuie să fie îmbălsămat. Nu pot să-mi bat capul cu legislaţia italiană.

Michener îşi trecu o mână prin păr. Fusese o zi lungă şi încă nu se încheiase.

— Ştiam că îl măcina ceva, dar nu mi-am dat seama că era atât de grav. Cum ţi s-a părut în perioada când am fost plecat?

— S-a întors în Riserva. Mi s-a spus că l-a însoţit Valendrea.

— Ştiu, zise Michener povestindu-i apoi lui Ngovi ce îi zisese Clement. I-a arătat ce primise de la părintele Tibor. Însă nu mi-a spus despre ce era vorba.

Îi povesti apoi lui Ngovi mai multe despre Tibor şi despre reacţia papei la aflarea morţii bulgarului.

— Nu aşa mi-am imaginat că se va sfârşi pontificatul său, zise Ngovi dând din cap.

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a nu-i întina memoria.

— Aşa vom face. Chiar şi Valendrea va fi de partea noastră în această privinţă. Nu cred că va obiecta cineva că a fost îmbălsămat atât de repede, zise Ngovi arătând spre uşa dormitorului. Doar patru oameni ştiu adevărul şi în curând nu va mai rămâne nici o dovadă, în cazul în care vreunul dintre noi se hotărăşte să vorbească. Dar nu îmi fac griji în privinţa asta. Doctorul e obligat prin lege să păstreze secretul, noi doi l-am preţuit pe acest om, iar Valendrea are interese să tacă. Secretul acesta este în siguranţă.

Uşa dormitorului se deschise şi unul dintre specialiştii de la pompe funebre ieşi zicând:

— Suntem aproape gata.

— Veţi arde fluidele suveranului pontif? întrebă Ngovi.

— Aşa se procedează întotdeauna. Compania noastră este mândră că poate fi la dispoziţia Vaticanului. Puteţi să vă bazaţi pe noi.

Ngovi îi mulţumi bărbatului, care intră înapoi în dormitor.

— Ce urmează acum? întrebă Michener.

— Veşmintele sale de ceremonie au fost aduse de la Roma. Noi doi îl vom îmbrăca.

Michener înţelese semnificaţia acestui gest şi spuse:

— Cred că i-ar fi plăcut să ştie că noi vom face acest lucru.

Coloana de maşini se mişca anevoios spre Vatican din cauza ploii. Îi luase aproape o oră să parcurgă cei 25 de kilometri de la Castelul Gandolfo, deoarece mii de oameni veneau să-i aducă papei ultimul omagiu. Michener se afla în a treia maşină împreună cu Ngovi, iar ceilalţi cardinali, în restul maşinilor aduse de urgenţă de la Vatican. În faţa convoiului se afla un dric, în spatele căruia fusese pus corpul lui Clement, îmbrăcat în sutană şi cu mitra aşezată pe cap, iluminat în aşa fel încât să poată fi văzut de credincioşi. În centrul oraşului, în jurul orei 18.00, părea că toată Roma invadase străzile, iar poliţia făcea cu greu faţă mulţimii care împiedica înaintarea maşinilor.

Piaţa Sfântul Petru era plină şi prin marea de umbrele fusese făcută o alee care şerpuia printre colonade până la bazilică. Maşina era însoţită de plânsete şi de bocete. Majoritatea celor prezenţi aruncau cu flori spre capotă, aşa de multe, încât şoferul abia dacă mai zărea drumul din cauza lor. Una dintre gărzi reuşi până la urmă să îndepărteze grămezile de flori, însă fură imediat înlocuite cu altele noi.

Maşinile trecură prin Arcul Clopotelor, lăsând în urmă mulţimea. În Piaţa Primilor Martiri, procesiunea viră spre sacristia Bazilicii Sfântul Petru şi se îndreptă spre o intrare laterală. Aici, la adăpostul zidurilor, cu ventilaţie redusă, corpul lui Clement putea fi pregătit pentru cele trei zile de pelerinaj.

O ploaie uşoară învăluia grădinile într-o ceaţă subţire. Felinarele erau aprinse şi ardeau şters, asemenea soarelui ce se luptă cu norii groşi.

Michener încerca să-şi imagineze ce se întâmpla între zidurile clădirilor din jur. În atelierele din Piaţa Sfântul Petru se construia

sicriul triplu: cel din interior de bronz, cel de-al doilea din lemn de cedru, iar cel din exterior din chiparos. În interiorul Bazilicii Sfântul Petru fusese deja instalat catafalcul, aşteptând corpul neînsufleţit pe care avea să îl susţină în următoarele zile, iar lângă el ardea acum o lumânare solitară.

Michener observase, în timp ce înaintau cu viteza melcului, că televiziunile se instalaseră deja în piaţă, cu siguranţă locul cel mai dorit fiind între cele 162 de statui. Biroul de presă al Vaticanului era probabil luat cu asalt. Fusese prezent şi la ultimele funeralii papale şi îşi imagina că telefoanele aveau să sune fără încetare în următoarele zile. În curând aveau să sosească şefi de stat şi trebuiau numiţi delegaţii care să îi însoţească. Vaticanul se mândrea cu respectarea riguroasă a protocolului, chiar şi în faţa durerii de nedescris în cuvinte, iar cel care trebuia să se asigure că totul urma să se desfăşoare conform rigorilor în vigoare era cardinalul cu vocea blândă care se afla lângă el.

Maşinile se opriră, iar cardinalii începură să se adune în jurul dricului. Lângă prinţii bisericii se afla câte un preot care le ţinea umbrela. Conform protocolului, cardinalii purtau sutane negre împodobite cu eşarfe roşii. La intrarea în bazilică se afla o gardă elveţiană din regimentul de onoare, purtând costumul de ceremonie. Clement avea să fie păzit în permanenţă în următoarele zile. Patru dintre gărzi purtau pe braţe catafalcul şi se îndreptau în pas de defilare spre dric. Maestrul de ceremonii aştepta lângă el. Era un preot danez plinuţ, cu faţa acoperită de barbă. Făcu un pas în faţă şi rosti:

— Catafalcul este pregătit.

Ngovi dădu aprobator din cap.

Maestrul de ceremonii se apropie de dric şi îi ajută pe cei de la pompele funebre să scoată corpul lui Clement. După ce trupul fu pus în centrul

catafalcului şi mitra îi fu aşezată pe cap, danezul le făcu semn angajaţilor de la pompe funebre că puteau pleca. Aranjă apoi cu grijă veşmintele, netezind fiecare pliu. Doi preoţi protejau corpul neînsufleţit al lui Clement cu umbrelele. Un alt preot tânăr se apropie purtând pe braţe mantia. Gulerul îngust de blană albă incrustat cu şase cruci de purpură simboliza plenitudinea papalităţii. Maestrul de ceremonii îi aşează lui Clement mantia peste umeri, apoi aranjă crucile peste piept, umeri şi abdomen. Netezi puţin întăriturile de la umeri şi la final îndreptă capul. Apoi îngenunche, în semn că terminase.

Cu o uşoară mişcare a capului, Ngovi le indică gărzilor elveţiene că puteau să ridice catafalcul. Preoţii care apărau cadavrul de ploaie se retraseră. Cardinalii se aliniară undeva în spate.

Michener nu participase la ceremonie. Nu era cardinal, iar ceea ce urma să se desfăşoare nu le era destinat decât acestora. Sarcina lui era să golească apartamentul papal până a doua zi. Şi acesta urma să fie sigilat în aşteptarea conclavului. Şi biroul său trebuia golit. Privilegiile de care se bucurase încetaseră cu ultima respiraţie a lui Clement. Cei care fuseseră până de curând favoriţi făceau acum loc noilor favoriţi.

Ngovi aşteptă să intre toţi în bazilică. Înainte de a se îndepărta, cardinalul se întoarse şi îi şopti:

— Vreau să te duci să faci inventarul obiectelor papei şi să eliberezi apartamentul. Cu siguranţă Clement ar fi considerat că eşti persoana cea mai indicată să facă acest lucru. Am lăsat vorbă gărzilor să te lase să treci. Du-te chiar acum!

Garda îi deschise lui Michener apartamentul papei. Uşa se închise în urma lui, iar el rămase singur, stăpânit de un sentiment straniu. Se simţea un intrus în locul în care petrecuse nenumărate momente unice.

Camerele erau exact cum le lăsase Clement înainte de plecarea de sâmbătă dimineaţă. Patul era făcut, draperiile erau date deoparte, iar ochelarii de citit ai papei erau încă pe noptieră. Biblia legată în piele care stătea de obicei acolo se afla acum la Castel Gandolfo, pe birou, lângă laptopul lui Clement, urmând a fi aduse înapoi la Roma.

Mai rămăseseră câteva hârtii pe birou lângă monitorul calculatorului. Michener se gândi că ar fi bine să înceapă de acolo, aşa că deschise calculatorul şi căută prin fişiere. Ştia că Clement coresponda în mod regulat cu câteva rude şi cu câţiva cardinali, dar nu păstrase nimic din această corespondenţă – nu era nimic salvat. În agenda adresei de e-mail se aflau vreo douăzeci şi ceva de nume. Scană toate fişierele de pe hard disk. Majoritatea conţineau rapoarte ale curiei. Şterse toate fişierele, folosind un program care îndepărta toate urmele înregistrărilor de pe hard disk, apoi stinse calculatorul. Acesta avea să fie folosit de următorul papă.

Se uită în jur. Trebuia să facă rost de cutii pentru a împacheta obiectele lui Clement, însă, pentru moment, avea să depoziteze totul în mijlocul camerei. Nu era mare lucru. Clement dusese o viaţă simplă. Câteva obiecte de mobilier, câteva cărţi şi câteva obiecte de familie – asta era tot ce deţinea. Un zornăit de chei în yală îi atrase atenţia. Uşa se deschise şi Paolo Ambrosi intră în cameră.

— Aşteaptă afară, îi zise Ambrosi gărzii păşind în încăpere şi închizând uşa în urma lui.

— Ce faci aici? îl întrebă Michener privindu-l drept în faţă. Preotul cel pirpiriu se apropie de el.

— Asemenea ţie, eliberez apartamentul.

— Cardinalul Ngovi m-a însărcinat pe mine să mă ocup de asta.

— Cardinalul Valendrea a zis că ai putea avea nevoie de ajutor. Secretarul de stat considera,

probabil, că avea nevoie de cineva să-i poarte de grijă, însă Michener n-avea chef de aşa ceva.

— Pleacă imediat de aici!

Preotul nu se clinti. Michener era cu un cap mai înalt decât el şi cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai solid, însă Ambrosi nu părea intimidat că se afla în inferioritate din punct de vedere fizic.

— Ţi-a trecut timpul, Michener.

— Poate că da. Dar în ţara mea există o zicală: Găina nu cotcodăceşte decât după ce a ouat.

— O să-mi lipsească umorul tău american, zise Ambrosi râzând. Michener observă cum Ambrosi aruncă o privire în jur cu ochii săi de reptilă.

— Ţi-am spus să pleci de aici. Poate că eu nu mai am nici un fel de autoritate în faţa ta, însă Ngovi este camerling, iar Valendrea nu poate să treacă peste deciziile lui.

— Nu încă.

— Pleacă sau altfel mă văd obligat să întrerup liturghia pentru a obţine noi ordine de la Ngovi.

Michener ştia că Valendrea nu şi-ar fi dorit să fie subiectul unei scene în faţa cardinalilor. Aliaţii săi s-ar fi putut întreba de ce anume ordonase Valendrea ca secretarul papei, însărcinat cu eliberarea apartamentului papal, să fie ajutat de asistentul său.

Însă Ambrosi nu se mişcă.

Aşa că Michener trecu pe lângă vizitatorul său şi se îndreptă spre uşă.

— Aşa cum ai zis, Ambrosi, mi-a trecut timpul. Eu nu mai am oricum nimic de pierdut, zise el apucând mânerul uşii.

— Opreşte-te, sări Ambrosi. Te las să-ţi termini treaba.

Vocea lui Ambrosi era aproape o şoaptă, iar faţa îi era absolut inexpresivă. Michener se întreba cum de un astfel de om ajunsese preot.

Michener deschise uşa. Gărzile erau chiar lângă uşă şi ştia că oaspetele său nu ar fi spus nimic care să le atragă atenţia. Îi zise apoi zâmbind:

— O seară plăcută, părinte.

Ambrosi se năpusti spre ieşire, trecând pe lângă Michener, iar acesta trânti uşa în urma lui, nu înainte de a le porunci gărzilor să nu mai dea nimănui voie să intre în apartamentul papei.

Michener se întoarse la biroul papei. Trebuia să termine ce începuse. Tristeţea provocată de faptul că trebuia să plece de la Vatican era alinată doar de faptul că urma să nu mai aibă de-a face cu oameni asemenea lui Paolo Ambrosi.

Începu să scormonească prin sertarele biroului. În cele mai multe erau obiecte de papetărie, în altele – cărţi, iar în vreo câteva – dischete. Nimic important, în afara sertarului de jos din partea dreaptă, unde găsi testamentul lui Clement. Conform tradiţiei, papii îşi întocmeau singuri testamentul, scriind cu propria mână care le erau ultimele dorinţe şi speranţe. Michener despături foaia de hârtie şi remarcă data la care fusese scris, 10 octombrie, cu aproape o lună în urmă.

> Eu, Jakob Volkner, în prezent în deplinătatea facultăţilor mintale şi dornic de a-mi scrie ultimele dorinţe şi testamentul, încredinţez toate obiectele care îmi aparţin lui Colin Michener. Părinţii mei au murit cu mult timp în urmă, iar fraţii şi surorile mele i-au urmat la scurt timp după aceea. Colin m-a slujit multă vreme şi mi-a arătat credinţă deplină. El este persoana cea mai apropiată pe care o mai am în viaţă. Îi cer să facă ceea ce consideră el de cuviinţă cu lucrurile mele şi după cum îi dictează judecata în care am avut atâta încredere în timpul vieţii. Aş vrea ca înmormântarea mea să fie simplă şi aş dori să

> fiu înmormântat la Bamberg, în catedrala în care am servit când eram tânăr, însă înţeleg dacă Biserica este de altă părere. Când am acceptat mantia Sfântului Petru, am acceptat şi responsabilităţile care îmi reveneau, inclusiv aceea de a fi îngropat în bazilică, alături de fraţii mei întru Dumnezeu. Cer, de asemenea, iertare de la toţi cei pe care i-am rănit cu vorba sau cu fapta şi, în special, cer iertare Dumnezeului meu şi Salvatorului nostru pentru slăbiciunile de care am dat dovadă în timpul vieţii. Fie ca El să aibă milă de sufletul meu.

Lacrimi izvorâră în ochii lui Michener. Şi el spera ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul scumpului său prieten. Învăţăturile Bisericii Catolice erau categorice. Oamenii trebuiau să se bucure de viaţa ce le fusese dată ca îngrijitori, nu ca posesori ai ei, ca de ceva de preţ ce le fusese încredinţat de Cel Atotputernic. Sinuciderea era ceva care contravenea dragostei de sine şi dragostei de Dumnezeu. Întrerupea legătura cu familia şi cu poporul său. Cu alte cuvinte, era un păcat. Însă salvarea celor care îşi luau viaţa nu era un lucru imposibil. Biserica spunea că, prin mijloace pe care doar Dumnezeu le cunoştea, li se oferea ocazia căinţei şi acestor suflete năpăstuite.

Iar Michener spera ca lucrurile să stea într-adevăr aşa.

Dacă raiul chiar exista, Jakob merita să fie primit acolo. Orice l-ar fi determinat să comită acea faptă necugetată, nu merita să îl damneze pentru eternitate.

Puse testamentul jos şi încercă să nu se gândească la eternitate.

În ultimul timp, se gândise foarte des la propria moralitate. Se apropia de cincizeci de ani; nu era chiar bătrân, dar, oricum, viaţa nu mai părea o eternitate. Nu-i era greu să-şi imagineze că avea să vină timpul când mintea şi corpul nu se mai pot

bucura de ce-i oferea viaţa. Cât mai putea trăi? Douăzeci de ani? Treizeci? Patruzeci? Clement fusese încă plin de viaţă până la vârsta de optzeci de ani şi era capabil să lucreze şaisprezece ore pe zi. Michener spera să aibă măcar jumătate din vitalitatea lui Clement. Cu toate acestea, viaţa lui avea să se sfârşească. Şi se întreba dacă privaţiunile şi sacrificiile pe care le cereau Biserica şi Dumnezeu chiar meritau efortul. Exista oare o răsplată în viaţa de apoi? Sau pur şi simplu nimic?

Ţărână din ţărână.

Se concentră din nou asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Testamentul din faţa lui trebuia dat oficiului de presă al Vaticanului. În mod tradiţional, testamentul era publicat, însă trebuia mai întâi aprobat de camerling, aşa că puse foaia de hârtie într-un buzunar al sutanei.

Se hotărî să doneze anonim mobila unei asociaţii de caritate. Cărţile şi cele câteva obiecte personale ale lui Clement avea să le păstreze ca să-i amintească de omul pe care îl iubise atât de mult. Lipit de peretele opus se afla cufărul pe care Clement îl purtase cu el ani de zile. Michener ştia că fusese sculptat în Oberammergau, un oraş din Bavaria aflat la poalele munţilor Alpi, faimos pentru cioplitorii în lemn. Era un Riemenschneider, exteriorul era lucrat fără cusur şi împodobit cu portretele în relief ale apostolilor, sfinţilor şi Fecioarei.

În toţi anii în care îi fusese alături, nu ştiuse niciodată ce ţinea Clement în acel cufăr. Acum cufărul era al său. Se apropie de el şi încercă să desfacă uşor capacul. Era încuiat cu un lacăt de bronz. Nu văzuse nici o cheie prin cameră care s-ar fi potrivit şi nu dorea să strice cufărul. Aşa că se hotărî să ia cufărul cu el şi să îşi bată mai târziu capul cu conţinutul lui.

Se întoarse din nou la birou şi termină de golit sertarele. În ultimul găsi o singură foaie de

hârtie împăturită în trei. Recunoscu hârtia oficială a papei şi scrisul de mână al acestuia.

> Eu, Clement al XV-lea, în această zi am ridicat la rangul de cardinal pe Eminenţa Sa, Părintele Colin Michener.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Clement îşi exercitase dreptul de a-l numi cardinal *în petto* – în secret. De regulă, cardinalii erau informaţi de numirea lor printr-un certificat emis de suveranul pontif, făcut public, apoi învestiţi de papă în cadrul unei ceremonii elaborate. Însă numiri în secret deveniseră un fapt la ordinea zilei în ţările comuniste sau în locurile în care regimurile totalitare constituiau un pericol pentru cel numit. Regula numirilor în secret era că aceasta devenea validă din momentul în care era scrisă, nu din momentul când avea loc ceremonia, însă mai exista o regulă care făcu să i se strângă inima. Dacă papa murea până ca numirea în public să aibă loc, atunci aceasta nu mai era validă.

Ridică foaia de hârtie. Era datată cu şaizeci de zile în urmă.

Fusese atât de aproape de pălăria stacojie!

Era foarte probabil ca Alberto Valendrea să fie următorul locatar al apartamentului papal. Şansele erau minime ca numirea în secret făcută de către Clement al XV-lea să fie recunoscută. Însă unei părţi din el nu-i păsa. Cu toate câte se întâmplaseră în ultimele optsprezece ore, nici nu mai avusese timp să se mai gândească la părintele Tibor, însă acum bătrânul preot îi veni din nou în minte. Poate că avea să se întoarcă la Zlatna şi la orfelinat să termine ce începuse bulgarul. O voce interioară îi spunea că acesta era lucrul ce trebuia făcut. Dacă Biserica nu era de acord, avea să le spună tuturor să se ducă naibii, începând cu Alberto Valendrea.

„Vrei să fii cardinal? Ca să obţii asta, trebuie să înţelegi ce implică acest lucru. Cum vrei ca eu să te ridic la rangul de cardinal când tu nu eşti în stare să vezi ce este clar ca lumina zilei?”

Acestea fuseseră cuvintele lui Clement pe care i le adresase joia trecută, în Torino. Se mirase atunci de asprimea din vocea papei. Acum, că ştia că mentorul său îl alesese deja cardinal, avea şi mai multe semne de întrebare. „Cum vrei ca eu să te ridic la rangul de cardinal când tu nu eşti în stare să vezi ce este clar ca lumina zilei?” Ce anume să vadă? Îndesă foaia de hârtie în buzunar, alături de testamentul lui Clement. Nimeni nu avea să afle ce făcuse Clement. Oricum nu mai avea nici o importanţă. Tot ceea ce conta în momentul de faţă era faptul că prietenul său îl considerase demn de rangul de cardinal şi acest lucru îi era suficient.

Capitolul 33.

8.30 p. m.

Michener termină de împachetat totul în cele cinci cutii pe care i le dăduseră gărzile elveţiene. Dulapul, masa de toaletă şi noptierele erau acum goale. Mobila era dusă de muncitori la subsolul unui depozit până când avea să facă toate aranjamentele necesare donaţiei.

Aşteptă pe coridor până când uşile fură închise pentru ultima oară, iar apartamentul fu sigilat. Cu siguranţă, nu avea să mai intre vreodată în apartamentul papal. Foarte puţini ajunseseră atât de departe şi chiar şi mai puţini reveniseră aici. Ambrosi avea dreptate. Îi trecuse timpul. Camerele nu aveau să mai fie deschise decât când noul papă avea să se afle în faţa uşii şi să rupă sigiliul. Un fior rece îl trecu la gândul că noul locatar al acestui apartament ar putea fi Alberto Valendrea.

Cardinalii erau încă adunaţi în Bazilica Sfântul Petru şi se ţinea o slujbă de înmormântare în faţa corpului lui Clement al XV-lea, una dintre numeroasele care aveau să fie oficiate în următoarele nouă zile. În timpul acesta, îi mai rămânea un singur lucru de făcut. Coborî la etajul trei. La fel ca apartamentul lui Clement, majoritatea lucrurilor din biroul lui Michener aveau să rămână acolo. Toate obiectele de mobilier erau proprietatea Vaticanului. Picturile de pe pereţi, inclusiv portretul lui Clement, aparţineau, de asemenea, Vaticanului. Toate lucrurile personale încăpeau într-o cutie şi constau din câteva accesorii de birou, un ceas Bavaria şi trei fotografii cu părinţii săi. Ori de câte ori se mutase în interes de serviciu, cât timp fusese alături de Clement, i se oferise tot ce îi trebuia. În afara câtorva haine şi a unui laptop, nu avea nimic

altceva. Reuşise să economisească o parte din salariul său şi înmulţise banii cu ajutorul câtorva învestiţii bine plasate, aşa încât avea în acest moment câteva sute de mii de dolari într-o bancă din Geneva – o precauţie, din moment ce Biserica oferea pensii mizere.

Reforma fondului de pensii fusese amplu dezbătută, iar Clement era în favoarea acestei măsuri, însă eforturile trebuiau continuate de către următorul suveran pontif.

Se aşeză la birou şi îşi deschise calculatorul pentru ultima oară. Trebuia să îşi verifice mesajele din căsuţa de e-mail şi să scrie o serie de instrucţiuni pentru succesorul său. În ultima săptămână, locţiitorii lui se ocupaseră de toate, iar noile mesaje puteau aştepta până după conclav. În funcţie de persoana care urma să fie aleasă papă, putea fi solicitat să mai lucreze o săptămână, pentru a preda funcţia succesorului său. Însă dacă Valendrea ocupa tronul papal, Paolo Ambrosi devenea aproape sigur secretarul papei, iar legitimaţiile lui Michener aveau să fie imediat retrase, prezenţa lui nemaifiind considerată necesară. Lucru care îi convenea de minune lui Michener. N-avea de gând să mişte un deget pentru Ambrosi.

Continuă să deruleze lista de mesaje, deschizându-l pe fiecare, apoi ştergându-l. Salvă câteva dintre ele, scriind câte o notă explicativă pentru personalul secretariatului. Trei erau mesaje de condoleanţe trimise de nişte prieteni cardinali, iar Michener le mulţumi printr-un scurt răspuns. Poate că vreunul dintre ei avea nevoie de un asistent? Însă se răzgândi imediat. Ce îi spusese Ecaterina la Bucureşti? „Ai de gând să-ţi încredinţezi întreaga viaţă Bisericii?” Poate că, dacă îşi dedica viaţa cauzei pe care părintele Tibor o considerase importantă, atunci sufletul lui Clement al XV-lea avea să-şi afle mântuirea.

Sacrificiul lui ar putea fi o penitenţă pentru păcatele şi slăbiciunile prietenului său.

Iar acest gând îl făcu să se simtă mai bine.

Văzu agenda de Crăciun a papei. Itinerarul fusese trimis la Castelul Gandolfo pentru a fi revizuit şi purta iniţialele lui Clement, ceea ce însemna că fusese deja aprobat. Papa era chemat să celebreze tradiţionala slujbă din ajunul Crăciunului în Bazilica Sfântul Petru, apoi să facă urările de Crăciun din balcon. Michener remarcă ora când fusese trimis răspunsul: duminică, ora 10.15. Adică ora când revenise la Roma de la Bucureşti, cu mult înainte de a fi vorbit ei doi. Şi cu şi mai mult timp înainte ca Clement să afle de moartea părintelui Tibor. Era ciudat că un papă bântuit de gândul sinuciderii şi-a făcut timp să revizuiască o agendă pe care n-avea nici o intenţie să o ducă la îndeplinire.

Michener derulă lista mesajelor anonime primite şi nu remarcă nici unul nesemnat. Din când în când, primea mesaje de la necunoscuţi care, nu se ştie cum, reuşeau să facă rost de adresa lui de e-mail. Majoritatea erau mesaje de la oameni evlavioşi care nu doreau decât să transmită papei cât de mult îl preţuiau. Deschise unul dintre ele care părea să fie trimis de la Castelul Gandolfo, seara trecută. Ajunsese în căsuţa poştală electronică la ora 23.56.

> Dragă Colin,
>
> În acest moment ştii deja ce anume am făcut. Nu mă aştept să înţelegi gestul meu. Ştiu doar că Fecioara s-a întors la mine şi mi-a spus că mi-a sosit ceasul. Părintele Tibor o însoţea. Am aşteptat să mă cheme la Ea, însă mi-a spus că aşteaptă să-mi pun singur capăt zilelor. Părintele Tibor mi-a zis că aceasta era pedeapsa pentru nesupunerea mea şi că totul avea să se clarifice mai târziu. Mi-am făcut griji în privinţa sufletului meu, dar mi s-a spus că Dumnezeu

aştepta. Ignorasem prea mult dorinţele Celui de Sus. De data aceasta voi face ce mi se cere să fac. M-ai tot întrebat ce se întâmpla. O să îţi spun acum. În 1978, Valendrea a furat din Riserva o parte din al treilea secret de la Fatima. Doar cinci oameni ştiu ce se afla iniţial în cutie. Patru dintre ei, sora Lucia, Ioan al XXIII-lea, Paul al VI-lea şi părintele Tibor sunt deja morţi. Doar Valendrea a mai rămas în viaţă. Bineînţeles că el va nega totul, iar ce citeşti tu acum va fi considerată aiureala unui om care şi-a pus capăt zilelor. Dar să ţii minte că, atunci când Ioan Paul a citit al treilea secret şi l-a dat publicităţii, nu ştia că avea doar o parte din mesajul Fecioarei. E datoria ta să îndrepţi lucrurile. Du-te la Medjugorje. E de o importanţă colosală. Nu doar pentru mine, ci pentru Biserică. Ia-o ca pe o ultimă dorinţă a unui prieten.

Sunt sigur că Biserica e în toiul pregătirilor pentru înmormântarea mea. Ngovi va avea grijă ca totul să se desfăşoare în cele mai bune condiţii. Vă rog să faceţi cu corpul meu ce consideraţi de cuviinţă. Pompa şi ceremonialul nu constituie neapărat dovadă de pioşenie. În ceea ce mă priveşte totuşi, aş prefera să fiu îngropat la Bamberg, în acel minunat oraş pe malul râului şi în catedrala pe care am iubit-o atât de mult. Singurul meu regret este că nu mi-am mai putut bucura încă o dată ochii cu frumuseţea acelor locuri. Poate că totuşi acolo ar trebui să fiu înmormântat. Dar las în seama altora această decizie. Domnul fie cu tine, Colin şi să nu uiţi că te-am iubit atât de mult cum numai un tată îşi poate iubi fiul.

Un bilet de adio, clar şi la obiect, scris de un om zbuciumat, care avea vedenii. Suveranul pontif al Bisericii Romano-Catolice spunea că Fecioara i-a zis să se sinucidă. Însă partea referitoare la

Valendrea era foarte interesantă. Era oare informaţia demnă de luat în seamă? Se întrebă ce ar fi crezut Ngovi despre asta, însă se gândi că era bine să nu afle prea multă lume. Corpul lui Clement era acum îmbălsămat, fluidele sale fuseseră deja incinerate, iar cauza morţii nu avea să fie niciodată cunoscută. Cuvintele de pe ecranul monitorului nu erau altceva decât confirmarea că bătrânul era bolnav mintal. Fără a mai pune la socoteală obsesiile pe care le avea. Clement îl îndemna din nou să meargă în Bosnia. Nu avea de gând să dea curs acestei cereri. Care mai era rostul? Încă mai avea scrisoarea semnată de Clement, adresată unuia dintre clarvăzători, însă în acest moment singurii de la care mai putea primi ordine erau camerlingul şi Sacrul Colegiu. În nici un caz Alberto Valendrea nu avea să-i permită să se plimbe până în Bosnia în căutarea secretelor Fecioarei. Acesta ar fi constituit un fel de omagiu adus papei şi era bine-cunoscut faptul că întotdeauna îl dispreţuise. În plus, era nevoie de permisiunea oficială a cardinalilor, care ar fi trebuit mai întâi informaţi de moartea părintelui Tibor, de viziunile pe care le avusese papa şi de obsesiile lui Clement în legătură cu al treilea secret de la Fatima. Numărul întrebărilor generate de aceste dezvăluiri ar fi fost copleşitor. Reputaţia lui Clement era mult mai importantă pentru a-şi putea asuma acest risc. Era şi aşa suficient de grav că ştiau deja patru oameni de sinuciderea papei. Cu siguranţă, nu avea de gând să fie cel care îi păta memoria acestui om de seamă. Şi totuşi, poate că Ngovi trebuia să citească ultimele cuvinte ale lui Clement. Îşi aminti ce îi spusese Clement la Torino. „Maurice Ngovi este persoana în care poţi avea încredere în legătură cu absolut orice. Să ţii cont de asta în viitor.”

Scoase la imprimantă un exemplar. Apoi şterse documentul şi închise calculatorul.

Capitolul 34.

Luni, 27 noiembrie.
11.00 a. m.

Michener intră în Vatican prin Piaţa Sfântul Petru, împreună cu un grup de vizitatori care tocmai coborâseră din autobuze. Eliberase fostul său apartament din Palatul Apostolic cu zece zile în urmă, chiar înainte de înmormântarea lui Clement al XV-lea. Avea încă legitimaţia de secretar papal, însă, după ce avea să se ocupe de această problemă administrativă, îndatoririle sale la Vatican aveau să înceteze în mod oficial.

Cardinalul Ngovi îi ceruse să rămână la Roma până la întrunirea conclavului. Îi sugerase chiar să se alăture personalului din Congregaţia pentru Educaţie Catolică, însă nu-i putea promite nici o funcţie înainte de conclav. Funcţia lui Ngovi la Vatican încetase odată cu moartea lui Clement, iar camerlingul mărturisise deja că dacă Valendrea avea să obţină următoarea papalitate, intenţiona să se întoarcă în Africa.

Ceremonia de înmormântare a lui Clement fusese simplă, constând într-o slujbă în aer liber ţinută în exteriorul restaurat al Bazilicii Sfântul Petru. În piaţă se adunaseră un milion de oameni, iar unica lumânare de lângă sicriul lui Clement pâlpâise neîncetat din pricina unei adieri de vânt. Michener nu stătuse alături de prinţii Bisericii, acolo unde i-ar fi fost locul dacă lucrurile ar fi evoluat pe un alt făgaş. În schimb, rămăsese alături de personalul care îl servise pe papă cu credinţă timp de treizeci şi patru de luni. Participaseră mai bine de o sută de şefi de state, iar ceremonia fusese transmisă în direct la televizor şi la radio în întreaga lume.

Ngovi nu prezidase ceremonia. Îi delegase pe alţi cardinali. O mişcare isteaţă, menită să-i aducă mai mulţi simpatizanţi. Poate că nu suficient pentru a câştiga un vot în conclav, însă suficient pentru a avea greutate printre cardinali.

Nu era deloc surprinzător că nu îi dăduse nici o sarcină lui Valendrea, mai ales că era uşor să motiveze această omisiune. Secretarul de Stat se ocupa de afacerile externe ale Vaticanului în perioada interimatului. Atenţia sa se concentra exclusiv asupra problemelor externe, iar sarcina de a-i aduce lui Clement un ultim omagiu revenea altora. Valendrea luase în serios sarcina ce îi revenise, devenind o prezenţă constantă în presă în ultimele două săptămâni, fiind interogat de toate agenţiile de presă cu renume, iar toscanul vorbea puţin şi îşi alegea cu grijă cuvintele.

Când ceremonia se sfârşi, doisprezece oameni ai bisericii purtară sicriul prin Poarta Morţii şi apoi îl coborâră în grotă. Sarcofagul, preluat de pietrari, purta imaginea lui Clement al II-lea, papa german din secolul al XI-lea pe care Clement îl admirase foarte mult, alături de emblema papală a lui Clement al XV-lea. Mormântul se afla lângă cel al lui Ioan al XXIII-lea, un alt lucru care l-ar fi bucurat pe Clement. Acolo fu înmormântat alături de cei 148 de fraţi întru credinţă.

— Colin.

Fu surprins să-şi audă numele şi se opri să vadă cine îl striga. O văzu pe Ecaterina făcându-şi loc prin mulţimea din piaţă. Nu o mai văzuse de trei săptămâni, de când se întâlniseră la Bucureşti.

— Te-ai întors în Roma? întrebă Michener.

Era îmbrăcată diferit faţă de cum se îmbrăca de obicei. Pantaloni kaki, o cămaşă de piele întoarsă de culoare maro-închis şi o jachetă în carouri neregulate. Puţin cam modern faţă de cum îşi amintea el că obişnuia să se îmbrace, însă îi stătea bine.

— N-am fost plecată nicăieri.

— Ai venit direct aici de la Bucureşti?

Ecaterina dădu aprobator din cap. Vântul îi flutură părul de culoarea abanosului, iar ea îşi dădu la o parte şuviţele de pe faţă.

— Mă pregăteam să plec, când am aflat de moartea lui Clement. Aşa că m-am răzgândit.

— Ce ai mai făcut în ultimul timp?

— Am obţinut câteva articole ca ziarist independent despre înmormântare.

— L-am văzut pe Kealy la CNN.

Preotul devenise o prezenţă permanentă pe micul ecran în ultima săptămână, prezentând imagini eronate despre viitorul conclav.

— Şi eu l-am văzut. Însă nu m-am mai întâlnit cu Tom din ziua când a murit Clement. Ai avut dreptate. Merit mai mult.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci. L-am ascultat pe prostul ăla la televizor. Are o părere în legătură cu orice şi majoritatea sunt greşite.

— Poate că CNN-ul ar fi trebuit să te angajeze pe tine.

— Asta mi-ar mai lipsi, zise el râzând.

— Ce o să faci acum, Colin?

— Mă aflu aici să îl informez pe cardinalul Ngovi că mă întorc în România.

— Ca să te întâlneşti din nou cu părintele Tibor?

— N-ai aflat încă?

Pe chipul ei se citi surpriza. Michener îi povesti de moartea lui Tibor.

— Sărmanul om! Nu merita să i se facă asta. Bieţii copii! Doar pe el îl aveau.

— Tocmai de aceea vreau să mă duc acolo. Ai avut dreptate. E timpul să mă apuc să fac ceva concret.

— Pari fericit de decizia pe care ai luat-o.

Aruncă o privire de jur împrejurul pieţei, locul în care se plimbase de atâtea ori cu siguranţa dată de poziţia sa de secretar papal. Acum se simţea un străin.

— E timpul să-mi văd de viaţă.

— Gata cu izolarea în turnul de fildeş?

— Nu e trecută în planurile mele de viitor. Acel orfelinat din Zlatna va fi casa mea pentru un timp.

Ea se mută de pe un picior pe altul.

— Am făcut paşi importanţi. Nu mai avem dispute, nu mai avem resentimente. Am ajuns în sfârşit să fim prieteni.

— Ideea e să nu repeţi greşelile. Asta e tot ce putem spera. Michener văzu că Ecaterina era de acord cu el. Era bucuros că se întâlniseră din nou. Din păcate, era aşteptat de Ngovi.

— Ai grijă de tine, Cati.

— Şi tu, Colin.

Apoi se îndepărtă grăbit, luptând din răsputeri cu dorinţa de a-şi întoarce capul pentru a mai arunca o ultimă privire în spate.

Îl găsi pe Ngovi în biroul său de la Congregaţia pentru Educaţie Catolică. În celelalte camere era un dute-vino neîncetat. Mai erau o mulţime de lucruri de terminat până a doua zi, când începea conclavul.

— Cred că suntem în sfârşit gata, îi zise Ngovi.

Uşa fu închisă, iar personalului i se ceru să nu fie deranjaţi de nimeni. Michener se aştepta să primească o nouă sarcină, din moment ce Ngovi fusese cel care solicitase întrevederea.

— De mult voiam să vorbesc cu tine, Colin. De mâine voi fi închis în Capela Sixtină, zise Ngovi îndreptându-şi scaunul. Vreau să pleci în Bosnia.

Cererea îl luă prin surprindere pe Michener.

— De ce? Amândoi am fost de acord că toată povestea asta e ridicolă.

— Această chestiune nu îmi dă pace. Clement cerceta ceva, iar eu vreau să îi duc la capăt munca.

Face parte din îndatoririle mele de camerling. Voia să afle al zecelea secret. Şi eu doresc acelaşi lucru.

Nu-i spusese nimic despre ultimul mesaj al lui Clement. Aşa că scoase foaia din buzunar şi i-o arătă.

— Trebuie să citeşti asta.

Cardinalul îşi puse ochelarii şi studie mesajul.

— Mi-a trimis asta sâmbătă, înainte de miezul nopţii. Maurice, e clar că avea halucinaţii. Dacă mă apuc să mă plimb prin Bosnia, n-o să fac decât să atrag atenţia. De ce n-o lăsăm baltă?

Ngovi îşi scoase ochelarii şi îi răspunse:

— Acum vreau şi mai tare să te duci.

— Începi să vorbeşti ca Jakob. Ce-ai păţit?

— Nu ştiu. Ştiu doar că era o chestiune foarte importantă pentru el şi că trebuie să-i ducem la îndeplinire ultima dorinţă. Această informaţie nouă referitoare la Valendrea care a furat o parte din al treilea secret este foarte importantă şi merită investigată.

Michener tot nu era convins.

— Până acum, Maurice, moartea lui Clement nu a stârnit suspiciuni. Vrei să-ţi asumi acest risc?

— M-am gândit şi eu la asta. Însă mă îndoiesc că presa va fi interesată de ceea ce faci. Vor fi mult prea concentraţi asupra conclavului. Aşa că da, vreau să te duci. Mai ai scrisoarea lui Clement adresată vizionarului?

Michener dădu aprobator din cap.

— O să-ţi dau şi eu una cu semnătura mea. Ar trebui să fie suficient. Michener îi spuse lui Ngovi de planurile sale cu plecarea în România.

— Nu se poate ocupa altcineva de această chestiune?

Ngovi dădu din cap că nu.

— Ştii la fel de bine ca mine răspunsul la această întrebare. Michener observă că Ngovi era mai agitat decât de obicei.

— Mai e ceva ce trebuie să ştii, Colin. Are legătură cu asta, zise Ngovi arătând spre e-mail.

Mi-ai spus că Valendrea s-a dus în Riserva împreună cu papa. Am verificat. Rapoartele înregistrează vizita lor de vineri noaptea, înainte de moartea lui Clement. Ce nu ştii tu este că Valendrea a plecat din Vatican sâmbătă seara. Călătoria nu era programată. De fapt şi-a anulat toate întâlnirile pentru a putea pleca. S-a întors la Vatican abia duminică dimineaţa.

Michener era impresionat de câte relaţii avea Ngovi.

— Nu ştiam că eşti atât de atent.

— Nu numai toscanul are spioni.

— Ai idee unde a fost plecat?

— Ştiu doar că a plecat de pe aeroportul din Roma cu un avion particular înainte de căderea serii şi s-a întors cu acelaşi avion dis-de-dimineaţă.

Michener îşi aminti de sentimentul pe care îl avusese la cafenea, în seara când el şi Ecaterina stătuseră de vorbă cu Tibor. Oare ştia Valendrea de părintele Tibor? Fusese oare urmărit?

— Tibor a murit sâmbătă noaptea. Ce vrei să insinuezi, Maurice?

Ngovi îl opri ridicând mâna.

— Eu nu fac decât să prezint nişte evenimente. În Riserva, vineri seara, Clement îi arată lui Valendrea ce anume a primit de la părintele Tibor. Apoi preotul e ucis în seara următoare. Dacă această neaşteptată călătorie a lui Valendrea are sau nu legătură cu uciderea părintelui Tibor nu pot şti. Însă preotul a plecat dintre cei vii într-un moment cam ciudat, nu ţi se pare?

— Şi tu crezi că o să găsesc răspunsul la această dilemă în Bosnia?

— Clement aşa credea.

Abia acum îşi dădea seama care erau adevăratele motive ale lui Ngovi. Voia pur şi simplu să ştie adevărul.

— Dar cardinalii? Nu crezi că va trebui să-i informăm cu ce mă ocup?

— Nu eşti în misiune oficială. Această discuţie rămâne între noi doi. E vorba despre un gest făcut în memoria prietenului nostru decedat. În plus, de mâine suntem în Capela Sixtină. Încuiaţi. Nimeni nu poate afla.

Acum înţelegea de ce Ngovi dorise să îi vorbească. Dar îşi aminti şi de avertismentul lui Clement că pereţii au urechi. Se uită în jurul lui, la clădirea ce fusese ridicată în timpul Războiului de Independenţă din America. Oare îi asculta cineva? Se gândi că oricum nu mai avea nici o importanţă.

— Bine, Maurice. O să plec. Dar numai pentru că m-ai rugat tu şi pentru că era dorinţa lui Jakob. După asta, eu nu mă mai amestec, zise el sperând că îl auzise şi Valendrea.

Capitolul 35.

4.30 p. m.

Valendrea era depăşit de volumul de informaţie strânsă cu ajutorul dispozitivelor de supraveghere. Ambrosi lucrase zi şi noapte în ultimele două săptămâni, sortând casetele, eliminând materialele lipsite de interes şi păstrând doar crema. Versiunile prescurtate, ce ajunseseră la el pe minicasete, îi dezvăluiseră atitudinea cardinalilor, însă era încântat să descopere că mulţi considerau că era *potrivit să fie papă,* chiar şi cei care nu erau susţinătorii lui.

Atitudinea sa rezervată dădea roade. Spre deosebire de conclavul în care fusese ales Clement al XV-lea, de data aceasta avea să fie plin de respect faţă de prinţii Bisericii Catolice. Iar comentatorii îl trecuseră deja pe o listă preliminară, alături de Maurice Ngovi şi alţi patru cardinali.

Un scrutin neoficial făcut cu o seară în urmă confirma că dispunea deja de patruzeci şi opt de voturi. Avea nevoie de şaptezeci şi şase pentru a câştiga faza preliminară, presupunând că toţi cei 113 cardinali eligibili ajungeau la Roma, lucru care trebuia să se întâmple, exceptând cazul în care vreunul dintre ei se îmbolnăvea grav. Din fericire, reformele făcute în timpul lui Ioan Paul al II-lea permiteau o schimbare de procedură după primele trei zile de scrutin. Dacă nu era ales nimeni papă în tot acest timp, urma o serie de voturi succesive, apoi aveau o zi de rugăciuni şi dezbateri. Dacă tot nu se alegea un papă nici după doisprezece zile de conclav, atunci era suficientă o majoritate simplă de cardinali. Ceea ce însemna că timpul era de partea lui, pentru că în mod evident avea o majoritate, precum şi suficiente voturi pentru a

bloca orice alegere în faza preliminară. Aşa că putea tergiversa lucrurile, dacă era cazul – cu condiţia să-şi menţină intact grupul de susţinători în următoarele douăsprezece zile.

Câţiva cardinali deveniseră o problemă. Una îi spuseseră lui şi alta discutau ei în particular, crezând că uşile închise le puteau oferi intimitate. Verificase şi descoperise că Ambrosi adunase câteva informaţii despre mulţi dintre trădători – suficient încât să îi convingă de greşeala pe care o făcuseră apucând-o pe alt drum – şi plănuia să discute cu fiecare dintre ei până să înceapă conclavul. Începând cu ziua ce urma devenea dificil să mai facă presiuni asupra lor. Putea să consolideze unele alianţe, dar în timpul conclavului spaţiul era prea strâmt, momentele de intimitate prea rare, iar ceva din Capela Sixtină părea să îi afecteze pe cardinali. Unii spuneau că Sfântul Duh îi influenţa. Alţii spuneau că era vorba despre ambiţie. Aşa că ştia că trebuia să obţină voturile acum, iar adunarea ce urma era doar o confirmare că fiecare era dornic să-şi respecte partea lui de înţelegere.

Desigur, nu putea obţine atâtea voturi prin şantaj. Cei mai mulţi îl susţineau doar datorită poziţiei sale în cadrul Bisericii şi a mediului din care provenea, care îl făceau să fie cel mai eligibil dintre toţi favoriţii. Şi era mulţumit de el însuşi că nu făcuse nimic în ultimele zile care să-i ştirbească din prestigiul de care se bucura.

Era încă surprins de sinuciderea lui Clement. Nu îşi imaginase vreodată că acest german ar face ceva care să-i pună sufletul în pericol. Însă îi veni în minte ceva ce îi spusese Clement în apartamentul său în urmă cu trei săptămâni: „De fapt, chiar sper ca tu să îmi urmezi. O să ţi se pară complet diferit de cum te aştepţi tu să fie. Poate că tu ar trebui să fii cel ales”. La fel cu ce îi spusese papa vineri noaptea, după ce plecaseră din Riserva. „Am vrut să ştii ce te aşteaptă.” De ce oare nu-l

împiedicase Clement să ardă traducerea? „O să vezi tu.”

— Dracu’ să te ia, Jakob, murmură Valendrea.

Auzi o bătaie în uşă, apoi Ambrosi intră în cameră şi se apropie de birou. Avea un reportofon.

— Ascultaţi această casetă. Tocmai am derulat-o. Conţine o discuţie de acum patru ore între Michener şi Ngovi din biroul acestuia.

Conversaţia dură aproximativ zece minute. Valendrea opri casetofonul şi spuse:

— Mai întâi România. Acum Bosnia. N-au de gând să se oprească.

— Se pare că Clement i-a lăsat un bilet de adio lui Michener. Ambrosi ştia de sinuciderea lui Clement. Valendrea îi povestise multe în România, inclusiv ce se întâmplase între el şi Clement în Riserva.

— Trebuie să citesc acel bilet.

Ambrosi stătea în picioare în faţa biroului.

— Nu văd cum ar fi posibil aşa ceva.

— Ar însemna s-o reactivăm pe iubita lui Michener.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar ce mai contează acum? Conclavul începe mâine. Vei fi papă până la apus. Cu siguranţă, vei fi ales chiar mâine.

Posibil, dar la fel de posibil era să fie prins într-o confruntare strânsă.

— Lucrul care mă îngrijorează este că prietenul nostru african pare să aibă propria reţea de informatori. Nu mi-am dat seama că prezint o atât de mare importanţă în ochii lui.

La fel de tare îl îngrijora şi cât de repede făcuse Ngovi legătura între călătoria sa în România şi uciderea lui Tibor. Acest lucru putea să devină o problemă.

— Vreau să o găseşti pe Ecaterina Leu.

În mod intenţionat nu vorbise cu ea de la întoarcerea din România. Nu mai fusese cazul. Mulţumită lui Clement, aflase deja tot ce voia să

ştie. Şi totuşi, îl neliniştea că Ngovi trimitea delegaţi în misiuni particulare. Cu atât mai mult cu cât acele misiuni îl priveau şi pe el. Cu toate acestea, nu putea face mare lucru, din moment ce nu putea implica Sacrul Colegiu în aşa ceva. Ar fi pus prea multe întrebări, iar el avea prea puţine răspunsuri pentru ei. Putea deveni un bun prilej pentru Ngovi să înceapă să investigheze călătoria sa în România, iar Valendrea nu era dispus să-i ofere africanului această şansă. Era singurul în viaţă care ştia ce spusese Fecioara. Muriseră trei papi. Distrusese deja blestemata de transcriere a traducerii lui Tibor, îl eliminase pe preot şi aruncase în canal scrierea originală a surorii Lucia. Nu mai rămăsese decât transcrierea traducerii ce se afla acum în Riserva. Nimeni nu trebuia să vadă acele cuvinte. Dar pentru a avea acces la acea cutie trebuia să fie papă.

Se uită la Ambrosi şi îi zise:

— Din păcate, Paolo, trebuie să rămâi aici în următoarele zile. O să am nevoie de tine. Dar trebuie să ştim ce anume face Michener în Bosnia, iar ea e cea mai bună sursă de informaţii de care dispunem. Aşa că du-te şi caut-o pe Ecaterina Leu şi spune-i că avem din nou nevoie de ajutorul ei.

— De unde ştii că este în Roma?

— Unde altundeva ar putea fi?

Capitolul 36.

6.15 p. m.

Ecaterina fusese atrasă de carul de emisie al CNN-ului, care se afla în afara colonadelor din Piaţa Sfântul Petru. Îl văzuse pe Tom Kealy de pe trotuar, în faţa reflectoarelor şi a trei camere de luat vederi. Piaţa era ticsită cu echipament de televiziune. Sutele de scaune şi baricade care fuseseră puse pe durata ceremoniei de înmormântare a lui Clement dispăruseră deja, fiind înlocuite de negustori de suvenire, protestatari, pelerini şi jurnalişti care se adunaseră la Roma, pregătiţi să asiste la conclavul care începea a doua zi, iar camerele de televiziune erau deja reglate pentru a avea cea mai bună perspectivă asupra coşului de metal al Capelei Sixtine, de unde fumul alb urma să semnaleze succesul. Se apropie de un grup de gură-cască strânşi în jurul podiumului CNN-ului de unde Tom vorbea spre camere. Purta o sutană neagră de lână şi gulerul catolic, arătând a preot. Pentru cineva care avea atât de puţin respect pentru profesia sa, părea să se simtă foarte bine în hainele preoţeşti.

— … Aşa e, odinioară, voturile erau pur şi simplu arse după fiecare scrutin cu paie uscate sau ude, pentru a produce fum alb sau negru, în funcţie de rezultatul pe care trebuiau să-l anunţe. Acum se foloseşte o substanţă chimică pentru a produce fumul. S-au creat nenumărate confuzii în timpul ultimelor conclavuri din cauza fumului. Se pare că până şi Biserica Catolică e dispusă să lase ştiinţa să se ocupe de anumite aspecte.

— Ce aţi auzit în legătură cu ziua de mâine? întrebă jurnalista de lângă Kealy.

Kealy îşi îndreptă privirea spre camere şi răspunse:

— După părerea mea, sunt, de fapt, doi favoriţi. Cardinalul Ngovi şi Valendrea. Ngovi ar fi primul papă de culoare din secolul I şi ar putea face o mulţime de lucruri ca să-şi ajute continentul. Amintiţi-vă numai câte lucruri a făcut Ioan Paul al II-lea pentru Europa de Est şi pentru Polonia. Şi Africii i-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Dar sunt catolicii pregătiţi pentru un papă de culoare?

— Ce mai contează, răspunse Kealy ridicând din umeri. Majoritatea catolicilor de astăzi trăiesc în America Latină şi în Asia. Nu mai domină cardinalii europeni. Toţi papii, începând cu Ioan al XXIII-lea, s-au asigurat că Sacrul Colegiu conţine din ce în ce mai mulţi cardinali care nu sunt de naţionalitate italiană. După părerea mea, Bisericii îi va fi mai bine avându-l în frunte pe Ngovi decât pe Valendrea.

Ecaterina zâmbi. Kealy părea că dorea să se răzbune pe rigidul Alberto Valendrea. Era interesant cum se întorsese roata. Cu nouăsprezece zile în urmă, Kealy era la un pas de a fi excomunicat în urma hotărârii tribunalului condus de Valendrea. Dar în timpul interregnului, acel tribunal, ca orice alt lucru care ţinea de Vatican, era suspendat. Acum acuzatul se afla în direct la un canal ce transmitea în lumea întreagă şi îl discredita pe cel care îl criticase cel mai tare, unul dintre favoriţii la papalitate.

— De ce spuneţi că Bisericii i-ar fi mai bine cu Ngovi decât cu Valendrea? întrebă jurnalista.

— Valendrea e italian. Biserica s-a depărtat treptat de dominaţia italiană. Alegerea sa ar fi un pas înapoi. În plus, este mult prea conservator pentru un catolic al secolului XXI.

— Mulţi susţin că întoarcere la tradiţie ar fi un câştig pentru Biserică. Kealy dădu dezaprobator din cap.

— Petreci patruzeci de ani de la cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului ca să modernizezi instituţia Bisericii, faci o treabă bunicică transformând-o într-un organism viabil pe plan mondial şi apoi arunci totul pe apa sâmbetei? Papa nu mai e doar episcopul Romei. Este capul unui bilion de credincioşi, dintre care majoritatea nu sunt italieni, nici măcar europeni şi nici chiar caucazieni. Pentru Biserică, alegerea lui Valendrea ar fi sinucidere curată. Nu atunci când mai există cineva ca Ngovi, la fel de *eligibil pentru papalitate* şi mult mai simpatizat de credincioşii din întreaga lume.

Ecaterina tresări când simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi văzu ochii negri ai părintelui Paolo Ambrosi. Enervantul preot pirpiriu era la doar câţiva centimetri de ea. Ochii îi scânteiară de furie, însă făcu un efort să-şi păstreze calmul.

— Nu pare să-l placă pe cardinalul Valendrea, şopti preotul.

— Ia-ţi mâna de pe umărul meu!

Colţurile gurii lui Ambrosi se ridicară într-un zâmbet şi îşi retrase mâna.

— Mi-am imaginat eu că trebuie să fii pe aici. Alături de concubinul tău, zise el, arătând spre Kealy.

Ecaterina simţi cum i se strânge stomacul, însă făcu un efort să nu arate că îi era teamă.

— Ce doreşti?

— Cu siguranţă nu ai dori să stăm de vorbă aici. Dacă asociatul tău s-ar uita spre tine, cu siguranţă s-ar întreba ce ai tu de vorbit cu unul dintre apropiaţii cardinalului pe care îl dispreţuieşte atât de mult. Ar putea face chiar o criză de gelozie.

— Nu cred că are motive de îngrijorare în ceea ce te priveşte. Nu urinez direct din picioare, aşa că mă îndoiesc că sunt genul tău.

Ambrosi nu zise nimic, dar poate că avea dreptate. Indiferent ce avea să îi zică, nu trebuia

spus în public. Aşa că îl conduse printre colonade, în spatele unor tarabe unde se vindeau timbre şi monede.

— E dezgustător, zise Ambrosi arătând spre vânzătorii ambulanţi. O iau ca pe un carnaval. Doar o ocazie de a face bani.

— Sunt sigură că toate cutiile cu colecţii din Palatul Sfântul Petru sunt închise de la moartea lui Clement.

— Îţi merge mintea.

— Ce s-a întâmplat, te deranjează adevărul?

Erau în afara Vaticanului, pe străzile Romei, plimbându-se pe o alee ce avea de o parte şi de alta blocuri de apartamente elegante. Ecaterina avea nervii încordaţi la maximum, gata să facă o scenă. Se opri.

— Ce vrei?

— Colin Michener pleacă în Bosnia. Eminenţa Sa doreşte să pleci cu el şi să ne spui tot ce face acolo.

— Nici măcar nu ţi-a păsat ce s-a întâmplat în România. Nu am mai auzit de tine de atunci.

— Acel episod a devenit irelevant. Dar acesta este important.

— Nu mă interesează. În plus, Colin pleacă în România.

— Nu pleacă acum. Se duce în Bosnia. La altarul din Medjugorje. Ecaterina nu ştia ce să creadă. De ce ar face Michener un astfel de pelerinaj, mai ales după ce îi spusese mai devreme.

— Eminenţa Sa m-a îndemnat să îţi transmit că încă mai ai un prieten la Vatican. Ca să nu mai punem la socoteală mulţimea de euro pe care ţi i-am plătit deja.

— Mi-a spus că banii sunt ai mei. Fără alte întrebări şi explicaţii.

— Interesant. Se pare că nu eşti o târfă ieftină.

Ecaterina îi trase o palmă. Ambrosi nu păru surprins. Se uită fix la ea cu ochii lui pătrunzători.

— Să nu te prind că mă mai loveşti vreodată. Avea o asprime în voce care nu anunţa nimic bun.

— Nu mă mai interesează să fiu spionul tău.

— Eşti o căţea impertinentă. Sper că Eminenţa Sa se va sătura de tine. Atunci poate că o să îţi fac o vizită de mulţumire.

— De ce merge Colin în Bosnia? Întrebă ea făcând un pas în spate.

— Ca să-l întâlnească pe unul dintre cei din Medjugorje care au văzut-o pe Fecioară.

— Şi care e problema cu cei care au văzut-o pe Fecioară?

— Bănuiesc că ştii despre apariţiile Fecioarei în Bosnia.

— Sunt nişte tâmpenii. Doar nu crezi că Fecioara le-a apărut acelor copii în fiecare lună şi că încă le mai apare.

— Biserica nu a validat nici una dintre viziuni.

— Şi prin ce semnătură vor fi considerate reale?

— Sarcasmul tău e plictisitor.

— La fel ca tine.

Însă Ecaterina simţea că începea s-o intereseze subiectul. Nu dorea să facă nimic pentru Ambrosi sau pentru Valendrea şi rămăsese în Roma doar pentru Michener. Aflase că se mutase de la Vatican – Kealy spusese asta într-una dintre analizele sale despre moartea papei – dar nu făcuse nici un efort să îl găsească. De fapt, după întâlnirea de mai devreme, cochetase cu ideea să se ducă după el în România. Însă acum se mai ivea o ocazie în Bosnia.

— Când pleacă? întrebă ea, urându-se că lăsase să i se simtă interesul în voce.

Ochii lui Ambrosi sclipiră de mulţumire.

— Nu ştiu.

Preotul băgă mâna în buzunarul sutanei şi scoase o bucată de hârtie.

— Aceasta este adresa lui Michener. Nu e departe de aici. Ai putea să-i… alini suferinţa. Mentorul lui a dispărut dintre cei vii, viaţa lui e un haos total. Duşmanul său va ajunge în curând papă…

— Valendrea e foarte sigur pe el.

— Şi de ce n-ar fi?

— Chiar crezi că Michener este atât de vulnerabil? Că o să-şi deschidă sufletul faţă de mine, că mă va lua cu el?

— Asta e ideea.

— Nu e chiar atât de slab de înger.

— Bag mâna în foc că este, zise Ambrosi zâmbind.

Capitolul 37.

Roma.
7.00 p. m.

Michener mergea pe Via Giotto, spre apartamentul în care locuia. Cartierul din jurul său devenise centrul lumii mondene, cu străzile înţesate de cafenele care găzduiseră odinioară intelectuali şi politicieni radicali. Ştia că venirea la putere a lui Mussolini fusese orchestrată undeva în apropiere şi, din fericire, majoritatea clădirilor supravieţuiseră planului de purificare arhitectonică al Ducelui şi încă mai păstrau aerul secolului al XIX-lea.

Ştia multe lucruri despre Mussolini, citise două biografii ale sale după ce se mutase în Palatul Apostolic. Mussolini era un bărbat ambiţios care visa ca toţi italienii să poarte uniformă, iar toate clădirile istorice ale Romei cu acoperişuri de ţiglă să fie înlocuite cu construcţii cu faţade strălucitoare din marmură şi de obeliscuri care să amintească de marile sale victorii militare. Dar Il Duce sfârşise cu un glonţ în cap, apoi fusese spânzurat de glezne cu capul în jos şi expus, ca toţi să vadă ce a păţit. Nu se alesese nimic de planul său grandios. Iar Michener se temea că aşa avea să se întâmple şi cu Biserica dacă Valendrea ajungea papă.

Megalomania era o boală psihică întreţinută de aroganţă. Valendrea era în mod clar bolnav. Opoziţia secretarului de stat faţă de cel de-al II-lea Consiliul al Vaticanului şi faţă de toate reformele Bisericii nu era un secret pentru nimeni. Iar pontificatul lui Valendrea putea constitui chiar reversul. Cel mai rău era că toscanul putea ocupa scaunul papal mai bine de douăzeci de ani. Ceea ce însemna că putea schimba în totalitate componenţa

Sacrului Colegiu al cardinalilor, la fel cum făcuse şi Ioan Paul al II-lea în timpul domniei sale. Dar Ioan Paul al II-lea fusese un conducător blajin, un om cu idei inovatoare. Valendrea era un demon şi doar Dumnezeu îi mai putea apăra pe inamicii săi. Un motiv în plus pentru Michener să dispară în Munţii Carpaţi. Cu sau fără Dumnezeu, cu sau fără cer, acei copii chiar aveau nevoie de ajutor.

Ajunse la bloc şi urcă încet scările până la etajul trei. Unul dintre episcopii ataşaţi la administraţia papală îi oferise gratis pentru câteva săptămâni acest apartament cu două camere complet mobilat, iar Michener fusese impresionat de gest. Cele cinci cutii cu lucrurile lui Clement şi cufărul de lemn al acestuia erau depozitate în apartament. Iniţial, intenţionase să nu mai rămână decât o săptămână în Roma. Acum avea să plece în Bosnia cu biletul pe care i-l dăduse Ngovi. Săptămâna viitoare avea să înceapă o nouă viaţă.

O parte din el ura gestul lui Clement. Istoria era plină de papi aleşi doar pentru că nu mai aveau mult de trăit şi care înşelaseră aşteptările tuturor trăind mai bine de zece ani. Jakob Volkner putea fi unul dintre aceşti suverani pontifi. Era importantă contribuţia sa. Şi totuşi, dăduse cu piciorul la tot luând o supradoză de somnifere.

Michener se simţea el însuşi ca într-un vis. Ultimele două săptămâni, începând cu acea îngrozitoare zi de luni, păreau un adevărat coşmar. Viaţa sa, până nu demult foarte ordonată, îi scăpase acum de sub control.

Avea nevoie de ordine.

Dar, oprindu-se pe palierul etajului al treilea, ştia că îl aştepta şi mai mult haos. Pe hol o văzu pe Ecaterina Leu stând jos chiar în faţa uşii lui.

— De ce nu mă surprinde că m-ai găsit din nou? zise el. De data asta cum ai reuşit?

— Alte secrete pe care le ştie toată lumea.

Se ridică în picioare şi îşi scutură pantalonii. Era îmbrăcată ca dimineaţă şi arăta la fel de

minunat.

Michener deschise uşa apartamentului.

— Încă mai vrei să mergi în România? întrebă ea.

— Ai de gând să mă urmezi? întrebă el, punând cheile pe masă.

— Tot ce se poate.

— Nu mi-aş cumpăra bilet chiar acum dacă aş fi în locul tău.

Îi spuse despre Medjugorje şi despre ce îl rugase Ngovi să facă, dar nu şi despre e-mailul lui Clement. Nu se bucura că trebuia să facă această călătorie şi îi mărturisi şi Ecaterinei acest lucru.

— Nu mai e război, Colin, îi zise ea. E linişte de ani de zile.

— Da, mulţumită americanilor şi trupelor NATO. Totuşi, nu este chiar o destinaţie de vacanţă.

— Atunci de ce te duci?

— Le datorez asta lui Clement şi lui Ngovi, zise el.

— Nu crezi că ţi-ai achitat deja datoriile faţă de ei?

— Ştiu ce vrei să spui. Însă mă bate gândul să renunţ la preoţie. Aşa că nu mai contează.

— De ce? întrebă Ecaterina şocată la auzul veştii.

— Mi-a ajuns. Nu e vorba despre Dumnezeu, despre o viaţă mai bună sau despre fericirea eternă. E vorba despre politică, ambiţie, lăcomie. De câte ori mă gândesc la locul unde m-am născut, mi se face rău. Cum de s-au gândit că făceau ceea ce trebuia? Existau o mulţime de alte feluri de a le ajuta pe acele mame şi totuşi nu şi-a bătut nimeni capul. Le-a fost mai la îndemână să ne îmbarce pe toţi spre America.

Se întoarse şi rămase uitându-se la podea.

— Dar acei copii din România? Se pare că Dumnezeu a uitat de ei.

— Nu te-am văzut niciodată atât de pornit.

— Valendrea are şanse mari să devină papă, continuă el îndreptându-se spre fereastră. Multe se vor schimba. Poate că Tom Kealy avea totuşi dreptate.

— Nemernicul ăla nu are nici un merit pentru nimic.

Michener o simţi plină de resentimente faţă de Kealy.

— Am vorbit doar despre mine. Tu ce-ai mai făcut de când te-ai întors din Bucureşti?

— Cum ţi-am spus deja, am scris câteva articole despre funeraliile papei pentru o revistă poloneză. Am mai scris şi articole de fond despre conclav. M-au angajat să fac un reportaj.

— Atunci cum de poţi să pleci în România?

— Nu pot, zise ea zâmbind. Aş vrea eu să pot. Dar cel puţin ştiu unde să te găsesc.

Cuvintele ei veniră ca o binecuvântare. Ştia că, dacă n-ar mai vedea-o niciodată pe această femeie, ar fi foarte nefericit. Îşi aminti de ultima oară, cu ani de zile în urmă, când fuseseră doar ei doi în München, cu puţin timp înainte de a-şi lua licenţa în drept şi de a se întoarce în serviciul lui Clement. Nu arăta prea diferit faţă de acum, avea părul puţin mai lung, faţa îi era doar o idee mai proaspătă decât acum, iar zâmbetul, la fel de cuceritor. Doi ani o iubise ştiind că avea să vină momentul când trebuia să aleagă. Acum îşi dădea seama de greşeala pe care o făcuse. Îşi aduse aminte de ceva ce îi spusese Ecaterinei mai devreme când se întâlniseră în piaţă. „Totul e să nu repeţi greşelile. Asta e tot ce putem spera.” Al dracului de adevărat. Străbătu camera şi o luă în braţe. Ea nu se opuse.

Michener deschise ochii şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora 22.43. Ecaterina era lângă el. Dormiseră aproape două ore. Nu se simţea vinovat pentru ceea ce se întâmplase. O iubea, iar dacă pe Dumnezeu îl deranja, asta era. Nu-i mai păsa.

— Te-ai trezit? îi zise ea prin întuneric. Crezuse că ea doarme.

— Nu sunt obişnuit să mă trezesc cu cineva alături de mine în pat.

— Te-ai putea obişnui? întrebă ea lipindu-şi capul de pieptul lui.

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Nu mai vreau să plec de data aceasta, Colin.

— Cine a zis că trebuie să pleci? zise Michener sărutând-o pe creştet.

— Vreau să vin cu tine în Bosnia.

— Şi ce o să se aleagă de angajamentele tale?

— Te-am minţit. Nu am nici unul. Mă aflu în Roma doar pentru tine.

— Atunci poate că o excursie în Bosnia o să ne prindă bine amândurora, zise el fără ezitare.

Părăsise scena publică a Palatului Apostolic şi se afla acum într-o lume unde nu exista decât el. Clement zăcea în sicriul triplu sub Bazilica Sfântul Petru, iar el era gol în pat cu femeia pe care o iubea.

Nu ştia spre ce anume se îndrepta.

Ştia doar că se simţea în sfârşit împlinit.

Capitolul 38.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
Marţi, 28 noiembrie.
1.00 p. m.

Michener se uita pe geamul autobuzului. Peisajul stâncos trecea rapid prin faţa geamului, iar Marea Adriatică era zbuciumată din cauza unei brize reci. În faţa aeroportului erau aliniate autobuze pentru turişti, iar şoferii chemau pasagerii care doreau să meargă la Medjugorje. Unul dintre ei îi spuse că se aflau în extrasezon. Vara soseau între trei şi cinci mii de pelerini, însă din noiembrie până în martie numărul lor scădea la câteva sute.

În ultimele două ore, un ghid le explică celor aproximativ cincizeci de pasageri că Medjugorje se afla în partea de sud a Herţegovinei, pe malul mării, iar un lanţ de munţi izola zona atât din punct de vedere climatic, cât şi politic. Ghidul le spuse că denumirea *Medjugorje* însemna „ţinutul dintre munţi”. Zona fusese sub dominaţie croată, iar catolicismul înflorise. La începutul anilor 1990, după căderea comunismului, croaţii doriseră să obţină independenţa, însă sârbii, cei care deţinuseră puterea în fosta Iugoslavie, năvăliseră, dorind să creeze o Serbie mai mare. Ani de zile fusese război civil. Două sute de mii de oameni muriseră, până când intervenise comunitatea internaţională şi oprise genocidul. Izbucnise apoi un alt război, între croaţi şi musulmani, însă se sfârşise în scurt timp, la sosirea trupelor ONU pentru menţinerea păcii.

Medjugorje scăpase de teroare. Războiul se purtase în partea de nord şi de vest. În zonă trăiau doar cinci sute de familii, iar uriaşa catedrală a oraşului putea adăposti două mii de oameni.

Ghidul le povesti că dezvoltarea unei infrastructuri de hoteluri, case de oaspeţi, restaurante şi magazine de suvenire transformaseră zona într-un adevărat centru religios. Vizitaseră aceste locuri douăzeci de milioane de oameni din întreaga lume. La ultima numărătoare, se înregistraseră două mii de apariţii ale Fecioarei, un fenomen fără precedent.

— Crezi ceva din toate acestea? îl întrebă Ecaterina în şoaptă. E un pic cam tras de păr să-ţi imaginezi că Fecioara vine zilnic să îi vorbească unei femei din Bosnia.

— Aşa crede vizionara şi aşa credea şi Clement. Să fim atenţi, da?

— Încerc. Dar la care dintre vizionari trebuie să mergem?

Şi el se gândise la asta. Aşa că îl întrebă pe ghid mai multe despre vizionari şi află că una dintre femei, care avea acum treizeci şi cinci de ani, era căsătorită, avea un copil şi trăia în momentul de faţă în Italia. Alta avea treizeci şi şase, era căsătorită, avea patru copii şi trăia în Medjugorje, însă ducea o viaţă foarte retrasă şi nu se întâlnea decât cu foarte puţini pelerini. Unul dintre bărbaţi, care avea puţin peste treizeci de ani, încercase de două ori să devină preot şi, deşi nu reuşise, tot mai spera că avea să obţină într-o bună zi Sfintele Ordine. Călătorea foarte mult, transmiţând mesajul din Medjugorje lumii întregi şi era greu de găsit. Celălalt bărbat, cel mai tânăr dintre cei şase vizionari, era căsătorit şi avea doi copii şi nu vorbea cu vizitatorii. Altă femeie, care avea aproape patruzeci de ani, era căsătorită şi nu mai trăia în Bosnia. Ultima femeie era singura care mai avea viziuni. Se numea Jasna, avea treizeci şi doi de ani şi trăia singură în Medjugorje. Viziunile sale zilnice erau uneori urmărite de miile de credincioşi în Biserica Sfântul Jakob. Ghidul le spuse că Jasna era o persoană introvertită, care

vorbea foarte puţin, dar îşi găsea întotdeauna timp să discute cu pelerinii.

— Se pare că nu avem prea multe opţiuni, zise Michener uitându-se la Ecaterina. O să începem cu ea.

— Cu toate acestea, Jasna nu ştie toate cele zece secrete pe care Fecioara le-a spus celorlalţi, zise ghidul din faţa autobuzului, iar Michener deveni din nou atent la ce spunea femeia:

— Toţi ceilalţi cinci ştiu cele zece secrete. Se spune că, atunci când le va vorbi tuturor celor şase vizionari, apariţiile vor înceta şi va fi lăsat un semn al prezenţei Fecioarei pentru necredincioşi. „Însă credincioşii nu trebuie să aştepte semnul pentru a crede. Acum este momentul graţiei divine. E timpul să credeţi necondiţionat. Timpul să vă întoarceţi faţa către Dumnezeu. Pentru că, atunci când va veni semnul, va fi pentru mulţi prea târziu.” Acestea sunt cuvintele Fecioarei. O predicţie a viitorului nostru.

— Ce ne facem acum? îi şopti Ecaterina la ureche.

— Eu zic să mergem totuşi să o vedem. Măcar de curiozitate, dacă nu din alte motive. Cu siguranţă îmi poate răspunde la cele o mie de întrebări pe care vreau să i le pun.

Ghidul arătă spre Dealul Apariţiei.

— În acest loc au avut primii doi vizionari viziunile, în iunie 1981 – o minge de lumină strălucitoare în care se afla o femeie frumoasă cu un prunc în braţe. În următoarea seară, cei doi copii s-au întors împreună cu patru prieteni, iar femeia a apărut din nou, de data aceasta purtând o coroană formată din douăsprezece stele şi o rochie de culoarea perlei. Părea, aşa cum au descris-o copiii, înveşmântată în razele soarelui.

Ghidul arătă spre o cărare abruptă ce lega satul Podbrdo de un platou în care era înălţată o cruce. Chiar şi acum, pelerinii urcau sub norii groşi ce veneau dinspre mare.

Muntele Crucii apăru după câteva momente, înălţându-se la mai puţin de doi kilometri de Medjugorje, iar vârful său rotunjit părea să aibă mai bine de cinci sute de metri înălţime.

— Crucea din vârful muntelui a fost ridicată în anii 1930 de parohia locală şi nu are legătură cu apariţiile, deşi mulţi pelerini au spus că au văzut semne luminoase în jurul ei. Din această cauză a devenit loc de pelerinaj. Vă recomand să faceţi o excursie până în vârf.

Autobuzul încetini când intră în Medjugorje. Satul nu semăna cu cele pe lângă care trecuseră în drumul lor dinspre Split. Casele scunde din piatră colorate în diferite nuanţe de roz, verde şi portocaliu fuseseră înlocuite de clădiri înalte – hoteluri deschise recent, după cum le explică ghidul, pentru a face faţă afluxului de pelerini, alături de magazine fără taxe vamale, centre de închiriat maşini şi agenţii de turism. Lângă autocare aşteptau taxiuri Mercedes strălucitoare.

Autocarul opri lângă turnurile gemene ale Bisericii Sfântul Jakob. Un afiş îi anunţa pe turişti că slujba se ţinea pe parcursul întregii zile în mai multe limbi. În faţa bisericii se întindea o piaţă pavată cu beton, iar ghidul le spuse că aici se întâlneau credincioşii în fiecare noapte. Michener se întrebă dacă aveau să se adune şi în acea seară, dat fiind că se anunţa furtună. Prin piaţă patrulau soldaţi.

— Aparţin forţelor spaniole de menţinere a păcii detaşate în această regiune, aşa că nu ezitaţi să le cereţi ajutorul dacă este cazul, le explică ghidul.

Îşi luară bagajele şi coborâră din autocar. Michener se apropie de ghid şi întrebă:

— Ne spuneţi vă rog unde o putem găsi pe Jasna?

Femeia arătă spre capătul străzii.

— Trăieşte într-o casă la câteva clădiri distanţă în direcţia aceea. Dar vine la biserică să se

roage zilnic la ora trei, iar câteodată şi seara. Va fi aici în curând.

— Dar apariţiile unde se produc?

— De cele mai multe ori aici, în biserică. De aceea şi vine aici. Dar trebuie să vă spun că nu cred că poate sta de vorbă cu dumneavoastră dacă nu sunteţi pe lista de aşteptare.

Michener înţelese ce voia să spună. Probabil că fiecare pelerin dorea să se întâlnească cu unul dintre vizionari. Ghidul arătă spre o agenţie de turism de peste drum.

— Pot să vă facă ei o programare. Întâlnirile au loc, de regulă, după-amiaza. Întrebaţi-i de Jasna. Cu siguranţă vă vor aranja o întâlnire. Sunt foarte receptivi la nevoile pelerinilor.

Michener îi mulţumi ghidului, apoi el şi Ecaterina se îndepărtară.

— Trebuie să începem de undeva, iar Jasna este cea mai la îndemână. Nu mă încântă ideea de a vorbi cu ea de faţă cu alţi oameni şi în mod clar nu am nevoi care să solicite o atenţie deosebită. Aşa că hai s-o căutăm singuri!

Capitolul 39.

Vatican.
2.00 p. m.

Procesiunea cardinalilor ieşi din Capela Paulină, cântând refrene din *Veni Creator Spiritus.* Mâinile lor erau unite în rugăciune, iar capetele – plecate. Valendrea mergea în spatele lui Maurice Ngovi, care, în calitatea sa de camerling, conducea grupul în Capela Sixtină.

Totul era pregătit. Valendrea însuşi verificase ultimele amănunte, când Casa Gammarelli adusese cinci cutii cu sutane de în, papuci roşii de mătase, mantii, cape, ciorapi de bumbac şi pălării de diverse mărimi, toate necusute şi netivite. Toate ajustările urmau să fie făcute de Gammarelli însuşi, chiar înainte ca acel cardinal ales papă să apară în balconul Bazilicii Sfântul Petru.

Cu pretextul că voia să inspecteze totul, Valendrea verificase dacă existau veşminte măsura 42-44 peste piept, 38 în talie, papuci numărul 10, pentru care erau necesare doar modificări minore. După aceea, avea să-i comande lui Gammarelli sutane de în cu model tradiţional, dar şi unele cu model modern, la care se tot gândise în ultimii doi ani. Intenţiona să fie unul dintre cei mai bine îmbrăcaţi papi din istorie.

Sosiseră la Roma 113 cardinali. Toţi erau îmbrăcaţi cu sutana stacojie şi purtau o capă pe umeri. Aveau pălării roşii şi cruci pectorale din aur şi argint. În timp ce înaintau în şir unul câte unul spre o uşă impozantă, camerele de televiziune erau îndreptate asupra lor pentru a transmite imaginea către miliardele de oameni din întreaga lume. Valendrea remarcă feţele grave ale cardinalilor. Aceştia ţinuseră probabil cont de predica lui Ngovi din timpul slujbei de la prânz, când îi îndemnase să

se lepede de toate interesele lumeşti înainte de a intra în Capela Sixtină şi cu ajutorul Sfântului Duh să aleagă un „pastor capabil să cârmuiască Biserica-Mamă."

Cuvântul „pastor" era problematic. Un papă de secol XX nu putea fi *pastoral.* Majoritatea erau intelectuali de carieră sau diplomaţi ai Vaticanului. În ultimele cinci zile se vorbea în presă că Sacrul Colegiu ar trebui să caute pe cineva care avea experienţă ca preot. Cu siguranţă că un papă care lucrase o viaţă cu enoriaşii era mai atrăgător decât un birocrat. Valendrea auzise din înregistrările pe care le avea că mulţi dintre cardinali considerau că un papă care ştia cum să conducă o dioceză era considerat un câştig pentru Biserică. Din nefericire, el era un produs al curiei, un administrator înnăscut şi nu avea experienţă ca preot, spre deosebire de Ngovi, care fusese iniţial preot misionar, apoi devenise arhiepiscop şi în cele din urmă primise rangul de cardinal. Îi era ciudă pe experienţa cardinalului camerling şi considerase aceste observaţii nişte aluzii subtile la adresa sa, însă erau dovada clară că Ngovi avea să fie un contracandidat serios în următoarele ore.

Procesiunea se opri în faţa Capelei Sixtine.

Din interior se auzea un cor.

Ngovi ezită puţin în prag, apoi înaintă.

În fotografii, Capela Sixtină părea uriaşă, însă în realitate cu greu încăpeau în ea 113 cardinali. Fusese construită în urmă cu cinci sute de ani, destinată a fi folosită de papă pentru rugăciuni şi meditaţii, cu pereţii sprijiniţi de pilaştri eleganţi şi acoperiţi de fresce narative. În partea stângă erau scene care înfăţişau viaţa lui Moise, iar în partea dreaptă, viaţa lui Iisus. Într-un set de imagini era Israel, în altul – întreaga rasă umană. *Creaţia* zugrăvită pe tavan prezenta destinul omului pe pământ şi apoi prevestea căderea inevitabilă. *Judecata de Apoi* de deasupra altarului era o

viziune terifiantă a mâniei divine, o lucrare pe care Valendrea o admira foarte mult.

De o parte şi de alta a navei centrale erau înălţate podiumuri. În dreptul fiecărui scaun se afla o etichetă cu numele cardinalilor, aranjarea fiind făcută în funcţie de vârstă. Scaunele aveau spătare drepte, iar Valendrea nu era deloc încântat de ideea de a sta jos atât de mult timp într-o poziţie incomodă. În faţa fiecărui scaun se afla o măsuţă pe care erau un creion, un teanc de foi şi un singur buletin de vot.

Cardinalii se îndreptară spre scaunele care le fuseseră alocate. Nici unul nu rostise încă o vorbă. Corul continua să cânte.

Valendrea se uită spre sobă. Se afla într-un colţ, ridicată deasupra podelei de mozaic pe o platformă metalică. Din ea pornea un horn, care se subţia într-o gură de aerisire ce ieşea printr-una dintre ferestre, pe unde tradiţionalul fum avea să anunţe rezultatul votului. Spera ca focul să nu se aprindă de prea multe ori. Cu cât erau mai multe scrutinuri, cu atât erau mai mici şansele de reuşită.

Ngovi stătea în faţa capelei, cu mâinile împreunate sub sutană. Valendrea remarcă expresia gravă de pe faţa africanului şi se gândi cât de mult se bucura camerlingul de momentul său de glorie.

— *Extra omnes,* zise Ngovi cu voce tare. Cei care sunt în plus să părăsească sala.

Corul, îngrijitorii şi echipele de televiziune începură să plece. Doar cardinalii şi treizeci şi doi de preoţi, călugăriţe şi tehnicieni puteau rămâne pe loc.

Camera se cufundă în linişte în timp ce tehnicienii verificară nava centrală. Trebuiau să se asigure că nu existau dispozitive de supraveghere în capelă. În faţa grilajului de fier se opriră şi îi asigurară că totul era în regulă.

Valendrea le făcu semn cu capul că puteau pleca. Procedura aceasta avea să fie repetă zilnic, înainte şi după fiecare scrutin.

Ngovi părăsi altarul şi veni printre cardinali. Trecu printr-un iconostas de marmură şi se opri în faţa uşilor de bronz pe care le închideau îngrijitorii bisericii. Interiorul bisericii se cufundă într-o linişte totală. Acolo unde înainte se auziseră muzica şi zgomotul paşilor amortizat de covorul care proteja podeaua de mozaic, acum nu se mai auzea nici musca. Dincolo de uşă se auzi zornăitul cheilor, apoi sunetul cheii răsucite în broască.

Ngovi încercă clanţa.

Uşa era încuiată.

— Cei care sunt în plus să părăsească sala, strigă el.

Nimeni nu răspunse. Nimeni nu trebuia să răspundă. Tăcerea era un semn că începuse conclavul. Valendrea ştia că afară se punea un sigiliu care simboliza că totul se desfăşura în secret. Mai era o cale de acces în Capela Sixtină – traseul pe care îl urmau zilnic spre şi dinspre Domus Sanctae Marthae – însă sigiliul pus pe uşa de la intrarea principală era metoda tradiţională de a face public începutul alegerilor.

Ngovi se duse în altar, se uită spre cardinali şi rosti cuvintele pe care Valendrea le mai auzise de la un alt cardinal camerling cu treizeci şi patru de luni în urmă.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze. Să începem.

Capitolul 40.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
2.30 p. m.

Michener se uită atent la casă, o clădire de piatră cu un singur etaj, acoperită de muşchi. Curtea avea o boltă de viţă-de-vie, iar singurul element mai complicat era lucrătura pervazului ferestrelor. În curtea din spate era un petic de verdeaţă ce părea că tânjeşte după ploaia ce nu avea de gând să se lase prea mult aşteptată. În depărtare se zăreau crestele munţilor.

Găsiseră casa după indicaţiile pe care ei le dăduseră doi localnici. Amândoi fuseseră reticenţi, însă îşi schimbaseră atitudinea după ce Michener le spusese că era preot şi că trebuia să vorbească cu Jasna.

Merse împreună cu Ecaterina până la uşa din faţă şi ciocăni.

Le deschise o femeie înaltă, cu tenul de culoarea migdalei şi cu părul negru. Era suplă ca o trestie, cu o faţă plăcută şi cu ochi căprui. Îl studie atent, făcându-l să se simtă puţin incomod. Avea în jur de treizeci de ani şi purta un rozariu la gât.

— Trebuie să plec la biserică şi nu am timp să vorbesc cu dumneavoastră acum, le zise ea. Voi fi mai mult decât bucuroasă să discutăm după slujbă, le zise ea în engleză.

— Suntem aici pentru cu totul alt motiv, îi răspunse Michener, apoi îi povesti de ce se aflau acolo.

Femeia nu reacţionă în nici un fel, de parcă ar fi primit delegaţi de la Vatican în fiecare zi. În cele din urmă, îi invită în casă.

Casa era modest mobilată, într-un stil mixt. Soarele pătrundea în cameră prin ferestrele întredeschise. Deasupra căminului atârna un

portret al Fecioarei, vegheat de o candelă. Într-un colţ se afla o statuie a Fecioarei Maria. Sculptura o înfăţişa pe Fecioară înveşmântată într-o rochie argintie, cu marginile tivite cu albastru-deschis. Faţa îi era acoperită de un văl care îi punea în relief buclele castanii. Ochii ei albaştri erau blânzi şi expresivi. Fecioara de la Fatima, din câte îşi amintea.

— De ce Fecioara de la Fatima? întrebă el arătând spre statuie.

— E un dar de la un pelerin. Îmi place. Pare vie.

Michener observă că i se zbătea uşor ochiul drept, iar felul în care vorbea şi vocea blândă îl nelinişteau. Se întrebă dacă punea ceva la cale.

— Nu mai crezi, nu-i aşa? îl întrebă ea în şoaptă.

Observaţia ei îl luă pe nepregătite.

— De ce este atât de important?

Îşi îndreptă privirea spre Ecaterina şi spuse:

— Ea te face să fii confuz.

— De ce spuneţi asta?

— Preoţii vin rareori aici în compania unei femei. Şi vin şi mai rar îmbrăcaţi în haine laice.

Nu intenţiona să îi răspundă la ancheta la care îl supunea. Erau în picioare, ea nu îi invitase încă să ia loc şi deja lucrurile se înrăutăţeau. Jasna se întoarse spre Ecaterina şi îi spuse:

— Tu nu crezi deloc. Şi n-ai mai crezut de ani de zile. Cât de chinuit trebuie să-ţi fie sufletul!

— Ar trebui să fim impresionaţi de aceste observaţii?

Ecaterina nu avea de gând să îi arate femeii că vorbele ei o afectau.

— Pentru tine, zise Jasna, doar ce poţi atinge e real. Însă e mult mai mult de atât. Nici nu-ţi poţi imagina ce înseamnă asta. Şi faptul că nu e palpabil nu-l face mai puţin real.

— Ne aflăm aici într-o misiune în numele papei, spuse Michener.

— Clement este deja alături de Fecioară.

— Aşa sper şi eu.

— Însă îi faci un deserviciu prin faptul că nu crezi.

— Jasna, am fost trimis aici pentru a afla al zecelea secret. Clement şi camerlingul mi-au dat nişte indicaţii foarte precise.

Femeia se întoarse şi le zise:

— Nu îl ştiu şi nici nu vreau să-l ştiu. Fecioara nu-mi va mai apărea când se va întâmpla acest lucru. Iar mesajele ei sunt importante. Lumea întreagă depinde de ele.

Colin cunoştea mesajele din Medjugorje trimise prin fax şi prin e-mail în întreaga lume. Majoritatea erau simple îndemnuri la credinţă şi pace în lume, postul şi rugăciunea fiind modalităţile de a le obţine pe amândouă. Cu o zi înainte, citise în biblioteca Vaticanului câteva mesaje recente. Site-urile cereau regulat sume de bani pentru a transmite mesajele Domnului, fapt care îl determina să se întrebe dacă nu cumva Jasna nu avea şi alte interese. Însă simplitatea căminului ei şi hainele modeste sugerau că nu făcea asta pentru bani.

— Suntem conştienţi că nu cunoaşteţi secretul, însă nu ne-aţi putea îndruma către unul dintre vizionarii care să ni-l poată spune?

— Tuturor li s-a cerut să păstreze secretul până când Fecioara le va permite să vorbească.

— Autoritatea Sfântului Părinte nu este suficientă?

— Sfântul Părinte nu mai este printre noi.

Lui Michener nu-i plăcea atitudinea ei.

— De ce trebuie să îngreunaţi totul?

— Şi cerul a pus aceeaşi întrebare.

Lui Michener i se păru că vorbele femeii se aseamănă cu lamentaţiile lui Clement din săptămânile de dinainte de moartea sa.

— M-am rugat pentru papă, zise ea. Sufletul său are nevoie de rugăciunile noastre.

Michener era pe punctul de a o întreba ce anume dorea să spună, însă, înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt, femeia se apropie de statuia din colţul încăperii. Privirea îi deveni distantă şi fixă. Îngenunche pe un scaun de rugăciuni şi nu mai zise nimic.

— Ce face? întrebă Ecaterina.

Michener ridică din umeri.

În depărtare se auzi un clopot anunţând ora trei şi Colin îşi aminti că era ora la care se presupunea că Jasnei îi apărea Fecioara Maria. Apucă încet cu o mână rozariul care-i atârna la gât. Îşi încleştă mâna pe mărgele şi rosti cuvinte pe care Michener nu le înţelese. Se aplecă asupra ei şi îi urmări privirea, însă nu văzu nimic altceva decât faţa stoică sculptată în lemn a Fecioarei Maria.

Din studiile legate de Fatima pe care le făcuse, îşi aminti că martorii oculari spuneau că au auzit un bâzâit şi au simţit o căldură în timpul apariţiilor, însă se gândea că totul făcea parte din isteria de masă ce cuprindea sufletele simple care îşi doreau cu disperare să creadă. Se întreba dacă era într-adevăr martorul apariţiei Mariei sau doar al halucinaţiei unei femeie bolnave.

Se apropie de ea. Privirea femeii părea aţintită asupra a ceva aflat dincolo de pereţi. Nu era conştientă că Michener se afla în apropierea ei şi continua să îngâne cuvinte fără sens. Pentru o secundă, crezu că vede o licărire de lumină în ochii ei – ca o reflectare a unei imagini – un vârtej de lumină albastră şi aurie. Îşi întoarse privirea în partea stângă, căutând sursa acelei lumini, însă nu găsi nimic. Doar un colţ însorit şi o statuie tăcută. Orice se întâmpla îi aparţinea doar Jasnei.

În cele din urmă, îşi plecă uşor capul şi zise:

— Fecioara a plecat.

Se ridică, se apropie de masă şi începu să scrie ceva pe o foaie de hârtie. Când termină, luă

foaia şi i-o dădu lui Michener.

> Copiii mei, mare este dragostea lui Dumnezeu! Nu închideţi ochii, nu vă astupaţi urechile. Dragostea Lui este nemărginită. Ascultaţi chemarea mea şi acceptaţi sarcina pe care v-o încredinţez. Deschideţi-vă inimile şi lăsaţi-L pe Dumnezeu să intre. Fie ca El să locuiască veşnic în sufletele voastre. Ochii mei şi inima mea vor fi aici, chiar şi atunci când nu voi mai apărea. Purtaţi-vă aşa cum vă spun eu şi îndreptaţi-vă spre Dumnezeu. Nu alungaţi numele Domnului din sufletele voastre ca să nu fiţi la rândul vostru alungaţi. Acceptaţi mesajul meu pentru a fi la rândul vostru acceptaţi. A venit timpul să vă hotărâţi, copiii mei. Păstraţi-vă inima curată ca să vă pot conduce la Tatăl vostru. Pentru că prezenţa mea aici este o dovadă a dragostei sale neţărmurite.

— Asta mi-a spus Fecioara, zise Jasna. Michener citi din nou mesajul.

— Îmi este adresat mie?

— Doar tu poţi decide asta.

Îi dădu foaia de hârtie şi Ecaterinei şi îi zise:

— Tot nu mi-aţi răspuns la întrebare. Cine ne poate spune secretul?

— Nimeni nu poate să vi-l spună.

— Ceilalţi cinci vizionari cunosc secretul. Unul dintre ei ni-l poate dezvălui.

— Numai dacă îi permite Fecioara şi doar eu mai primesc vizitele Ei. Ceilalţi vor trebui să aştepte să li se dea voie.

— Dar dumneavoastră nu cunoaşteţi secretul, îi zise Ecaterina. Aşa că nu contează că sunteţi singura care mai are viziuni. Nu avem nevoie de Fecioară, avem nevoie de al zecelea secret.

— Lucrurile se leagă, spuse Jasna.

Michener nu ştia dacă avea în faţă o fanatică religioasă sau o femeie care era binecuvântată de

cer. Atitudinea ei impertinentă nu îi era de prea mare ajutor. De fapt, îi stârnea neîncredere. Se hotărî să rămână în oraş şi să încerce singuri să ia legătura cu ceilalţi vizionari care locuiau în apropiere. Dacă nu avea să afle nimic, se putea întoarce în Italia şi să încerce s-o caute pe femeia care locuia acolo.

Îi mulţumi Jasnei şi se îndreptă spre uşă, urmat de Ecaterina.

Gazda lor stătea nemişcată pe scaun, cu o expresie distantă, la fel ca atunci când veniseră la ea.

— Nu uitaţi de Bamberg, zise Jasna.

Michener simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Se opri şi se întoarse. Auzise oare bine?

— De ce aţi spus asta?

— Aşa mi s-a zis.

— Ce ştiţi de Bamberg?

— Nimic. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă.

— Atunci de ce aţi spus asta?

— Eu nu pun astfel de întrebări. Eu doar fac ce mi se spune. Poate că de aceea îmi vorbeşte Fecioara. Eu sunt doar un slujitor credincios şi loial.

Capitolul 41.

Vatican.
5.00 p. m.

Valendrea începuse să-şi piardă răbdarea. Îngrijorarea lui cu privire la scaunele cu spătar rigid fusese justificată, pentru că petrecuse deja două ore îngrozitoare aşezat cu spatele drept în grava Capelă Sixtină. În acest timp, flecare dintre cei 113 cardinali se dusese în altar şi jurase în faţa lui Ngovi şi a lui Dumnezeu că nu avea să se lase influenţat de interese lumeşti în alegerea pe care o va face şi că, dacă avea să fie cel ales, avea să fie *munus Petrinum* – pastorul Bisericii universale – şi să apere drepturile spirituale şi lumeşti ale Vaticanului. Şi Valendrea, la rândul său, stătuse în faţa lui Ngovi şi rostise jurământul sub privirea pătrunzătoare a africanului.

Mai dură încă o jumătate de oră până depuse jurământul şi personalul administrativ care participa la conclav. Apoi rămaseră în capelă doar cardinalii, iar uşa fu încuiată. Ngovi veni în faţa adunării cardinalilor şi zise:

— Doriţi să votaţi acum?

Constituţia Apostolică a lui Ioan Paul al II-lea permitea un prim vot chiar de la început, dacă aceasta era dorinţa conclavului. Unul dintre cardinalii francezi se ridică în picioare şi spuse că ar dori. Valendrea era încântat. Francezul era unul dintre susţinătorii lui.

— Dacă nu sunteţi de acord, spuneţi acum, le zise Ngovi.

Nimeni nu se opuse. Era o vreme când într-un astfel de moment se vota prin aclamare, în urma unei aşa-zise intervenţii a Sfântului Duh. Se rostea un nume şi toţi erau de acord ca nominalizatul să

devină papă. Însă Ioan Paul al II-lea eliminase această procedură.

— Foarte bine, zise Ngovi. Să începem!

Vicecardinalul-diacon, un bărbat durduliu cu tenul măsliniu din Brazilia, merse alene spre un potir şi alese trei nume. Cei nominalizaţi urmau să fie membrii comisiei de validare a votului, însărcinaţi cu numărarea voturilor după fiecare scrutin. Mai scoase trei bilete din potir şi nominaliză încă trei cardinali care urmau să fie observatori. Sarcina lor era să supervizeze activitatea comisiei de validare a votului. În final, se aleseră şi trei *infirmarii,* adică cei care adunau biletele de vot de la cardinalii bolnavi. Dintre cei nouă nominalizaţi să se ocupe de scrutin, doar patru erau în totalitate oamenii lui Valendrea. Valendrea era îngrijorat mai ales din cauză că tocmai cardinalul-arhivist era printre membrii comisiei de validare a votului. Nenorocitul avea acum ocazia să se răzbune.

Fiecare cardinal avea în faţă, pe lângă colile de hârtie şi creion şi un petic dreptunghiular de hârtie. În partea de sus a paginii scria cu cerneală neagră: *ELIGO ÎN SUMMUM PONTIFICEM* – „Aleg ca suveran pontif”. Numele trebuia scris în spaţiul liber de dedesubt. Valendrea ţinea la acest format al buletinului de vot deoarece era creaţia lui Paul al VI-lea, pe care îl preţuise atât de mult.

În faţa altarului, sub *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo, Ngovi scoase din potirul de argint restul de bilete ce purtau numele cardinalilor prezenţi în capelă. Urmau să fie arse împreună cu buletinele de vot ale primului tur de scrutin. Africanul le vorbi apoi cardinalilor în latină, reamintindu-le procedura de vot. Când încheie discursul, ieşi din altar şi se aşeză alături de cardinali. Îndatoririle sale de camerling se apropiau de sfârşit şi nu mai avea mare lucru de făcut în următoarele ore. Procesul avea să fie

controlat de membrii comisiei de vot până în momentul în care începea o nouă rundă.

Unul dintre membrii comisiei, un cardinal din Argentina, zise:

— Vă rog să scrieţi un nume pe buletinul de vot. Dacă scrieţi mai mult de un nume, buletinul de vot se anulează şi se compromite întregul scrutin. După ce aţi scris numele, împăturiţi-l şi apropiaţi-vă de altar.

Valendrea se uită în dreapta şi în stânga. Cei 113 cardinali stăteau foarte aproape unul de altul în capelă. Voia să câştige cât mai repede şi să pună capăt agoniei, însă ştia că papa se alegea foarte rar din primul tur de scrutin. De regulă, în primul tur, alegătorii scriau numele unei persoane pe care o considerau specială, un prieten apropiat, un cardinal preferat, o persoană care venea din aceeaşi ţară ca ei sau chiar pe ei înşişi, deşi nici unul n-ar fi recunoscut acest lucru. Era o modalitate de a-şi ascunde adevăratele intenţii şi de a răsplăti persoana pe care o susţineau, pentru că nimic nu îi făcea pe favoriţi mai generoşi decât un viitor incert.

Valendrea îşi scrise propriul nume pe buletinul de vot, fiind atent să nu i se poată identifica scrisul, apoi împături hârtia şi îşi aşteptă rândul să meargă în altar.

Voturile se puneau în urnă în ordinea ierarhiei. Cardinalul-episcop înaintea cardinalului-preot, cardinalul-diacon la urmă, iar în cadrul fiecărei funcţii, după vechimea învestiturii. Îl urmări pe primul cardinal-episcop, un italian din Veneţia cu părul argintiu, urcând cele patru trepte de marmură spre altar, cu buletinul de vot ridicat pentru a fi văzut de toţi. La rândul său, Valendrea se apropie de altar. Ştia că restul cardinalilor îl privesc, aşa că îngenunche ca şi cum s-ar fi rugat, însă nu îi spuse nimic lui Dumnezeu. În schimb, aşteptă în linişte să treacă ceva timp înainte de a se

ridica. Apoi repetă formula standard pe care trebuia să o zică fiecare cardinal.

— Iisus Hristos mi-e martor că votul meu este dat celui pe care îl consider demn să fie ales papă.

Aşeză buletinul de vot pe disc, ridică farfuria strălucitoare şi puse buletinul de vot în pocal. Metoda era o modalitate de a se asigura că fiecare cardinal punea doar un singur buletin de vot în urnă. Duse apoi tava la loc, îşi împreună mâinile în rugăciune şi se întoarse la scaunul său.

Dură aproape o oră să se încheie turul de scrutin. După ce şi ultimul vot fu pus în pocal, vasul fu aşezat pe o altă masă. Acolo, buletinele de vot se amestecară, apoi fiecare vot era numărat de trei membri din comisia de vot. Observatorii supravegheau totul, neluându-şi ochii de la masă. Pe măsură ce buletinele de vot erau desfăcute, se citea cu voce tare numele. Fiecare dintre cei prezenţi ţinea propria evidenţă. Numărul total de voturi trebuia să fie 113; altminteri buletinele de vot erau distruse, iar scrutinul era declarat nul.

Când se rosti şi ultimul nume, Valendrea studie rezultatele. Primise treizeci şi două de voturi. Nu era rău pentru primul tur de scrutin. Însă şi Ngovi adunase douăzeci şi patru. Celelalte cincizeci şi şapte de voturi erau distribuite altor doisprezece cardinali.

Se uită în jurul lui, la ceilalţi cardinali.

Cu siguranţă, toţi se gândeau la ce se gândea şi el.

Avea să fie o cursă strânsă.

Capitolul 42.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
6.30 p. m.

Michener închirie două camere într-unul dintre hotelurile recent construite. Începuse să plouă chiar când plecaseră de la casa Jasnei şi abia ajunseră la hotel, că începu să tune şi să fulgere. Era anotimpul ploios, îi informă un angajat. Ploile torenţiale veneau repede, alimentate de aerul cald din zona Mării Adriatice, amestecat cu curenţii reci din nord.

Luară masa într-o cafenea plină de pelerini. Conversaţiile din jurul lor, cele mai multe în engleză, franceză şi germană, erau despre altar. Cineva spuse că fusese mai devreme în Biserica Sfântul Jakob. În mod normal, Jasna era în biserică la acea oră, deoarece nu rămânea singură în timpul apariţiilor.

— O să-i căutăm pe cei doi vizionari mâine, îi zise Michener Ecaterinei în timpul mesei. Sper să ne fie mai uşor să comunicăm cu ei.

— E impresionantă, nu-i aşa?

— Ori e un şarlatan de primă clasă, ori are într-adevăr viziuni.

— De ce te-a surprins că a menţionat numele localităţii Bamberg? Nu e un secret pentru nimeni că papa iubea oraşul său natal. Nu cred că nu ştia ce înseamnă acest cuvânt.

Michener îi spuse ce anume scrisese Clement în ultimul său e-mail despre Bamberg. „Vă rog să faceţi cu corpul meu ce consideraţi de cuviinţă. Pompa şi ceremonialul nu constituie neapărat dovadă de pioşenie. În ceea ce mă priveşte totuşi, aş prefera să fiu îngropat la Bamberg, în acel minunat oraş construit pe malul râului şi în catedrala pe care am iubit-o atât de mult. Singurul

meu regret este că nu mi-am mai putut bucura încă o dată ochii cu frumuseţea acelor locuri. Poate că totuşi acolo ar trebui să fiu înmormântat.” Însă Michener nu îi spuse că acelea fuseseră ultimele cuvinte ale unul papă care-şi curmase singur viaţa. Ceea ce îi aduse aminte de alte vorbe ale Jasnei: „M-am rugat pentru papă. Sufletul său are nevoie de rugăciunile noastre”. Era curată nebunie să te gândeşti că ştia adevărul despre moartea lui Clement.

— De fapt, nu cred că am fost martorii unei apariţii în această după-amiază, zise Ecaterina. Femeia aia e dusă cu pluta.

— Cred că viziunile Jasnei sunt doar ale ei.

— E felul tău de a spune că nu crezi că Fecioara se afla acolo?

— Nu mai puţin decât a fost la Fatima, Lourdes sau la „La Salette”.

— Îmi aminteşte de Lucia, zise Ecaterina. Când ne-am întâlnit cu părintele Tibor în Bucureşti, n-am zis nimic. Dar, din articolul pe care l-am scris acum câţiva ani, îmi amintesc că Lucia avea probleme. Tatăl ei era alcoolic. Fusese crescută de surorile mai mari. Erau şapte copii în casă, dintre care ea era cea mai mică. Chiar înainte de apariţii, tatăl ei pierduse o parte din averea familiei, două surori se măritaseră, iar celelalte două începuseră să lucreze în afara casei. Lucia rămăsese singură cu fratele ei, mama şi tatăl alcoolic.

— O parte din aceste informaţii apăreau şi în rapoartele Bisericii, zise Michener. Episcopul care s-a ocupat de investigare apariţiei menţiona că era o situaţie specifică acelei perioade. Pe mine mă nelinişteşte asemănarea dintre Fatima şi Lourdes. Preotul din parohia de la Fatima afirma că o parte dintre cuvintele Fecioarei erau aproape identice cu cele rostite în Lourdes. În Fatima se ştia de apariţiile din Lourdes, iar Lucia ştia de ele, zise Michener luând o gură de bere. Am citit relatările

tuturor apariţiilor din ultimii patru sute de ani. Sunt multe asemănări între ele. Întotdeauna e vorba despre copii păstori, în special fete cu foarte puţină educaţie. Apariţiile se produc în păduri. Toţi vorbesc despre femei frumoase. Despre secrete din cer. Sunt prea multe coincidenţe.

— Ca să nu mai spun, interveni Ecaterina, că toate relatările au fost scrise după ani de zile de la apariţii. Era foarte uşor să adaugi detalii pentru mai multă autenticitate. Nu e ciudat că nici un vizionar nu a scris mesajul imediat după apariţie? Întotdeauna trebuie să treacă zeci de ani, apoi informaţiile ies la lumină bucată cu bucată.

Michener era de acord cu Ecaterina. Sora Lucia nu scrisese relatarea despre apariţiile de la Fatima decât în 1925, apoi din nou în 1944. Mulţi afirmau că înflorise relatarea cu detalii despre fapte mai recente, adică îl menţiona pe Pius al XI-lea, făcea referire la cel de-al Doilea Război Mondial şi la ridicarea Rusiei ca superputere, lucruri care se întâmplaseră abia după 1917, anul apariţiei. Şi, din moment ce Francisco şi Jacinta erau deja morţi, nimeni nu o putea contrazice. Şi mai era un amănunt care nu-i dădea pace gândirii sale de avocat. Fecioara de la Fatima, în apariţia ei din 1917, vorbea despre convertirea Rusiei. Însă Rusia era în acel moment o naţiune creştină. Comuniştii au venit la putere abia după câteva luni. Aşa că despre ce convertire era vorba?

— Vizionarii din „La Salette” sunt mai rău de atât, continuă Ecaterina. Lui Maxim, băiatul, îi murise mama când era în scutece, iar mama lui vitregă îl maltrata. Când a fost prima oară intervievat după apariţie, a spus că a văzut o mamă care se plângea că era bătută de fiul ei, nu că a văzut-o pe Fecioara Maria.

Michener dădu aprobator din cap.

— Versiunea publicată a secretelor din „La Salette” se află în arhiva Vaticanului. Maxim vorbea despre o Fecioară răzbunătoare, care

ameninţa că avea să fie foamete şi îi compara pe păcătoşi cu nişte câini.

— Vorbea în felul în care ar face-o un copil abuzat de părinţii săi. Mama lui vitregă obişnuia să-l pedepsească înfometându-l.

— În cele din urmă, a murit de tânăr, sărac şi înverşunat, zise el.

— La fel a fost cazul unuia dintre primii vizionari de aici din Bosnia. O fată care şi-a pierdut mama cu două luni înainte de a începe să aibă viziuni. Nici ceilalţi nu au dus-o prea bine.

— E vorba doar despre halucinaţii. Copii cu probleme emoţionale care au evoluat în adulţi bolnavi psihic, care sunt convinşi că tot ce îşi imaginează este real. Biserica nu vrea ca viaţa vizionarilor să fie cunoscută. Ar risipi aura de mister care îi înconjoară. Ar zdruncina credinţa oamenilor.

Pe acoperişul cafenelei ropotea ploaia.

— De ce te-a trimis Clement aici?

— Şi eu mi-aş dori să ştiu. Era obsedat de al treilea secret, iar acest loc avea într-un anume fel legătură cu el.

Se hotărî să îi spună despre viziunea lui Clement, însă omise faptul că Fecioara îl îndemnase să-şi pună capăt zilelor. Îi vorbi în şoaptă.

— Te afli aici pentru că aşa i-a cerut Fecioara lui Clement? întrebă ea. Îi făcu semn chelnăriţei să le mai aducă două beri.

— Mi se pare că Clement începuse să-şi piardă minţile.

— Tocmai de aceea lumea nu va şti niciodată ce s-a întâmplat.

— Poate că ar trebui să ştie.

Lui Michener nu-i plăcu observaţia ei.

— Ţi-am spus asta pentru că am avut încredere în tine.

— Ştiu asta. Spun doar că poate e mai bine ca lumea să afle ce s-a întâmplat.

Michener îşi dădu seama că nu avea cum să se întâmple aşa ceva, mai ales că acum Clement era mort. Se uită afară la strada acoperită de apă. Era ceva ce dorea să ştie.

— Dar tu ce planuri ai, Cati?

— Ştiu unde voi merge.

— Ce vei face în România?

— Îi voi ajuta pe acei copii. Voi vorbi întregii lumi despre suferinţa lor. Voi atrage atenţia asupra lor.

— Nu au o viaţă prea uşoară.

— E ţara mea natală. Nu-mi spui nimic nou.

— Foştii preoţi sunt destul de strâmtoraţi.

— Nu îţi trebuie prea mulţi bani ca să trăieşti acolo.

Michener dădu din cap şi vru să o prindă de mână. Însă nu era prea înţelept din partea lui să facă asta. Nu aici, într-un loc public. Ecaterina îi simţi intenţia şi zâmbi.

— Aşteaptă până ajungem la hotel.

Capitolul 43.

Vatican.
7.00 p. m.

— Solicit un al treilea scrutin, zise cardinalul din Olanda. Era arhiepiscopul de Utrecht şi unul dintre cei mai loiali susţinători ai lui Valendrea. Valendrea se înţelesese cu el ca, în cazul în care nu ieşea victorios din primele două tururi, să ceară imediat al treilea scrutin.

Valendrea nu era deloc mulţumit de cum evoluau lucrurile. Cele douăzeci şi patru de voturi ale lui Ngovi din primul tur de scrutin îl luaseră pe nepregătite. Se gândise că nu putea obţine mai mult de douăsprezece. Cele treizeci şi două de voturi ale lui erau foarte bune, însă era departe de cele şaptezeci şi şase de care avea nevoie pentru a fi ales papă.

Cel de-al doilea scrutin îl şocase de-a dreptul şi apelase la toată rezerva lui de diplomaţie pentru a-şi păstra calmul. Ngovi obţinuse treizeci de voturi, în timp ce el obţinuse cu greu patruzeci şi unu. Restul de patruzeci şi două de voturi erau repartizate altor trei cardinali. Conform obiceiului, un concurent care se bucura de susţinere trebuia să adune din ce în ce mai multe voturi cu fiecare scrutin. Dacă nu reuşea să facă acest lucru, era considerat un concurent slab şi era treptat abandonat de susţinătorii săi. De nenumărate ori apăruseră din senin nume noi după al doilea scrutin. Ioan Paul I şi al II-lea fuseseră amândoi aleşi în felul acesta, la fel şi Clement al XV-lea. Valendrea nu dorea să se repete această situaţie. Îşi imagina cum stăteau învăţaţii în piaţă şi meditau la cele două fuioare de fum negru. Nemernici enervanţi, asemenea lui Tom Kealy, spuneau probabil lumii întregi că, în mod clar, cardinalii

erau împărţiţi şi nici unul dintre favoriţi nu se detaşase prin numărul de voturi. Valendrea era probabil din nou atacat. Lui Kealy îi plăcuse la nebunie să îl discrediteze în ultimele două săptămâni şi o făcuse într-un mod foarte abil. Nu făcuse niciodată remarci personale. Sau vreo referire la decizia de excomunicare ce se afla acum în aşteptare. În schimb, adusese în faţă argumentul „italienii" *versus* „restul lumii", care prinsese foarte bine la public. Ar fi trebuit să forţeze tribunalul să îl excomunice cu câteva săptămâni în urmă. Atunci nu ar mai fi fost preot şi nu ar mai fi inspirat încredere. În situaţia în care se afla acum, era perceput ca un preot cu o viziune progresistă care se ridicase împotriva vechilor norme, un David luptând contra lui Goliath, care nu ţinuse niciodată partea gigantului.

Se uită la cardinalul-arhivist care împărţea noi buletine de vot. Bătrânul se mişca destul de greu şi nu zicea nimic, în schimb îi aruncă lui Valendrea o privire dispreţuitoare când îi dădu cartonul necompletat. O altă problemă de care ar fi trebuit să se ocupe de mult.

Creioanele coborâră din nou pe hârtie şi fu repetat ritualul depozitării buletinelor de vot în pocalul de argint. Membrii comisiei de vot amestecară buletinele de vot şi numărătoarea reîncepu. De data aceasta, îşi auzi numele de cincizeci şi nouă de ori. Numele lui Ngovi fu repetat de patruzeci şi trei de ori. Celelalte unsprezece voturi erau distribuite mai multor cardinali.

Acelea aveau să fie definitorii.

Avea nevoie de încă şaptesprezece pentru a câştiga alegerile. Chiar dacă reuşea să le obţină pe cele unsprezece, tot îi mai trebuiau şase voturi de la susţinătorii lui Ngovi, iar africanul câştiga teren cu o viteză îngrijorătoare. Cea mai sumbră perspectivă era ca toate cele unsprezece voturi să ajungă la Ngovi şi atunci s-ar afla într-o situaţie

fără ieşire. După al treilea scrutin, cardinalii începuseră să se împartă.

Nu mai putea suporta. Se ridică în picioare şi zise:

— Consider, Eminenţă, că am muncit destul pentru astăzi. Sugerez să mergem să luăm cina, să ne odihnim şi să reluăm scrutinul mâine-dimineaţă.

Ngovi nu răspunse. Oricare dintre participanţi putea opri votul. Se uită la cardinalii din capelă, iar privirea îi poposi asupra celor pe care îi suspecta că îl trădaseră. Spera că toţi înţeleseseră ce voia să spună. Norul negru de fum ce urma să se înalţe din Capela Sixtină se potrivea cu starea lui de spirit.

Capitolul 44.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
11.30 p. m.

Michener se trezi dintr-un somn profund. Ecaterina dormea lângă el. O stare de tensiune îi străbătea corpul şi părea că nu are legătură cu faptul că făcuseră dragoste. Nu se simţea vinovat că îşi încălcase din nou jurământul Sfintelor Ordine, însă îl speria că tot ce realizase până acum însemna atât de puţin. Poate era doar din cauză că femeia de lângă el însemna mult mai mult. Petrecuse douăzeci de ani în slujba Bisericii şi a lui Jakob Volkner. Însă scumpul său prieten nu mai era acum, iar în Capela Sixtină începea fierberea unei noi zile, una care nu avea să-l includă şi pe el. În curând avea să fie ales al 268-lea succesor al Sfântului Petru. Şi, deşi fusese aproape de pălăria de cardinal, nu îi fusese dat să ajungă acolo. Destinul părea să se îndrepte în altă direcţie, în altă parte.

Îl străbătu un alt sentiment straniu – un amestec ciudat de neliniște şi stres. Mai devreme, în visele sale, o auzise încontinuu pe Jasna spunându-i: „Nu uita de Bamberg… M-am rugat pentru papă. Sufletul lui are nevoie de rugăciunile noastre”. Oare încerca să îi spună ceva? Sau doar voia să-l facă să creadă? Se ridică din pat. Ecaterina nu se trezi. Băuse câteva beri în timpul cinei, iar alcoolul o făcea să doarmă adânc. Furtuna făcea în continuare ravagii, ploaia biciuind geamul şi fulgerele luminând camera. Se apropie de fereastră şi se uită afară. Apa şiroia pe acoperişurile de ţiglă şi curgea râuri-râuri prin ţevile pluviale. De o parte şi de alta a străzii erau parcate maşini.

În mijlocul străzii ude văzu o siluetă singuratică.

Se uită la faţa ei.

Era Jasna.

Avea capul ridicat, îndreptat spre fereastra lui. Fu surprins să o vadă şi simţi nevoia să-şi acopere goliciunea trupului, deşi îşi dădu seama că n-avea cum să-l vadă. Draperiile erau aproape trase, camera era întunecată, iar afară era şi mai întuneric. Dar la lumina felinarelor de pe stradă, cu patru etaje mai jos, văzu că Jasna se uita la el.

Ceva îl determină să-şi facă simţită prezenţa.

Dădu draperiile deoparte.

Ea îi făcu semn cu mâna dreaptă să coboare. Nu ştia ce să facă. Ea îi repetă chemarea. Purta aceleaşi haine şi aceiaşi adidaşi ca mai devreme, iar rochia îi era lipită de corpul fragil. Părul ei lung era ud, însă părea să nu observe furtuna.

Îi făcu din nou cu mâna.

Michener se uită spre Ecaterina. Să o trezească şi pe ea oare? Apoi se uită din nou pe fereastră. Jasna dădu din cap că nu şi îl chemă din nou.

La dracu'! Îi putea citi gândurile?

Se decise că nu avea de ales şi se îmbrăcă în linişte.

Ieşi din hotel.

Jasna era tot în mijlocul străzii.

Un fulger străbătu văzduhul şi ploaia începu să cadă din cerul înnegrit cu şi mai multă înverşunare. Michener nu îşi luase umbrela cu el.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Dacă vrei să afli al zecelea secret, urmează-mă!

— Unde?

— Chiar trebuie să te îndoieşti de absolut orice? Nu poţi accepta nimic doar pentru că ai credinţă?

— Dar plouă cu găleata.

— O să ne cureţe trupul şi sufletul.

Această femeie îl înspăimânta. De ce oare? Nu era sigur. Poate din cauză că simţea nevoia să o asculte orbeşte.

— Maşina mea este acolo, zise ea.

La capătul străzii era parcat un Ford Fiesta hârbuit. Michener se urcă în maşină, iar ea conduse până la ieşirea din oraş, oprindu-se lângă un deal întunecat, într-o parcare goală. La lumina farurilor, Michener citi pe un indicator: „MUNTELE CRUCII”.

— De ce ne aflăm aici? întrebă el.

— Habar n-am.

Vru s-o întrebe cine ştia motivul pentru care se aflau acolo, însă se abţinu. Acesta era evident spectacolul ei şi intenţiona să-l joace după propriile reguli. Ieşiră din maşină în ploaie, iar Michener o urmă spre o potecă. Pământul era lipicios şi alunecos.

— Mergem până în vârf? întrebă el.

— Unde altundeva? îi răspunse ea întorcându-se spre el.

Michener încercă să-şi amintească informaţiile pe care li le dăduse ghidul din autobuz despre Muntele Crucii. Avea peste 1 500 de metri, cu o cruce în vârf, ridicată în anii 1930 de către parohia locală. Deşi nu avea legătură cu apariţiile, o excursie până în vârf făcea parte din „experienţa medjugorjeană”. Dar nimeni nu zicea că trebuia s-o faci noaptea. Şi nici nu îi surâdea perspectiva de a se afla la o înălţime de 1 500 de metri în timpul unei furtuni cu tunete şi fulgere. Şi totuşi, pe Jasna nu părea s-o îngrijoreze vremea de afară şi, în mod ciudat, părea că şi el îşi aduna puteri din curajul femeii.

Sau era credinţă ceea ce simţea?

Urcuşul era mai dificil din cauza şuvoaielor de apă ce i se prelingeau pe corp. Era ud leoarcă, pantofii îi erau plini de noroi şi doar fulgerele îi luminau calea. Deschise gura ca să simtă ploaia pe

limbă. Un tunet răsună deasupra capului. Era ca şi cum centrul furtunii s-ar fi aflat chiar deasupra lui. Creasta apăru după douăzeci de minute de urcuş anevoios. Îl dureau muşchii de la picioare, iar pulpele îi zvâcneau de la efort. În faţa lui se distingea silueta întunecată a unei cruci, de aproximativ 12 metri. La baza ei se aflau buchete de flori pe care le biciuia acum furtuna. Câteva aranjamente florale fuseseră împrăştiate de vânt.

— Vin aici din întreaga lume, zise ea arătând spre buchete. Urcă, aduc flori şi se roagă Fecioarei. Totuşi, n-a apărut niciodată aici. Însă ei continuă să vină. Credinţa lor e demnă de admirat.

— Şi a mea nu este?

— Tu nu crezi. Sufletul tău e în mare primejdie.

Tonul ei era neutru, ca şi cum o soţie i-ar spune soţului ei să ducă gunoiul. Tunetele se auzeau ca muzica unor tobe bătute ritmic. Aşteptă inevitabilul fascicul de lumină care străbătu cerul cu o strălucire albastră-gălbuie. Se hotărî să o înfrunte pe vizionară.

— Tu în ce crezi? Nu ştii nimic despre religie.

— Eu ştiu doar că există un Dumnezeu. Religia a fost creaţia oamenilor. Poate fi schimbată, modificată sau respinsă în totalitate. Însă Domnul nostru este altceva.

— Dar oamenii invocă puterea lui Dumnezeu pentru a justifica existenţa religiilor.

— Nu înseamnă nimic. Oamenii ca tine pot schimba asta.

— Cum aş putea face eu asta?

— Prin credinţă şi iubire faţă de Domnul şi făcând ceea ce îţi cere. Papa a încercat să schimbe lucrurile. Continuă-i munca!

— Nu mai pot face mare lucru de pe poziţia pe care mă aflu acum.

— Eşti exact în poziţia în care se afla şi Iisus, iar el a schimbat totul.

— De ce ne aflăm aici?

— În noaptea aceasta voi avea ultima viziune cu Fecioara Maria. Mi-a spus să vin aici la această oră şi să te aduc şi pe tine. Va lăsa un semn concret al prezenţei ei. A promis acest lucru încă de la prima apariţie, iar acum îşi va respecta promisiunea. Ai încredere acum, nu mai târziu, când totul va fi foarte clar.

— Sunt preot, Jasna, nu trebuie să fiu convertit.

— Te îndoieşti de credinţa ta, dar nu faci nimic ca să-ţi alungi îndoiala ce-ţi otrăveşte sufletul. Tu, mai mult decât oricine, ai nevoie să fii convertit. Acesta este momentul de graţie divină. Momentul de credinţă profundă. Timpul convertirii. Asta mi-a spus Fecioara astăzi.

— Ce ai vrut să spui cu Bamberg?

— Ştii bine ce am vrut să spun.

— Acesta nu este un răspuns. Spune-mi ce ai vrut să spui.

Ploaia se înteţi, iar o pală de vânt îi aruncă picăturile de ploaie spre faţă, înţepându-l ca acele de pin. Închise ochii. Când îi deschise, Jasna era în genunchi, cu mâinile împreunate în rugăciune, în ochi cu aceeaşi privire pierdută pe care i-o văzuse şi în acea după-amiază, uitându-se spre cer.

Michener îngenunche lângă ea.

Părea atât de fragilă, nu mai era deloc acel vizionar atoateştiutor. Se uită spre cer, dar nu văzu nimic altceva decât silueta întunecată a crucii. Un moment, crucea căpătă contur sub lumina unui fulger. Apoi întunericul o împresură din nou.

— O să ţin minte, ştiu că o să ţin, zise ea nopţii.

Din cer se rostogoliră din nou tunetele. Trebuiau să plece, dar nu îndrăznea să o întrerupă. Poate că nu era real pentru el, însă pentru ea era.

— Scumpa mea Doamnă, n-am ştiut, îi zise ea vântului.

O lumină strălucitoare lovi pământul, iar crucea fu cuprinsă de flăcări.

Corpul lui se ridică de la pământ şi se prăbuşi la câţiva metri în spate. Prin membre simţi o furnicătură ciudată. Se lovi cu capul de ceva tare. Îl cuprinse un val de ameţeală, apoi simţi o senzaţie de greaţă. Totul se învârtea în jurul lui. Încercă să se concentreze, să facă efortul de a rămâne conştient, dar nu reuşi. În cele din urmă, se aşternu tăcerea.

Capitolul 45.

Vatican.
Miercuri, 29 noiembrie.
12.30 a. m.

Valendrea îşi încheie sutana şi ieşi din camera sa din Domus Sanctae Marthae. Pentru că era secretar de stat, i se oferise una dintre cele mai spaţioase camere, care era folosită în mod obişnuit de prelatul care administra camerele seminariştilor. De acelaşi privilegiu se mai bucurau şi camerlingul şi capul Sacrului Colegiu. Condiţiile nu erau cele cu care era obişnuit, însă îmbunătăţirea era simţitoare faţă de vremurile când participarea la un conclav însemna să dormi pe un pat de campanie şi să îţi faci nevoile într-o găleată.

Drumul de la dormitoare la Capela Sixtină trecea printr-o serie de pasaje securizate. Şi aceasta era o noutate faţă de ultimul conclav, când cardinalii erau duşi cu un autobuz păzit de câte ori se deplasau între dormitoare şi capelă. Mulţi nu fuseseră de acord să aibă un însoţitor, aşa că fusese creată o rută secretă prin culoarele Vaticanului, care era accesibilă doar membrilor conclavului.

În timpul cinei, le dăduse de înţeles la trei cardinali că dorea să se întâlnească cu ei puţin mai târziu, iar cei trei aşteptau acum în Capela Sixtină, în faţa altarului, lângă poarta de marmură. Dincolo de ea, pe coridor, dincolo de uşa sigilată, ştia că se aflau gărzile elveţiene, gata să deschidă uşile de bronz de îndată ce vedeau înălţându-se la cer fumul alb. Nimeni nu aştepta să se întâmple acest lucru după miezul nopţii; prin urmare, capela constituia un loc sigur de întâlnire pentru o discuţie în particular.

Se apropie de cei trei cardinali şi nu le lăsă timp să vorbească.

— Am să vă spun doar câteva lucruri, zise el cu voce scăzută. Ştiu ce aţi zis în ultimele zile. M-aţi asigurat că mă veţi susţine, apoi m-aţi trădat în secret. De ce aţi făcut asta, doar voi ştiţi. Vreau ca al patrulea scrutin să fie ultimul. În caz contrar, nici unul dintre voi nu va mai fi membrul acestui colegiu anul viitor pe vremea aceasta.

Doar unul dintre cardinali încercă să vorbească, însă Valendrea ridică mâna şi îl opri.

— Nu vreau să aud că aţi votat pentru mine. Toţi trei l-aţi susţinut pe Ngovi. Dar asta se va schimba mâine-dimineaţă. În plus, înainte de prima şedinţă de dimineaţă, vreau să mai convingeţi şi pe alţii. Mă aştept să câştig din al patrulea scrutin, iar acest lucru depinde numai de voi.

— Aşa ceva nu este realist, zise unul dintre cardinali.

— Nu e realist felul în care ai reuşit să scapi de justiţia spaniolă după ce ai delapidat fondurile Bisericii. În mod clar te-au considerat vinovat. Le-au lipsit doar probele incriminatoare. Eu am aceste probe, mulţumită unei tinere doamne pe care o cunoşti foarte bine. Iar voi doi n-ar trebui să mai fiţi aşa de aroganţi. Am dosare similare pentru fiecare dintre voi şi nici unul nu conţine informaţii de care să fiţi mândri. Ştiţi bine ce doresc. Faceţi puţină vâlvă. Invocaţi Sfântul Duh. Nu mă interesează ce faceţi, asiguraţi-vă doar că se ajunge la rezultatul scontat. Dacă totul iese bine, vă garantez că veţi rămâne la Roma.

— Şi dacă nu dorim să fim la Roma? întrebă unul dintre cei trei cardinali.

— Preferaţi închisoarea?

Observatorii Vaticanului obişnuiau să facă speculaţii referitor la ce se întâmpla în timpul conclavului. Arhivele erau pline de ziare care vorbeau despre oameni pioşi luptându-se cu propria conştiinţă. În timpul ultimului conclav îi văzuse pe cardinali discutând aprins despre faptul

că a fi prea tânăr constituia un dezavantaj, din cauză că Biserica nu era de acord cu pontificatul prelungit. Cinci, zece ani era bine. Ce trecea peste devenea o problemă. Şi exista un grăunte de adevăr în această concluzie. Autocraţia şi infailibilitatea erau un amestec instabil. Dar puteau fi şi componentele schimbării. Tronul Sfântului Petru era amvonul suprem, iar un papă puternic nu putea trece neremarcat. Intenţiona să fie un astfel de papă şi nu avea de gând să lase trei proşti să-i ruineze planurile.

— Vreau doar să-mi aud numele citit de şaptezeci şi şase de ori în şedinţa de dimineaţă. Dacă va trebui să aştept, veţi avea de suportat consecinţele. Mi-aţi pus deja astăzi răbdarea la încercare. Nu v-aş sfătui să repetaţi experienţa. Dacă faţa mea zâmbitoare nu va apărea mâine după-amiază în balconul Bazilicii Sfântul Petru, vă avertizez că, până să vă duceţi în camerele voastre din Domus Sanctae Marthae să vă adunaţi lucrurile, reputaţia voastră va fi deja ruinată.

Valendrea se întoarse pe călcâie şi plecă fără să le fi dat şansa să mai rostească vreun cuvânt.

Capitolul 46.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.

Michener simţi cum lumea se învârtea în jurul lui. Capul îi pulsa şi stomacul i se strângea spasmodic. Încercă să se ridice în picioare, dar nu reuşi. Simţi că sucul gastric îi inundă gâtul, iar imaginea din faţa ochilor îi apărea şi îi dispărea. Era tot afară, dar acum o burniţă îi cădea pe hainele deja ude leoarcă. Tunetele de deasupra capului îi confirmau că furtuna nu se oprise. Se uită atent la ceas, însă cadranul luminat îi juca în faţa ochilor şi nu reuşi să vadă nimic. Îşi masă fruntea şi simţi un nod în ceafă.

Se întreba unde era Jasna şi era pe punctul de a o striga, în momentul în care pe cer apăru o lumină strălucitoare. La început se gândi că fulgera din nou, aşa cum trebuia să se fi întâmplat mai devreme, dar această minge de foc era mai mică, mai bine conturată. Crezu că era un elicopter, dar nici un sunet nu însoţi pata albăstruie care se apropia.

Imaginea plutea în faţa lui, la câţiva metri deasupra pământului. Durerea pe care o simţea la cap şi greaţa din stomac îl împiedicară să se ridice, aşa că se întinse pe spate pe pământul stâncos şi se uită în sus.

Strălucirea se intensifică.

Simţi o căldură radiind spre el. Îşi ridică o mână să îşi ferească ochii şi văzu printre degete o siluetă.

O femeie.

Purta o rochie gri tivită cu albastru-deschis. Un văl alb îi acoperea faţa şi îi punea în evidenţă buclele castanii. Avea ochii expresivi, iar nuanţa formei ei fluctua de la alb, la albastru, până la galben-deschis.

Recunoscu faţa şi rochia. Era statuia pe care o văzuse în casa Jasnei – Fecioara de la Fatima.

Strălucirea se diminuă; deşi nu putea vedea nimic în jurul lui, pe femeie o vedea foarte clar.

— Ridică-te, părinte Michener, zise ea cu o voce blândă.

— Am… încercat… nu pot, îngăimă el.

— Ridică-te!

Se împinse în picioare. Nu-i mai vâjâia capul. Nu-i mai era rău nici de la stomac. Se uită la lumină şi întrebă:

— Cine eşti?

— Chiar nu ştii?

— Fecioara Maria?

— Vorbeşti de parcă n-ar fi adevărat.

— Nu am vrut să sune aşa.

— Sfidarea ta este într-adevăr de proporţii. Acum îmi dau seama de ce ai fost ales.

— Ales pentru ce?

— Le-am spus copiilor de mult că voi lăsa un semn pentru cei care nu cred.

— Prin urmare, Jasna ştie acum al zecelea secret?

Lui Michener îi fu ciudă pe el însuşi pentru că pusese această întrebare. Era destul de rău că avea halucinaţii, acum mai şi vorbea cu plăsmuirile propriei imaginaţii.

— Este o femeie binecuvântată. A făcut aşa cum i-a cerut cerul. Alţi oameni care pretindeau că sunt pioşi nu ar putea spune acelaşi lucru.

— Ca, de exemplu, Clement al XV-lea?

— Da, Colin. Sunt unul dintre aceia.

Vocea se îngroşase, iar imaginea se metamorfoză în Jakob Volkner. Era îmbrăcat în veşmintele sale ceremoniale – mantia, brâul, mitra şi capa de blană – exact cum fusese înmormântat, cu un toiag de păstor în mâna dreaptă. Fu surprins să-l vadă. Ce se întâmpla?

— Jakob?

— Nu mai ignora dorinţa cerului. Fă ce ţi-am cerut. Aminteşte-ţi, un slujitor loial trebuie să-şi dovedească credinţa.

Exact ce îi spusese Jasna mai devreme. Dar de ce nu conţinea halucinaţia informaţii pe care le ştia deja?

— Care este menirea mea, Jakob?

Viziunea se transformă în părintele Tibor. Părintele apăru exact cum îl întâlnise la orfelinat.

— Să fii un trimis al cerului pe pământ. Un îndemn la căinţă. Să fii mesagerul care anunţă că Dumnezeu există.

Înainte de a putea să spună ceva, apăru din nou imaginea Fecioarei.

— Fă ce-ţi dictează inima. Nu e nimic rău în asta. Nu-ţi pierde credinţa, pentru că doar ea îţi va mai rămâne la final.

Viziunea începu să se înalţe, devenind o minge de lumină strălucitoare care se dizolvă în noapte. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât îl durea mai tare capul. Când lumina dispăru, totul începu să se învârtă în jurul lui şi sfârşi prin a-şi da afară conţinutul stomacului.

Capitolul 47.

Vatican.
7.00 a. m.

Micul dejun în sala de mese din Domus Sanctae Marthae fu sinistru. Aproape jumătate dintre cardinali se înfruptau în linişte deplină din ouă, şuncă, fructe şi pâine. Unii optaseră doar pentru cafea sau suc, însă Valendrea îşi umplu farfuria cu toate bunătăţile oferite de bufet. Voia să le demonstreze cardinalilor că întâmplările din ziua precedentă nu îi afectaseră bine-cunoscutul său apetit. Stătea alături de alţi cardinali la o masă de la fereastră. Grupul era eterogen, din Australia, Venezuela, Slovacia, Liban şi Mexic. Doi dintre ei erau oamenii lui, însă ceilalţi trei făceau parte din grupul celor unsprezece care trebuiau să ia o decizie. Îl văzu pe Ngovi intrând în sala de mese. Africanul era prins într-o conversaţie vioaie cu doi cardinali. Poate că şi el încerca să pară că nu era deloc îngrijorat.

— Alberto, zise unul dintre cardinalii de la masa lui, iar Valendrea se uită la australian. Să ne păstrăm credinţa. M-am rugat toată seara şi simt că vom avea rezultate în această dimineaţă.

Valendrea îşi păstră atitudinea stoică.

— Doar voinţa Domnului e cea care ne ajută să înaintăm. Tot ce putem face este să sperăm că Sfântul Duh va fi astăzi alături de noi.

— Din punct de vedere logic, tu trebuie să fii ales, zise libanezul, mai tare decât ar fi fost nevoie.

— Da, aşa este, răspunse un cardinal de la altă masă.

Îşi ridică privirea din farfurie şi observă că acela care vorbise era spaniolul din seara trecută. Bărbatul mărunţel şi îndesat stătea acum în picioare.

— Această Biserică lâncezeşte de prea mult timp, continuă spaniolul. E timpul pentru o schimbare. Îmi amintesc de vremea când Biserica impunea respect. Când toate guvernele, inclusiv cel din Moscova, ascultau ce zicea Roma. Acum nu mai avem nici un fel de autoritate. Preoţilor noştri le este interzis să fie implicaţi în politică. Episcopilor noştri nu li se permite să îşi exprime punctul de vedere. Papii placizi ne distrug.

Un alt cardinal se ridică în picioare. Era un bărbat cu barbă din Camerun. Valendrea nu-l cunoştea prea bine, însă bănuia că era din tabăra lui Ngovi.

— Eu nu l-am considerat pe Clement al XV-lea placid. A fost iubit în lumea întreagă şi a făcut multe lucruri în puţinul timp pe care l-a avut la dispoziţie.

Spaniolul ridică mâinile.

— Nu vreau să fiu lipsit de respect. Aceasta nu e o problemă personală. E vorba despre ce e mai bine pentru Biserică. Din fericire, avem printre noi un bărbat care inspiră respect în întreaga lume. Cardinalul Valendrea va fi un suveran pontif exemplar. De ce să ne mulţumim cu jumătăţi de măsură?

Valendrea se uită la Ngovi. Chiar dacă pe camerling îl deranjase această remarcă, nu lăsă să se vadă nimic.

Acesta era unul dintre acele momente pe care aveau să le descrie învăţaţii. Cum s-a pogorât Sfântul Duh şi a ajutat conclavul în luarea deciziei. Deşi Constituţia Apostolică interzicea campaniile electorale înainte de conclav, nu exista o asemenea interdicţie odată ce cardinalii erau încuiaţi în Capela Sixtină. De fapt, discuţia cu cărţile pe masă era scopul acestei adunări secrete. Valendrea era impresionat de tactica folosită de spaniol. Nu îl crezuse pe acest fraier capabil să orchestreze un asemenea spectacol.

— Nu consider alegerea cardinalului Ngovi o jumătate de măsură, zise în final cardinalul din Camerun. Este un om cu frica lui Dumnezeu, un slujitor loial al acestei Biserici. Fără cusur. Ar fi un excelent suveran pontif.

— Iar Valendrea n-ar fi? izbucni cardinalul francez ridicându-se în picioare.

Valendrea se minuna de scena din faţa sa, de aceşti prinţi ai bisericii, înveşmântaţi în robe, angajaţi în controverse aprinse. În orice altă împrejurare, ar fi făcut tot posibilul ca să evite confruntarea.

— Valendrea este tânăr şi în putere. Este omul de care are nevoie Biserica. Fastul şi arta oratorică nu înseamnă să fii un bun lider. Doar caracterul omului poate să ţină în frâu credincioşii. Iar Valendrea a dovedit că are un caracter puternic. A servit mulţi papi…

— Asta ziceam şi eu, zise cardinalul din Camerun. Nu a servit niciodată o dioceză. Câte confesiuni a auzit în viaţa lui? Câte slujbe de înmormântare a ţinut? Câţi enoriaşi a îndreptat pe calea cea bună? Aceste experienţe de păstor al turmei Domnului sunt necesare tronului Sfântului Petru.

Îndrăzneala camerunezului era fără margini. Valendrea nu ştia că un bărbat cu o asemenea tărie de caracter mai purta încă veşmântul stacojiu. Foarte bine inspirat, camerunezul invocase nenorocita de experienţă pastorală. Îşi propuse să-l ţină sub observaţie în următorii ani.

— Ce importanţă are? întrebă francezul. Papa nu este un preot. Aceasta e o etichetă pe care i-au ataşat-o învăţaţii. O scuză de a elimina un om în defavoarea altuia. Nu are nici o relevanţă. Papa este un administrator. Trebuie să conducă această Biserică şi, pentru a face asta, are nevoie de experienţa curiei, trebuie să ştie cum funcţionează aceasta. Iar Valendrea ştie mai bine decât oricare

dintre noi. Am avut papi preoţi. Acum avem nevoie de un lider.

— Poate că ne ştie prea bine, zise cardinalul-arhivist.

Valendrea se cutremură. Cardinalul-arhivist era cel mai în vârstă membru al colegiului. Părerea lui conta foarte mult pentru cei unsprezece membri care nu se deciseseră încă.

— Fii mai precis, îi ceru spaniolul.

Arhivistul rămase aşezat pe scaun şi îşi continuă ideea:

— Curia are deja prea multă putere. Cu toţii ne plângem de prea multă birocraţie, dar nu facem nimic să schimbăm această stare de fapt. De ce? Pentru că este în interesul nostru. Creează un zid între noi şi tot ceea ce nu dorim să se întâmple. E atât de uşor să dăm vina pe curie! De ce un papă care a crescut în această instituţie i-ar face rău? Da, vor fi schimbări, toţi papii mai cârpesc lucrurile pe ici, pe colo, însă nici unul nu a demolat pentru a construi ceva nou. Cu atât mai puţin cineva care este produsul acestui sistem, zise bătrânul privindu-l pe Valendrea drept în faţă. Trebuie să ne întrebăm, va fi Valendrea atât de curajos? Cred că nu.

Valendrea sorbi din cafea. Apoi puse ceaşca pe masă cu mişcări calme şi îi zise arhivistului:

— Se pare, Eminenţă, că dumneavoastră v-aţi exprimat deja opţiunea.

— Vreau ca opţiunea mea finală să conteze.

— E dreptul dumneavoastră, Eminenţă, zise Valendrea scărpinându-se în cap cu indiferenţă. Şi nu aş face nimic pentru a vă incomoda.

Ngovi merse în centrul camerei.

— Poate că ar trebui să oprim dezbaterile. Ce-ar fi să ne terminăm masa şi să ne retragem în capelă? Putem intra acolo în detalii.

Nu se împotrivi nimeni.

Valendrea era încântat de cele întâmplate. Această dezbatere deschisă putea fi de bun augur.

Capitolul 48.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
9.00 a. m.

Ecaterina începuse să se îngrijoreze. Se trezise de o oră, iar Michener era de negăsit. Trecuse furtuna, însă era zăpuşeală şi înnorat. Iniţial, crezuse că bărbatul coborâse la cafea, însă nu îl găsise în sala de mese în urmă cu câteva minute, când mersese să-l caute. Întrebase la recepţie, însă femeia nu ştia nimic de el. Gândindu-se că s-a dus să se plimbe până la Biserica Sfântul Jakob, ieşi şi ea din hotel. Dar nu era de găsit. Nu îi stătea în caracter să dispară fără să spună unde se ducea, iar geanta lui de voiaj, portofelul şi paşaportul erau încă în camera de hotel.

Se afla acum în piaţa plină de oameni din faţa bisericii şi se întreba dacă n-ar trebui să le ceara soldaţilor ajutorul. Autobuzele soseau deja, aducând o nouă serie de pelerini. Traficul începuse să se aglomereze, iar vânzătorii îşi pregăteau tarabele.

Petrecuseră o seară minunată, stătuseră de vorbă la restaurant, iar ce urmase după aceea fusese chiar şi mai plăcut. Se hotărâse deja să nu-i spună lui Valendrea nimic. Venise în Bosnia pentru a fi cu Michener, nu pentru a spiona. Valendrea şi Ambrosi puteau să creadă ce doreau despre ea. Era pur şi simplu fericită că se afla aici. Nu îi mai păsa nici de cariera ei de jurnalist. Avea să plece în România şi să lucreze cu copiii. Părinţii ei urmau să fie mândri de ea. Ea însăşi avea să se simtă mândră de ea. Avea să facă, în sfârşit, ceva bun.

Îl urâse pe Michener în toţi aceşti ani, dar îşi dăduse seama că de fapt era şi vina ei. Doar că greşelile ei erau mai grave. Michener îşi iubea

Dumnezeul şi Biserica. Ea se iubea doar pe sine. Dar toate acestea aveau să se schimbe. Intenţiona să se ocupe personal de asta. În timpul cinei, Michener se plânsese că nu salvase niciodată nici un suflet. Poate că se înşela. Poate că deja o salvase pe ea.

Traversă şi intră în biroul de informaţii. Nimeni nu văzuse pe nimeni care semăna cu Michener. Se plimbă pe trotuar, uitându-se prin magazine, gândindu-se că poate Michener se dusese să întrebe unde îi putea găsi pe ceilalţi vizionari. Din instinct, refăcu traseul din ziua precedentă de-a lungul caselor cu faţade albe şi cu acoperişuri de ţiglă roşie pe lângă care trecuse în drum spre locuinţa Jasnei.

Ajunse în faţa casei acesteia şi bătu la uşă.

Nu răspunse nimeni.

Se întoarse în stradă. Obloanele erau trase. Aşteptă câteva momente să vadă dacă se auzea ceva, însă nu se întâmplă nimic. Observă că maşina Jasnei nu se afla în parcare. Se hotărî să se întoarcă la hotel.

O femeie ieşi din casa de peste drum strigând în croată:

— E îngrozitor, absolut îngrozitor. Iisus să ne aibă în pază.

Groaza femeii era alarmantă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ecaterina, încercând să vorbească cât putea de corect în limba croată.

Femeia vârstnică se opri. Ecaterina îi citi groaza în ochi.

— Jasna. Au găsit-o sus pe munte, ea şi crucea au fost arse de fulgere.

— E teafără?

— Nu ştiu. Acum se duc după ea.

Femeia era aproape isterică. Din ochi lacrimile îi curgeau râuri-râuri. Se închina încontinuu şi avea mâna încleştată pe rozariu, murmurând printre suspine un *Ave Maria.*

— Maica Domnului, salveaz-o. N-o lăsa să moară. Este o femeie binecuvântată.

— E atât de gravă starea ei?

— Abia dacă mai respira când au găsit-o.

Ecaterinei îi trecu prin minte un gând înfiorător:

— Era singură?

Femeia păru că îşi vine în fire la auzul întrebării.

— Nu, era cu un bărbat. Starea lui e la fel de gravă.

Capitolul 49.

Vatican.
9.30 a. m.

Valendrea urcă scara spre Capela Sixtină, convins că era la un pas de papalitate. Îi stătea în cale doar un cardinal din Kenya care ţinea cu dinţii de politica eşuată a unui papă sinucigaş. Dacă ar fi fost după el, până la căderea serii trupul lui Clement ar fi fost scos din Bazilica Sfântul Petru şi expediat în Germania. De fapt, chiar ar fi putut face asta, dat fiind că în testamentul său, care fusese publicat cu o săptămână în urmă, Clement îşi exprimase dorinţa fierbinte de a fi îngropat în Bamberg. Gestul putea fi interpretat ca un tribut al Bisericii adus unui suveran pontif decedat, unul care cu siguranţă ar stârni o reacţie pozitivă şi care totodată ar curăţa pământul sfânt de un suflet slab.

Încă mai simţea entuziasmul produs de reprezentaţia de la micul dejun. Toate eforturile lui Ambrosi din ultimii doi ani începeau în sfârşit să dea roade. Dispozitivele de ascultare fuseseră ideea lui Paolo. La început, se temuse să nu fie descoperiţi, însă Ambrosi avusese dreptate. Trebuia să îl răsplătească pe Paolo. Îi părea rău că nu îl adusese la conclav, însă Ambrosi fusese lăsat afară cu ordinul expres de a îndepărta toate casetele şi dispozitivele de ascultare. Era momentul cel mai potrivit, pentru că Vaticanul era în hibernare şi atenţia tuturor era îndreptată spre Capela Sixtină.

Ajunse în capul scării înguste de marmură. Ngovi îl aştepta pe palier.

— Ziua judecăţii, Maurice, zise Valendrea când urcă şi ultima treaptă.

— Depinde cum priveşti lucrurile.

Cel mai apropiat cardinal era la o distanţă de cel puţin cincisprezece metri în spate. Majoritatea erau deja în sală. Aşteptă până în ultimul moment să intre.

— Trebuie să recunosc că n-o să duc dorul vorbelor talc în parabole. Ale tale sau ale lui Clement.

— Pe mine mă interesează semnificaţia acelor vorbe.

— Să ai o viaţă frumoasă în Kenya. Bucură-te de temperatura ridicată, zise Valendrea depărtându-se.

— N-o să câştigi, îi zise Ngovi.

Valendrea se întoarse. Nu-i plăcu privirea dispreţuitoare de pe faţa africanului, însă nu se putu abţine şi îl întrebă:

— De ce?

Ngovi nu răspunse. Trecu pur şi simplu pe lângă el şi intră în capelă.

Cardinalii se aşezară la locurile lor. Ngovi stătea în faţa altarului, părând aproape invizibil în faţa amestecului haotic de culori al *Judecăţii de Apoi* a lui Michelangelo.

— Vreau să vă spun ceva înainte de a începe scrutinul.

Toţi cei 113 cardinali îşi întoarseră capul spre Ngovi. Valendrea trase aer în piept. Nu putea face nimic. Camerlingul avea încă autoritate deplină.

— Unii dintre dumneavoastră cred că eu ar trebui să fiu succesorul Sfântului Părinte care nu mai este acum printre noi. Deşi încrederea dumneavoastră mă flatează, trebuie să vă refuz. Dacă voi fi ales, nu voi accepta. Ţineţi cont de asta şi votaţi în consecinţă.

Ngovi coborî din altar şi îşi reluă locul printre ceilalţi cardinali. Valendrea îşi dădu seama că nici unul dintre cei patruzeci şi trei de cardinali care îl susţinuseră pe Ngovi nu avea să mai fie de partea lui. Voiau să fie în tabăra câştigătoare. Din

moment ce calul lor ieşise din cursă, aveau să facă şi ei un transfer de loialitate. În acest moment al scrutinului, şansele ca un al treilea candidat să se ivească erau minime, aşa că Valendrea făcu un calcul rapid. Trebuia doar să îşi păstreze cei cincizeci şi nouă de cardinali şi să adauge la aceştia partea lui Ngovi.

Iar acest lucru ere uşor de făcut.

Voia să-l întrebe pe Ngovi de ce făcuse asta. Gestul lui nu avea absolut nici un sens. Deşi refuzase să fie papă, cineva se ocupase ca el să obţină cele patruzeci şi trei de voturi, iar Valendrea se îndoia că Sfântul Duh avea vreun amestec. Aceasta era o bătălie a oamenilor, organizată de oameni şi făcută cu oameni. Avea în jurul lui cel puţin un duşman, chiar dacă era sub acoperire. Portretul-robot al duşmanului i se potrivea cardinalului-arhivist, care dispunea şi de statut şi de mijloace. Spera că puterea lui Ngovi nu o nega pe a lui. În anii care urmau avea nevoie de oameni cu entuziasm şi trebuia să îi înveţe minte pe disidenţi. Aceasta avea să fie prima sarcină a lui Ambrosi. Toţi vor trebui să înţeleagă că alegerile greşite se plăteau. Însă trebuia să-i dea crezare africanului care stătea în faţa lui. „Nu vei câştiga.” Nu. Ngovi îi oferea pur şi simplu pontificatul. Dar cui îi mai păsa acum? Ce-ai câştigat rămâne bun câştigat.

Scrutinul ţinu o oră. După anunţul şocant al lui Ngovi, toată lumea părea nerăbdătoare ca totul să se termine cât mai repede.

Valendrea nu mai ţinu în scris socoteala voturilor, ci adună în minte ori de câte ori îşi auzi numele rostit. Când ajunse la şaptezeci şi şase, nu mai fu atent. Se uită din nou spre altar doar când membrii comisiei de vot îl desemnară câştigător cu 102 voturi.

Se întrebase de nenumărate ori cum avea să se simtă în această ipostază. Acum doar el hotăra ce anume aveau voie să creadă şi ce nu cei peste

un miliard de catolici. De acum nici un cardinal nu i se va mai împotrivi. Va fi numit Sfântul Părinte şi toate dorinţele îi vor fi îndeplinite până la sfârşitul vieţii. Cardinalii începură să vocifereze.

Câţiva plecaseră deja din capelă în semn de refuz. Îşi dădu seama că toţi ochii erau acum îndreptaţi spre el. Nu mai era cardinalul Antonio Valendrea, episcopul Florenţei şi secretar de stat al Vaticanului. Era papă.

Ngovi se apropie de altar. Valendrea înţelese că africanul se pregătea să îndeplinească ultima parte a îndatoririi sale de camerling. După un moment de rugăciune, Ngovi merse în linişte până la nava centrală şi se opri în faţa lui.

— Doriţi, cel mai de seamă dintre cardinali, să acceptaţi să deveniţi papă, conform legii canonice?

Erau cuvintele care se adresau celor care ieşeau victorioşi în urma conclavului.

Se uită în ochii pătrunzători ai bătrânului şi încercă să ghicească rapid ce-i putea trece prin minte. De ce refuzase să candideze când ştia că bărbatul pe care îl dispreţuia avea să fie cu siguranţă ales suveran pontif? Din câte ştia, acest african era un catolic devotat. Un om care ar fi făcut totul pentru a proteja Biserica. Nu era în nici un caz un laş. Şi totuşi, se ferise de o bătălie din care putea ieşi câştigător. Alungă aceste gânduri din minte şi rosti cu voce tare:

— Accept.

Era pentru prima oară după mulţi ani când se folosea limba italiană ca răspuns la această întrebare.

Cardinalii se ridicară în picioare şi izbucniră în aplauze.

Mâhnirea provocată de moartea unui papă era acum înlocuită de bucuria alegerii unui nou suveran pontif. Valendrea îşi imagină scena de dincolo de uşile capelei în momentul în care cei care aşteptau au auzit agitaţia dinăuntru, primul

semn că era posibil ca o decizie să fi fost luată. Privi cum unul dintre membrii comisiei de validare a voturilor se îndrepta către sală. În câteva momente fumul alb avea să invadeze cerul acelei dimineţi şi în piaţă aveau să izbucnească uralele.

Ovaţiile încetară. Mai trebuia pusă o întrebare.

— Sub ce nume vei fi cunoscut? întrebă Ngovi în latină.

Capela se cufundă în tăcere. Numele ales sugera direcţia pe care avea să meargă noul papă. Ioan Paul îşi proclamase moştenirea când îşi alesese numele ultimilor doi predecesori ai săi, sugerând că spera să îmbine blândeţea lui Ioan şi fermitatea lui Paul. Ioan Paul al II-lea transmisese acelaşi mesaj când alesese eticheta dublă a predecesorului său. Valendrea se gândise ani de zile ce nume să-şi aleagă dintre cele mai des folosite – Inocenţiu, Benedict, Gregorian, Iulian, Sixtus. Jakob Volkner alesese numele Clement datorită strămoşului său german. În schimb, Valendrea voia ca numele său să transmită fără echivoc mesajul că papalitatea imperială se întorsese la Roma.

— Petru al II-lea.

Toţi cei din sală rămaseră şocaţi. Însă lui Ngovi nu i se clinti nici un muşchi pe faţă. Dintre cei două sute şaizeci şi şapte de papi, fuseseră douăzeci şi trei de Ioan, şase de Paul, trei de Leo, doisprezece de Pius, opt de Alexandru şi o grămadă de alte nume.

Dar numai un Petru.

Primul papă.

„Tu eşti Petru şi pe această stâncă îmi voi înălţa biserica.” Oasele lui zăceau la câţiva metri sub pământ, sub cea mai mare casă de rugăciune a Creştinismului. Era primul sfânt al Bisericii Catolice şi cel mai venerabil. Timp de două milenii, nimeni nu mai alesese acest nume. Valendrea se ridică de pe scaun. Se terminase cu

prefăcătoria. Toate ritualurile de înscăunare se încheiaseră. Alegerea lui fusese oficial recunoscută, acceptase formal funcţia ce i se oferise şi anunţase numele pe care avea să-l poarte. Era acum Episcopul Romei, Vicarul lui Iisus Hristos, Prinţul Apostolilor, Pontifex Maximus însărcinat cu administrarea Bisericii Universale, Arhiepiscopul Provinciei Romane, Arhiepiscopul Italiei, Patriarhul Occidentului.

Slujitor între slujitorii Domnului.

Se întoarse cu faţa spre episcopi, asigurându-se că toată lumea înţelesese.

— Aleg să fiu cunoscut sub numele de Petru al II-lea, zise el în italiană.

Nimeni nu zise nimic.

Apoi unul dintre cardinalii din ajun începu să aplaude. Imediat i se alăturară şi alţii. Nu după mult timp, capela răsuna de aplauze. Valendrea savura bucuria absolută a victoriei şi nimeni nu putea să-i ia acest moment. Şi totuşi, extazul îi era tulburat de două lucruri. Zâmbetul ce îi înflorise lui Maurice Ngovi pe buze şi faptul că şi camerlingul se alătură celor care aplaudau.

Capitolul 50.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
11.00 a. m.

Ecaterina stătea lângă patul lui Michener şi îl urmărea atent cu privirea. Avea încă viu în minte momentul când fusese adus la spital în stare de inconştienţă şi acum ştia ce ar fi însemnat pentru ea pierderea acestui bărbat. Se ura pentru că îl înşelase. Avea de gând să-i spună lui Michener adevărul. Spera că avea să o ierte. Se ura că fusese de acord cu cererea lui Valendrea. Dar poate că avusese nevoie de acest imbold pentru a trece peste orgoliul care altfel ar fi împiedicat-o să-l regăsească pe Michener. Prima lor întâlnire în urmă cu trei săptămâni în Piaţa Sfântul Petru fusese un dezastru. Propunerea pe care i-o făcuse Valendrea facilitase mersul lucrurilor, însă nu în direcţia bună.

Michener clipi.

— Colin.

— Cati? zise el încercând să focalizeze imaginea din faţa ochilor.

— Sunt aici.

— Te aud, dar nu te văd. E ca şi cum aş ţine ochii deschişi sub apă. Ce s-a întâmplat?

— Un fulger. A lovit crucea de pe munte. Tu şi Jasna eraţi prea aproape de ea.

Michener ridică mâna şi îşi frecă fruntea. Îşi atinse uşor cu degetele tăieturile şi zgârieturile.

— Ea e bine?

— Aşa pare. A fost inconştientă, la fel ca tine. Ce făceaţi acolo?

— Îţi explic mai târziu.

— Sigur. Uite, bea nişte apă. Doctorul a spus că trebuie să consumi lichide.

Îi apropie de gură o ceaşcă, iar Michener luă câteva înghiţituri.

— Unde mă aflu?

— Într-un spital deschis de guvern pentru pelerini.

— Au spus ce am?

— Nu e nici o îndoială. Ai fost prea aproape de un voltaj foarte mare. Dacă v-aţi fi aflat puţin mai aproape, aţi fi acum amândoi morţi. Nu ai nimic rupt, doar o rană urâtă la ceafa.

Uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat cu barbă de vârstă mijlocie.

— Ce mai face pacientul? întrebă el în engleză. Sunt doctorul care v-a îngrijit, părinte. Cum vă simţiţi?

— Ca şi cum o avalanşă s-ar fi rostogolit peste mine, răspunse Michener.

— E normal să vă simţiţi aşa. Dar o să vă reveniţi. Aveţi o mică tăietură, dar nu aveţi capul spart. Vă recomand totuşi să vă faceţi un set complet de analize când vă întoarceţi acasă. De fapt, date fiind cele întâmplate, vă puteţi considera norocos că aţi scăpat doar cu atât.

După o examinare rapidă şi alte câteva sfaturi, doctorul plecă.

— De unde ştia că sunt preot?

— A trebuit să te identific. M-ai speriat ca dracu'.

— Ce se aude despre conclav? întrebă el. Ai aflat ceva?

— De ce nu mă mir că ăsta e primul lucru care îţi vine în minte?

— Pe tine nu te interesează?

De fapt şi ea era curioasă.

— Nu se anunţase nimic acum vreo oră.

Ecaterina se întinse şi îl prinse de mână. Michener îşi întoarse capul spre ea şi îi spuse:

— Îmi pare atât de rău că nu te pot vedea.

— Te iubesc, Colin, zise ea simţindu-se mai bine acum că avusese curajul să-i facă această

mărturisire.

— Şi eu te iubesc, Cati. Ar fi trebuit să fiu lângă tine şi să te iubesc în toţi aceşti ani.

— Da, ar fi trebuit.

— Ar fi trebuit să fac altfel o mulţime de lucruri. Ştiu doar că-mi doresc să faci parte din viitorul meu.

— Dar Roma?

— Am făcut tot ce am promis să fac. Nu mai am nici o obligaţie faţă de Roma. Vreau să merg în România cu tine.

Ochii Ecaterinei se umplură de lacrimi. Se bucura că Michener nu o vedea plângând. Îşi şterse lacrimile şi îi zise, încercând să-şi mascheze tremurul din voce:

— O să mergem acolo.

Michener o strânse cu putere de mână.

Iar ea se bucură că trăia această clipă minunată.

Capitolul 51.

Vatican.
11.45 a. m.

Valendrea primi felicitările din partea cardinalilor, apoi ieşi din capelă şi se îndreptă spre o cameră cu pereţi albi numită şi Camera Plângerii. Acolo erau frumos ordonate veşmintele casei Gammarelli. Însuşi Gammarelli îl aştepta în picioare.

— Unde este părintele Ambrosi? îl întrebă pe unul dintre preoţii din asistenţă.

— Aici, Sfinte Părinte, zise Ambrosi intrând în cameră.

Lui Valendrea îi plăcu mult cum sunau acele cuvinte pe buzele acolitului său. Secretul conclavului luase sfârşit odată cu ieşirea lui din capelă. Uşile principale fuseseră larg deschise în timp ce fumul alb se înălţa prin coşul de pe acoperiş. În acest moment, numele Petru al II-lea era repetat prin întregul palat. Oamenii se mirau probabil de alegerea sa, iar învăţaţii erau cu siguranţă surprinşi de îndrăzneala lui. Poate că de data asta aveau să tacă.

— Te numesc secretarul meu, zise el scoţându-şi pe cap mantia stacojie de cardinal. Aceasta este prima mea acţiune ca papă, zise el zâmbind la gândul că promisiunea secretă fusese respectată.

Ambrosi înclină capul, acceptând funcţia ce-i fusese oferită. Valendrea arătă spre hainele la care trăsese cu ochiul cu o zi înainte.

— Acel set ar trebui să mi se potrivească.

— *Santissimo Padre,* zise croitorul luând setul indicat şi aducându-l în faţa lui.

Acceptă salutul rezervat doar papei şi privi cum hainele lui de cardinal erau împăturite. Ştia că

urmau să fie spălate şi puse într-o cutie, deoarece obiceiul cerea să fie date la moartea sa celui mai vârstnic reprezentant al familiei Valendrea.

Se îmbrăcă atent cu o sutană albă de în şi se încheie la nasturi. Gammarelli îngenunche şi începu să însăileze tivul cu un ac cu aţă. Cusătura nu era perfectă, însă era suficient de bună pentru următoarele două ore. Până atunci aveau să fie gata şi hainele pe măsura lui.

Valendrea făcu proba veşmintelor:

— Puţin mai strâns. Potriveşte-le mai bine.

Gammarelli trase de cusături şi îi făcu din nou proba.

— Ai grijă să fie aţa bine strânsă.

Ultimul lucru pe care şi-l putea dori era să i se desprindă ceva. Când croitorul îşi termină treaba, se aşeză pe un scaun. Unul dintre preoţi îngenunche în faţa lui şi îi scoase pantofii şi ciorapii. Pe Valendrea îl încânta ideea că urma să nu mai aibă mare lucru de făcut de unul singur. În faţa lui fură aduse o pereche de ciorapi albi şi o pereche de pantofi roşii de piele. Verifică mărimea lor. Erau chiar măsura lui. Făcu semn să-i fie puşi în picioare. Apoi se ridică. I se oferi o pălărie albă. Pe vremea când prelaţii se rădeau pe cap, pălăria îi proteja iarna de frig. Acum devenise un obiect esenţial din ţinuta unui oficial al Bisericii. Încă din secolul al optsprezecelea, pălăria papei era compusă din opt triunghiuri de mătase albă, legate între ele. Prinse pălăria cu ambele mâini şi o aşeză pe cap, aşa cum îşi aşează un împărat coroana.

Ambrosi zâmbi aprobator.

Era timpul să se arate lumii.

Dar înainte de asta mai avea ceva de făcut.

Plecă din vestiar şi intră din nou în Capela Sixtină. Cardinalii stăteau pe locurile care le fuseseră destinate. În faţa altarului fusese amplasat un tron. Se duse direct spre el şi aşteptă zece secunde până să le spună:

— Aşezaţi-vă!

Ritualul care urma era o etapă necesară în procesul de alegeri canonice. Fiecare cardinal trebuia să vină în faţa papei să îngenuncheze şi să îl îmbrăţişeze pe noul suveran pontif.

Valendrea îi făcu semn cardinalului-episcop senior, un susţinător al său, care se ridică şi începu ritualul. Ioan Paul al II-lea renunţase la acest obicei străvechi, însă acum începea o nouă eră şi toată lumea trebuia să se adapteze noului context. De fapt, trebuiau să-i fie recunoscători – în trecut, ritualul impunea să f ic sărutat pantoful papei.

Rămase aşezat şi întinse mâna pentru a-i fi sărutat inelul papal. Lui Ngovi îi veni rândul la jumătatea ritualului. Africanul îngenunche şi se întinse să sărute inelul. Valendrea observă că buzele cardinalului nu atinseră de fapt aurul inelului. Ngovi se ridică apoi în picioare şi se îndepărtă.

— Nu mă feliciţi? întrebă Valendrea.

Ngovi se opri şi se întoarse spre el.

— Fie ca pontificatul tău să fie după cum meriţi.

Voia să-i dea acestui nemernic îngâmfat o lecţie, însă nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru asta. Poate că asta era şi intenţia lui Ngovi, să-l provoace, pentru a se da în spectacol în faţa cardinalilor. Aşa că se abţinu şi îi răspunse simplu:

— O iau ca pe o urare de bine.

— Nici nu este altceva.

După ce şi ultimul cardinal plecă de lângă altar, Valendrea se ridică în picioare şi spuse:

— Vă mulţumesc tuturor. Voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru Biserica-Mamă. Acum cred că e timpul să mă arăt lumii întregi.

Păşi spre nava centrală, prin poarta de marmură şi ieşi prin intrarea principală. Intră în bazilică şi traversă Coridorul Regal şi pe cel ducal. Îi plăcea acest traseu, datorită picturilor enorme de

pe pereţi, care arătau superioritatea papalităţii asupra autorităţii laice.

Intră în logia centrală.

Trecuse aproape o oră de la alegerea sa şi deja zvonurile circulau cu repeziciune. Se scurseseră destule informaţii contradictorii din Capela Sixtină şi nu se putuse face nimic pentru a împiedica acest lucru. Iar el n-avea de gând să schimbe situaţia. Confuzia era o armă foarte eficientă, cu condiţia ca el să fie sursa ei. Fără îndoială, numele pe care şi-l alesese dăduse naştere la speculaţii. Nici chiar papii războinici sau diplomaţii sanctificaţi care fuseseră aleşi în ultima sută de ani nu avuseseră acest curaj. Ajunse în alcov şi se îndreptă spre balcon. Dar nu trebuia să iasă încă. În schimb, trebuia să iasă cardinalul-arhivist, în calitate de cardinal-diacon senior, urmat de preşedintele Sacrului Colegiu şi de camerling. Se apropie de cardinalul-arhivist, chiar în prag şi îi şopti:

— Ţi-am spus, Eminenţă, că voi avea răbdare. Acum achită-te de ultima ta îndatorire!

Ochii bătrânului erau lipsiţi de orice emoţie. Ştia cu siguranţă ce îl aştepta.

Fără să spună un cuvânt, arhivistul ieşi în balcon.

Cinci sute de mii de oameni izbucniră în urale.

Arhivistul se apropie de microfonul din faţa balustradei şi zise:

— *Annuntio vobis gauduium magnum.*

Anunţul trebuia făcut în limba latină, însă Valendrea ştia traducerea foarte bine. „Avem papă.” Mulţimea izbucni în aplauze. Valendrea nu vedea oamenii, însă le simţea prezenţa. Cardinalul-arhivist vorbi din nou la microfon:

— *Cardinalem Sanctae Romanae Ecclesiae…* Valendrea.

Uralele erau asurzitoare. Tronul Sfântului Petru fusese din nou câştigat de un italian. Strigătele *„Viva, Viva”* crescură în intensitate.

Arhivistul se opri să arunce o privire în spate, iar Valendrea îi remarcă privirea de gheaţă. Era clar că bătrânul nu era de acord cu ce urma să spună.

— *Qui Sibi Imposuit Nomen…*

Cuvintele lui fură aduse înapoi de ecou. „Numele ales este…”

— *Petrus II.*

Ecoul se răspândi în piaţa masivă, ca şi cum statuile de deasupra colonadelor ar fi început să vorbească, întrebându-se una pe alta dacă auziseră bine. Oamenii se gândiră o clipă la nume, apoi înţeleseră. Uralele crescură în intensitate.

Valendrea se îndreptă spre balcon, însă observă că doar un singur cardinal îl urmează. Se întoarse spre ei. Ngovi nu se clintise de la locul lui.

— Nu vii?

— Nu.

— E datoria ta în calitate de camerling.

— Mi-e ruşine de această datorie.

Valendrea se întoarse în alcov şi îi răspunse:

— Ţi-am iertat insolenţa din capelă. Nu întinde coarda!

— Şi ce-o să-mi faci? O să mă bagi la închisoare? O să îmi confişti bunurile? O să îmi iei titlul? Nu mai suntem în Evul Mediu.

Celălalt cardinal care stătea lângă ei era vizibil jenat că asista la o asemenea scenă. Era unul dintre susţinătorii ardenţi ai lui Valendrea, aşa că nu strica să-i arate cine era la putere:

— O să mă ocup de tine mai târziu, Ngovi.

Africanul făcu stânga-mprejur şi plecă. Valendrea nu avea de gând să îşi ruineze momentul său de glorie. Se întoarse spre cardinalul care rămăsese pe loc şi îi spuse:

— Mergem, Eminenţă?

Şi ieşi pe balcon la lumina soarelui, cu braţele întinse într-o îmbrăţişare caldă către mulţimea care îl aclama.

Capitolul 52.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
12.30 a. m.

Michener se simţea mai bine. Îi revenise vederea, iar capul şi stomacul se liniştiseră. Vedea acum că rezerva în care se afla era o cameră mică cu pereţi acoperiţi de o vopsea gălbuie. Fereastra cu perdele de dantelă permitea luminii să intre în cameră, însă ochiurile de sticlă erau date cu vopsea, ca să nu se zărească afară.

Ecaterina plecase să vadă cum se simţea Jasna. Doctorul nu le spusese nimic despre ea, dar Michener spera să fie totul în regulă.

Uşa se deschise.

— E bine, zise Ecaterina. Se pare că amândoi aţi fost suficient de departe de cruce. Doar câteva lovituri urâte la cap, zise ea oprindu-se lângă pat. Şi mai am ceva să-ţi spun.

Michener se uită la ea, bucurându-se o dată în plus că-i vedea chipul frumos.

— Valendrea a devenit papă. Am văzut la televizor. Tocmai s-a adresat mulţimii strânse în Piaţa Sfântul Petru. A vorbit despre o întoarcere a Bisericii la rădăcinile ei. Şi, ţine-te bine şi-a ales numele Petru al II-lea.

— România începe să arate din ce în ce mai bine.

— Ia spune-mi, a meritat urcuşul pe munte? întrebă ea cu jumătate de gură.

— Ce vrei să spui?

— Ce făceaţi voi azi-noapte sus pe munte?

— Eşti geloasă?

— Mai degrabă curioasă.

Michener îşi dădu seama că era dator cu nişte explicaţii.

— Trebuia să-mi spună al zecelea secret.

— În mijlocul furtunii?

— Nu-mi cere să-ţi dau explicaţii raţionale. M-am trezit, iar ea mă aştepta afară. A fost ciudat. Dar am simţit un imbold să o urmez.

Se decise să nu spună nimic despre halucinaţiile pe care le avusese, însă îşi amintea cu precizie viziunea, ca un vis care nu voia să-i dea pace. Doctorul spusese că fusese inconştient câteva ore. Aşa că tot ce auzise şi văzuse era rodul propriei imaginaţii, pe baza informaţiilor pe care le aflase în ultimele luni, de la doi oameni pe care îi preţuia foarte mult. Dar ce era atunci cu Fecioara? Probabil nimic mai mult decât ce văzuse cu o zi în urmă în casa Jasnei. Sau nu?

— Uite ce e, nu ştiu ce intenţiona Jasna să facă. Mi-a spus că, pentru a afla al zecelea secret, trebuia să mă duc cu ea. Aşa că m-am dus.

— Nu ţi s-a părut un pic cam ciudat?

— Toată povestea asta este ciudată.

— Vine aici.

— Ce vrei să spui?

— Jasna a zis că vine să te vadă. O pregăteau când am plecat.

Uşa se deschise şi în camera îngustă intră un scaun cu rotile împins de o femeie în vârstă. Jasna arăta obosită şi avea fruntea şi braţul drept bandajate.

— Am vrut să mă conving că eşti bine, zise ea cu o voce slabă.

— Şi eu eram neliniştit în ceea ce te priveşte.

— Te-am dus acolo doar pentru că aşa mi-a spus Fecioara. Nu am vrut să îţi fac nici un rău.

Pentru prima dată, vocea ei suna uman.

— Nu te învinovăţesc de nimic. Am mers de bunăvoie.

— Am înţeles că crucea e stricată. Are o tăietură neagră pe lungime.

— Acesta este semnul pentru necredincioşi? întrebă Ecaterina, cu o uşoară urmă de ironie în voce.

— Nu ştiu, răspunse Jasna.

— Poate că mesajul de astăzi adresat credincioşilor va clarifica totul, zise Ecaterina, care n-avea de gând să o lase să scape prea uşor.

Michener ar fi vrut să-i spună să înceteze, însă ştia că era supărată şi că Jasna era victima cea mai la îndemână a frustrării ei.

— Fecioara a venit pentru ultima dată.

Michener studie trăsăturile femeii din faţa lui. Era tristă, iar ochii aveau o expresie total diferită de cea din ziua precedentă. Se spunea că de mai bine de douăzeci de ani vorbea cu Maica Domnului. Halucinaţie sau nu, experienţa aceasta o marcase profund. Acum toate luaseră sfârşit, iar suferinţa provocată de această pierdere era evidentă. Îşi imagina că trebuia să fie ceva asemănător cu durerea pe care o simţi când îţi moare cineva drag – o voce pe care n-o va mai auzi niciodată, un sfat pe care nu-l va mai primi nicicând. La fel ca în cazul părinţilor săi. Sau al lui Jakob Volkner.

Durerea ei deveni brusc şi durerea lui.

— Fecioara mi-a dezvăluit al zecelea secret azi-noapte, în vârful muntelui. Îşi aminti cât de puţin o auzise vorbind sub furtună. „O să ţin minte, ştiu că o să ţin. Scumpa mea Doamnă, n-am ştiut.”

— Am aşternut pe hârtie tot ce a spus, zise ea dându-i o foaie împăturită. Fecioara mi-a spus să ţi-o dau ţie.

— A mai spus şi altceva?

— A dispărut imediat după aceea. Mă duc înapoi în camera mea, zise ea arătând spre femeia în vârstă din spatele scaunului ei. Fă-te bine, Michener! Mă voi ruga pentru tine.

— Şi eu pentru tine, Jasna, zise el vorbind din suflet.

Jasna plecă.

— Colin, femeia asta nu e o vizionară autentică. Nu-ţi dai seama? zise Ecaterina ridicând

vocea.

— Nu ştiu ce este, Cati. Dacă nu este o vizionară autentică, se preface foarte bine. Crede în ceea ce spune. Şi, chiar dacă totul e fals, gata, s-a sfârşit. Viziunile au încetat.

— Ai de gând să citeşti ce ţi-a scris? întrebă ea arătând spre foaia de hârtie. Nu mai există nici un ordin papal care să-ţi interzică.

Aşa era. Despături foaia de hârtie, dar îl durea capul şi nu putea urmări literele.

— Nu pot, citeşte-mi tu, zise el întinzându-i foaia de hârtie.

Capitolul 53.

Vatican.
1.00 p. m.

Valendrea stătea în picioare în camera de audienţe şi primea felicitări de la personalul din Secretariatul de Stat. Ambrosi îşi manifestase deja dorinţa de a schimba din funcţie pe majoritatea preoţilor şi a secretarilor din biroul papal, iar Valendrea nu avea nimic împotrivă. Dacă dorea ca Ambrosi să se ocupe de tot ce avea nevoie, cel mai neînsemnat lucru pe care îl putea face pentru el era să-l lase să-şi aleagă subordonaţii. Ambrosi fusese aproape tot timpul alături de el încă de dimineaţă, aşteptând supus în spatele lui când vorbise mulţimii din Piaţa Sfântul Petru. Ambrosi urmărise apoi comentariile de la radio şi de la televizor, care, după cum îi raportase lui Valendrea, erau favorabile, mai ales în privinţa numelui ales, comentatorii căzând de acord că avea să fie un pontif important pentru Biserică. Valendrea şi-l imagină pe Tom Kealy bâlbâindu-se puţin la auzul numelui Petru al II-lea. Nu vor mai exista preoţi autori de bestselleruri în timpul pontificatului său! Clerul va face ceea ce i se cere să facă. În caz contrar, vor fi cu toţii concediaţi – începând cu Kealy. Îi ordonase deja lui Ambrosi să se asigure că până la sfârşitul săptămânii avea să fie excomunicat.

Multe urmau să se schimbe!

Va programa o încoronare, deoarece avea de gând să reintroducă tiara papală. Intrarea sa va fi anunţată de trompete. În timpul liturghiei, vor fi din nou evantaie şi săbii. Iar scaunul gestatorial va fi repus în drepturi. Paul al IV-lea schimbase multe – scăpări de moment, hotărâri pripite sau doar

reacţii la timpurile pe care le trăise – însă Valendrea intenţiona să rectifice totul.

În timp ce ultimul grup al celor care doreau să-l felicite se apropia, Valendrea îi făcu semn lui Ambrosi să vină lângă el.

— Trebuie să-ţi spun ceva, îi zise el în şoaptă. Termină cu asta. Ambrosi se întoarse către mulţime şi spuse:

— Atenţie, vă rog. Sfântul Părinte este înfometat. N-a mai mâncat de la micul dejun. Şi ştim cu toţii ce apetit are suveranul pontif.

Oamenii din sală începură să râdă.

— Îi va primi în această după-amiază pe cei cu care nu a vorbit încă.

— Domnul să vă binecuvânteze, zise Valendrea.

Îl urmă pe Ambrosi din sala de audienţe în biroul acestuia din Secretariatul de Stat. Apartamentele papale fuseseră desigilate în urmă cu o jumătate de oră şi multe dintre lucrurile sale personale de la etajul trei erau deja duse la al patrulea. În zilele următoare, avea să viziteze muzeele şi depozitul de la subsol. Îi făcuse deja lui Ambrosi o listă cu obiectele cu care dorea să fie decorat apartamentul papal. Era mândru de planurile pe care şi le făcuse. Multe dintre deciziile pe care le luase în ultimele două ore erau rodul unei îndelungate cugetări, însă rezultatul era imaginea unui papă pe deplin stăpân pe situaţie, care făcea lucrul potrivit la momentul potrivit.

În biroul său, cu uşa închisă, Valendrea se întoarse spre Ambrosi şi-i ordonă:

— Găseşte-l pe cardinalul-arhivist. Spune-i să fie în faţa uşii de la Riserva într-un sfert de oră.

Ambrosi făcu o plecăciune şi se retrase.

Valendrea intră în baia de lângă biroul său. Îl mai sâcâia încă aroganţa lui Ngovi. Africanul avea dreptate. Nu avea ce să-i facă, în afara trimiterii lui cât mai departe de Roma. Însă nu era înţelept să procedeze aşa. Viitorul fost camerling demonstrase

că îl susţinea. Era o prostie din partea lui să lovească în el atât de rapid. Răbdarea era cheia succesului. Dar asta nu însemna că îl ierta pe Maurice Ngovi. Se spălă cu apă pe faţă şi se şterse cu un prosop. Uşa de la intrarea în birou se deschise, iar Ambrosi se întoarse.

— Arhivistul aşteaptă.

Valendrea aruncă prosopul pe masa de marmură.

— Foarte bine. Să mergem!

Se năpusti afară din birou şi coborî la parter. Surpriza gărzilor elveţiene îi dădu de înţeles că nu erau obişnuiţi ca papa să apară neanunţat. Intră în arhivă. Sala de lectură şi sala de colecţii erau goale. Nimeni nu avusese voie să intre aici după moartea lui Clement. Intră în sala principală şi traversă podeaua de mozaic, îndreptându-se spre grilajul de fier. Cardinalul-arhivist aştepta la intrare. Nu mai era nimeni acolo, în afară de ei doi şi de Ambrosi. Se apropie de bătrân şi îi spuse:

— Sper că nu mai e cazul să-ţi spun că nu mai am nevoie de serviciile tale. Eu m-aş pensiona, dacă aş fi în locul tău. Să faci bine să pleci până vineri.

— Deja mi-am strâns lucrurile.

— N-am uitat comentariile tale din dimineaţa aceasta.

— Chiar te rog să nu le uiţi. Când vom sta amândoi în faţa lui Dumnezeu, te rog să le repeţi.

Îi venea să îl plesnească pe italianul cel limbut. Se limită însă să-l întrebe:

— Seiful este deschis?

Bătrânul dădu din cap în semn că da. Se întoarse apoi spre Ambrosi şi îi spuse:

— Aşteaptă aici.

Prea mult timp alţii avuseseră controlul asupra Riservei. Paul al VI-lea, Ioan Paul al II-lea, Clement al XV-lea. Chiar şi acest arhivist enervant. Dar acum îi venise şi lui rândul. Se năpusti în interior, apucă sertarul şi îl deschise. Îi

apăru în faţa ochilor cutia de lemn. O ridică şi o puse pe aceeaşi masă pe care o aşezase şi Paul al VI-lea cu zeci de ani în urmă. Deschise cutia şi văzu în interior două foi de hârtie împăturite. Una dintre ele, evident mai veche, conţinea prima parte din al treilea secret de la Fatima, scrisă de mâna surorii Lucia şi avea pe spate ştampila Vaticanului prin care fusese aprobată publicarea ei în anul 2000. Şi foaia mai nouă, traducerea părintelui Tibor făcută în 1960, avea ştampila Vaticanului. Dar trebuia să mai fie o hârtie. Transcrierea părintelui Tibor, pe care Clement însuşi o pusese în cutie. Unde era? Venise să-şi termine treaba. Să protejeze Biserica şi sănătatea lui mintală. Şi totuşi, hârtia nu era nicăieri. Ieşi din Riserva şi se îndreptă direct spre arhivist. Îl apucă pe bătrân de robă. Clocotea de furie. Citi groaza pe faţa cardinalului.

— Unde este? urlă el.

— Ce… vrei să spui? bâigui bătrânul.

— N-am chef de glume. Unde este?

— N-am atins nimic din Riserva. Jur în faţa lui Dumnezeu.

Valendrea îşi dădu seama că bătrânul spunea adevărul. Nu el era sursa problemei. Îi dădu drumul, iar cardinalul făcu câţiva paşi în spate, în mod evident înspăimântat din cauza atacului neaşteptat.

— Pleacă de aici, îi spuse arhivistului.

Bătrânul se îndepărtă cât putu de repede.

Lui Valendrea îi veni o idee. Clement. În acea vineri noaptea, când papa îi permisese să distrugă jumătate din ce-i trimisese Tibor.

„Voiam să ştii ce te aşteaptă, Alberto.” „De ce nu m-ai împiedicat să ard hârtia?” „Vei vedea, Alberto.” Iar când îi ceruse cealaltă parte, traducerea lui Tibor, îi spusese „Nu, Alberto. O să rămână în cutie.”

Ar fi trebuit să-l dea pe nenorocitul ăla deoparte şi să facă atunci ceea ce trebuia făcut,

chiar dacă paznicul de noapte se afla acolo. Acum văzu totul într-o lumină mult mai clară. Traducerea nu se aflase niciodată în acea cutie. Exista oare? Da, exista. Fără îndoială. Iar Clement voise ca el să ştie acest lucru. Acum trebuia găsită. Se întoarse spre Ambrosi şi îi spuse:

— Du-te în Bosnia! Adu-i pe Colin Michener înapoi. Fără scuze. Îl vreau aici până mâine. Spune-i că, dacă nu vine, o să am un mandat de arestare pe numele lui.

— Cu ce cap de acuzare, Sfinte Părinte? îi scăpă lui Ambrosi întrebarea. Ca să ştiu ce să-i spun în cazul în care întreabă…

Valendrea se gândi un moment, apoi răspunse:

— Complicitate la asasinarea părintelui Andrei Tibor.

PARTEA A PATRA

Capitolul 54.

Medjugorje, Bosnia şi Herţegovina.
6.00 p. m.

Ecaterina simţi că i se pune un nod în stomac când îl văzu pe Ambrosi intrând în spital. Remarcă imediat că avea o eşarfă stacojie la sutana neagră de lână. După toate aparenţele, Petru al II-lea începuse să împartă atenţii acoliţilor săi.

Michener se odihnea în camera sa. Toate rezultatele la analize ieşiseră negative, iar doctorul îl anunţase că avea să fie externat a doua zi. Intenţionau să plece la prânz spre Bucureşti. Prezenţa lui Ambrosi în Bosnia nu prevestea nimic bun.

Ambrosi o zări şi o aborda:

— Am auzit că părintele Michener a fost la un pas de moarte.

Pe Ecaterina o enerva falsa lui îngrijorare, care era doar de ochii lumii.

— Du-te dracului, Ambrosi, îi zise ea cu voce scăzută. A secat puţul.

Ambrosi scutură din cap, arătându-şi dispreţul.

— Dragostea chiar trece peste toate. Nu contează. Nu îţi mai cerem nimic.

Însă de data aceasta îi cerea ea lui.

— Nu vreau să-i spui nimic lui Colin despre înţelegerea noastră.

— Sunt convins că nu vrei.

— O să-i spun eu însămi. Ai înţeles?

Ambrosi nu răspunse.

Al zecelea secret scris de Jasna se afla în buzunarul Ecaterinei. Aproape că îi veni să scoată hârtia din buzunar, iar cuvintele îi stăteau pe buze, însă se gândi că, orice ar putea dori cerul, nu era treaba acestui netrebnic arogant. Nimeni nu putea spune cu certitudine dacă mesajul era de la Maica Domnului sau erau doar simple lamentaţii ale unei femei care se credea aleasa lui Dumnezeu. Însă se întreba ce explicaţii aveau să dea Valendrea şi Biserica celui de-al zecelea secret din Medjugorje, mai ales după ce aveau să le recunoască pe primele nouă.

— Unde este Michener? întrebă Ambrosi, pe un ton neutru.

— Ce treabă ai cu el?

— Eu nu am nimic, papa are.

— Lasă-l în pace!

— O, doamne, leoaica îşi arată ghearele.

— Pleacă de aici, Ambrosi!

— Mi-e teamă că nu eşti în măsură să-mi spui ce să fac. Cuvântul secretarului papal, îmi imaginez, are multă greutate în această zonă. Cu siguranţă, mai multă decât cel al unui jurnalist şomer, zise el ocolind-o.

Ecaterina se furişă în faţa lui.

— Vorbesc serios, Ambrosi. Dă-te deoparte! Spune-i lui Valendrea că Michener a terminat-o cu Roma.

— E încă preot al bisericii Romano-Catolice, sub autoritatea papei. Va face ceea ce i se spune sau, în caz contrar, va suferi consecinţele.

— Ce vrea Valendrea?

— Ce-ar fi să mergem la Michener, zise Ambrosi şi o să vă explic totul. Te asigur, merită efortul de a mă asculta.

Ecaterina intră în salon urmată de Ambrosi. Michener stătea pe pat, iar faţa i se schimonosi la vederea vizitatorului său.

— Petru al II-lea îţi transmite salutări, zise Ambrosi. Am aflat ce ţi s-a întâmplat…

— Şi ai simţit nevoia să iei primul avion şi să vii să-mi arăţi cât eşti de îngrijorat.

Ambrosi păstră pe faţă o expresie neutră. Ecaterina se întreba dacă deprinsese această tehnică în urma anilor de înşelăciune.

— Ştim de ce te afli în Bosnia, zise Ambrosi. Am fost trimis să verific dacă ai aflat ceva de la vizionari.

— N-am aflat nimic.

Ecaterina era impresionată de cât de bine minţea Michener.

— Oare trebuie să merg să verific eu însumi dacă îmi spui adevărul?

— Fă ce doreşti.

— Circulă zvonuri prin oraş că al zecelea secret a fost dezvăluit Jasnei azi-noapte şi că viziunile au încetat. Preoţii erau chiar îngrijoraţi de acest aspect.

— Gata cu turiştii? Gata cu banii? nu se putu abţine Ecaterina.

— Poate că ar fi mai bine să aştepţi pe coridor, zise Ambrosi uitându-se la Ecaterina. Această chestiune priveşte doar Biserica.

— Nu pleacă nicăieri, interveni Michener. După tot ce aţi făcut tu şi Valendrea în ultimele două zile, încă vă mai temeţi de ce se întâmplă în Bosnia? De ce?

— Sunt singurul de aici care pune întrebări, zise Ambrosi cu mâinile la spate.

— Atunci spune ce ai de spus.

— Sfântul Părinte solicită prezenţa ta în Roma.

— Ştii bine ce poţi să-i transmiţi Sfântului Părinte din partea mea.

— Câtă lipsă de respect! Cel puţin noi nu l-am dispreţuit pe faţă pe Clement al XV-lea.

Chipul lui Michener se înăspri.

— Asta ar trebui să mă impresioneze? Aţi făcut doar tot ce v-a stat în putinţă să-i puneţi piedici în tot ceea ce întreprindea.

— Speram să fii greu de convins!

Tonul pe care făcuse Ambrosi acest comentariu o nelinişti pe Ecaterina. Părea extrem de încântat de cum evoluau lucrurile.

— Mă aflu aici să te informez că, dacă nu vii de bunăvoie, guvernul italian va emite pe numele tău un mandat de arestare.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Michener.

— Nunţiul papal din Bucureşti l-a informat pe Sfântul Părinte de întâlnirea ta cu părintele Tibor. Este supărat că nu ştie ce anume făceaţi tu şi Clement. Autorităţile române sunt acum interesate să stea de vorbă cu tine. Şi ei, la fel ca noi, vor să ştie ce anume aveaţi de discutat cu bătrânul preot. Tu şi fostul papă.

Ecaterina simţi că i se pune un nod în gât. Chestiunea aceasta aluneca pe o pantă periculoasă. Cu toate acestea, Michener nu părea deloc impresionat.

— Cine a zis că şi Clement era interesat de părintele Tibor?

— Tu? Clement? zise Ambrosi ridicând din umeri. Cui îi pasă? Tot ceea ce contează este că te-ai întâlnit cu el şi că poliţia română vrea să discute cu tine. Sfântul Părinte poate fie să împiedice ancheta, fie să dea o mână de ajutor. Ce variantă preferi?

— Nu-mi pasă.

Ambrosi se întoarse şi se uită la Ecaterina.

— Dar ţie? Ţie îţi pasă?

Ecaterina înţelese că nemernicul îşi juca asul din mânecă. Voia s-o determine să-l convingă pe Michener să plece la Roma. În caz contrar avea să-i spună chiar în acel moment cum de îl găsise atât de uşor la Bucureşti şi la Roma.

— De ce-o amesteci pe ea în treaba asta? întrebă Michener.

Ambrosi ezită un moment care păru criminal de lung. Ecaterinei îi venea să-i tragă o palmă peste faţă, cum făcuse în Roma, însă nu zise nimic. Ambrosi se întoarse din nou către Michener.

— Mă întrebam doar ce părere are ea. Am înţeles că este de origine română, aşa că cunoaşte bine poliţia din ţara ei. Îmi imaginez că nimeni nu şi-ar dori să ajungă să aibă de-a face cu tehnicile de interogare folosite de această instituţie.

— Ai putea să-mi spui cum de ştii atât de multe despre ea?

— Părintele Tibor a vorbit cu nunţiul papal din Bucureşti. I-a spus că domnişoara Leu a asistat la conversaţia voastră. Apoi am căutat pur şi simplu câteva informaţii despre ea.

Ecaterina era impresionată de explicaţia pe care i-o dăduse Ambrosi. Dacă n-ar fi ştiut adevărul, ar fi crezut că aşa stătuseră lucrurile.

— N-o amesteca în povestea asta, zise Michener.

— Te întorci în Roma?

— Mă întorc.

Răspunsul lui Michener o luă prin surprindere. Ambrosi dădu aprobator din cap.

— Am la dispoziţie un avion în Split. Când te externezi?

— De dimineaţă.

— Să fii gata la ora 7.00, zise Ambrosi îndreptându-se spre uşă. O să mă rog în această seară, zise el făcând o scurtă pauză, pentru o recuperare cât mai grabnică.

Apoi plecă.

— Dacă se roagă el pentru mine, am încurcat-o, comentă Michener când uşa se închise.

— De ce ai fost de acord să te întorci? Exagera în legătură cu România.

Michener se foi în pat, iar Ecaterina îl ajută să se aşeze mai bine.

— Trebuie să vorbesc cu Ngovi. Trebuie să ştie ce a zis Jasna.

— De ce? Doar nu crezi că e adevărat ce a scris? Secretul acela este ridicol.

— Poate că ai dreptate. Însă este al zecelea secret din Medjugorje, fie că îl credem, fie că nu. Trebuie să i-l încredinţez lui Ngovi.

— Tu n-ai auzit de faxuri? îi zise ea, aranjându-i perna.

— Nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta, Cati. Sunt curios ce este atât de important pentru Valendrea, încât şi-a trimis asistentul după mine. Se pare că e la mijloc ceva foarte grav şi cred că ştiu despre ce este vorba.

— Al treilea secret de la Fatima?

Michener dădu aprobator din cap.

— Dar tot nu are logică. Acela nu mai este un secret pentru nimeni. Ecaterina îşi aminti ce scrisese părintele Tibor în mesajul său către Clement. „Fă ceea ce îţi spune Fecioara… Câtă nesupunere crezi că mai îngăduie cerul?”

— Toată povestea asta nu are nici o logică, zise Michener.

— Tu şi Ambrosi aţi fost dintotdeauna duşmani? Vru ea să ştie.

Michener dădu din cap că da.

— Mă întreb cum pot astfel de oameni să devină preoţi. Dacă n-ar fi fost Valendrea, nu ar fi făcut prea mulţi purici la Roma. Se potrivesc amândoi de minune. Ezită un moment, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva anume, apoi continuă: Îmi imaginez că multe lucruri se vor schimba.

— Asta nu mai e problema ta, îi zise ea, sperând că nu se răzgândise în privinţa planurilor

pe care şi le făcuseră.

— Nu-ţi face griji, nu-mi schimb planurile. Dar chiar aş vrea să ştiu dacă autorităţile române sunt într-adevăr interesate de mine.

— Ce vrei să spui?

— Ar putea fi o pistă falsă. Nu înţelese la ce se referea.

— Clement mi-a trimis un e-mail în noaptea în care a murit. În el mi-a spus că bănuieşte că Valendrea a luat o parte din secretul original, pe vremea când lucra pentru Paul al IV-lea.

Ecaterina asculta cu vădit interes.

— Clement şi Valendrea s-au dus împreună în Riserva în noaptea de dinaintea morţii lui Clement. A doua zi, Valendrea a făcut la rândul său o călătorie neplanificată.

Ecaterina înţelese imediat ce însemna asta.

— În sâmbăta în care a fost ucis părintele Tibor?

Îi veni în minte imaginea lui Ambrosi cu un genunchi înfipt în pieptul ei şi cu mâinile încleştate în jurul gâtului ei. Oare Valendrea şi Ambrosi erau implicaţi în asasinarea părintelui Tibor? Voia să-i spună lui Michener ce ştia, însă îşi dădu seama că acest lucru ar genera prea multe întrebări la care ea nu era dispusă să răspundă. Aşa că se mulţumi doar să întrebe:

— Este posibil ca Valendrea să aibă legătură cu asasinarea părintelui Tibor?

— Greu de spus. Dar cu siguranţă e capabil de aşa ceva. Şi Ambrosi, de altfel. Totuşi, cred că Ambrosi brava. Ultimul lucru pe care îl doreşte Vaticanul este să ajungă pe prima pagină a ziarelor. Pun pariu că noul papă va face tot ce-i stă în putinţă pentru a nu fi în lumina reflectoarelor.

— Însă Valendrea ar putea îndrepta reflectoarele în altă direcţie.

— Spre mine, de exemplu, păru Michener să înţeleagă.

Ecaterina aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu e nimic mai bun decât un fost angajat pe care să dai vina pentru tot ce a fost înaintea ta.

Valendrea îşi luă pe el una dintre sutanele albe croite de Casa Gammarelli. Avusese dreptate mai devreme în acea dimineaţă – aveau deja măsurile lui, aşa că fusese uşor să-i coasă haine pe potriva lui în cel mai scurt timp. Croitorii făcuseră o treabă excelentă, aşa că îşi propuse să-i spună lui Ambrosi să le trimită o scrisoare oficială de mulţumire.

Nu mai avea veşti de la Paolo de când plecase în Bosnia. Dar nu avea nici o îndoială că prietenul său avea să ducă la bun sfârşit misiunea pe care i-o încredinţase. Ambrosi ştia ce era în joc. Îi explicase totul în acea noapte în România. Colin Michener trebuia adus la Roma. Clement al XV-lea plănuise totul foarte ingenios, era sigur de asta şi ajunsese la concluzia că Valendrea avea să fie succesorul său, aşa că luase intenţionat transcrierea traducerii lui Tibor, ştiind foarte bine că nu-şi putea începe pontificatul sub ameninţarea acelui pericol iminent.

Dar unde putea fi?

Cu siguranţă că Michener ştia asta.

Auzi telefonul sunând.

Se afla în dormitorul său de la etajul trei. Apartamentele papale nu erau încă gata.

Telefonul sună din nou. Se întrebă cine îl deranja. Era aproape ora 20.00. Încerca să se îmbrace pentru prima sa cină oficială şi transmisese că nu dorea să fie deranjat de nimeni.

Încă un ţârâit.

Ridică receptorul.

— Sfinte Părinte, părintele Ambrosi aşteaptă la telefon şi întreabă dacă i se poate face legătura cu dumneavoastră. Zice că are ceva important să vă transmită.

— Fă-mi legătura!

După câteva clicuri, îl auzi pe Ambrosi zicând:

— Am făcut aşa cum mi-aţi spus.

— Şi care a fost reacţia lui?

— Mâine va fi la Roma.

— Cum se simte?

— N-are nimic grav.

— Dar însoţitoarea sa?

— Încântătoare, ca de obicei.

— Să nu o supărăm deocamdată.

Ambrosi îi spusese cum îl atacase în Roma. În momentul de faţă, era cea mai bună sursă de informaţii despre Michener, însă situaţia se schimbase radical.

— Nu îi voi atinge nici măcar un fir de păr.

— Ne vedem mâine, atunci, zise Valendrea. Drum bun.

Capitolul 55.

Vatican.
Joi, 30 noiembrie.
1.00 p. m.

Michener şi Ecaterina stăteau unul lângă altul pe bancheta din spate a maşinii Vaticanului. Ambrosi se afla pe scaunul din dreapta şoferului şi, la indicaţiile acestuia, intrară prin Arcul Clopotelor în curtea privată a Sfântului Damascus. Erau împrejmuiţi de un labirint de clădiri vechi, care ţineau la distanţă soarele amiezii, aruncând pe asfalt o umbră albastră-indigo.

Pentru prima dată, Michener nu se simţea în largul lui între zidurile Vaticanului. Oamenii aflaţi acum la putere erau nişte manipulatori. Îi erau duşmani. Trebuia să aibă grijă ce făcea şi ce

spunea şi să încerce să înţeleagă cât mai repede posibil ce urma să se întâmple.

Maşina se opri, iar ei coborâră. Ambrosi îi conduse într-o cameră de primire cu trei pereţi formaţi din vitralii, în care de secole papii îşi întâmpinaseră oaspeţii la intrarea în Vatican. Îl urmară pe Ambrosi printr-un labirint de lojii şi galerii cu candelabre imense şi cu pereţii acoperiţi de tapiserii ce înfăţişau diverşi papi care primeau distincţii de la împăraţi şi regi.

Michener ştia spre ce se îndreptau. Ambrosi se opri în faţa unei uşi de bronz care dădea spre biblioteca papală ce fusese vizitată de Gorbaciov, Mandela, Carter, Elţîn, Reagan, Bush, Clinton, Rabin şi Arafat.

— Domnişoara Leu te va aştepta în logia din faţă, zise Ambrosi. Între timp, nimeni nu vă va deranja.

În mod surprinzători, Ecaterina nu avu nimic de obiectat că era exclusă şi plecă împreună cu Ambrosi. Michener deschise uşa şi intră. Trei vitrine din sticlă de plumb trimiteau raze frânte de lumină asupra rafturilor vechi de cinci sute de ani. Valendrea stătea la biroul folosit de toţi papii din ultima jumătate de mileniu. Un tablou care o înfăţişa pe Fecioară împodobea peretele din spatele lui. În faţa biroului era tras un fotoliu tapiţat, însă Michener ştia că doar şefii de stat aveau privilegiul de a sta aşezaţi în faţa papei. Valendrea se ridică de la birou. Îndreptă spre el mâna cu palma în jos, iar Michener ştia ce se cuvenea să facă. Se uită adânc în ochii toscanului. Acum era momentul să-i arate supunere. Se întrebă ce era mai bine să facă, însă ajunse la concluzia că trebuia să acţioneze cu tact, cel puţin până afla ce dorea acest demon. Îngenunche şi sărută inelul, remarcând că bijutierii Vaticanului îi făcuseră deja unul nou.

— Am auzit că şi Clement a avut aceeaşi bucurie din partea cardinalului Bartolo din Torino.

O să-i comunic bunului cardinal că şi tu respecţi protocolul Bisericii.

— Ce doreşti? întrebă Michener ridicându-se. Nu adăugase „Sfinte Părinte”.

— Cu siguranţă că nu-ţi pasă.

— Ce te-ar face să crezi contrariul?

— Respectul pe care mi l-ai arătat în ultimii trei ani.

Valendrea se întoarse înapoi la birou.

— Presupun că încerci să mă enervezi. O să ignor tonul pe care îmi vorbeşti.

— Ce doreşti? întrebă Michener din nou.

— Vreau documentul pe care l-a scos Clement din Riserva.

— Nu ştiam că lipseşte ceva din Riserva.

— Nu am chef de glume. Clement ţi-a spus totul.

Michener îşi aminti ce îi spusese Clement: „L-am lăsat pe Valendrea să citească ce se află în cutia cu informaţiile referitoare la Fatima… În 1978 a furat din Riserva o parte din al treilea mesaj al Fecioarei”.

— Mi se pare că tu eşti hoţul.

— Dai dovadă de mare îndrăzneală vorbindu-i aşa papei. Ai dovezi cu care să-ţi susţii acuzaţiile?

N-avea de gând să înghită momeala. Intenţiona să-l lase pe acest netrebnic să se întrebe ce anume ştia. Valendrea veni spre el. Părea că se simţea foarte bine în alb, cu pălăria aproape pierdută în coama de păr.

— Nu te rog, Michener. Îţi ordon să-mi spui unde este documentul. În vocea lui Valendrea se simţea o notă de disperare care îl făcu pe Michener să se întrebe dacă nu cumva cuvintele fără sens din e-mailul primit de la Clement nu erau mai mult decât ultimul mesaj al unui suflet disperat gata să-şi curme viaţa.

— Acum aflu că lipseşte ceva din Riserva.

— Iar eu ar trebui să te cred?

— Crezi ce doreşti.

— Am căutat în apartamentele papale şi la Castelul Gandolfo. Lucrurile lui Clement sunt la tine acum. Vreau să le verific.

— Ce anume cauţi?

Valendrea îl măsură cu o privire suspicioasă.

— Nu-mi dau seama dacă mă minţi sau nu.

— Trebuie să ai încredere în mine, zise Michener ridicând din umeri.

— În regulă. Părintele Tibor a transcris al treilea mesaj de la Fatima scris de Sora Lucia. I-a trimis lui Clement transcrierea scrisorii originale a măicuţei şi a traducerii lui. Transcrierea traducerii sale nu mai este în Riserva.

Michener începu să înţeleagă.

— Deci chiar ai luat o parte din al treilea secret în anul 1978!

— Vreau doar ce a născocit preotul acela. Unde sunt lucrurile lui Clement?

— Mobila am donat-o unei asociaţii de binefacere. Celelalte lucruri sunt încă la mine.

— Te-ai uitat printre ele?

— Bineînţeles, minţi el.

— Şi n-ai găsit nimic trimis de părintele Tibor?

— M-ai crede dacă ţi-aş răspunde?

— De ce ar trebui să te cred?

— Pentru că sunt un tip de treabă.

Valendrea tăcu un moment. Nici Michener nu zise nimic.

— Ce-ai aflat în Bosnia?

Michener observă că Valendrea schimbase subiectul.

— Că nu e bine să urci pe munte când e furtună.

— Acum înţeleg de ce te preţuia Clement atât de mult. Un spirit strălucit şi o minte ascuţită. Acum răspunde-mi la întrebare, zise el după o scurtă pauză.

Scoase din buzunar biletul pe care i-l dăduse Jasna şi i-l întinse papei.

— Acesta este al zecelea secret din Medjugorje.

Valendrea luă hârtia şi o citi. Toscanul trase aer în piept şi îşi plimbă privirea de la foaia de hârtie la faţa lui Michener. Un geamăt slab ieşi din gura papei; se întinse pe neaşteptate şi îl apucă pe Michener de sutana neagră, cu hârtia încă în mână. Se uita la el cu ochii plini de furie.

— Unde este transcrierea traducerii lui Tibor?

Michener fu şocat de atacul neaşteptat, însă îşi păstră firea.

— Cuvintele Jasnei mi s-au părut fără nici un sens. De ce te deranjează pe tine?

— Vorbele ei dezlânate nu înseamnă nimic. Mie îmi trebuie transcrierea părintelui Tibor.

— Dacă acele cuvinte nu au nici un sens, atunci de ce ai sărit asupra mea?

Valendrea păru să-şi dea seama de situaţia în care se afla şi îi dădu drumul.

— Traducerea lui Tibor este proprietatea Bisericii. Vreau să îi fie restituită.

— În cazul acesta, va trebui să-ţi trimiţi gărzile elveţiene să o caute.

— Ai la dispoziţie 48 de ore pentru a o găsi sau, în caz contrar, se emite mandat de arestare pe numele tău.

— Cu ce cap de acuzare?

— Ai furat din proprietatea Vaticanului. O să te predau şi poliţiei române. Vor să ştie mai multe despre vizita ta la părintele Tibor.

Cuvintele lui fură rostite cu autoritate.

— Sunt sigur că vor dori să ştie şi de vizita ta.

— Ce vizită?

Trebuia să-l facă pe Valendrea să creadă că ştia mult mai multe decât ştia de fapt.

— Ai părăsit Vaticanul în ziua când a fost ucis Tibor.

— Din moment ce ştii toate răspunsurile, spune-mi tu unde m-am dus.

— Ştiu destule.

— Chiar crezi că o să-ţi meargă cu şarada asta? Ai de gând să-l implici pe papă în anchetarea unei crime? Efortul acesta este un demers inutil.

Michener încercă să blufeze din nou:

— Nu erai singur.

— Pe bune? Mai povesteşte-mi!

— Aştept până sunt interogat de poliţie. Românii vor fi fascinaţi, îţi garantez asta.

Valendrea se înroşi la faţă.

— N-ai idee despre ce e vorba! E mai important decât o să poţi tu înţelege vreodată.

— Vorbeşti asemenea lui Clement.

— Avea dreptate din acest punct de vedere. Valendrea se uită într-o parte preţ de o clipă, apoi reveni. Ţi-a spus Clement că m-a urmărit fără să facă nimic în timp ce am ars o parte din ce i-a trimis Tibor? Stătea în Riserva şi se uita la mine cum distrugeam hârtia. A ţinut să-mi spună că în cutie se afla o transcriere a traducerii mesajului complet al surorii Lucia. Dar acum a dispărut. Clement nu voia să i se întâmple ceva. Eu atât ştiu. Aşa că ţi-a încredinţat-o ţie.

— De ce este atât de importantă traducerea?

— Nu intenţionez să dau explicaţii. Vreau doar să-mi fie înapoiat documentul.

— De unde ştii că a fost acolo?

— Nu ştiu. Dar nimeni nu s-a mai dus în arhivă după acea noapte de vineri, iar Clement a murit două zile mai târziu.

— La fel şi părintele Tibor.

— Ce ar trebui să înţeleg din asta?

— Ce vrei tu.

— Voi face tot ceea ce trebuie pentru a recupera documentul.

— Sunt convins, zise el sarcastic. Voia să plece, aşa că întrebă: Pot să mă retrag?

— Pleacă. Însă ar fi bine să am veşti de la tine în cel mult două zile sau îţi garantez că nu-ţi vor plăcea următorii vizitatori pe care ţi-i trimit.

Michener se întrebă la cine se referise. La poliţie? La altcineva? Greu de spus.

— Te-ai întrebat vreodată cum de te-a găsit domnişoara Leu în România? întrebă Valendrea liniştit, în timp ce Michener se îndrepta spre uşă.

Auzise oare bine? Cum de ştia de Ecaterina? Se opri şi se întoarse.

— Se afla acolo pentru că am plătit-o să afle ce făceai tu. Am sfătuit-o să se folosească de nurii ei pentru a-ţi câştiga încrederea şi se pare că aşa a şi făcut.

Michener se repezi la el, însă Valendrea scoase o telecomandă micuţă şi îi zise:

— E suficient să apăs doar o singură dată şi gărzile elveţiene se vor năpusti în cameră. Actele de violenţă asupra papei sunt un delict foarte grav.

Michener se opri şi îşi stăpâni un tremur.

— Nu eşti primul bărbat dus de nas de o femeie. E inteligentă. Însă te avertizez. Ai grijă în cine ai încredere, Michener. Sunt multe în joc. Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar s-ar putea ca numai eu să mai fiu de partea ta când toată această poveste se va sfârşi.

Capitolul 56.

Michener plecă din bibliotecă. Ambrosi îl aştepta pe coridor, însă nu-l conduse până la logia din faţă, limitându-se doar să-i spună că avea la dispoziţie o maşină şi un şofer care să-l ducă oriunde doreşte.

Ecaterina stătea singură pe un scaun aurit. Michener încerca să înţeleagă ce anume o determinase să îl înşele. Într-adevăr, se întrebase cum de îl găsise în Bucureşti, apoi cum de apăruse la apartamentul său din Roma. Îşi dorea să creadă că tot ce se întâmplase între ei fusese autentic, însă nu-şi putea scoate din minte gândul că ea jucase teatru tot timpul, cu scopul de a-l atrage în plasă şi de a-l face vulnerabil. Îşi făcuse griji în privinţa microfoanelor şi a personalului administrativ. Când colo, tocmai persoana în care avusese deplină încredere devenise emisarul perfect al duşmanului său.

La Torino, Clement îl avertizase: „N-ai idee ce fel de om e Alberto Valendrea… Crezi că poţi să-i ţii piept lui Valendrea? Nu, Colin. Nu eşti un adversar pe măsura lui. Eşti prea bine-crescut. Prea încrezător”.

Simţi un nod în gât când se apropie de Ecaterina. Probabil că expresia gravă de pe chipul lui îi trădă gândurile.

— Ţi-a spus de mine, nu-i aşa? zise ea cu tristeţe în glas.

— Te aşteptai la asta?

— Aproape că ţi-a spus şi Ambrosi ieri. Mi-am imaginat că Valendrea o va face. Nu le mai sunt de folos.

Michener era foarte tulburat.

— Nu le-am spus nimic, Colin. Absolut nimic. Am luat banii de la Valendrea şi am plecat în România şi în Bosnia. Asta aşa e. Dar m-am dus

pentru că am vrut, nu pentru că m-au trimis *ei*. M-am folosit de ei aşa cum s-au folosit şi ei de mine.

Explicaţia avea logică, însă nu era suficientă pentru a-i uşura suferinţa.

— Pentru tine înseamnă ceva adevărul? o întrebă el calm.

Ecaterina îşi muşcă buza de jos, iar Michener observă că îi tremura mâna dreaptă. Furia, care era reacţia ei obişnuită în faţa confruntării, nu ieşise la suprafaţă. Pentru că nu îi răspunse la întrebare, Michener îi spuse:

— Am avut încredere în tine. Ţi-am spus lucruri pe care nu le-aş spune nimănui.

— Iar eu nu ţi-am înşelat încrederea.

— Cum să te mai pot crede? zise el, dorindu-şi din suflet să poată face totuşi asta.

— Ce ţi-a spus Valendrea?

— Suficient de multe pentru a avea această discuţie.

Michener simţea că îi fugea pământul de sub picioare. Părinţii îi muriseră; Jakob Volkner la fel. Acum Ecaterina îl trădase. Pentru prima oară în viaţă era singur şi dintr-odată simţi povara de a fi un copil nedorit, născut într-un centru maternal şi smuls din braţele mamei sale. Era în multe privinţe pierdut, fără să aibă spre cine să se îndrepte ca să-i aline suferinţa. Se gândise că acum, după moartea lui Clement, femeia de lângă el reprezenta viitorul. Era dispus chiar să renunţe la un sfert de secol din viaţa sa pentru a avea şansa s-o iubească şi să fie iubit.

Dar cum mai putea fi posibil aşa ceva după toate acestea?

O tăcere apăsătoare se aşternu între ei. Penibilă şi jenantă.

— Bine, Colin, zise ea în cele din urmă. Am înţeles. Te las în pace, rosti ea întorcându-se să plece.

Sunetul pantofilor ei pe podeaua de marmură se îndepărtă. Michener îşi dorea să-i spună că nu

era nici o problemă. „Nu pleca. Opreşte-te.” Dar nu avu suficientă putere să rostească aceste cuvinte.

Michener se îndreptă în direcţia opusă, spre parter. Nu avea de gând să folosească maşina pe care i-o oferise Ambrosi. Tot ce dorea de la Vatican era să fie lăsat în pace. Nu avea legitimaţie sau însoţitor, însă era atât de cunoscut, încât nici una dintre gărzi nu l-ar fi întrebat ce căuta acolo. Ajunse la capătul unei logia pline de planisfere şi de globuri pământeşti. În faţă, Maurice Ngovi îl aştepta în prag.

— Am auzit că eşti aici, îi zise Ngovi când se apropie. Am aflat şi ce s-a întâmplat în Bosnia. Eşti bine?

Michener dădu aprobator din cap.

— Voiam să te sun mai târziu.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Unde?

Ngovi păru că înţelege şi îi făcu semn să îl urmeze. Merseră în tăcere la arhivă, unde sălile erau din nou pline de savanţi, istorici şi jurnalişti. Ngovi îl găsi pe cardinalul-arhivist, iar cei trei bărbaţi se îndreptară spre o sală de lectură. Când ajunseră înăuntru, închiseră uşa, iar Ngovi le spuse:

— Cred că acest loc este suficient de retras. Michener se întoarse spre cardinalul-arhivist şi spuse:

— Credeam că v-a dat deja afară.

— Mi s-a ordonat să plec până la sfârşitul săptămânii. Înlocuitorul meu vine poimâine.

Michener ştia cât era de afectat bătrânul.

— Îmi pare rău. Dar cred că e spre binele dumneavoastră.

— Ce a vrut suveranul pontif de la tine? întrebă Ngovi.

Michener se prăbuşi pe un scaun.

— Se pare că a fost furat un document din Riserva, iar Valendrea e convins că e la mine. Ceva ce i-a trimis părintele Tibor lui Clement, referitor la al treilea secret de la Fatima. O transcriere a traducerii. Habar n-am despre ce e vorba.

Ngovi se uită lung la arhivist.

— Parcă a înnebunit, zise arhivistul. O ţinea una şi bună că a dispărut ceva din cutie. Mi-era groază de el. Numai Dumnezeu mai poate salva această Biserică, acum că a încăput pe mâinile lui.

— Ţi-a spus Valendrea despre ce e vorba? întrebă Ngovi.

Michener le povesti amândurora ce îi spusese papa.

— În acea vineri noaptea, zise cardinalul-arhivist, când Clement şi Valendrea se aflau împreună în Riserva, au ars ceva. Am găsit cenuşă pe podea.

— Clement nu v-a spus nimic despre asta? întrebă Michener.

Cardinalul-arhivist scutură din cap.

— Nici un cuvânt.

Pusese cap la cap o mulţime de informaţii, însă tot mai avea o nelămurire.

— Toată povestea aceasta mi se pare atât de bizară! Sora Lucia însăşi a verificat autenticitatea celui de-al treilea secret înainte de a fi dat lui Ioan Paul, zise Michener.

— Am fost de faţă, zise Ngovi dând din cap. Scrierea originală a fost luată, cu cutie cu tot, din Riserva şi dusă în Portugalia, iar ea a confirmat că documentul era unul şi acelaşi cu cel pe care îl scrisese în 1944. Dar, Colin, cutia conţinea doar două pagini. Am fost cu însumi de faţă când s-a deschis cutia. Era doar scrierea originală şi traducerea în italiană. Nimic altceva.

— Dacă mesajul nu era complet, nu crezi că ar fi spus ceva? întrebă Michener.

— Era atât de slăbită şi de bătrână! zise Ngovi. Îmi amintesc felul în care şi-a aruncat doar ochii peste foaia de hârtie şi a dat din cap. Am auzit că nu mai vedea şi nu mai auzea bine.

— Maurice m-a rugat să verific, zise arhivistul. Valendrea şi Paul al VI-lea au intrat în Riserva pe 18 mai 1978, Valendrea s-a întors după o oră, la ordinul expres al lui Paul şi a stat acolo singur, timp de cincisprezece minute.

— Se pare că orice i-ar fi trimis părintele Tibor lui Clement a deschis o uşă pe care Valendrea o credea de mult închisă, zise Ngovi dând din cap.

— Şi se prea poate ca acest lucru să-l fi costat pe Tibor viaţa, continuă el meditând asupra situaţiei. Valendrea a numit lucrul care lipseşte „transcrierea traducerii". Care traducere?

— Colin, zise Ngovi. Se pare că mai există o parte din al treilea secret de la Fatima pe care noi n-o cunoaştem.

— Iar Valendrea crede că acea parte e la mine.

— Şi are dreptate? întrebă Ngovi.

Michener dădu din cap că nu.

— Dacă aş avea-o, i-aş da nenorocita aia de traducere. M-am săturat să fiu implicat în povestea asta. Vreau să mă eliberez.

— Ai idee ce-ar fi putut face Clement cu transcrierea lui Tibor?

Michener nu se gândise la asta până acum.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Nu-i stătea în caracter lui Clement să fure.

Nici porniri sinucigaşe nu avusese, însă consideră că era mai bine să nu amintească nimic despre asta. Cardinalul-arhivist nu ştia nimic despre felul în care murise Clement. Însă simţi din expresia lui Ngovi că şi el se gândea la acelaşi lucru.

— În Bosnia cum a fost? întrebă Ngovi.

— Mai ciudat decât în România.

Le arătă mesajul Jasnei. Îi dăduse lui Valendrea o copie, iar el păstrase originalul.

— Nu putem să-i acordăm prea mare încredere, zise Ngovi arătând spre cuvintele scrise de Jasna. Medjugorje pare mai mult o piesă de teatru decât o experienţă religioasă. Acest al zecelea secret ar putea fi doar rodul imaginaţiei vizionarilor şi, sincer să fiu, dat fiind contextul, mă întreb foarte serios dacă nu cumva chiar aşa stau lucrurile.

— Îţi împărtăşesc opiniile, zise Michener. Jasna s-a autosugestionat că halucinaţiile ei sunt adevărate şi a început să trăiască intens aceste experienţe. Şi totuşi, Valendrea a reacţionat foarte urât când a citit mesajul.

Michener le spuse apoi ce se întâmplase.

— Tot aşa a intrat şi în Riserva, zise cardinalul-arhivist. E nebun.

— Ce se întâmplă aici, Maurice? întrebă Michener fixându-l cu privirea pe Ngovi.

— Sunt complet uluit. Cu mulţi ani în urmă, pe vremea când eram episcop, am studiat împreună cu alţi episcopi al treilea secret timp de trei luni de zile, din ordinul lui Ioan Paul. Acel mesaj era atât de diferit faţă de celelalte două! Primele două erau exacte, prezentate în amănunt, pe când al treilea secret era mai mult un fel de parabolă. A fost chemat şi Sfântul Părinte să-i dea o interpretare, datorită poziţiei sale de conducător al Bisericii. Şi am fost de acord. Dar nici un moment nu l-am considerat incomplet.

Ngovi arătă spre un volum gros de pe masă. Uriaşul manuscris era vechi, cu paginile atât de îmbătrânite, încât păreau arse. Scrisul de pe copertă era în latină, înconjurat de desene viu colorate, înfăţişând papi şi cardinali. Cuvintele *Lignum Vitae* scrise cu cerneală roşie aproape ştearsă abia dacă se mai puteau distinge.

Ngovi se aşeză pe un scaun şi îl întrebă pe Michener:

— Ce ştii despre Sfântul Malachy?

— Destule ca să mă întreb dacă chiar era cine pretindea a fi.

— Te asigur, profeţiile lui s-au adeverit. Volumul acesta a fost publicat la Veneţia, în anul 1595, de către un istoric dominican, Arnold Wion, constituind relatarea completă a viziunilor pe care le scrisese Sfântul Malachy însuşi.

— Maurice, acele viziuni s-au produs la mijlocul secolului al XII-lea. Wion a aşternut pe hârtie relatările la distanţă de patru sute de ani. Am auzit şi eu poveştile acestea. Cine ştie ce-o fi zis de fapt Malachy, în cazul în care chiar a spus ceva. Cuvintele *lui* nu ni s-au păstrat.

— Dar scrierile lui Malachy erau aici în anul 1595, zise cardinalul-arhivist. Stau dovadă cataloagele noastre. Aşa că Wion a avut acces la ele.

— Dacă scrierile lui Wion au supravieţuit, atunci de ce nu s-a păstrat şi textul lui Malachy?

Ngovi arătă spre carte şi zise:

— Chiar dacă scrierile lui Wion sunt un fals, iar profeţiile sunt ale lui şi nu ale lui Malachy, sunt extraordinar de exacte. Şi s-au dovedit şi mai exacte, ţinând cont de ce s-a întâmplat în ultimele două zile.

Ngovi îi dădu trei foi scrise la maşină. Michener îşi aruncă ochii peste ele şi văzu că erau un rezumat.

Malachy era irlandez, născut în anul 1094. A devenit preot la vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi episcop la treizeci. În anul 1139 a plecat din Irlanda la Roma, unde i-a prezentat papei Inocenţiu al II-lea un raport al activităţii sale în dioceză. În timp ce se afla acolo, a avut o viziune stranie a viitorului, cu o lungă listă de bărbaţi care vor ajunge capii Bisericii. A relatat viziunea într-un document pe care i l-a înaintat lui Inocenţiu. Papa a citit lista şi apoi a încuiat manuscrisul în arhivă, unde a rămas până în anul 1595, când

Arnold Wion a adus în prim-plan lista de suverani pontifi întocmită de Malachy, împreună cu profeţiile acestuia, începând cu Celestine al II-lea, în anul 1143 şi sfârşindu-se după enumerarea a încă 111 papi, când se preconiza că avea să domnească ultimul papă.

— Nu avem nici o dovadă că Malachy chiar a avut acele viziuni, zise Michener. Din câte îmi amintesc, totul a fost adăugat la poveste din auzite.

— Citeşte câteva dintre moto-urile lui, zise Ngovi calm.

Michener se uită din nou la foile pe care le avea în mână. Profeţia spunea că al 81-lea papă avea să fie „Crinul şi Trandafirul". Urban al VIII-lea, care fusese papă în acea perioadă, era din Florenţa, al cărei simbol era crinul roşu. Cel de-al 94-lea papă era numit „Trandafirul Umbriei". Înainte de a deveni papă, Clement al XIII-lea fusese guvernatorul Umbriei. „Călătorul apostolic" era moto-ul celui de-al 96-lea papă. Pius al VI-lea avea să-şi sfârşească zilele ca prizonier al Revoluţiei Franceze. Leon al XIII-lea era al 102-lea papă. Moto-ul atribuit lui era „O lumină pe cer". În timpul domniei sale s-a văzut pe cer o cometă. Ioan al XXIII-lea era numit „Păstor şi călător pe mări". Un alt nume foarte nimerit, ţinând cont că afirmase că misiunea sa ca pontif este de păstor al sufletelor şi că simbolul celui de-al II-lea Consiliu al Vaticanului pe care îl convocase era reprezentat de o cruce şi de o corabie. În plus, înainte de a fi ales, Ioan fusese patriarhul Veneţiei, vechea capitală maritimă.

Michener îşi ridică privirea şi zise:

— E interesant, dar nu văd care este legătura.

— Clement a fost al 111-lea papă. Conform profeţiilor lui Malachy, pontificatul său era etichetat „De la gloria măslinului". Îţi aminteşti de felul în care este prezentat sfârşitul lumii în Evanghelia după Matei, capitolul 24?

Îşi amintea. Iisus părăsise templul şi se îndepărta, când discipolii Lui vorbeau despre frumuseţea acelei clădiri. „O să vă spun adevărul, a zis el. Nu va mai rămâne piatră pe piatră. Templul va fi dărâmat în totalitate.” Apoi, mai târziu, când discipolii au venit la el pe Muntele Măslinilor, l-au implorat să le spună care vor fi semnele sfârşitului lumii.

— Iisus Hristos a prezis începutul unei noi ere în acel pasaj. Dar, Maurice, nu se poate să crezi într-adevăr că se apropie sfârşitul lumii.

— Poate că nu e vorba despre un cataclism, dar în mod evident se va sfârşi ceva şi vom asista la un nou început. Previziunile îl prezintă pe Clement ca fiind precursorul acestui eveniment. Şi mai e ceva. Dintre toate descrierile pe care le face Malachy papilor, începând cu anul 1143, ultimul dintre cei 112 este actualul papă. Malachy a prezis în anul 1138 că se va numi „Petrus Romanus” – Petru Romanul.

— Această informaţie e un fals, zise Michener. Mulţi spun că Malachy nu a prezis niciodată vreun Petru, ci că această informaţie a fost adăugată când au fost publicate profeţiile sale, în secolul al XIX-lea.

— Ar fi bine dacă aşa ar sta lucrurile, zise Ngovi, punându-şi o pereche de mănuşi de bumbac şi răsfoind cu grijă manuscrisul voluminos.

Vechiul pergament se crăpă puţin.

— Ia citeşte asta! îi zise Ngovi lui Michener.

Michener citi cuvintele scrise în latină: „În ultima parte a prigonirii Bisericii Romano-Catolice, va domni Petru Romanul, care va supune turma la multe suferinţe, după care în oraşul celor şapte coline va veni un judecător necruţător care îi va judeca pe toţi oamenii”.

— Valendrea şi-a ales de bunăvoie numele de *Petru.* Înţelegi acum de ce sunt îngrijorat? Acelea sunt cuvintele lui Wion, poate chiar şi ale lui Malachy, scrise cu secole în urmă. Cine suntem

noi să ne îndoim? Poate Clement avea dreptate. Punem mult prea multe întrebări şi facem doar ceea ce ne convine, în loc să facem ce s-ar cuveni.

— Cum îţi explici, începu cardinalul-arhivist, că acest volum e vechi de cinci sute de ani, iar aceste moto-uri au fost atribuite papilor cu mult timp în urmă? Dacă se potriveau zece, cincisprezece, puteai vorbi de coincidenţă. Nouăzeci la sută e cam mult, pentru că de acest procent vorbim! Doar zece la sută dintre etichete par să nu aibă nici un sens. Iar cel din urmă, Petru, este exact al 112-lea. Mi s-a făcut pielea de găină când am auzit ce nume şi-a ales Valendrea.

Era mai mult decât putea procesa mintea lui Michener. Mai întâi dezvăluirea despre Ecaterina. Acum auzea că s-ar putea ca sfârşitul lumii să fie aproape. „După care în oraşul celor şapte coline va veni un judecător necruţător care îi va judeca pe toţi oamenii.” Roma era de mult numită „oraşul celor şapte coline”. Se uită la Ngovi. Pe faţa prelatului se citea îngrijorarea.

— Colin, trebuie să găseşti transcrierea traducerii lui Tibor. Dacă Valendrea consideră acel document de o importanţă majoră, atunci aşa ar trebui să-l considerăm şi noi. Îl cunoşteai pe Jakob mai bine decât oricine altcineva. Află unde este această ascunzătoare, zise Ngovi închizând manuscrisul. Aceasta ar putea fi ultima zi când mai avem acces la arhivă. Un om rapace preia controlul. Valendrea îşi elimină toţi adversarii. Vreau să-ţi dai seama de importanţa acestui fapt, să înţelegi cât de serios este. Ce a scris vizionara din Medjugorje poate fi pus la îndoială, însă cuvintele surorii Lucia şi traducerea părintelui Tibor sunt cu totul altceva.

— N-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi acel document. Nu-mi pot nici măcar imagina cum de Jakob l-a luat din arhiva Vaticanului.

— Doar eu ştiam combinaţia seifului, zise cardinalul-arhivist. Şi l-am deschis doar pentru

Clement.

Michener se simţi din nou gol pe dinăuntru când îi reveni în minte trădarea Ecaterinei. Îi putea fi de ajutor să-şi concentreze atenţia asupra altui lucru, chiar dacă era doar pentru o perioadă scurtă de timp.

— O să văd ce pot face, Maurice. Dar nu ştiu nici măcar de unde să încep.

Expresia de pe faţa lui Ngovi îi trăda încordarea.

— Colin, departe de mine gândul de a dramatiza mai mult decât e cazul. Însă soarta Bisericii ar putea fi în mâinile tale.

Capitolul 57.

3.30 p. m.

Valendrea se scuză de la cei din camera de audienţe veniţi din Florenţa să-l felicite cu ocazia învestiturii. Înainte de a se retrage, le promise că prima lui vizită oficială în afara Vaticanului avea să fie în Toscana.

Ambrosi îl aştepta la etajul al patrulea. Secretarul său plecase din camera de audienţe în urmă cu o jumătate de oră, iar Valendrea era curios de ce.

— Sfinte Părinte, zise Ambrosi, Michener s-a întâlnit cu Ngovi şi cu cardinalul-arhivist după ce a plecat de la dumneavoastră.

— Despre ce au vorbit? întrebă Valendrea, înţelegând acum care era urgenţa.

— Au discutat în spatele uşilor închise, într-una dintre sălile de lectură. Preoţii pe care îi am în arhivă nu au putut afla nimic, în afara faptului că aveau cu ei un volum foarte vechi, unul dintre acelea pe care le mânuiesc arhiviştii.

— Care dintre ele?

— *Lignum Vitae.*

— Profeţiile lui Maladiv? Cred că glumeşti! Lucrarea aceea nu valorează doi bani! Şi totuşi, mare păcat că n-am auzit despre ce au discutat.

— Sunt în plin proces de reinstalare a dispozitivelor de ascultare. Dar mai durează.

— Când trebuie să plece Ngovi?

— Deja şi-a eliberat biroul. Am fost informat că se întoarce în Africa peste câteva zile. În momentul de faţă, stă încă în apartamentul său.

Şi ocupa în continuare poziţia de camerling. Valendrea nu era încă hotărât cum să distribuie funcţiile şi unde să-i trimită pe cardinalii care nu-l susţinuseră în conclav.

— Mă gândeam la lucrurile personale ale lui Clement. Transcrierea traducerii lui Tibor se află în mod sigur printre ele. Clement ştia că doar Michener urma să-i umble printre lucruri.

— La ce vă referiţi, Sfinte Părinte?

— Nu cred că Michener o să ne dea nouă ceva. Ne dispreţuieşte. Nici gând – o să îi dea totul lui Ngovi. Şi nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva.

Valendrea se uită la Ambrosi să-i vadă reacţia, iar vechiul său prieten nu-l dezamăgi nici de data aceasta.

— Vreţi să preluaţi iniţiativa? îl întrebă secretarul lui.

— Trebuie să-i demonstrăm lui Michener cât de serioşi suntem. Dar de data aceasta nu o vei face tu, Paolo. Sună-i pe prietenii noştri şi cere-le ajutorul!

Michener intră în apartamentul în care locuia de la moartea lui Clement. Se plimbase pe străzile Romei timp de două ore. Începuse să-l doară capul în urmă cu jumătate de oră, una din acele dureri în legătură cu care îl avertizase doctorul din Bosnia că urma să mai aibă, aşa că se duse direct la baie şi luă două aspirine. Doctorul îl sfătuise să îşi facă un set complet de analize de îndată ce ajungea la Roma, însă nu avea timp de aşa ceva acum.

Îşi descheie sutana şi o aruncă pe pat. Ceasul de pe noptieră arăta ora 18.30. Încă mai simţea strânsoarea braţelor lui Valendrea. Numai Dumnezeu mai putea ajuta Biserica Catolică! Un bărbat care nu avea teamă de nimic era periculos. Valendrea părea să treacă nonşalant de la o stare la alta, iar puterea absolută îi dădea dreptul să facă orice. Apoi mai erau şi profeţiile lui Malachy. Ştia că ar trebui să ignore povestea aceasta ridicolă, însă simţea cum îl cuprindea spaima. Se anunţa o perioadă agitată. Era sigur de asta.

Se îmbrăcă într-o pereche de blugi şi o cămaşă cu nasturi, apoi se duse în camera din faţă

şi se aşeză pe canapea. Lăsă în mod intenţionat toate luminile stinse.

Să fi furat oare Valendrea ceva din Riserva în urmă cu zeci de ani? Procedase oare Clement la fel?

Ce se întâmpla? Era ca şi cum realitatea s-ar fi întors cu susul în jos. Totul şi toate în jurul lui păreau pângărite. Şi, colac peste pupăză, un episcop irlandez care trăise cu nouă sute de ani în urmă făcuse profeţia că sfârşitul lumii urma să vină când avea să fie ales un papă pe nume Petru.

Îşi masă tâmplele, încercând să-şi alunge durerea de cap. Din stradă pătrundeau prin ferestre în cameră raze firave de lumină. În umbra de sub pervaz se afla cufărul de stejar al lui Jakob Volkner. Îşi aminti că-i verificase încuietoarea în ziua când se mutase de la Vatican. Părea locul perfect în care Clement ar fi putut ascunde ceva important. Nimeni n-ar fi cutezat să se uite în el.

Se târî pe covor până la cufăr. Se întinse să aprindă una dintre lumini şi examină încuietoarea. Nu voia să spargă cufărul şi să-l strice, aşa că se aşeză şi se gândi cum să procedeze.

La câţiva metri de el se afla cutia de carton pe care o adusese din apartamentul lui Clement la o zi după moartea acestuia. În ea se aflau toate obiectele care îi aparţinuseră prietenului său. Trase cutia spre el şi începu să răscolească printre lucrurile care odinioară împodobiseră apartamentele papale. Cele mai multe îi evocau amintiri dragi: un ceas cu cuc din Pădurea Neagră, câteva stilouri speciale, o fotografie înrămată cu părinţii lui Clement.

Într-o pungă de hârtie gri se afla biblia personală a lui Clement. Fusese trimisă de la Castelul Gandolfo în ziua când avuseseră loc funeraliile. Nu deschisese cartea, ci o adusese doar în apartamentul papal şi o pusese în cutie. Acum avu timp să admire coperta albă de piele, cu marginile aurii roase de vreme. Deschise cu sfială

cartea şi se uită pe prima pagină. Văzu dedicaţia în limba germană: „Cu ocazia hirotonisirii tale ca preot, din partea părinţilor care te iubesc nespus”.

Clement vorbise de nenumărate ori despre părinţii săi. Familia Volkner făcuse parte din aristocraţia Bavariei în timpul lui Ludovic I şi apoi fusese antinazistă şi nu îl sprijinise pe Hitler nici chiar în zilele de glorie ale naziştilor. Cu toate acestea, fuseseră destul de precauţi să îşi ţină părerile pentru ei, făcând în secret tot ce le stătuse în putinţă pentru a-i ajuta pe evreii din Bamberg. Două familii de evrei din zonă îi încredinţaseră tatălui lui Volkner economiile lor de o viaţă, iar acesta le păstrase până când se încheiase războiul. Din păcate, nu mai venise nimeni să revendice banii, iar aceştia fuseseră donaţi Israelului până la ultimul bănuţ. Un dar din trecut care să ajute la construirea viitorului.

Viziunea din seara trecută îi reveni în minte. Faţa lui Jakob Volkner.

„Nu mai ignora dorinţa cerului. Fă ce ţi-am cerut. Aminteşte-ţi, un slujitor loial trebuie să-şi dovedească credinţa.”

„Care e menirea mea, Jakob?”

Dar primise răspuns de la imaginea părintelui Tibor.

„Să fii un trimis al cerului pe pământ. Un îndemn la căinţă. Să fii mesagerul care anunţă că Dumnezeu există.”

Ce însemna asta? Fusese reală viziunea? Sau era doar o halucinaţie a unei minţi lovite de fulger?

Răsfoi încet Biblia. Paginile aveau o textură ca de pânză. Câteva aveau adnotări pe margine. Unele pasaje erau subliniate. Începu să citească cu atenţie paginile însemnate.

> *Facerea 5:29* Supunerea faţă de Dumnezeu este mai importantă decât supunerea faţă de oameni.

Evanghelia după Iacob 1:21 Cucernicia curată şi neîntinată înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl, aceasta este: să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor şi să ne păzim pe noi fără de pată din partea lumii.

Evanghelia după Matei 15:3-6 Iar El, răspunzând, le-a zis: De ce şi voi călcaţi porunca lui Dumnezeu pentru datina voastră? Căci Dumnezeu a zis: Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, iar cine va blestema pe tată sau pe mamă, cu moarte să se sfârşească. Voi însă spuneţi: Cel care va zice tatălui său sau mamei sale: Cu ce te-aş fi putut ajuta este dăruit lui Dumnezeu, Acela nu va cinsti pe tatăl său sau pe mama sa; şi aţi desfiinţat cuvântul lui Dumnezeu pentru datina voastră.

Evanghelia după Matei 5:19 Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici şi va învăţa aşa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăţia cerurilor; iar cel ce va face şi va învăţa, acesta mare se va chema în împărăţia cerurilor.

Daniel 4:23 Regatul tău va fi ocrotit pentru tine îndată ce tu vei recunoaşte că Cerul are stăpânirea.

Ioan 8:28 De la mine însumi nu fac nimic, ci precum m-a învăţat Tatăl, aşa vorbesc.

Interesante alegeri. Alte mesaje de la un papă nebun? Sau pasaje selectate la întâmplare? În partea de jos a cărţii ieşeau trei fâşii din mătase colorată, unite la mijloc. Apucă semnul de carte şi deschise Biblia la paginile indicate. Zări o cheiţă de argint strecurată în legătura cărţii. Clement făcuse oare asta intenţionat? Biblia se aflase la Castelul Gandolfo, pe noptiera de la căpătâiul patului lui Clement. Papa ştia că doar Michener avea să se uite atent la Biblie.

Scoase cheia, ştiind foarte bine unde se potrivea.

O băgă în încuietoarea cufărului. Lacătul cedă, iar capacul se deschise.

În interiorul cufărului se aflau plicuri. O sută, poate şi mai multe, toate adresate lui Clement, scrise de o mână de femeie. Adresele variau. München, Köln, Dublin, Cairo, Cape Town, Varşovia, Roma. Toate locaţiile unde lucrase Clement. Adresa expeditorului era aceeaşi. Ştia cine le trimisese deoarece timp de douăzeci şi cinci de ani se ocupase de expedierea corespondenţei lui Volkner. Era o femeie pe nume Irma Rahn, o prietenă din copilărie a lui Volkner. Nu pusese niciodată prea multe întrebări despre ea, iar Clement îi spusese din proprie iniţiativă că crescuseră împreună în Bamberg.

Clement coresponda în mod regulat cu câţiva vechi prieteni. Şi totuşi, în cufăr se aflau doar scrisorile Irmei Rahn. De ce anume le păstrase Clement? De ce nu le distrusese pur şi simplu? Semnificaţiile lor puteau fi uşor răstălmăcite, mai ales de către duşmanii lui Clement, de exemplu. Însă se pare că fostul papă considerase că era un risc pe care merita să şi-l asume. Din moment ce acum erau proprietatea lui, Michener deschise unul dintre plicuri, scoase scrisoarea şi începu să citească.

Capitolul 58.

Dragă Jakob,

Veştile de la Varşovia mi-au frânt inima. Am văzut că mulţimea îţi striga numele când a izbucnit revolta. Comuniştii nu-şi doresc altceva decât să vă vadă pe tine şi pe ceilalţi episcopi căzând victime. M-am simţit uşurată când am primit scrisoarea de la tine şi m-am bucurat să aud că nu ai păţit nimic. Sper ca Sfinţia Sa, papa, să-ţi încredinţeze un post la Roma, unde voi şti că eşti în siguranţă. Ştiu că tu nu vei cere niciodată aşa ceva, însă mă rog lui Dumnezeu să se întâmple asta. Sper că vei putea să vii de Crăciun. Ar fi bine să pot petrece sărbătorile cu tine. Anunţă-mă dacă este posibil. Ca întotdeauna, aştept cu nerăbdare următoarea ta scrisoare şi ştii foarte bine, dragul meu Jakob, cât de mult te iubesc.

Dragă Jakob,

Am vizitat astăzi mormântul părinţilor tăi. Am tuns iarba şi am curăţat pietrele funerare. Am lăsat o coroană de crini cu numele tău pe ea. Ce păcat că n-au apucat să vadă cât de departe ai ajuns! Arhiepiscop al Bisericii, poate că şi cardinal într-o bună zi. Ascensiunea ta le este dedicată. Părinţii mei şi ai tăi au suferit mult prea mult. Mă rog în fiecare zi pentru izbăvirea Germaniei. Poate că prin oameni inimoşi ca tine moştenirea noastră va deveni un lucru bun. Sper că eşti sănătos. Eu sunt bine. Se pare că am fost binecuvântată cu o constituţie solidă. S-ar putea să fiu în München în următoarele trei săptămâni. O să te sun în cazul în care vin. Inima mea tânjeşte după tine. Preţioasele tale cuvinte din scrisori mi-au

încălzit sufletul de când nu ne-am mai văzut. Ai grijă de tine, dragă Jakob. Rămâi dragostea mea, acum şi de-a pururi.

Dragă Jakob,

Ai fost numit cardinal! Un titlu pe care îl meriţi pe deplin. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Ioan Paul pentru că ţi-a conferit în sfârşit acest titlu. Îţi mulţumesc încă o dată că mi-ai permis să asist la consistoriu. Cu siguranţă că nimeni nu ştia cine eram. Am stat deoparte şi am păstrat tăcerea. Colin Michener al tău era acolo şi părea atât de mândru de tine! Este exact cum l-ai descris, un bărbat tânăr şi atrăgător. Consideră-l fiul pe care ni l-am dorit întotdeauna. Învesteşte în el, aşa cum tatăl tău a învestit în tine. Lasă prin el o moştenire, Jakob. Nu este nimic rău în asta, nimic care să contravină jurămintelor pe care le-ai făcut în faţa Bisericii sau care să fie interzise de Dumnezeul tău. Încă mi se mai umplu ochii de lacrimi când rememorez scena în care papa îţi aşează pe cap pălăria de cardinal. A fost momentul cel mai important al vieţii mele. Te iubesc, Jakob şi sper că legătura dintre noi este pentru tine o sursă de energie. Ai grijă de tine, dragul meu şi scrie-mi neîntârziat.

Dragă Jakob,

Karl Haigl a încetat din viaţă acum câteva zile. La înmormântare mi-am amintit de vremea când eram toţi trei copii şi ne jucam pe malul râului într-o zi caldă de vară. Era un om atât de blând şi, dacă n-ai fi existat tu, cu siguranţă că pe el l-aş fi iubit. Cred că şi tu ştii asta. Soţia sa murise de câţiva ani şi locuia singur. Copiii lui sunt nerecunoscători şi egoişti. Ce s-a ales de tinereţea noastră? De ce nu-şi dau

seama cât de preţios le este trecutul? De multe ori luam cina împreună şi stăteam de vorbă. Te admira nespus de mult. Jakob cel sfrijit, ridicat la gradul de cardinal de către Biserica Catolică! Acum secretar de stat. Te mai desparte un pas de pontificat. I-ar fi plăcut să te vadă, e mare păcat că n-a apucat. Oraşul Bamberg nu şi-a uitat episcopul şi ştiu că nici episcopul nu şi-a uitat oraşul tinereţii. În ultimele zile, m-am rugat cu ardoare pentru tine, Jakob. Papa are sănătatea şubredă. În curând va fi ales un nou papă. L-am rugat pe Dumnezeu să vegheze asupra ta. Poate că va asculta ruga unei femei bătrâne care îi iubeşte din suflet atât pe Dumnezeu, cât şi pe cardinalul ei. Ai grijă de tine!

Dragă Jakob,

Am urmărit la televizor cum ţi-ai făcut apariţia în balconul Bazilicii Sfântul Petru. Mândria şi dragostea care mi-au umplut sufletul sunt greu de descris în cuvinte. Jakob al meu este acum Clement. O alegere atât de înţeleaptă a numelui! Când ai menţionat numele acesta, mi-am amintit de vremurile când mergeam la catedrală şi vizitam mormântul. Îmi aduc aminte cum ţi-l imaginai tu pe Clement al II-lea. Un german ridicat la rangul de papă. Încă de pe atunci aveai viziuni. Într-un fel, trăia prin tine. Acum ai devenit papa Clement al XV-lea. Fii cumpătat, dragă Jakob, dar curajos. Biserica e în mâinile tale şi poţi s-o modelezi sau s-o zdrobeşti. Fă-i pe toţi să-şi amintească de Clement al XV-lea cu mândrie. Ar fi minunat dacă ai putea face un pelerinaj în Bamberg. Încearcă să realizezi asta într-o bună zi. Nu te-am mai văzut de atâta timp! Mi-ar fi suficiente doar câteva minute, chiar şi în mijlocul mulţimii. Între timp, fă ca tot ce există între noi

să-ţi încălzească inima şi să-ţi înmoaie sufletul. Păstoreşte turma ta cu fermitate şi cu demnitate şi nu uita că inima mea bate pentru tine.

Capitolul 59.

9.00 p. m.

Ecaterina se apropie de blocul în care locuia Michener. De-o parte şi de alta a străzii întunecate şi pustii erau parcate maşini. Prin ferestrele deschise auzi frânturi de conversaţii, scâncete de copii şi câteva acorduri dintr-o melodie. Dinspre bulevardul din spate răzbătea vuietul traficului.

Din scara blocului de vizavi în care se adăpostise, Ecaterina se uită în sus, spre apartamentul lui Michener de la etajul trei şi văzu că era o lumină aprinsă.

Trebuiau să stea de vorbă. Trebuia ca el să înţeleagă. Nu îl trădase. Nu-i spusese lui Valendrea nimic. Şi totuşi, abuzase de încrederea lui. Nu fusese atât de nervos cât se aşteptase ea; de fapt, fusese mai mult rănit, iar lucrul acesta o făcuse să se simtă şi mai rău. Când avea oare să se înveţe minte? De ce continua să repete aceleaşi greşeli? Nu putea oare să facă măcar o dată ceva bine? Era în stare şi de lucruri bune, dar ceva o împiedica întotdeauna.

Hotărâse deja ce trebuia să facă şi stătea în întuneric, consolată de solitudine. Nu se vedea nici o mişcare în apartamentul de la etajul trei, aşa că se întrebă dacă Michener era într-adevăr acasă. Îşi adună curajul şi se pregătea să traverseze, când o maşină ce venea dinspre bulevard se îndreptă spre blocul lui Michener. Se lipi de zid pentru a nu fi văzută în lumina farurilor.

Farurile se stinseră şi maşina se opri.

Era un Mercedes de culoare neagră.

Portiera din spate se deschise şi din maşină coborî un bărbat. În lumina din maşină, Ecaterina văzu că era înalt, cu o faţă subţire despărţită în două de un nas ascuţit. Purta un costum gri larg,

iar Ecaterinei nu-i plăcu strălucirea din ochii lui. Mai văzuse astfel de oameni. În maşină se mai aflau doi bărbaţi, unul la volan, celălalt pe scaunul din spate. Simţi că era ceva în neregulă. Fuseseră mai mult ca sigur trimişi de Ambrosi. Bărbatul cel înalt intră în blocul lui Michener. Mercedesul parcă în capătul străzii. Lumina din apartamentul lui Colin era încă aprinsă.

Nu mai era timp să cheme poliţia.

Ţâşni din locul în care se afla şi traversă strada.

Michener termină de citit şi ultima scrisoare şi se uită la plicurile împrăştiate în jurul lui. Citise toate scrisorile Irmei în ultimele două ore. Cu siguranţă că acest cufăr nu conţinea corespondenţa de o viaţă. Poate că Volkner păstrase doar scrisorile cu o semnificaţie deosebită. Cea mai recentă era datată cu două luni în urmă, o altă scrisoare sensibilă, în care Irma se plângea de starea precară a sănătăţii lui Clement, arătându-şi îngrijorarea pentru felul în care acesta arăta la televizor şi sfătuindu-l să aibă grijă de el.

Gândul zbură înapoi în trecut şi acum înţelese multe dintre comentariile făcute de Volkner, în special când discutau despre Ecaterina.

„Crezi că eşti singurul preot care cedează tentaţiei? Şi chiar a fost atât de rău ce ai făcut? […] Ai simţit că ai făcut ceva rău? Ţi-a spus inima că ai greşit?”

Şi chiar înainte de a muri. Lucrul ciudat pe care i-l spusese când întrebase dacă Ecaterina fusese la tribunal. „E normal să nu te lase indiferent. Face parte din trecutul tău. O parte pe care n-ar trebui s-o uiţi.”

Crezuse că prietenul său doar îl consola. Acum îşi dădea seama că era vorba de mai mult de atât.

„Dar asta nu înseamnă că nu puteţi fi prieteni. Să vă povestiţi unul altuia ce faceţi şi ce simţiţi. Să

trăiţi acea apropiere pe care n-o poţi simţi decât alături de cineva care ţine cu adevărat la tine. Cu siguranţă, Biserica nu interzice astfel de lucruri."

Îşi aminti de întrebările pe care le pusese Clement la Castel Gandolfo, chiar cu câteva ore înainte de a muri. „De ce n-au voie preoţii să se căsătorească? De ce trebuie să rămână caşti? Dacă e un lucru acceptabil pentru alţii, de ce nu e şi pentru cler?"

Se întreba cât de departe ajunsese relaţia dintre Clement şi Irma. Încălcase oare papa jurământul de castitate? Făcuse acelaşi lucru de care era vinovat Thomas Kealy? Nimic din scrisori nu conducea la această concluzie, ceea ce din multe puncte de vedere nu însemna nimic. La urma urmei, cine ar scrie despre astfel de lucruri?

Se sprijini din nou de canapea şi se frecă la ochi.

Traducerea părintelui Tibor nu se afla în cufăr. Căutase în fiecare plic, citise fiecare scrisoare, în speranţa că Clement ascunsese foaia printre scrisori. De fapt, nu se făcea nici o referire la secretul de la Fatima, nici măcar o aluzie vagă. Efortul său era din nou inutil. Se afla exact în locul din care pornise, doar că acum ştia despre Irma Rahn.

„Nu uita de Bamberg."

Asta îi spusese Jasna. Şi ce îi spusese Clement în ultimul său mesaj? „Aş prefera să fiu îngropat la Bamberg, în acel minunat oraş construit pe malul râului şi în catedrala pe care am iubit-o atât de mult. Singurul meu regret este că nu mi-am mai putut bucura încă o dată ochii cu frumuseţea acelor locuri. Poate că totuşi acolo ar trebui să fiu înmormântat."

Apoi acea după-amiază din sera de la Castel Gandolfo şi ce îi şoptise Clement:

— I-am permis lui Valendrea să citească ce se află în cutia despre Fatima.

— Ce se află acolo?

— O parte din ce mi-a trimis părintele Tibor.

O parte? Nu sesizase nuanţa în acel moment. Îşi aminti de călătoria la Torino, împreună cu remarcile tăioase ale lui Clement referitoare la loialitatea şi eficienţa sa. Apoi plicul. „Vrei să-mi pui şi mie scrisoarea aceasta la poştă?” Îi era adresată Irmei Rahn. Nu văzuse nimic ciudat în asta. Îi trimisese nenumărate scrisori de-a lungul anilor. Însă partea ciudată era că îl rugase să pună la poştă scrisoarea el însuşi şi chiar din Torino. Clement fusese în Riserva cu o seară înainte. El şi Ngovi aşteptaseră afară în timp ce papa studiase conţinutul cutiei. Aceea ar fi fost ocazia perfectă pentru a sustrage ceva din Riserva. Ceea ce însemna că, atunci când Clement şi Valendrea fuseseră în Riserva câteva zile mai târziu, transcrierea traducerii nu se mai afla acolo. Ce anume îl întrebase pe Valendrea mai devreme?

— Cum de ştii că era acolo?

— Nu ştiu. Dar nimeni n-a mai intrat în arhivă din acea vineri seara, iar Clement a murit la numai două zile după aceea.

Uşa apartamentului se deschise larg.

Camera era luminată doar de un bec şi, printre umbre, văzu un bărbat înalt şi slab îndreptându-se către el. Fu smuls de pe podea şi lovit cu un pumn în abdomen.

I se tăie respiraţia.

Se duse împleticindu-se spre dormitor, după ce atacatorul îi mai trase un pumn în piept. Şocul de moment îl paralizã. Nu se mai bătuse niciodată cu nimeni. Ridică braţele instinctiv să se apere, însă bărbatul îl lovi din nou în stomac şi, în urma loviturii, se prăbuşi pe pat.

Respirând sacadat, se uită la forma întunecată, încercând să-i anticipeze următoarea mişcare. Îl văzu scoţând ceva din buzunar. Un obiect negru cu formă dreptunghiulară de vreo cincisprezece centimetri, cu dinţi strălucitori de metal ieşind dintr-un capăt, asemenea unei

pensete. O rază de lumină străluci între cei doi dinţi.

O armă artizanală.

Gărzile elveţiene aveau astfel de arme pentru a-l proteja pe papă fără să folosească gloanţe. Lui şi lui Clement li se arătase o astfel de armă şi li se explicase cum o baterie de nouă volţi poate fi transformată într-una de două sute de volţi pentru a imobiliza adversarul. Văzu cum un curent alb-albastru sare de la un electrod la altul, strivind aerul dintre ei. Un zâmbet apăru pe faţa bărbatului.

— O să ne distrăm puţin, zise el în italiană.

Michener îşi adună întreaga forţă şi se aruncă în faţă, lovind cu picioarele mâna întinsă a bărbatului. Arma îi căzu din mână, rostogolindu-se până în prag. Gestul său păru să-l ia pe nepregătite pe atacator, însă bărbatul îşi reveni imediat şi îl prinse pe la spate pe Michener, aruncându-i pe pat. Mâna bărbatului dispăru în celălalt buzunar. Se auzi un clic şi apăru un cuţit. Cu cuţitul strâns în mână, bărbatul se năpusti din nou spre el. Michener se îmbărbătă, întrebându-se cum era să fii înjunghiat. Dar nu avu ocazia să afle. În schimb, văzu lumina unui curent electric, iar bărbatul se cutremură. Îşi dădu ochii peste cap, braţele îi căzură fără putere, iar corpul începu să i se mişte ritmic, cuprins de spasme. Cuţitul îi alunecă din mână când muşchii îi cedară şi se prăbuşi pe podea. Michener se ridică în capul oaselor. În spatele atacatorului său stătea Ecaterina. Aruncă arma artizanală cât colo şi alergă spre el:

— Eşti bine?

Michener se ţinea de stomac şi respira greu.

— Colin, eşti bine?

— Cine naiba e… ăsta?

— N-avem timp. Mai sunt doi jos.

— Ce ştii tu… şi eu nu?

— Îţi explic mai târziu. Trebuie să plecăm de aici. Mintea lui începu din nou să funcţioneze.

— Ia-mi geanta de voiaj. De acolo… N-am apucat să o despachetez de când m-am întors din Bosnia.

— Pleci undeva?

Nu vru să-i răspundă, iar ea păru să-i respecte dorinţa de a păstra tăcerea.

— N-ai de gând să-mi spui, zise ea.

— De ce te afli… aici?

— Am venit să stăm de vorbă. Să încerc să-ţi explic. Însă, între timp, a apărut individul ăsta împreună cu alţi doi.

Încercă să se ridice din pat, însă o durere ascuţită îl ţintui la loc.

— Eşti rănit, zise ea.

Michener tuşi, încercând să lase aerul să-i pătrundă în plămâni.

— Ai idee de ce a venit tipul ăsta la mine?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi aşa ceva.

— Răspunde-mi!

— Am venit să vorbim şi am auzit arma artizanală. Am văzut când i-ai azvârlit-o din mână, apoi am observat cuţitul. Aşa că am luat chestia aia de pe podea şi am făcut tot ce am putut. Am crezut că o să-mi fii recunoscător.

— Îţi sunt. Spune-mi ce ştii!

— Ambrosi m-a atacat în seara când ne-am întâlnit cu părintele Tibor în Bucureşti. Mi-a dat de înţeles că, dacă nu cooperez, o să plătesc scump. Presupun că acest individ este mână în mână cu el, continuă ea, arătând spre forma neagră de pe podea. Dar nu ştiu de ce a venit la tine.

— Presupun că Valendrea n-a fost încântat de decizia mea de astăzi, aşa că s-a hotărât să-mi forţeze mâna. Mi-a spus că n-o să-mi placă următorul vizitator pe care o să mi-l trimită.

— Trebuie să plecăm, îi zise ea din nou.

Se duse la geanta de voiaj şi puse în interior o pereche de pantofi sport. Durerea din abdomen făcu să-i apară lacrimi în ochi.

— Te iubesc, Colin. Am procedat foarte urât, însă am făcut-o pentru un scop nobil.

Rosti cuvintele dintr-o suflare. Trebuia să le rostească.

— E greu să contrazic pe cineva care tocmai mi-a salvat viaţa, zise el uitându-se la ea.

— Nu vreau să mă contrazic cu tine.

Nici el nu dorea asta. Poate că n-ar trebui să fie atât de tranşant. Nici el nu fusese în totalitate sincer cu ea. Se aplecă şi îi luă pulsul bărbatului de pe podea.

— Probabil că va fi foarte nervos când o să se trezească. Nu vreau să-i fiu prin preajmă atunci.

Se îndreptă spre uşa apartamentului şi se uită la plicurile şi scrisorile împrăştiate pe podea. Trebuiau distruse. Se duse spre ele.

— Colin, trebuie să plecăm de aici până să le vină şi celorlalţi doi ideea de a urca.

— Trebuie să iau astea cu mine…

Auzi paşi pe scările de la parter.

— Colin, nu mai avem timp.

Apucă câteva scrisori şi le îndesă în geanta de voiaj, însă reuşi să strângă doar jumătate din ce era pe podea. Se ridică în picioare şi se strecurară afară pe uşă. Arătă în sus şi se deplasară în vârful picioarelor spre următorul etaj, în timp ce sunetul paşilor se apropia. Înainta cu greu din cauza durerii, însă adrenalina îl forţa să continue.

— Cum o să ieşim? întrebă ea în şoaptă.

— Mai este o scară în spatele blocului. Dă într-o curte. Urmează-mă!

Străbătură cu grijă coridorul, trecând pe lângă uşile închise ale celorlalte apartamente. Ajunseră la scara de incendiu chiar când cei doi bărbaţi erau la aproximativ cincisprezece metri distanţă în spatele lor.

Coborî câte trei trepte deodată, în timp ce durerea îi străfulgera abdomenul asemenea unui curent electric. Geanta de voiaj plină de scrisori care-i atârna într-o parte nu făcea decât să-i

intensifice agonia. Ajunseră la parter şi ieşiră în mare viteză din clădire.

Curtea interioară era plină de maşini; se strecurară printre ele. Continuară să meargă, trecură printr-o arcadă şi se îndreptară spre bulevard. Din fericire, locuitorii Romei serveau cina târziu.

Michener văzu un taxi oprit lângă trotuar, la cincisprezece metri distanţă de ei.

O apucă pe Ecaterina de braţ şi se îndreptară glonţ spre autovehiculul prăfuit. Se uită în spate peste umăr şi văzu că din curte ieşeau doi oameni. Îi zăriseră şi alergau acum spre ei.

Michener ajunse la taxi şi deschise portiera din spate. Săriră în maşină.

— Porneşte imediat! strigă el în italiană.

Maşina porni. Prin fereastra din spate îi văzu pe cei doi bărbaţi oprindu-se din fugă.

— Unde mergem? întrebă Ecaterina.

— Ai paşaportul la tine?

— E în geantă.

— La aeroport, îi spuse Michener şoferului.

Capitolul 60.

11.40 p. m.

Valendrea îngenunche în faţa altarului pe care îl comandase scumpul său Paul al VI-lea. Clement nu îl folosise, preferând o cămăruţă de pe hol, însă el era hotărât să folosească spaţiul bogat decorat pentru mesa de dimineaţă, un loc în care aproximativ patruzeci de invitaţi speciali puteau participa la o slujbă alături de pontiful lor. După aceea, câteva minute din preţiosul său timp şi o fotografie de grup le-ar cimenta loialitatea. Clement nu se bucurase niciodată de privilegiile biroului său, una dintre numeroasele sale greşeli, însă Valendrea intenţiona să se folosească de toate prerogativele pe care papii se străduiseră secole întregi să le obţină.

Personalul se retrăsese, iar Ambrosi se ocupa de Colin Michener. Era bucuros că avea timp doar pentru el, pentru că trebuia să se roage unui Dumnezeu despre care ştia că îl asculta.

Se întreba dacă ar trebui să spună tradiţionalul Tatăl Nostru sau altă rugăciune, dar în final decise că o conversaţie deschisă ar fi mult mai potrivită. În plus, era suveranul pontif al Bisericii Apostolice a lui Dumnezeu. Dacă nici el nu avea dreptul să poarte o discuţie deschisă cu Dumnezeu, atunci cine îl mai avea?

Considera că tot ce se întâmplase mai devreme cu Michener, când putuse citi al zecelea secret din Medjugorje, era un semn divin. I se permisese să cunoască secretul din Medjugorje şi pe cel de la Fatima cu un scop. Uciderea părintelui Tibor fusese justificată. Deşi una dintre cele zece porunci interzicea uciderea altei fiinţe, papii uciseseră de-a lungul secolelor mii de oameni în numele Domnului. Iar situaţia de faţă nu era o

excepţie. Ameninţarea ce plana asupra Bisericii Romano-Catolice era reală. Deşi Clement al XV-lea nu mai trăia, protejatul său era viu; la fel şi moştenirea lui Clement. Nu-şi putea permite să rişte să treacă de limitele impuse deja până la extrem. Această chestiune impunea măsuri drastice. Trebuia să se ocupe de Colin Michener, aşa cum se ocupase şi de părintele Tibor. Îşi uni mâinile în rugăciune şi se uită în sus la faţa chinuită a lui Hristos crucificat. Îl imploră cu umilinţă pe fiul Domnului să-i arate calea cea dreaptă. Cu siguranţă că fusese ales papă cu un scop precis. De asemenea, din cer îi venise şi îndemnul să-şi aleagă numele *Petru.* Până în această după-amiază, le considerase pe amândouă doar rodul ambiţiei sale. Acum ştia mai bine. Era unealta cerului. Petru al II-lea. După părerea lui, exista doar un singur mod de a acţiona şi îi mulţumea Celui Atotputernic pentru că îi dădea puterea de a face ce trebuia făcut.

— Sfinte Părinte!

Îşi făcu semnul crucii şi se ridică de pe scaunul de rugăciune. În pragul capelei slab luminate stătea Ambrosi. Faţa asistentului său trăda îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat cu Michener?

— A dispărut. Împreună cu domnişoara Leu. Însă tot am găsit ceva.

Valendrea îşi aruncă ochii peste corespondenţă şi se miră de ultima sa descoperire. Clement al XV-lea avusese o iubită. Deşi nimic nu sugera un păcat mortal – pentru un preot încălcarea jurământului de castitate era un păcat mortal – descoperirea era de o însemnătate deosebită.

— Clement continuă să mă uluiască, îi zise el lui Ambrosi ridicându-şi privirea.

Se aflau în bibliotecă, în aceeaşi cameră în care se întâlnise cu Michener mai devreme. Îşi aminti de ceva ce-i spusese Clement în urmă cu o

lună, când aflase că părintele Tom Kealy le propusese celor din tribunal câteva opţiuni. „Poate chiar ar trebui să ascultăm şi un punct de vedere care este diferit de al nostru.” Abia acum înţelegea de ce era Volkner atât de binevoitor. După toate aparenţele, neamţul nu luase conceptul celibatului prea în serios. Se uită din nou la Ambrosi.

— Chestiunea asta *este* la fel de importantă ca sinuciderea lui. Nu mi-am dat seama ce om complex era Clement.

— Şi plin de idei, completă Ambrosi. A luat scrierea părintelui Tibor din Riserva, convins că ştia ce urma să faceţi.

Nu-i plăcea în mod deosebit faptul că Ambrosi îi amintea cât era de previzibil, dar nu zise nimic. În schimb, se mulţumi să-i ordone:

— Distruge aceste scrisori!

— N-ar trebui să le păstrăm?

— Nu le-am putea niciodată folosi, deşi mi-aş dori foarte tare lucrul acesta. Amintirea lui Clement trebuie păstrată neîntinată. Discreditarea lui n-ar însemna decât discreditarea Vaticanului şi nu-mi pot permite asta. Ne-am face rău nouă înşine dacă am azvârli cu noroi într-un mort. Rupe-le!

Întrebă apoi ce dorea de fapt să ştie:

— Unde au plecat Michener şi domnişoara Leu?

— Amicii noştri verifică la compania de taxi. O să aflăm cât de curând.

Se gândise mai devreme că acel cufăr al lui Clement ar putea fi ascunzătoarea lui. Dar acum, că descoperise valenţe noi ale personalităţii duşmanului său, era sigur că neamţul fusese mai viclean de atât. Luă unul dintre plicuri şi citi adresa expeditorului: IRMA RAHN, STR. HINTERHOLZ NR. 19, BAMBERG, GERMANIA.

Auzi acordurile unei melodii, iar Ambrosi îşi scoase telefonul mobil din sutană. După o scurtă

conversaţie, acesta închise celularul.

— Lasă-mă să ghicesc, s-au dus la aeroport, zise Valendrea cu ochii la plic.

Ambrosi încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Găseşte-o pe această femeie, Paolo şi vom găsi şi ceea ce căutăm, îi zise Valendrea întinzându-i prietenului său plicul. Vor fi acolo şi Michener şi domnişoara Leu. Sunt pe drum deja.

— De unde ştiţi?

— Nu poţi şti niciodată nimic, dar este o deducţie logică. Ocupă-te chiar tu de asta!

— Nu e riscant?

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Sunt sigur că vei reuşi să treci neobservat.

— Desigur, Sfinte Părinte.

— Vreau să distrugi traducerea lui Tibor de îndată ce pui mâna pe ea. Nu mă interesează cum intri în posesia ei, fă doar ce trebuie făcut. Paolo, sunt sigur că poţi să rezolvi asta. Dacă cineva şi vreau să spun oricine, această prietenă a lui Clement, Michener sau domnişoara Leu, nu contează cine, citeşte acele cuvinte sau le ştie, omoară-l! Nu ezita, elimină-i pur şi simplu.

Faţa secretarului său nu trăda nici o emoţie. Ochii, ca ai unei păsări de pradă, îl priviră intens pe papă. Valendrea ştia de disensiunile dintre Ambrosi şi Michener şi chiar le încurajase, pentru că nimic nu asigura mai bine loialitatea decât ura îndreptată asupra aceleiaşi persoane. Aşa că următoarele ore puteau să-i aducă o mare satisfacţie vechiului său prieten.

— Nu o să vă dezamăgesc, Sfinte Părinte, îi zise Ambrosi încet.

— Nu de mine trebuie să te temi că o să fiu dezamăgit. Suntem în misiune în numele Domnului şi este o miză foarte mare în joc. Chiar foarte mare.

Capitolul 61.

Bamberg, Germania.
Vineri, 1 decembrie.
10.00 a. m.

Plimbându-se pe străzile pavate cu piatră cubică, Michener înţelese de ce iubea Jakob Volkner atât de mult oraşul Bamberg. Se afla în acest loc pentru prima dată. În puţinele vizite făcute în oraşul natal, Volkner fusese singur. Programaseră o vizită oficială în anul următor, ca parte a unui pelerinaj în Germania. Volkner îi spusese că intenţiona să viziteze mormântul părinţilor săi, să oficieze mesa în catedrală şi să-şi întâlnească vechii prieteni. Acest lucru făcea ca sinuciderea sa să pară şi mai ciudată, deoarece pregătirile pentru această fericită călătorie erau în plină desfăşurare la momentul morţii sale.

Bamberg era aşezat la confluenţa râului Regnitz cu sinuosul Main. Jumătatea ecleziastă a oraşului împodobea ca o coroană crestele munţilor, înconjurând palatul regal, mănăstirea şi catedrala, culmile împădurite fiind odinioară căminul prinţilor-episcopi. La poalele munţilor şi pe malurile râului Regnitz se întindea partea laică a oraşului, dominată de comerţ şi de industrie. Contopirea simbolică dintre cele două jumătăţi era râul, unde politicienii agili ridicaseră, cu secole în urmă, primăria cu zidurile placate pe jumătate cu lemn şi împodobite cu fresce viu colorate. Primăria se afla pe o insulă, reprezentând centrul celor două categorii de populaţie, legată printr-un pod de piatră care străbătea râul, se intersecta cu clădirea şi unea cele două lumi.

Michener şi Ecaterina zburaseră din Roma până în München şi îşi petrecuseră noaptea într-un hotel de lângă aeroport. În zori închiriaseră o

maşină şi merseseră timp de două ore spre nord, prin centrul Bavariei. Se aflau acum în Maxplatz, o piaţă foarte animată. Unii comercianţi se pregăteau încă de târgul de Crăciun, care se deschidea după-amiaza. Aerul rece îi usca buzele, soarele apărea din când în când, iar zăpada se aşternea pe asfalt. El şi Ecaterina se opriseră într-un magazin din apropiere şi îşi cumpăraseră haine groase, mănuşi şi ghete de piele, pentru că nu veniseră pregătiţi pentru temperaturi atât de scăzute.

În partea stângă a lui Michener, Biserica Sfântul Martin umbrea o jumătate de piaţă. Michener se gândi că i-ar putea fi de ajutor să stea de vorbă cu preotul. Cu siguranţă că ştia cine era Irma Rahn, iar preotul se dovedi într-adevăr foarte amabil, spunându-le că Irma s-ar putea afla la Biserica Sfântul Gangolf, biserica parohială aflată la câteva clădiri distanţă spre nord, dincolo de canal.

O găsiră curăţând una dintre capelele laterale, sub un Iisus crucificat care privea trist în jos. În aer se simţea miros de tămâie, amestecat cu fumul de lumânări. Era o femeie firavă, iar paloarea chipului şi trăsăturile bine conturate sugerau o frumuseţe care nu fusese alterată de trecerea anilor. Dacă n-ar fi ştiut că avea aproape optzeci de ani, nu i-ar fi dat mai mult de şaizeci.

O urmăriră cum făcea o plecăciune de câte ori trecea prin faţa crucifixului. Michener înaintă şi intră printr-o poartă de fier. Un sentiment ciudat puse stăpânire pe el. Venise nepoftit, dar oare se amesteca unde nu-i fierbea oala? Alungă acest gând din minte. La urma urmei, Clement însuşi îi ghidase spre acest loc.

— Sunteţi Irma Rahn? întrebă el în germană.

Femeia se întoarse spre el. Părul argintiu îi cădea pe umeri. Pe pomeţi şi pe pielea palidă nu se vedeau urme de machiaj. Bărbia acoperită de riduri fine era rotundă şi delicată, iar ochii îi păreau calzi şi plini de compasiune. Se apropie de el şi spuse:

— Mă întrebam cât o să-ţi ia până să vii.

— De unde ştiţi cine sunt? Nu ne-am întâlnit niciodată până acum.

— Dar eu te ştiu.

— Ştiaţi că voi veni?

— O, da. Jakob mi-a spus că vei veni. Şi nu se înşela niciodată… mai ales în ceea ce te priveşte.

— În scrisoarea lui, făcu Michener imediat legătura. Cea care a fost expediată din Torino. În aceea v-a anunţat?

Irma dădu aprobator din cap.

— La dumneavoastră este ceea ce caut, nu?

— Depinde. Ai venit în nume personal sau te-a trimis cineva?

Era o întrebare ciudată, aşa că Michener îşi cântări bine răspunsul.

— Am venit în numele Bisericii mele.

— Jakob mi-a spus că aşa vei răspunde, zise ea zâmbind. Te cunoştea ca pe o carte deschisă.

Michener arătă spre Ecaterina şi făcu prezentările. Faţa bătrânei fu învăluită de un zâmbet cald, iar cele două femei dădură mâna.

— Mă bucur tare mult să te cunosc. Jakob mi-a spus că s-ar putea să vii şi tu.

Capitolul 62.

Vatican.
10.30 a. m.

Valendrea frunzărea *Lignum Vitae.* Cardinalul-arhivist stătea în faţa lui. Îi ordonase bătrânului cardinal să se prezinte la etajul patru şi să aducă volumul cu el. Voia să vadă cu propriii ochi ce anume fusese atât de interesant pentru Ngovi şi Michener.

La finalul paginii 180 din relatarea lui Arnold Wion, găsi pasajul din profeţia lui Malachy care se referea la Petru Romanul:

> În ultima parte a prigonirii Bisericii Romano-Catolice, va domni Petru Romanul, care va supune turma la multe suferinţe, după care în oraşul celor şapte coline va veni un judecător necruţător care îi va judeca pe toţi oamenii.

— Chiar crezi prostiile astea? îl întrebă pe cardinalul-arhivist.

— Eşti al 112-lea papă din lista lui Malachy. Ultimul menţionat. Şi a prezis că vei alege acest nume.

— Prin urmare, Biserica e în pragul apocalipsei. „În oraşul celor şapte coline va veni un judecător necruţător care îi va judeca pe toţi oamenii.” Crezi asta? Nu se poate să fii atât de ignorant.

— Roma este „oraşul celor şapte coline”. Din Antichitate este cunoscută sub această denumire. Şi mă deranjează tonul pe care îmi vorbeşti.

— Nu mai pot eu de ce te deranjează pe tine! Vreau doar să ştiu despre ce aţi discutat tu, Ngovi şi Michener.

— N-am de gând să-ţi spun nimic.

— Atunci spune-mi ce te face să crezi în această profeţie, zise Valendrea arătând spre manuscris.

— Ca şi cum ar conta ce cred eu.

— Contează foarte mult, Eminenţă, zise Valendrea ridicându-se de la birou. Ia-o ca pe o ultimă îndatorire faţă de Biserică. Azi e ultima ta zi aici, presupun.

Faţa bătrânului nu îi trăda părerea de rău pe care probabil o simţea. Acest cardinal servise Biserica timp de aproape cincizeci de ani şi cu siguranţă avusese parte şi de bucurii şi de suferinţe. Însă fusese bărbatul care organizase campania lui Ngovi în conclav – lucru care ieşise la iveală cu o zi în urmă, în momentul în care cardinalii începuseră să vorbească şi făcuse o treabă pe cinste, având în vedere numărul mare de voturi pe care acesta reuşise să le strângă. Ce păcat că nu alesese tabăra câştigătoare!

În aceeaşi măsură de îngrijorător, profeţiile lui Malachy fuseseră dezbătute şi în presă în ultimele două zile. Valendrea bănuia că bărbatul din faţa lui era sursa acestor povestiri, deşi reporterii nu citau nici un nume, menţionând doar „conform unui oficial al Vaticanului”. Nu era prima oară când profeţiile lui Malachy erau aduse în discuţie – conspiraţioniştii lansaseră de-a lungul timpului diverse avertismente – însă jurnaliştii începuseră acum să facă conexiuni. Cel de-al 112-lea papă îşi alesese într-adevăr numele Petru al II-lea. Cum era posibil ca un călugăr din secolul al XVI-lea să ştie ce urma să se întâmple? Era oare doar o coincidenţă? Poate că da, dar împingea acest concept până la limită.

Valendrea însuşi se întreba acelaşi lucru. Unii susţineau că îşi alesese numele ştiind de însemnările din arhivele Vaticanului. Însă acesta fusese întotdeauna preferatul lui, încă de când începuse să aspire la scaunul papal, adică din

vremea lui Ioan Paul al II-lea. Nu spusese asta nimănui, nici măcar lui Ambrosi. Şi nu citise niciodată profeţiile lui Malachy.

Se întoarse spre arhivist, aşteptând un răspuns la întrebarea pe care i-o adresase.

— Nu am nimic să-ţi spun, zise în cele din urmă cardinalul.

— Atunci măcar îţi poţi da cu părerea unde ar putea fi ascuns documentul.

— Nu ştiam că lipseşte vreun document. Toate se află în arhivă, conform inventarului.

— Acest document nu se află în inventarul tău. L-a adus Clement în Riserva.

— Nu răspund de lucrurile despre care nu ştiu nimic.

— Chiar aşa? Atunci spune-mi despre lucrurile de care *ştii.* Despre ce s-a discutat când te-ai întâlnit cu cardinalul Ngovi şi cu monseniorul Michener.

Cardinalul-arhivist nu zise nimic.

— Din tăcerea ta înţeleg că subiectul discuţiei voastre a fost documentul lipsă şi că ai fost complice la sustragerea lui din Riserva.

Valendrea înţelese că îl atinsese pe bătrân în punctul lui sensibil. Ca arhivist, obligaţia lui era să vegheze asupra scrierilor Bisericii. O singură greşeală i-ar fi stricat reputaţia pentru totdeauna.

— N-am făcut nimic altceva decât să deschid Riserva din ordinul Sfinţiei Sale, Clement al XV-lea.

— Te cred, Eminenţă. Sunt convins că însuşi Clement, fără ştirea nimănui, a sustras scrierea din Riserva. Nu doresc altceva decât să o recuperez.

Tonul lui Valendrea devenise mai blând, lăsând să se înţeleagă că îl crezuse.

— Şi eu vreau…, începu cardinalul-arhivist, apoi se opri, ca şi cum şi-ar fi dat seama că spusese deja prea multe.

— Continuă. Spune-mi, Excelenţă!

— Sunt foarte şocat să aud că lipseşte ceva. Dar nu am nici cea mai vagă idee când s-a întâmplat şi despre ce document e vorba.

Tonul hotărât pe care făcuse aceste afirmaţii sugera că aceasta era versiunea sa şi că nu avea de gând să şi-o schimbe.

— Unde este Michener?

Valendrea ştia de la bun început ce răspuns avea să primească, însă consideră că era bine să verifice încă o dată dacă nu cumva Ambrosi urmărea o pistă greşită.

— Nu ştiu, zise arhivistul cu un uşor tremur în glas.

Abia acum întrebă ce dorea să ştie cu adevărat.

— Dar Ngovi? De ce îl interesează acest document?

— Te temi de el, nu-i aşa? zise arhivistul părând să înţeleagă.

— Nu mă tem de nimeni, răspunse Valendrea, făcând efortul de a nu arăta că era afectat de comentariul cardinalului-arhivist. Mă întreb doar de ce camerlingul e atât de interesat de Fatima.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus că e interesat de Fatima.

— Dar acesta a fost subiectul discuţiei din timpul întâlnirii de ieri, nu-i aşa?

— Nici asta nu am zis.

Privirea lui poposi pe carte, un gest subtil prin care să-i dea de înţeles bătrânului că încăpăţânarea sa nu-l afecta.

— Eminenţă, aşa cum te-am dat afară, te pot şi reangaja. Nu ţi-ar plăcea să mori aici, la Vatican, în poziţia de cardinal-arhivist al Bisericii Catolice? Nu ai vrea să vezi că documentul care lipseşte se întoarce în Riserva? Nu atârnă datoria faţă de Biserică mai mult decât sentimentele personale faţă de mine?

Bătrânul se mută de pe un picior pe altul, iar tăcerea lui era un semn că punea în balanţă oferta.

— Ce doreşti? întrebă în cele din urmă cardinalul-arhivist.

— Spune-mi unde a plecat părintele Michener.

— Mi s-a spus de dimineaţă că a plecat la Bamberg, răspunse arhivistul cu o voce plină de resemnare.

— Deci m-ai minţit.

— M-ai întrebat dacă ştiu unde s-a dus. Nu ştiu. Ştiu doar ce mi s-a spus.

— Şi care este scopul călătoriei?

— Documentul pe care îl cauţi ar putea fi acolo.

— Dar Ngovi? încercă Valendrea să afle ceva nou.

— Aşteaptă telefonul părintelui Michener.

Ţinea marginea cărţii cu mâinile goale. Nu se obosise să poarte mănuşi. Ce mai conta? Manuscrisul avea să fie o mână de cenuşă până a doua zi dimineaţă. Acum urma partea cea mai delicată.

— Ngovi e nerăbdător să afle conţinutul documentului?

Bătrânul dădu din cap că da, cu o grimasă, ca şi cum recunoaşterea acestui lucru i-ar fi provocat o durere fizică.

— Vor să ştie ceea ce se pare că tu ştii deja.

Capitolul 63.

Bamberg.
11.00 a. m.

Michener şi Ecaterina o urmară pe Irma Rahn prin Maxplatz, apoi dincolo de râu până la un han cu cinci etaje. Pe o tăbliţă din fier forjat scria KÖNIGSHOF, numele hanului, alături de anul 1614, adică anul în care fusese ridicată clădirea, după cum le explicase Irma.

Hanul aparţinuse familiei sale de generaţii întregi, iar ea îl moştenise de la tatăl său după ce fratele ei murise în cel de-al Doilea Război Mondial. Hanul era înconjurat de casele foştilor pescari. Iniţial, casa servise drept moară, însă roata nu mai exista de câteva sute de ani. Păstrase însă acoperişul negru al mansardei, balcoanele de fier şi detaliile baroce, adăugând o tavernă şi un restaurant. Irma îi conduse în interior, unde se aşezară la o masă lângă fereastra cu douăsprezece ochiuri de geam. Afară, cerul dimineţii târzii era acoperit de nori. Se anunţa din nou zăpadă. Gazda lor le aduse câte o bere.

— Nu deschidem decât pentru cină, le zise Irma. Toate mesele vor fi pline atunci. Bucătarul nostru este foarte apreciat.

Lui Michener nu-i dădea pace un gând:

— În biserică ne-aţi spus că Jakob v-a anunţat că eu şi Ecaterina o să venim la dumneavoastră. Chiar v-a spus acest lucru explicit în ultima scrisoare?

Irma dădu din cap că da.

— Mi-a spus să mă aştept ca tu să vii însoţit probabil de această fermecătoare domnişoară. Pe Jakob al meu nu-l înşela niciodată intuiţia. Mai ales când era vorba de tine, Colin. Pot să-ţi spun pe nume? Mi se pare că te cunosc îndeajuns de bine.

— M-aş supăra dacă mi-aţi spune altfel.

— Iar eu sunt Ecaterina.

Irma le zâmbi din toată inima, iar asta-l încântă pe Colin.

— Ce altceva v-a mai spus Jakob? întrebă el.

— Mi-a spus de dilema prin care treci. De faptul că te îndoieşti de credinţa ta. Din moment ce te afli aici, presupun că deja mi-ai citit scrisorile.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de profundă era relaţia dumneavoastră cu Clement.

De partea cealaltă a geamului, o ambarcaţiune trecu pufăind, îndreptându-se spre nord.

— Jakob al meu era un om plin de iubire. Şi-a dedicat întreaga viaţă celorlalţi. S-a dăruit lui Dumnezeu.

— Dar se pare că nu în totalitate, zise Ecaterina.

Michener se aştepta ca Ecaterina să facă această remarcă. Seara trecută citise scrisorile pe care reuşiseră să le salveze şi fusese şocată de sentimentele lui Volkner.

— L-am urât, zise Ecaterina pe un ton neutru. Am crezut că el era cel care-l presa pe Colin să ia o decizie şi să pună Biserica pe primul loc. Dar m-am înşelat. Abia acum îmi dau seama că, dintre toţi oamenii, doar el ar fi putut înţelege cum m-am simţit.

— Chiar a înţeles. Mi-a vorbit despre durerea lui Colin. Voia să-i spună adevărul, să-i arate că nu era singur, însă eu m-am opus. Nu era momentul potrivit. Nu doream să ştie nimeni despre relaţia noastră. Era ceva foarte personal. Irma se întoarse către Michener şi continuă: Voia să rămâi preot. Avea nevoie de ajutorul tău pentru a aduce o schimbare. Cred că ştia încă de pe atunci că voi doi veţi avea un cuvânt de spus.

— A încercat să schimbe lumea, simţi Michener nevoia să spună. Nu prin forţă, ci prin puterea cuvântului. Era un pacifist.

— Dar, mai presus de toate, Colin, era om, zise Irma accentuând ultima parte a propoziţiei, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva ce nu dorea să uite. Un simplu om, slab şi păcătos, ca oricare dintre noi.

Ecaterina se întinse peste masă şi cuprinse în palme mâna bătrânei. Ochii celor două femei străluciră.

— Când a început relaţia? întrebă Ecaterina.

— Din copilărie. Ştiam încă de atunci că-l iubesc şi că întotdeauna îl voi iubi, zise ea muşcându-şi buza de jos. Dar, în acelaşi timp, am ştiut că n-avea să fie al meu. Nu în totalitate. De atunci îşi dorea să fie preot. Însă, într-un fel ciudat, mi-a fost suficient faptul că inima lui mi-a aparţinut.

Michener voia să ştie ceva. De ce, de asta nu era sigur. Nici măcar nu era treaba lui. Însă simţea că nu era nici o problemă dacă întreba.

— Iubirea nu s-a consumat niciodată?

Irma îl privi câteva secunde drept în ochi, apoi zâmbi uşor.

— Nu, Colin. Jakob al tău nu şi-a încălcat niciodată jurămintele pe care le-a făcut Bisericii sale. Ar fi fost de neconceput atât pentru mine, cât şi pentru el.

Se uită la Ecaterina şi îi spuse:

— Trebuie să ne judecăm faptele în contextul timpurilor pe care le trăim. Eu şi Jakob eram din alte vremuri. Era suficient de rău că ne iubeam. Ar fi fost de neimaginat să mergem mai departe.

Michener îşi aminti de ceva ce-i spusese Clement în Torino: „Dragostea neîmplinită nu e ceva plăcut”.

— Aţi trăit aici, singură, toată viaţa?

— Am avut familia mea, această afacere, prietenii mei şi pe Dumnezeu. Am cunoscut dragostea unui bărbat care mi s-a dăruit în totalitate. Nu în sens fizic, dar în toate celelalte sensuri. Puţini oameni se pot lăuda cu aşa ceva.

— Nu a fost niciodată o problemă faptul că nu aţi fost împreună? întrebă Ecaterina. Nu din punct de vedere sexual, ci mai degrabă ca apropiere fizică, unul lângă celălalt. Cred că v-a fost foarte greu.

— Aş fi preferat ca lucrurile să stea altfel. Dar a fost mai presus de voinţa mea. Jakob a simţit chemarea pentru preoţie foarte devreme. Am ştiut asta şi nu am făcut nimic ca să-l determin să se răzgândească. L-am iubit suficient de mult încât să accept să-l împart… chiar şi cu cerul.

O femeie între două vârste dădu deoparte uşile rabatabile şi îi adresă câteva cuvinte. Ceva legat de piaţă şi de aprovizionare. Pe fereastră se zări o altă ambarcaţiune care traversa râul grimaroniu.

Câţiva fulgi de zăpadă se lipiră de geam.

— Mai ştie cineva de dumneavoastră şi de Jakob? întrebă Michener după ce femeia plecă.

Irma dădu din cap că nu.

— Nici unul din noi doi n-a vorbit despre asta nimănui. Mulţi oameni din oraş ştiu că eu şi Jakob eram prieteni din copilărie.

— Probabil că v-aţi simţit îngrozitor când a murit, zise Ecaterina.

— Nici nu-ţi poţi imagina, zise ea oftând. Ştiam de la televizor că nu arăta prea bine. Mi-am dat seama că era doar o chestiune de timp. Amândoi îmbătrâneam. Dar sfârşitul său a venit pe neaşteptate. Încă mai aştept să apară în cutia poştală scrisori de la el, aşa cum au venit de atâtea ori, zise ea, iar vocea îi tremura de emoţie. Jakob al meu nu mai este, iar voi sunteţi primii cu care vorbesc despre el. Mi-a spus că pot să am încredere în voi. Că vizita voastră mă va ajuta să-mi găsesc pacea. Şi avea dreptate. Simplul fapt că am vorbit despre asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Michener se întreba ce ar crede această femeie blândă dacă ar afla că Volkner îşi pusese

capăt zilelor. Avea oare dreptul să ştie? Ea îşi deschidea inima în faţa lor, iar el era sătul de minciună. Memoria lui Clement era în siguranţă în ceea ce o privea.

— S-a sinucis.

Irma rămase tăcută pentru un timp ce păru o veşnicie.

Michener remarcă privirea Ecaterinei când aceasta întrebă surprinsă:

— Papa s-a sinucis?

Michener dădu din cap că da.

— A luat somnifere. A zis că Fecioara Maria i-a spus că trebuia să-şi pună capăt zilelor. Era penitenţa pentru nesupunere. A spus că a ignorat dorinţa cerului mult prea mult timp. Aşa că s-a hotărât de data aceasta să-i asculte porunca.

Irma continua să tacă. Se uita la el cu ochii goi.

— Ştiaţi? o întrebă Michener. Dădu aprobator din cap.

— Mi-a apărut recent… în vise. Mi-a spus că totul este bine. A fost iertat acum. Că oricum l-ar fi luat Dumnezeu cât de curând. N-am înţeles ce a vrut să spună.

— Aţi avut vreo viziune când eraţi trează? întrebă el.

Irma scutură din cap că nu.

— A venit la mine doar în vise, zise ea, iar vocea îi sună distant. În curând o să fiu cu el. Doar acest gând mă mai ţine în viaţă. Eu şi Jakob vom fi împreună pentru eternitate. Se uită apoi la Ecaterina şi spuse: M-ai întrebat cum a fost să trăim despărţiţi. Acei ani în care am fost despărţiţi nu se pot compara cu eternitatea. Un singur lucru este foarte clar: sunt o femeie răbdătoare.

Michener trebuia să o conducă spre subiectul care-l interesa.

— Irma, unde se află documentul pe care vi l-a trimis Jakob?

Irma se uită în jos, la halba de bere.

— Am un plic pe care Jakob mi-a zis să ţi-l dau.

— Am nevoie de acel plic.

Irma se ridică de la masă şi îi răspunse:

— E alături, în apartamentul meu. Vin imediat.

Bătrâna se mişcă greoi spre ieşirea din restaurant.

— De ce nu mi-ai spus despre Clement? îl întrebă Ecaterina când rămaseră singuri.

Răceala din vocea ei era în acord cu temperatura de afară.

— Cred că răspunsul e foarte simplu.

— Cine mai ştie?

— Doar câţiva.

— Întotdeauna e la fel, nu? zise ea ridicându-se de la masă. Vaticanul e plin de secrete. Îşi puse haina şi se îndreptă spre uşă zicând: Şi asta pare să-ţi convină de minune.

— Nici cu tine nu-mi e ruşine, zise el, regretând imediat că îi scăpase această replică.

— Îţi dau dreptate. O merit. Tu ce scuză ai?

Michener nu zise nimic, iar ea se întoarse să plece.

— Unde te duci?

— Să mă plimb. Sunt sigură că tu şi iubita lui Colin aveţi să vă spuneţi lucruri care nu mă privesc şi pe mine.

Capitolul 64.

Ecaterina era confuză. Michener nu avusese suficient de multă încredere în ea încât să-i spună că Clement al XV-lea îşi pusese capăt zilelor. Valendrea ştia cu siguranţă, altfel Ambrosi ar fi obligat-o să afle totul despre împrejurările în care murise Clement. Ce Dumnezeu se petrecea? Scrieri dispărute. Vizionari care vorbeau cu Fecioara Maria. Un papă care se sinucide după ce iubise în secret o femeie timp de şaizeci de ani. Nimeni n-ar crede o iotă din povestea asta!

Ieşi din han, îşi încheie haina şi se hotărî să se întoarcă în Maxplatz şi să încerce să scape de sentimentul de frustrare. De pretutindeni se auzeau clopotele bătând ora prânzului. Îşi scutură zăpada din păr. Aerul era rece, uscat şi apăsător, asemenea stării ei de spirit.

Irma Rahn îi deschisese mintea. Acolo unde ea îl forţase pe Michener să ia o decizie, îndepărtându-l şi făcând rău amândurora, Irma alesese o cale mai puţin egoistă, una care reflecta dragostea, nu posesia. Poate că bătrâna avea dreptate. Nu apropierea fizică era cea care conta. Ce conta cu adevărat era ca inima şi mintea persoanei iubite să-ţi aparţină. Se întreba dacă ea şi Michener ar fi putut avea o astfel de relaţie. Probabil că nu. Erau alte vremuri acum. Şi totuşi, iată că era din nou cu acelaşi bărbat, pe acelaşi drum chinuitor al iubirii pierdute, apoi regăsite, apoi puse la încercare, apoi… Asta era întrebarea. Apoi ce?

Continuă să meargă până ajunse în piaţa centrală, traversă canalul şi zări turnurile gemene cu domurile rotunde ca două cepe ale Catedralei Sfântul Gangolf.

Viaţa era atât de complicată! Nu-şi putea scoate din minte scena din noaptea precedentă, cu

bărbatul care stătea cu un cuţit în mână deasupra lui Michener. Nu ezitase nici un moment să-l atace. După aceea, îi sugerase să se ducă la poliţie, însă Michener se opusese. Acum înţelegea şi de ce.

Nu putea risca să facă publică sinuciderea papei. Jakob Volkner însemna foarte mult pentru el. Poate prea mult. Acum înţelegea de ce se dusese în Bosnia – pentru a căuta răspunsuri la întrebările care îl frământaseră pe vechiul său prieten. Cu siguranţă că acel capitol din viaţa lui Colin nu putea fi închis, pentru că finalul nu era încă scris. Se întrebă dacă avea să poată fi vreodată închis.

Continuă să meargă până se trezi din nou în faţa uşii Catedralei Sfântul Gangolf. Aerul cald ce se simţea din interior o ademeni. Intră şi văzu că poarta capelei laterale unde făcuse curăţenie Irma rămăsese deschisă. Trecu pe lângă ea şi pătrunse într-o altă capelă. Acolo se afla o statuie a Fecioarei Maria ţinându-l în braţe pe pruncul Iisus şi privindu-l cu dragoste şi cu mândrie. Era cu siguranţă o reprezentare aparţinând anglo-saxonilor, însă era imaginea pe care lumea se obişnuise s-o venereze. Maria trăise în Israel, o ţară în care soarele ardea cu putere şi ai cărei locuitori aveau pielea închisă la culoare. Trăsăturile ei trebuie să fi fost arăbeşti, cu părul negru şi corp puternic. Şi totuşi, catolicii europeni nu ar fi acceptat această imagine. Aşa că fusese creată o imagine feminină familiară acestui spaţiu, pe care Biserica o adoptase imediat.

Şi oare fusese într-adevăr virgină? Oare Sfântul Duh chiar îi binecuvântase pântecul cu fiul lui Dumnezeu? Chiar dacă aşa stătuseră lucrurile, decizia fusese în totalitate a ei. Doar ea putuse să spună dacă dorea sau nu să rămână însărcinată. Atunci de ce Biserica se opunea atât de vehement avortului şi contracepţiei? În ce moment femeia îşi pierdea dreptul de a decide dacă să dea sau nu viaţă unui copil? Nu stabilise Maria acest drept?

Dacă ar fi refuzat? I s-ar fi cerut în continuare să poarte în pântec pruncul divin?

Ecaterina era sătulă de dileme. Prea multe întrebări fără răspuns. Se întoarse să plece.

La un metru distanţă stătea Paolo Ambrosi.

Se cutremură la vederea lui.

Alberto se năpusti asupra ei, întorcând-o cu spatele şi împingând-o înapoi în capela Fecioarei Maria. O trânti de peretele de piatră, răsucindu-i braţul stâng. Cu cealaltă mână o prinse de gât. Faţa îi fu strivită de pietrele ascuţite.

— Chiar mă gândeam cum să fac să te despart de Michener. Dar ai făcut-o tu singură.

Ambrosi o strânse şi mai tare de braţ. Ecaterina deschise gura să strige după ajutor.

— Hai, hai! Nu face asta. În plus, nu te va auzi nimeni. Încercă să se elibereze, lovindu-l cu picioarele.

— Stai liniştită. Mi-am epuizat toate rezervele de răbdare în ceea ce te priveşte.

Ca răspuns, Ecaterina se zbătu şi mai tare.

Ambrosi o luă de lângă perete şi îşi încleştă mâna în jurul gâtului ei, împiedicând-o să respire. Încercă să se elibereze de strânsoare, înfigându-şi unghiile în carnea lui, dar, din cauza lipsei de oxigen, totul în jurul ei începu să se întunece. Deschise gura să ţipe, dar nu mai avea putere să articuleze cuvintele.

Dădu ochii peste cap.

Ultimul lucru pe care îl mai zări înainte ca lumea să fie cufundată în întuneric fu privirea îndurerată a Fecioarei, care nu îi uşură deloc situaţia în care se afla.

Capitolul 65.

Michener o privi pe Irma, care se uita în gol prin fereastra ce dădea spre râu. Se întorsese imediat după ce plecase Ecaterina, aducând cu ea un plic albastru, atât de cunoscut lui, pe care îl pusese apoi pe masă.

— Jakob al meu s-a sinucis, îşi şopti ei înseşi. E atât de trist! Şi totuşi, a fost înmormântat în Catedrala Sfântul Petru. În pământul sfânt.

— Nu am putut lăsa adevărul să iasă la iveală.

Aceasta a fost una dintre mulţumirile lui legate de Biserică. Adevărul este atât de rar! E ironic faptul că moştenirea lui se bazează pe o minciună.

Lucru care nu părea deloc neobişnuit. La fel ca în cazul lui Jakob Volkner, întreaga carieră a lui Michener se bazase pe o minciună. Era interesant cât de asemănători se dovediseră a fi.

— V-a iubit întotdeauna?

— Vrei să ştii dacă au mai fost şi altele? Nu, Colin. Doar pe mine m-a iubit.

— Părea că amândoi simţeaţi nevoia să mergeţi mai departe. Nu v-aţi dorit un soţ şi copii?

— Copii, da. Acesta este singurul regret al vieţii mele. Dar am ştiut de la început că îmi doream să aparţin lui Jakob şi tot aşa şi el şi-a dorit să fie al meu. Sunt sigură că ştii că te-a considerat fiul lui din toate punctele de vedere.

La auzul acestor cuvinte, ochii lui Michener se umplură de lacrimi.

— Am citit în ziare că tu i-ai descoperit cadavrul. Cred că a fost îngrozitor.

Michener nici nu dorea să-şi amintească de imaginea corpului neînsufleţit întins pe pat şi de călugăriţele care îl pregăteau pentru înmormântare.

— A fost un om remarcabil. Şi totuşi, am impresia că nu am ştiut nimic despre el.

— Nu ar trebui să te simţi astfel. Erau faţete ale personalităţii lui pe care nu le cunoşti. Sunt sigur că nici el nu ştia totul despre tine.

Cât adevăr era în aceste cuvinte!

— N-am putut citi scrisoarea pe care mi-a trimis-o, zise Irma arătând spre plicul de pe masă.

— Aţi încercat?

Irma dădu din cap că da.

— Am deschis plicul. Eram curioasă. Dar numai după ce a murit Jakob. E scrisă în altă limbă.

— În italiană.

— Spune-mi ce este.

Îi dezvălui, iar Irma ascultă uluită. Însă trebui să-i spună şi că nimeni în afară de Alberto Valendrea nu mai ştia ce se afla în acel plic.

— Ştiam că îl măcina ceva pe Jakob. Scrisorile din ultimele luni aveau un ton depresiv, erau chiar cinice. Nu părea a mai fi el însuşi. Şi n-a vrut cu nici un chip să-mi spună despre ce era vorba.

— Şi eu am încercat să-l descos, însă nu mi-a zis nimic.

— Ştiu că putea fi aşa uneori.

Uşa de la intrare se deschise, apoi se auzi trântindu-se uşor. Pe podeaua de lemn se auzi sunetul unor paşi. Restaurantul era în spate, dincolo de un hol şi de o scară ce conducea spre etajele de sus. Michener se gândi că se întorsese Ecaterina.

— Pot să vă ajut? întrebă Irma.

Michener stătea cu spatele la intrare, spre râu, iar, când se întoarse, dădu cu ochii de Paolo Ambrosi, care se afla la câţiva paşi de el. Italianul era îmbrăcat într-o pereche de blugi largi de culoare neagră şi o cămaşă de culoare închisă. Purta o scurtă gri până la genunchi şi un fular maro.

— Unde este Ecaterina? întrebă Michener ridicându-se.

Ambrosi nu răspunse. Lui Michener nu-i plăcea privirea dispreţuitoare de pe faţa nenorocitului. Se ridică şi se năpusti spre el, însă Ambrosi scoase calm o armă din buzunarul hainei. Michener se opri.

— Cine este acest bărbat? întrebă Irma.

— O pacoste.

— Sunt părintele Paolo Ambrosi. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi Irma Rahn.

— De unde îmi ştiţi numele?

Michener stătea între ei, sperând ca Ambrosi să nu observe plicul de pe masă.

— A citit scrisorile dumneavoastră. Nu le-am putut lua pe toate aseară, când am plecat din Roma.

Irma îşi puse mâna la gură şi oftă.

— Papa ştie?

— Dacă acest nenorocit ştie, atunci ştie şi Valendrea, zise Michener arătând spre Ambrosi.

Irma îşi făcu cruce.

— Spune-mi unde este Ecaterina, zise Michener uitându-se la Ambrosi.

— Este în siguranţă, pentru moment, răspunse Ambrosi cu arma în mână. Dar ştii bine ce vreau.

— Şi de unde ştii că e la mine?

— Fie la tine, fie la această femeie.

— Am crezut că Valendrea m-a trimis pe mine să găsesc documentul, zise Michener, sperând ca Irma să păstreze tăcerea.

— Cardinalul Ngovi ar fi fost cu siguranţă beneficiarul.

— Nu ştiu ce aş fi făcut.

— Acum presupun că ştii.

Îi venea să-l lovească peste faţă pe arogantul de Ambrosi, dar arma pe care acesta o avea îl făcu să se abţină.

— Ecaterina e în pericol? întrebă Irma.

— E bine, o lămuri Ambrosi.

— Ca să spun drept, zise Michener, Ecaterina este problema ta. A fost spionul tău. Nu-mi mai

pasă de ea.

— Sunt sigur că ar fi distrusă dacă ar auzi asta.

— Ea singură s-a băgat în povestea asta, zise Michener ridicând din umeri, aşa că o priveşte cum iese din încurcătură.

Michener spera că nu avea s-o pună în pericol pe Ecaterina, însă nu trebuia să-i arate lui Ambrosi nici un semn de slăbiciune.

— Vreau traducerea lui Tibor, zise Ambrosi.

— Nu o am.

— Dar Clement a trimis-o aici. Corect?

— Nu ştiu asta… încă, răspunse el încercând să tragă de timp. Dar pot afla. Şi mai e ceva, zise el arătând spre Irma. Când aflu tot ce vreau să ştiu, vreau s-o laşi în pace pe această doamnă. Nu are nici o legătură cu această chestiune.

— Clement a implicat-o, nu eu.

— Aceasta este condiţia pe care ţi-o pun, dacă vrei traducerea. În caz contrar, o dau presei.

Ochii lui Ambrosi avură o strălucire de moment. Aproape că zâmbi. Michener avusese dreptate. Valendrea îşi trimisese servitorul nu pentru a recupera documentul, ci pentru a-l distruge.

— Nu e implicată, zise Ambrosi. Cu condiţia să nu fi citit scrisoarea.

— Nu vorbeşte italiana.

— Dar tu o vorbeşti. Aşa că nu uita! Dacă nesocoteşti avertismentul meu, nu-mi mai dai prea multe opţiuni.

— De unde vei şti dacă citesc documentul sau nu, Ambrosi?

— Presupun că e greu să ascunzi faptul că ştii conţinutul mesajului. Papii s-au înfiorat în faţa lui. Aşa că renunţă, Michener! Nu mai este problema ta.

— Pentru un lucru care nu mă priveşte, sunt al naibii de implicat. Cum a fost şi cu vizitatorul pe care mi l-ai trimis aseară.

— Nu ştiu despre ce vizitator vorbeşti.

— Şi eu aş răspunde la fel, dacă aş fi în locul tău.

— Cum rămâne cu Clement? întrebă Irma, încă preocupată de scrisori.

— Memoria lui stă în mâinile tale, răspunse Ambrosi ridicând din umeri. Nu vreau să implic presa în povestea asta. Dar, dacă se întâmplă aşa ceva, suntem gata să oferim nişte informaţii care ar avea un efect devastator asupra amintirii lui… şi asupra imaginii tale.

— Vei spune lumii cum a murit? întrebă ea.

— Ştie? întrebă Ambrosi uitându-se la Michener.

Michener dădu din cap că da.

— Ştie, aşa cum se pare că ştii şi tu.

— Foarte bine, asta îmi uşurează mie munca. Da, vom spune lumii adevărul, dar nu direct. Zvonurile pot face mult mai mult rău decât declaraţiile oficiale. Oamenii încă mai cred că Ioan Paul a fost asasinat. Imaginaţi-vă ce se va scrie despre Clement! Puţinele scrisori pe care le avem sunt suficiente pentru a-i leza imaginea. Dacă aţi ţinut la el, aşa cum cred eu, atunci nimic din toate acestea nu se va petrece dacă vă decideţi să colaboraţi.

Irma nu zise nimic, însă lacrimi amare îi izvorâră din ochi.

— Nu plângeţi, îi zise Ambrosi. Părintele Michener va face ce trebuie. Ca întotdeauna. Ambrosi se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Am auzit că diseară începe renumitul circuit din Bamberg, prilejuit de apropierea Crăciunului. Toate bisericile vor expune imagini legate de naşterea Domnului. În catedrală se va oficia mesa. Vor fi prezenţi foarte mulţi credincioşi. Începe la ora opt. Ce-ar fi să ne amestecăm în mulţime şi să facem schimbul pe la ora şapte?

— Nu-mi amintesc să-ţi fi spus că vreau ceva de la tine.

— Vrei, zise Ambrosi cu o grimasă iritată. În seara aceasta. În catedrală.

Arătă spre o clădirea ce se vedea prin fereastră pe coama unui deal.

— Un loc public, aşa că ne vom simţi cu toţii în siguranţă. Sau, dacă preferi, putem face schimbul chiar acum.

— La ora şapte, la catedrală. Acum pleacă dracului de aici!

— Nu uita ce ţi-am spus, Michener. Lasă plicul sigilat. Fă-ţi un favor ţie, domnişoarei Leu şi domnişoarei Rahn.

Apoi Ambrosi plecă.

Irma se aşeză pe un scaun, suspinând. În cele din urmă, zise:

— Omul acesta este un diavol.

— El, împreună cu noul papă.

— Are legătură cu Petru?

— E secretarul papei.

— Ce se întâmplă?

— Ca să putem şti asta, trebuie să citim ce se află în plic. Însă dorea să o protejeze.

— Vreau să plecaţi. Nu vreau să cunoaşteţi conţinutul acelui mesaj.

— De ce vrei să îl deschizi?

— Vreau să ştiu ce anume este atât de important, zise el luând plicul de pe masă.

— Acel bărbat a precizat că nu trebuie să deschizi plicul.

— Să-l ia dracu' pe Ambrosi!

Severitatea tonului său îl surprinse chiar şi pe el.

Irma păru că analizează situaţia în care se afla el, apoi zise:

— O să mă asigur că nu vei fi deranjat.

Se retrase şi închise uşa în urma ei. Balamalele scârţâiră uşor, ca în acea dimineaţă ploioasă, cu aproape o lună în urmă, când avusese impresia că îl urmărea cineva în arhive. Cu siguranţă că fusese Paolo Ambrosi. În depărtare se

auzi sunetul înfundat al unui claxon. De dincolo de râu, clopotele băturã ora 1.00 după prânz. Se aşeză la masă şi deschise plicul. În interior, pe prima foaie de hârtie albastră era scrisul lui Clement.

> Colin, în acest moment ştii că mesajul Fecioarei era mai mare. Cuvintele Ei ţi-au fost încredinţate. Foloseşte-le cu înţelepciune!

Mâinile lui tremurau când puse deoparte foaia albastră de hârtie. Se pare că Clement ştia că în cele din urmă avea să îşi dea seama că trebuia să vină în Bamberg şi că avea să citească ce se afla în plic. Desfăcu apoi foaia îngălbenită de hârtie. Hârtia era nouă şi tare, iar cerneala, albastru-deschis. Citi rapid textul în italiană, încercând să-i prindă esenţa. La o a doua lectură, sesiză nuanţele de limbă. După ce mai parcurse textul încă o dată, putea spune că ştia ce scrisese sora Lucia în anul 1944, ultima parte a celui de-al treilea secret al Fecioarei, în traducerea părintelui Tibor, realizată în anul 1960.

> Înainte ca Fecioara să plece, mi-a spus că mai este un mesaj pe care Domnul vrea să ni-l transmită doar mie şi Jacintei. Ne-a spus că Ea este Maica Domnului şi ne-a rugat să facem acest mesaj cunoscut în întreaga lume, la momentul potrivit. Ne-a avertizat că mulţi vor încerca să ne împiedice. Luaţi aminte şi fiţi atenţi la comenzile Ei. Oamenii trebuie să se îndrepte. Au păcătuit şi au călcat în picioare darul ce le-a fost oferit. Copila mea, mi-a spus ea, căsătoria este o instituţie sfântă. Dragostea ei nu cunoaşte limite. Ceea ce simte inima este o trăire autentică, nu contează pentru cine şi de ce, iar Dumnezeu n-a impus nici o limită când vine vorba de o uniune adevărată. Ţine minte că fericirea este singurul test al dragostei adevărate. Ţine minte că femeile aparţin

Bisericii în aceeaşi măsură în care aparţin bărbaţii. Să-l serveşti pe Dumnezeu nu este doar apanajul masculinităţii. Preoţilor aflaţi în slujba lui Dumnezeu nu le este interzis să iubească şi să aibă un tovarăş de viaţă, nici bucuria de a avea un prunc. Să-l serveşti pe Dumnezeu nu înseamnă să nu asculţi chemarea inimii. Preoţii ar trebui să fie împliniţi din toate punctele de vedere. În final, a zis ea, ţine minte că trupul ce ţi s-a dat îţi aparţine. Aşa cum Dumnezeu mi-a încredinţat fiul său, tot aşa viaţa nenăscuţilor este încredinţată mamelor lor. Doar tu poţi decide ce e mai bine. Duceţi-vă, micuţele mele şi proclamaţi gloria acestor cuvinte. Vă voi fi întotdeauna alături în această încercare.

Mâinile îi tremurau. Nu numai din cauza cutezătoarelor cuvinte ale surorii Lucia. Mai era ceva. Scoase din buzunar mesajul de la Jasna, scris de aceasta în urmă cu două zile. Cuvintele pe care i le spusese Fecioara pe vârful muntelui în Bosnia. Al zecelea secret din Medjugorje. Despături foaia de hârtie şi citi mesajul.

Nu te teme, sunt Maica Domnului şi te rog să comunici acest mesaj lumii întregi. Mulţi vor încerca să te împiedice. Ia aminte la ce îţi voi spune. Oamenii trebuie să se îndrepte. Trebuie să se căiască pentru păcatele ce le-au săvârşit şi pentru cele pe care le vor săvârşi. Anunţă lumii întregi că o mare nenorocire se va abate asupra lumii, nu acum, nu mâine, ci în cazul în care cuvintele mele vor fi nesocotite. Am dezvăluit deja acest lucru celor binecuvântaţi la „La Salette” şi din nou la Fatima şi trebuie să repet acum că lumea a păcătuit şi a călcat în picioare darul cu care a fost înzestrată de Dumnezeu. Vremea vremurilor şi sfârşitul sfârşiturilor vor veni dacă omenirea nu o apucă pe calea cea bună; şi dacă

toate rămân cum sunt acum sau şi mai grav, se înrăutăţesc, cei puternici şi măreţi vor pieri alături de cei mici şi slabi.

Luaţi aminte la aceste cuvinte. De ce trebuie să-i prigonim pe femeia sau pe bărbatul care iubeşte altfel? Astfel de prigoniri nu-i sunt pe plac lui Dumnezeu. Ţineţi minte că de căsătorie trebuie să se bucure toţi, fără restricţie. Orice altceva este o erezie a omului şi nu cuvântul Domnului. Dumnezeu preţuieşte foarte tare femeile. Prea mult timp li s-a interzis să îl servească pe Dumnezeu, iar această interdicţie îl nemulţumeşte pe Dumnezeu. Preoţii lui Iisus ar trebui să fie fericiţi şi împliniţi sufleteşte. Nu ar trebui să li se interzică bucuria de a iubi şi de a avea copii, iar Sfântul Părinte ar trebui să accepte acest lucru. Ultimele mele cuvinte sunt de o importanţă majoră. Ţineţi minte că eu am ales să fiu mama fiului lui Dumnezeu. Decizia de a da viaţă unui copil îi aparţine mamei, iar bărbatul n-ar trebui să influenţeze în nici un fel această decizie. Du-te acum, spune lumii întregi mesajul meu şi proclamă bunătatea divină, dar nu uita că îţi voi fi întotdeauna alături.

Alunecă de pe scaun şi căzu în genunchi. Semnificaţiile erau cât se poate de clare. Două mesaje. Unul scris de o călugăriţă portugheză în anul 1944 – o femeie de condiţie modestă, fără educaţie şi cu mijloace lingvistice limitate – traduse de un preot în 1960, relatarea a ceea ce a fost rostit în 1917, pe 13 iulie, când se spune că a apărut Fecioara la Fatima. Celălalt, scris în urmă cu două zile, de către o femeie care avusese sute de viziuni – relatarea a ceea ce s-a spus pe un vârf de munte devastat de furtună, când Fecioara i-a apărut pentru ultima dată.

Era o distanţă de aproape o sută de ani între cele două evenimente.

Primul mesaj fusese ţinut sub cheie la Vatican, citit doar de papi şi de un traducător bulgar şi nici unul dintre ei nu avea nici o legătură cu purtătorul celui de-al doilea mesaj. Tot aşa şi persoana care primise al doilea mesaj nu avusese cum să cunoască conţinutul primului mesaj. Şi totuşi, cele două mesaje erau identice din punctul de vedere al conţinutului – iar elementul comun era mesagerul.

Maria, Maica Domnului.

De două mii de ani necredincioşii doriseră o dovadă că Dumnezeu există. O dovadă tangibilă că El este o entitate vie, conştientă de lume, viu din toate punctele de vedere. Nu doar o parabolă sau o metaforă. Ci Împăratul cerurilor care l-a creat pe om şi care veghează asupra Creaţiei Sale. Michener îşi aminti de propria viziune cu Fecioara Maria.

„Care este menirea mea?" întrebase el.

„Să fii un trimis al cerului pe pământ. Un îndemn la căinţă. Să fii mesagerul care anunţă că Dumnezeu există."

O luase drept o halucinaţie. În schimb, acum ştia că fusese cât se poate de reală.

Se închină şi, pentru prima oară în viaţa lui, se rugă conştient că Dumnezeu îl auzea. Ceru îndurare pentru Biserică şi pentru oameni, în special pentru el. Dacă Clement nu se înşelase, iar acum nu mai avea nici un motiv să se îndoiască de el, în 1978 Alberto Valendrea luase din Riserva partea din al treilea secret pe care tocmai o citise el acum. Îşi imagină ce trebuia să fi gândit Valendrea când citise pentru prima dată acele cuvinte. Două mii de ani de istorie religioasă negaţi din cauza unui copil analfabet din Portugalia. Femeile puteau fi preoţi? Preoţii se puteau căsători şi puteau avea copii? Homosexualitatea nu era un păcat? Concepţia era la alegerea femeii? În acest caz, cu o zi înainte, când Valendrea citise mesajul din Medjugorje, îşi dăduse imediat seama ce

informaţii deţinea acum Michener. Şi toate acestea erau cuvintele Domnului. Cuvintele Fecioarei îi veniră din nou în minte. „Nu-ţi uita credinţa, pentru că în final doar ea îţi rămâne.”

Închise strâns ochii. Clement avea dreptate. Omul era nesăbuit. Cerul încercase să îndrepte umanitatea pe drumul cel bun, iar oamenii, în ignoranţa lor, nesocotiseră toate eforturile Lui. Se gândi la mesajele dispărute de la vizionarii din La Salette. Oare, în urmă cu un secol, un alt papă reuşise să facă exact ce încercase Valendrea? Acest lucru ar putea explica de ce Fecioara apăruse la Fatima, apoi la Medjugorje. Ca să mai facă o încercare. Însă Valendrea sabotase dezvăluirea prin distrugerea probelor. Cel puţin, Clement încercase. „Fecioara s-a întors la mine şi mi-a spus că mi-a sosit ceasul. Părintele Tibor o însoţea. Am aşteptat să mă cheme la Ea, însă mi-a spus că aşteaptă să-mi pun singur capăt zilelor. Părintele Tibor mi-a zis că aceasta era pedeapsa pentru nesupunerea mea şi că totul se va clarifica mai târziu. Mi-am făcut griji în privinţa sufletului meu, dar mi s-a spus că Dumnezeu aştepta. Ignorasem prea mult dorinţele Celui de Sus. De data aceasta voi face ce mi se cere să fac.” Acestea nu erau vorbele fără sens ale unui nebun, nici o scrisoare de adio a unui om instabil psihic. Ştia acum de ce Valendrea nu dorea ca reproducerea după traducerea părintelui Tibor să fie comparată cu mesajul Jasnei. Consecinţele ar fi fost devastatoare. „Să-l serveşti pe Dumnezeu nu este doar apanajul masculinităţii.” Biserica se opusese întotdeauna ca femeile să ajungă preotese. Încă de pe vremea romanilor, papii organizaseră consilii ca să reafirme tradiţia. Iisus era bărbat şi aşa trebuiau să fie şi preoţii. „Preoţii lui Iisus ar trebui să fie fericiţi şi împliniţi sufleteşte.” Celibatul era un concept creat şi susţinut de oameni. Iisus era necăsătorit. Şi tot aşa trebuiau să fie şi preoţii. „De ce trebuie să-i prigonim pe femeia sau pe bărbatul

care iubeşte altfel?" În geneză se vorbea despre o femeie şi un bărbat care se unesc pentru a da viaţă altei fiinţe; prin urmare, Biserica proclama că păcatul trupesc venea din uniunile care nu puteau genera viaţă. „Aşa cum Dumnezeu mi-a încredinţat fiul său, tot aşa viaţa nenăscuţilor este încredinţată mamelor lor. Voi trebuie să decideţi ce e mai bine." Biserica respingea orice formă de contracepţie. Papii decretaseră în repetate rânduri că embrionul are suflet, că este o fiinţă umană care are dreptul să trăiască şi că noua viaţa trebuie protejată, chiar cu preţul vieţii mamei.

Concepţia omului despre Cuvântul Domnului era radical diferită de Cuvântul Domnului. Ba, mai rău, timp de secole, mesaje necruţătoare fuseseră date drept Cuvântul Domnului prin infailibilitatea papei, lucru care era de la început fals din moment ce se dovedea că făcuseră exact contrariul celor cerute de cer. Ce îi spusese Clement? „Suntem doar oameni, Colin. Nimic mai mult. Nu sunt mai infailibil decât tine. Şi totuşi, ne proclamăm Prinţi ai Bisericii. Preoţi devotaţi, preocupaţi să-l mulţumim pe Dumnezeu, când noi de fapt nu căutăm decât să ne fie nouă bine." Avea dreptate. Odihnească-se în pace, avea mare dreptate. Citind cuvintele scrise de cele două femei binecuvântate de cer, înţelese greşeala perpetuată de Biserică de mii de ani. Se rugă din nou, de data aceasta mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru răbdarea pe care o avusese cu oamenii. Îl rugă pe Dumnezeu să ierte omenirea, apoi îl rugă pe Clement să vegheze asupra lui în orele ce urmau. Era de neconceput să-i dea lui Ambrosi traducerea părintelui Tibor. Fecioara îi spusese că era un semn în lumea oamenilor, un simbol al căinţei. Mesagerul care anunţa lumii că Dumnezeu există. Pentru a face acest lucru, avea nevoie de tot secretul al treilea de la Fatima. Învăţaţii trebuiau să studieze textul şi să elimine ambiguităţile, lăsând doar concluziile ce se desprindeau din el.

Însă, dacă păstra scrierea părintelui Tibor, o punea în pericol pe Ecaterina.

Aşa că se rugă din nou, de data aceasta pentru ca Dumnezeu să-i arate calea cea bună.

Capitolul 66.

4.30 p. m.

Ecaterina se lupta să-şi elibereze mâinile şi picioarele care erau legate cu bandă adezivă. Avea braţele prinse la spate, iar ea zăcea pe o saltea tare, acoperită cu o pătură aspră ce mirosea a vopsea. Prin singura fereastră a camerei, văzu că afară se întuneca. Avea gura acoperită cu o bucată de bandă, aşa că se strădui să-şi păstreze calmul şi să respire încet pe nas.

Nu ştia cum ajunsese în această cameră. Îşi amintea doar că Ambrosi încercase să o sufoce, apoi îşi pierduse cunoştinţa. Era trează de aproximativ două ore şi nu auzise nimic, în afară de frânturi de conversaţii din stradă. Părea să se afle într-o mansardă, probabil că într-una dintre clădirile baroce ce se aliniau de o parte şi de alta a vechilor străzi ale oraşului Bamberg, lângă Catedrala Sfântul Gangolf, deoarece Ambrosi n-ar fi putut-o duce prea departe. Aerul rece îi usca nările şi era bucuroasă că nu-i scosese haina. Preţ de o clipă, în biserică, crezuse că viaţa ei se sfârşise. Dar se pare că Ambrosi o considera mai valoroasă în viaţă – cu siguranţă că în felul acesta avea să-i forţeze lui Michener mâna.

Tom Kealy avusese dreptate în privinţa lui Valendrea, însă se înşelase în privinţa capacităţii ei de a-i ţine piept. Pasiunea acestor bărbaţi era mult mai mare decât cunoscuse ea vreodată. Valendrea îi spusese lui Kealy la tribunal că era omul diavolului. Dacă era aşa, însemna că şi Valendrea se bucura de aceeaşi companie.

Auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se. Apoi paşii se apropiară. Uşa se deschise şi în cameră intră Ambrosi, scoţându-şi o pereche de mănuşi.

— Eşti bine? întrebă el.

Ecaterina îl urmări cu privirea. Ambrosi îşi aruncă haina pe un scaun, apoi se aşeză pe pat.

— Îmi imaginez că ai crezut că o să te omor în biserică. Viaţa e un dar minunat, nu-i aşa? Bineînţeles că nu poţi răspunde, dar e în regulă. Îmi place să răspund la propriile întrebări. Părea încântat de el însuşi. Viaţa este într-adevăr un dar, iar eu ţi-am oferit acest dar. Aş fi putut să te omor şi să scap de problemele pe care mi le faci.

Ecaterina stătea perfect nemişcată. Privirea lui poposi asupra corpului ei.

— Michener s-a înfruptat din trupul tău, nu-i aşa? Ce plăcere, nu mă îndoiesc de asta. Ce mi-ai spus tu în Roma? Că nu urinezi din picioare, aşa că nu mă interesează persoana ta? Crezi că mie nu-mi plac femeile? Crezi că nu ştiu ce trebuie să fac? Pentru că sunt preot? Sau pentru că mă consideri homosexual?

Ecaterina se întreba dacă spectacolul acesta era pentru a o speria pe ea sau pentru propria lui plăcere.

— Iubitul tău a zis că nu-i pasă ce se va întâmpla cu tine, zise Ambrosi cu o voce amuzată. A zis că eşti spioana mea. Că eşti problema mea, nu a lui. Poate că are dreptate. La urma urmei, eu te-am recrutat.

Ecaterina încercă să nu lase să se vadă că era furioasă.

— Crezi că Sfinţia Sa ţi-a cerut ajutorul? Nu. Eu sunt cel care a aflat de tine şi de Michener. Eu am avut această idee. Petru n-ar şti nimic dacă nu m-ar avea pe mine.

O ridică brusc şi îi smulse banda adezivă de pe gură. Înainte ca Ecaterina să poate scoate vreun sunet, Ambrosi o trase spre el şi îi acoperi buzele cu ale sale. Se zbătu scârbită încercând să scape de limba lui, însă nu putu să se elibereze din îmbrăţişare. Îi îndoi capul pe marginea patului şi, cu o mână înfiptă în părul ei, îi sorbi tot aerul din

plămâni. Gura îi mirosea a bere. În cele din urmă, Ecaterina îşi înfipse dinţii în limba lui. Ambrosi se retrase brusc, ea se năpusti spre el, repezindu-se la buza de jos şi muşcându-l până la sânge.

— Târâtură nenorocită, strigă el trântind-o în pat.

Ecaterina scuipă saliva lui din gură de parcă ar fi încercat să scoată diavolul din ea. Ambrosi se repezi spre ea şi o lovi peste faţă. Palma veni ca un fulger, iar Ecaterina simţi gustul sângelui în gură. O mai lovi o dată, iar forţa loviturii o izbi cu capul de peretele de la capul patului.

Camera începu să se rotească în jurul ei.

— Ar trebui să te omor, zise el printre dinţi.

— Du-te dracului, izbuti ca să spună, rostogolindu-se pe spate, dar în continuare ameţită.

Ambrosi îşi şterse buza cu mâneca de la cămaşă. În colţul gurii ei apăru un firicel de sânge. Îşi şterse faţa de pătura de pe pat. Materialul avea pete de sânge.

— Mai bine mă omori. Pentru că, dacă n-o faci, o să te omor eu cu prima ocazie.

— N-o să ai niciodată această şansă.

Ecaterina îşi dădu seama că era în siguranţă până când obţinea documentul. Colin făcuse bine că îl lăsase pe idiot să creadă că nu era importantă pentru el.

Se apropie din nou de pat şi îşi tamponă buza.

— Sper că iubitul tău nu va ignora ce i-am cerut. O să am plăcerea să vă urmăresc pe amândoi dându-vă duhul.

— Cuvinte mari în gura unui om mărunt.

Ambrosi se repezi la ea, o întoarse cu spatele şi o ţintui în pat cu piciorul. Ecaterina ştia că nu avea să o omoare. Nu încă, cel puţin.

— Ce s-a întâmplat, Ambrosi, nu ştii ce trebuie să faci în continuare?

Ambrosi tremura de nervi. Îl provoca, dar oricum nu mai conta.

— I-am spus lui Petru, după vizita în România, să te lase în pace.

— Aşadar, de aceea sunt acum bătută de câinele lui de companie.

— Eşti norocoasă că doar te bat.

— S-ar putea ca Valendrea să fie gelos. Poate că ar trebui să rămână între noi povestea asta.

Ambrosi îşi intensifică strânsoarea, ca răspuns la remarca ei ironică. Nu suficient de tare încât să o sufoce, dar suficient ca s-o facă să tacă.

— Te dai mare şi tare în faţa unei femei cu mâinile şi picioarele legate. Dezleagă-mă să vedem cât eşti de viteaz!

Ambrosi se dădu jos de pe ea.

— Nu merită efortul. Au mai rămas doar vreo două ore. Mă duc să iau cina înainte de a termina cu povestea asta. O dată pentru totdeauna, zise el privind-o fix în ochi.

Capitolul 67.

Vatican.
6.30 p. m.

Valendrea se plimba prin grădini, bucurându-se de o zi neobişnuit de caldă pentru luna decembrie. Prima zi de sâmbătă a papalităţii sale fusese aglomerată. Oficiase mesa de dimineaţă, apoi se întâlnise cu un grup de pelerini care veniseră să-l felicite. După-amiaza debutase cu o întrevedere cu cardinalii. Mai erau în oraş aproximativ optzeci şi se întâlnise cu ei pentru a le prezenta, în linii generale, intenţiile sale. Puseseră întrebările obişnuite, numai că de data aceasta îi anunţase că până săptămâna următoare toţi rămâneau în funcţiile în care fuseseră numiţi de Clement al XV-lea. Singura excepţie era cardinalul-arhivist, care, îi anunţase el, îşi dăduse demisia din cauza unor probleme de sănătate. Noul arhivist avea să fie un cardinal belgian, care plecase deja acasă, dar se întorcea în Roma. În afară de asta, nu intenţiona să ia nici o decizie în weekend. Observase privirea multora din cameră care aşteptau de la el o încurajare, însă nimeni nu pusese întrebări. Şi îi plăcuse acest lucru.

În faţa lui stătea cardinalul Bartolo, care îl aştepta la locul unde stabiliseră după adunarea cardinalilor. Prefectul din Torino insistase să se întâlnească în acea zi. Ştia că îi promisese lui Bartolo funcţia de secretar de stat şi se pare că acesta dorea să ştie dacă Valendrea avea să-şi respecte promisiunea. Ambrosi îi făcuse această promisiune, însă Paolo îl sfătuise să încerce să amâne acest moment cât mai mult posibil. La urma urmei, Bartolo nu era singurul căruia i se promisese această funcţie. Pentru cei care o pierdeau trebuiau inventate diverse scuze pentru a-

i elimina din competiţie – pentru a le alina amărăciunea şi a-i împiedica să se răzbune. Cu siguranţă că se găseau pentru mulţi alte funcţii, însă era conştient că un cardinal-senior dorea cu ardoare poziţia de secretar de stat.

Bartolo stătea lângă Pasetto di Borgo. Pasajul medieval trecea dincolo de zidul Vaticanului şi ducea la Castel Sant' Angelo, o fortificaţie care îi proteja odinioară pe papi de invadatori.

— Eminenţă, salută Valendrea când ajunse lângă el. Bartolo înclină uşor capul, cu faţa acoperită de barbă.

— Sfinte Părinte, zise el zâmbind. Îţi place cum sună, nu-i aşa Alberto?

— Are într-adevăr o rezonanţă deosebită.

— M-ai cam evitat în ultimul timp.

— Nici pe departe, fu reacţia Valendrea la această observaţie.

— Te cunosc mult prea bine. Nu sunt singurul căruia i s-a promis funcţia de secretar de stat.

— E greu să aduni voturi. Am făcut şi noi ce am putut.

Valendrea încerca să păstreze tonul glumeţ, însă ştia că Bartolo nu era naiv.

— Am adunat eu însumi cel puţin douăsprezece voturi în favoarea ta.

— Care s-au dovedit inutile.

Faţa lui Bartolo se crispă.

— Doar pentru că Ngovi s-a retras. Cred că aceste douăsprezece voturi ar fi fost definitorii dacă lupta ar fi continuat.

Vocea piţigăiată a bătrânului părea să îşi ia puterea din cuvinte, care evoluaseră spre o rugăminte. Valendrea se hotărî să dea cărţile pe faţă.

— Gustavo, eşti prea bătrân ca să fii secretar. E o funcţie solicitantă, care implică multe călătorii.

Bartolo se uită la el. Va fi greu să-l mai aibă aliat. Cardinalul reuşise într-adevăr să-i obţină câteva voturi, confirmate de dispozitivele de

ascultare şi îi fusese alături încă de la început. Însă Bartolo avea reputaţia unui pierde-vară, cu un nivel mediocru de educaţie şi fără experienţă diplomatică. Numirea lui în oricare dintre funcţii nu ar fi fost privită cu ochi buni, cu atât mai puţin în delicata poziţie de secretar de stat. Mai erau încă trei cardinali care munciseră la fel de mult, cu o reputaţie exemplară, care se bucurau de mai multă trecere în Sacrul Colegiu. Şi totuşi, Bartolo îi oferea ceva ce n-ar fi putut obţine de la ceilalţi trei. Supunere necondiţionată. Şi acest lucru era foarte important.

— Gustavo, dacă te numesc secretar de stat, îţi voi pune nişte condiţii, zise Valendrea, testând apele pentru a vedea cât de mult poate obţine.

— Ascult.

— Intenţionez să conduc eu însumi politica externă. Eu voi lua toate deciziile, nu tu. Va trebui să faci exact ce îţi spun eu.

— Tu eşti papa.

Răspunsul veni neîntârziat, semnalând dorinţa de supunere.

— Nu voi tolera disensiuni şi acţiuni disidente.

— Alberto, sunt preot de aproape cincizeci de ani şi am făcut întotdeauna ce mi-a spus papa. Am ajuns chiar să îngenunchez şi să sărut inelul lui Jakob Volkner, un om pe care îl dispreţuiam. Nu văd cum de îmi pui la îndoială loialitatea.

— Nu pun la îndoială nimic, vreau doar să-ţi spun care sunt regulile jocului, zise Valendrea cu trăsăturile feţei înmuiate de un zâmbet.

Înaintă puţin pe potecă, urmat de Bartolo. Arătă spre pasajul din faţa lui şi zise:

— Au existat papi care au fugit de la Vatican prin acest pasaj. Ascunzându-se ca nişte copii care se tem de întuneric. Îmi vine să vărs numai când mă gândesc la astfel de oameni.

— Vaticanul nu mai e invadat.

— Nu de trupe, dar invadat tot e. Duşmanii din zilele noastre s-au metamorfozat acum în reporteri şi scriitori. Aduc cu ei camere de filmat şi carnete, încercând să distrugă fundaţia Bisericii, sprijiniţi de liberali şi de disidenţi. Uneori, Gustavo, chiar papa este aliatul lor, aşa cum a fost Clement.

— A fost o binecuvântare că a murit.

Îi plăcea ceea ce auzea şi ştia că bătrânul era sincer.

— Intenţionez să redau papalităţii aura ei de glorie. Papa are în faţa lui o armată de un milion de credincioşi de câte ori apare în public. Guvernele ar trebui să se teamă de acest potenţial. Intenţionez să devin papa care a călătorit cel mai mult din istoria Vaticanului.

— Şi vei avea nevoie de ajutorul constant al secretarului de stat pentru a realiza acest lucru.

Continuară să meargă.

— Mi-ai citit gândurile, Gustavo.

Valendrea se uită din nou la pasajul de cărămidă şi îşi imagină cum fugise ultimul papă de la Vatican, când mercenarii germani năvăliseră în Roma. Ştia data exactă a evenimentului: 6 mai 1527. Muriseră 147 de gărzi elveţiene pentru pontiful lor. Papa abia reuşise să scape prin pasajul de cărămidă ce se înălţa în faţa lui, aruncându-şi hainele albe pentru a nu fi recunoscut.

— Nu voi fugi niciodată de la Vatican, spuse el cu hotărâre în glas, nu numai către Bartolo, ci şi zidurilor din faţa lui.

Se simţi brusc copleşit de măreţia momentului, încât se hotărî să nu ţină cont de sfatul lui Ambrosi.

— Bine, Gustavo. Luni o să fac anunţul. Vei fi secretarul meu de stat. Să mă serveşti cu credinţă!

Faţa bătrânului se destinse într-un zâmbet.

— Vei avea din partea mea supunere necondiţionată.

Această afirmaţie îi confirmă lui Valendrea faptul că îl avea în faţă pe cel mai loial aliat. Ambrosi sunase în urmă cu două ore şi îi spusese că reproducerea traducerii părintelui Tibor avea să fie în posesia sa la ora 19.00. Până în acel moment, se părea că nimeni nu o citise şi era încântat să audă aşa ceva. Se uită la ceas. Era 18.50.

— Trebuie să ajungi undeva, Sfinte Părinte?

— Nu, Eminenţă. Mă gândeam doar la o altă chestiune care este rezolvată chiar în acest moment.

Capitolul 68.

Bamberg.
6.50 p. m.

Michener înaintă pe o potecă abruptă ce ducea spre Catedrala Sfinţilor Petru şi Gheorghe şi ajunse într-o piaţă lunguiaţă, în pantă. Dedesubt, dinspre oraşul propriu-zis, se înălţau acoperişurile de ţiglă şi turnurile de piatră, inundate de lumină. Cerul întunecat continua să cearnă fuioare de fulgi de zăpadă, însă vremea nu intimida mulţimea de oameni care se îndreptau deja spre biserica cu cele patru clopotniţe învăluite într-o lumină albă-albastră.

În pieţele şi bisericile din Bamberg se sărbătorea naşterea lui Hristos de mai bine de patru sute de ani prin expunerea scenelor nativităţii. Aflase de la Irma Rahn că circuitul începea din catedrală şi apoi, după binecuvântarea episcopului, toată lumea se plimba prin oraş pentru a vedea expoziţia din acel an. Mulţi veniseră din toată Bavaria pentru a lua parte la eveniment, iar Irma îl avertizase că străzile aveau să fie aglomerate şi zgomotoase.

Se uită la ceas. Nu era încă ora şapte. Privi în jur şi studie familiile care se îndreptau spre intrarea în biserică; mulţi copii sporovăiau fără încetare despre zăpadă, Crăciun şi Moş Nicolae. În partea dreaptă, un grup de oameni erau adunaţi în jurul unei femei care era îmbrăcată cu o haină groasă de lână. Era urcată pe un zid înalt şi vorbea despre catedrală şi despre oraşul Bamberg. Era un fel de ghid. Se întreba ce ar zice lumea dacă ar şti ce informaţii deţinea. Că Dumnezeu nu era invenţia omului. Ci că, aşa cum susţin şi teologii şi clericii, s-a aflat aici de la început, ne-a privit uneori mulţumit, alteori frustrat, din când în când

mânios. Cele mai bune sfaturi par a fi cele din vechime. Serveşte-l pe Dumnezeu bine şi cu credinţă.

Încă se temea de pedeapsa pe care o putea primi pentru propriile păcate. Poate că sarcina ce i se încredinţase făcea parte din penitenţă. Dar se simţea uşurat că dragostea lui pentru Ecaterina nu fusese niciodată considerată un păcat, nu în faţa lui Dumnezeu. Câţi preoţi părăsiseră Biserica pentru acelaşi păcat? Câţi oameni buni muriseră cu mustrări de conştiinţă pentru un păcat pe care de fapt nu îl înfăptuiseră?

Era pe punctul de a trece de grupul de turişti, când ceva din ce spuse femeia îi atrase atenţia:

— … oraşul celor şapte coline.

Rămase încremenit.

— Aşa era numit în vechime oraşul Bamberg. Denumirea se referă la cele şapte movile ce înconjoară râul. E greu să le distingi acum, însă există şapte dealuri distincte, care au fost de-a lungul secolelor proprietatea unui prinţ sau episcop al Bisericii. În timpul domniei lui Henric al II-lea, când Bambergul era capitala Sfântului Imperiu Roman, analogia a apropiat acest centru politic de centrul religios Roma, care este, la rândul ei, cunoscută sub denumirea de oraşul celor şapte coline.

„În ultima parte a prigonirii Bisericii Romano-Catolice, va domni Petru Romanul, care va supune turma la multe suferinţe, după care în oraşul celor şapte coline va veni un judecător necruţător care îi va judeca pe toţi oamenii.” Aceasta era profeţia care se spune că fusese făcută de Malachy în secolul al XI-lea. Michener crezuse că oraşul celor şapte coline era Roma. Nu ştia că Bambergul avea aceeaşi denumire.

Închise ochii şi se rugă. Oare mai era ceva? De o importanţă vitală pentru ce avea să se întâmple? Se uită în sus la intrarea ca o pâlnie a catedralei. Timpanul puternic luminat îl înfăţişa pe

Iisus în ziua Judecăţii de Apoi. Maria şi Ioan, îngenuncheaţi la picioarele lui, se rugau pentru sufletele care se ridicau din sicrie, cele binecuvântate luând-o spre cer, cele damnate fiind trase spre iad de diavolii care râneau încântaţi. Oare două mii de ani de aroganţă creştină depindeau de noaptea aceasta – şi de un loc unde cu aproape o mie de ani în urmă un sfânt preot irlandez prezisese ce urma să se aleagă?

Trase o gură de aer rece în piept, îşi adună toate forţele şi îşi croi drum printre oamenii din biserică. În interior, pereţii de piatră erau scăldaţi într-o lumină caldă. Admiră detaliile boitei, pilonii solizi, sanctuarul şi ferestrele înalte. Într-un capăt era scena corului. În celălalt, altarul. Dincolo de altar era mormântul lui Clement al II-lea, singurul papă înmormântat în Germania şi cel după care îşi luase Jakob Volkner numele.

Se opri la o fântână de marmură şi îşi înmuie degetele în apa sfântă. Îşi făcu semnul crucii şi se rugă pentru ceea ce avea de făcut. O orgă cânta o melodie liniştită.

Se uită în jurul lui la mulţimea ce umplea şirurile de bănci. Preoţii în robe pregăteau sanctuarul. La stânga lui, în apropierea unei balustrade de piatră, stătea Ecaterina. Ambrosi era lângă ea, îmbrăcat în aceeaşi haină neagră şi cu acelaşi fular. De ambele părţi erau două scări identice, pe care se aflau o mulţime de oameni. Între cele două scări se afla mormântul imperial. Clement îi vorbise despre el – un Riemenschneider, bogat ornamentat, înfăţişându-i pe Henric al II-lea şi pe regina sa, în care trupurile lor se odihneau de o jumătate de mileniu.

Văzu că Ambrosi avea arma lipită de Ecaterina, însă nu credea că acesta ar fi riscat ceva în acest loc. Michener se întrebă dacă mai avea cumva şi întăriri în mulţime. Rămase nemişcat în timp ce oamenii treceau pe lângă el.

Ambrosi îi făcu semn să urce spre ei.

Michener nu se mişcă.

Ambrosi îi făcu din nou semn.

Michener dădu din cap că nu intenţiona să facă asta. Ambrosi se încruntă. Scoase plicul din buzunar şi i-l arătă. Expresia de pe chipul secretarului papei lăsă să se înţeleagă faptul că acesta îşi dăduse seama că era plicul care zăcuse nevinovat pe masa de la restaurant.

Dădu din nou din cap.

Apoi îşi aminti că Ecaterina îi spusese că Ambrosi îi citise pe buze când ea îi vorbise urât în Piaţa Sfântul Petru.

— Du-te dracului, Ambrosi, murmură el.

Văzu că preotul înţelesese.

Puse plicul în buzunar şi se grăbi spre ieşire, sperând că nu avea să regrete.

Ecaterina văzu că Michener şoptise ceva înainte de a pleca. Nu opusese rezistenţă în drum spre catedrală, deoarece Ambrosi îi spusese că nu era singur şi că, dacă ei doi nu aveau să apară, Michener urma să fie ucis. Se îndoia că mai erau şi alţii, însă considerase că era cel mai bine pentru ea să meargă în catedrală şi să încerce să scape acolo. Aşa că, în momentul în care Ambrosi înţelese că Michener îl trădase, Ecaterina ignoră ţeava armei din spatele ei şi îl călca pe Ambrosi pe picior. Apoi îl împinse pe preot şi îi smulse arma din mână, azvârlind-o pe podeaua acoperită cu gresie.

Ecaterina se năpusti să ia arma chiar când o femeie de lângă ea începu să ţipe. Se folosi de momentul de confuzie pentru a lua pistolul şi se repezi pe scară în jos; aruncă o privire în spate şi văzu că Ambrosi se ridicase. Treptele erau aglomerate şi îşi făcu cu greu loc, hotărându-se în cele din urmă să îşi dea drumul pe balustradă în jos spre cripta imperială. Aterizează pe chipul de piatră al unei femei întinse lângă un bărbat înveşmântat într-o robă. Încă avea arma în mână. Oamenii începură să se agite. Panica puse stăpânire pe

biserică. Îşi făcu loc printr-un grup de oameni de la intrarea în catedrală şi ieşi în noaptea rece. Puse arma în buzunar şi se uită după Michener, zărindu-l pe strada care ducea în centrul oraşului. Agitaţia din spatele ei indica faptul că Ambrosi încerca să iasă din catedrală.

Aşa că o luă la fugă.

Lui Michener i se păru că o vede pe Ecaterina în capătul străzii. Dar nu se putu opri. Trebuia să continue să meargă. Dacă era Ecaterina, avea să vină după el, iar Ambrosi ar fi urmărit-o, aşa că îşi continuă galopul pe îngusta potecă pietruită, trecând pe lângă doi oameni.

Ajuns la capăt, se îndreptă grăbit spre podul primăriei. Traversă râul prin pasajul ce se intersecta cu clădirea de lemn şi ajunse în Maxplatz. Piaţa era plină de oameni.

Încetini şi aruncă o privire în spate. Ecaterina era la cincizeci de metri în spate, înaintând spre el.

Ecaterina voia să-l strige pe Michener şi să-i spună să o aştepte, însă acesta mergea grăbit, îndreptându-se spre târgul de Crăciun. Arma era încă în buzunarul ei, iar din spate Ambrosi se apropia cu repeziciune. Se tot uitase după vreun echipaj de poliţie, dar toate forţele de ordine păreau să aibă liber. Nu se zărea nimeni îmbrăcat în uniformă. Trebuia să aibă încredere că Michener ştia ce făcea. Îl sfidase pe Ambrosi sperând că nu îi va face Ecaterinei nici un rău în public. Orice ar fi conţinut traducerea părintelui Tibor, era prea important pentru a ajunge pe mâna lui Ambrosi sau a lui Valendrea. Însă nu se putea abţine să nu se întrebe dacă merita să rişte totul în acest joc cu miză mare. În faţă, Michener se pierdu în mulţime, uitându-se la gheretele pline cu ornamente de Crăciun. Târgul în aer liber era puternic luminat. În aer plutea un miros de bere şi cârnaţi fripţi.

Când ajunse în mulţime, Ecaterina încetini, la rândul ei, ritmul.

Michener merse grăbit printre petrecăreţi, dar nu atât de repede încât să atragă atenţia asupra lui. Târgul se întindea pe o suprafaţă de o sută de metri în josul străzii pavate cu piatră cubică. Clădiri cu faţade lucrate în lemn marcau perimetrul târgului, acolo unde se înghesuiau laolaltă cu oameni şi tarabe.

Ajunse în dreptul ultimelor tarabe, unde mulţimea se rarefia. Îşi reluă pasul alert, iar tălpile de cauciuc începură să lovească ritmic piatra cubică de pe stradă, în vreme ce el ieşea din piaţa zgomotoasă şi se îndrepta spre canal, traversând un pod de piatră şi intrând în partea liniştită a oraşului.

În spatele lui, se auzeau alţi paşi. În faţă, sus pe deal, se zărea Catedrala Sfântul Gangolf. Petrecerea se desfăşura în Maxplatz şi dincolo de râu, în jurul catedralei, aşa că îşi dorea să nu întâlnească pe nimeni în următoarele câteva minute.

Spera doar că nu-şi forţa norocul.

Ecaterina îl văzu pe Michener intrând în Catedrala Sfântul Gangolf. Ce făcea acolo? Era o prostie. Ambrosi era în continuare în spatele ei. Cu toate acestea, Colin se îndreptase intenţionat direct spre biserică. Cu siguranţă ştia că venea după el şi că era urmărită de atacatorul ei.

Se uită la clădirile din jur. Nu erau decât câteva lumini aprinse, iar strada era pustie. Alergă spre uşile bisericii, le deschise şi se năpusti înăuntru. Respira sacadat.

— Colin!

Nu primi nici un răspuns. Îl strigă din nou. Nici acum nu răspunse. Merse spre altar, trecând pe lângă băncile goale care tăiau întunericul în fâşii întunecate. Nava era luminată doar de câteva

becuri. Biserica nu părea să fie inclusă în sărbătoarea acelui an.

— Colin!

I se citea disperarea în glas. Unde era? De ce nu răspundea? Ieşise oare pe altă uşă? Era singură în biserică? Uşile din spatele ei se deschiseră. Se ascunse între rândurile de bănci şi se târî pe podea, încercând să alunece pe pietrele aspre până în celălalt capăt. Se opri la auzul unor paşi.

Michener văzu un bărbat intrând în biserică. O rază de lumină îi descoperi faţa lui Paolo Ambrosi. În urmă cu câteva minute, intrase Ecaterina şi îl strigase pe nume, dar el intenţionat nu răspunsese. Acum ea era ghemuită pe podea, între şirurile de bănci.

— Te mişti bine, Ambrosi, îi strigă el.

Vocea lui se izbi de ziduri şi fu amplificată de ecou, făcând imposibil de depistat locul de unde venea. Îl văzu pe Ambrosi luând-o în partea dreaptă, spre confesionale, uitându-se în jur şi încercând să îşi dea seama de unde venise vocea. Spera ca Ecaterina să nu-şi trădeze prezenţa.

— De ce îmi îngreunezi treaba, Michener? zise Ambrosi. Ştii bine ce vreau.

— Mi-ai spus mai devreme că totul se va schimba dacă citesc mesajul. Ai avut şi tu o dată dreptate.

— Nu poţi niciodată să faci ce ţi se spune!

— Dar părintele Tibor? El era supus?

Ambrosi se apropia de altar. Preotul se mişca încet, încercând în continuare să distingă în întuneric silueta lui Michener.

— N-am vorbit niciodată cu Tibor, zise Ambrosi.

— Da, sigur.

Michener se uită în jos din amvon, aflat la o înălţime de aproximativ doi metri deasupra lui Ambrosi.

— Ieşi din ascunzătoare, Michener! Hai să rezolvăm chestiunea asta! Într-o fracţiune de secundă, chiar când Ambrosi se întoarse cu spatele la el, Michener sări din amvon. Se prăbuşiră pe podea şi se rostogoliră. Ambrosi îl împinse şi sări în picioare. Şi Michener se ridică. O mişcare în partea dreaptă îi atrase atenţia. O văzu pe Ecaterina alergând spre el cu o armă în mână. Ambrosi trecu peste două şiruri de bănci şi o lovi cu picioarele în piept, aruncând-o la pământ. Michener auzi o izbitură când capul Ecaterinei se lovi de podea. Ambrosi dispăru sub un şir de bănci şi reapăru cu arma în mână, ridicând-o pe Ecaterina de un braţ şi punându-i ţeava armei la ceafă.

— Gata, Michener. S-a terminat.

Michener nu se clinti.

— Dă-mi traducerea lui Tibor!

Michener făcu câţiva paşi şi scoase plicul din buzunar.

— Asta vrei?

— Aruncă-l pe podea şi pleacă. Ambrosi armă pistolul. Nu mă forţa, Michener! Am curajul să fac ceea ce trebuie făcut pentru că Dumnezeu mi-a dat puterea.

— Poate că te testează să vadă cât de departe poţi ajunge.

— Taci din gură! N-am nevoie de o prelegere teologică.

— S-ar putea ca în acest moment să fiu cea mai potrivită persoană de pe pământ pentru a ţine predici.

— E din cauza celor citite? întrebă Ambrosi, aşa cum un elev îşi întreabă profesorul. Ele îţi dau curajul?

Michener simţi ceva ciudat în vocea lui Ambrosi.

— Ce s-a întâmplat, Ambrosi? Valendrea nu ţi-a spus totul? Ce păcat! A omis partea cea mai interesantă.

Ambrosi strânse cu şi mai multă putere braţul Ecaterinei.

— Aruncă odată plicul ăla pe podea şi retrage-te!

Expresia disperată de pe faţa lui Ambrosi indica faptul că era pregătit să-şi ducă la îndeplinire ameninţările. Aşa că Michener aruncă plicul pe podea.

Ambrosi îi dădu drumul Ecaterinei şi o aruncă spre Michener. Acesta o prinse şi văzu că era ameţită de la lovitura la cap de mai devreme.

— Eşti bine? o întrebă el.

Avea privirea înceţoşată, însă dădu din cap că era OK. Ambrosi examină conţinutul plicului.

— De unde ştii că este ceea ce doreşte Valendrea? îl întrebă Michener.

— Nu ştiu. Dar am primit instrucţiuni precise. Să iau ce pot obţine şi să elimin martorii.

— Şi dacă am făcut o copie?

— E un risc pe care ni-l asumăm, răspunse Ambrosi ridicând din umeri. Dar, din fericire pentru noi, nu vei mai fi printre noi pentru a depune mărturie, continuă el, îndreptând arma către ei. Asta e partea care îmi place cel mai mult.

Din întuneric se desprinse o siluetă care se apropie de Ambrosi. Nu se auzi nici un zgomot de paşi. Bărbatul era îmbrăcat în pantaloni negri şi o jachetă largă de culoare închisă. Într-o mână se distinse ţeava unei arme care se îndrepta spre tâmpla lui Ambrosi.

— Te asigur, părinte, zise cardinalul Ngovi, că şi mie o să-mi placă partea aceasta.

— Ce cauţi aici? întrebă Ambrosi surprins.

— Am venit să stăm de vorbă. Aşa că lasă arma jos şi răspunde-mi la întrebări. Apoi eşti liber să pleci.

— Vrei să-l distrugi pe Valendrea, nu-i aşa?

— Altfel de ce crezi că eşti încă viu?

Michener îşi ţinu respiraţia în timp ce Ambrosi cântărea situaţia în care se afla. Când îl

sunase pe Ngovi puţin mai devreme, contase pe instinctul de supravieţuire al lui Ambrosi. Presupunea că, deşi Ambrosi era un servitor foarte loial, dacă ar fi fost pus în situaţia de a alege între propria viaţă şi papă, atunci n-ar fi stat prea mult pe gânduri.

— S-a terminat, Ambrosi, zise Michener arătând spre plic. L-am citit. L-a citit şi cardinalul Ngovi. Ştiu prea mulţi acum. Nu mai poţi câştiga de data aceasta.

— Şi ce-mi iese la afacerea asta? întrebă Ambrosi pe un ton care le dădu de înţeles că era dispus să negocieze.

— Lasă arma jos şi o să vezi.

Urmă încă un moment de tăcere deplină. În cele din urmă, Ambrosi lăsă mâna în jos. Ngovi îi luă arma, apoi se ridică cu pistolul lui încă îndreptat spre preot.

— Tu ai fost momeala? îl întrebă Ambrosi pe Michener. Asta era ideea, să mă faci să vin după tine?

— Eşti pe aproape.

— Avem să-ţi punem nişte întrebări, zise Ngovi apropiindu-se de el. Dacă vei coopera, nu vom amesteca poliţia şi vei scăpa nepedepsit. Condiţia este să dispari. E un târg avantajos, în condiţiile date.

— Ce condiţii?

— Uciderea părintelui Tibor.

— E o cacealma, ştii foarte bine, râse Ambrosi. E vorba doar de discreditarea lui Petru al II-lea.

— Nu, răspunse Michener ridicându-se în picioare. E vorba ca tu să-l elimini pe Valendrea. Ceea ce nu e mare lucru. Şi el ar face acelaşi lucru dacă rolurile s-ar inversa.

Michener nu avea nici o îndoială că bărbatul din faţa lui era implicat în uciderea părintelui Tibor, mai mult ca sigur, chiar autorul asasinatului.

Însă Ambrosi era suficient de deştept pentru a-şi da seama că se schimbaseră datele problemei.

— Bine, zise Ambrosi. Întreabă-mă!

Cardinalul băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un reportofon.

Michener o ajută pe Ecaterina să intre în Königshof. Irma Rahn îi întâmpină în prag.

— A mers bine? îl întrebă bătrâna pe Michener. Ultimele două ore au fost un coşmar.

— Totul a mers bine.

— Slavă Domnului! Am fost groaznic de îngrijorată. Ecaterina era încă ameţită, dar se simţea mai bine.

— O duc sus, zise Michener.

O ajută să urce până la etajul al doilea. Imediat ce ajunseră în cameră, aceasta îl întrebă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta Ngovi la biserică?

— L-am sunat în după-amiaza aceasta şi i-am spus ce am aflat. A luat imediat avionul spre München şi a ajuns aici chiar când mă îndreptam spre catedrală. Sarcina mea era să-l ademenesc pe Ambrosi în Catedrala Sfântul Gangolf. Ne trebuia un loc departe de festivităţi. Irma îmi spusese că anul acesta catedrala nu era inclusă în circuit. L-am rugat pe Ngovi să vorbească cu preotul din parohie. Nu ştie nimic, doar că oficialii Vaticanului aveau nevoie de acea biserică pentru o perioadă de timp.

Michener ştia la ce se gândea Ecaterina, aşa că îi spuse:

— Ascultă, Ecaterina, Ambrosi nu ar fi rănit pe nimeni înainte de a pune mâna pe traducerea lui Tibor. Nu putea fi sigur de nimic până când nu avea documentul. A trebuit să jucăm puţin teatru.

— Deci eu am fost momeala?

— Amândoi am fost. Numai înfruntându-l îl puteam convinge să-l toarne pe Valendrea.

— Ngovi e un tip care joacă dur.

— A crescut pe străzile din Nairobi. Ştie să-şi poarte de grijă. Petrecuseră ultima jumătate de oră cu Ambrosi, înregistrând materialul de care aveau nevoie a doua zi. Ecaterina ascultase şi acum ştia totul, în afara ultimei părţi din secretul de la Fatima. Michener scoase plicul din buzunar.

— Aceasta este scrisoarea pe care i-a trimis-o părintele Tibor lui Clement. E copia pe care i-am dat-o lui Ambrosi. Originalul se află la Ngovi.

Ecaterina citi scrisoarea, apoi zise:

— Seamănă cu ce a scris Jasna. Aveai de gând să-i dai lui Ambrosi mesajul din Medjugorje?

Michener dădu din cap că nu.

— Acestea nu sunt cuvintele Jasnei. Acestea sunt cuvintele Fecioarei care a apărut în Fatima, scrise de sora Lucia în 1944 şi traduse de părintele Tibor în 1960.

— Nu se poate! Îţi dai seama ce ar însemna dacă acele două mesaje ar avea acelaşi conţinut?

— Mi-am dat seama de asta în această după-amiază.

Vocea lui Michener era joasă şi calmă, aşteptându-se ca ea să înţeleagă complexitatea situaţiei. Vorbiseră de multe ori despre lipsa ei de credinţă. Dar el nu o judecase niciodată, deoarece avea el însuşi îndoieli.

„După aceea, în oraşul celor şapte coline, un judecător necruţător îi va judeca pe toţi oamenii.” Poate că Ecaterina era prima care trebuia să se judece pe ea însăşi.

— Se pare că Dumnezeu a revenit printre noi, zise el.

— E de necrezut. Şi totuşi, ce altceva ar putea fi? Cum se poate ca aceste mesaje să fie la fel?

— E imposibil, ţinând cont de ceea ce ştim noi doi. Însă vor exista destui necredincioşi care vor afirma că am falsificat traducerea părintelui Tibor ca s-o facem să semene cu mesajul Jasnei. Vor spune că totul e o escrocherie. Originalele au

dispărut, iar cei care le-au scris nu mai sunt printre noi. Suntem singurii care ştim adevărul.

— Deci până la urmă totul se reduce la credinţă. Noi doi ştim ce s-a întâmplat. Însă toţi ceilalţi vor trebui să ne creadă pe cuvânt, zise ea dând din cap cu îngrijorare. Se pare că este menit ca Dumnezeu să rămână învăluit în mister.

Şi el se gândise la asta. Fecioara îi spusese în Bosnia că avea să fie „un trimis al cerului pe pământ. Un îndemn la căinţă. Mesagerul care anunţă că Dumnezeu există". Dar îi mai spusese ceva la fel de important: „Nu-ţi pierde credinţa, pentru că doar ea îţi va rămâne la final".

— Am totuşi o mângâiere, zise el. Ani de zile m-am desconsiderat pentru că am fost slab şi mi-am încălcat jurămintele faţă de Biserică. Te-am iubit, însă am crezut că tot ce am simţit, ce am făcut a fost un păcat. Acum ştiu că nu a fost. Nu în ochii lui Dumnezeu.

Îi răsuna în minte îndemnul lui Ioan al XXIII-lea, la cel de-al II-lea Consiliu al Vaticanului. Îi ruga pe tradiţionalişti şi pe progresişti să conlucreze „pentru ca cetatea pământească să semene cu cetatea cerească, unde domneşte adevărul". Abia acum înţelegea pe deplin ce dorise să spună papa.

— Clement a făcut şi el ce a putut, zise Ecaterina. Îmi pare atât de rău de felul aspru în care l-am judecat!

— Cred că înţelege.

— Acum ce urmează? îl întrebă ea aruncându-i un zâmbet.

— Ne ducem la Roma. Eu şi Ngovi avem o întâlnire mâine.

— Apoi?

Michener ştia ce voia să întrebe Ecaterina.

— Ne întoarcem în România. Acei copii încă ne mai aşteaptă.

— Am crezut că poate te-ai răzgândit.

— Cred că i-o datorăm Celui de Sus, zise el arătând spre cer. Nu crezi?

Capitolul 69.

Vatican.
Sâmbătă, 2 decembrie.
11.00 a. m.

Michener şi Ngovi mergeau prin logie spre biblioteca papală. Prin ferestrele înalte aflate de o parte şi de alta a condorului larg se strecurau razele vesele de soare. Erau îmbrăcaţi în haine preoţeşti, Ngovi în roşu, iar Michener în negru.

Sunaseră la biroul papei puţin mai devreme, iar asistentul lui Ambrosi fusese trimis să vorbească direct cu Valendrea. Ngovi dorea să fie primit în audienţă. Nu fusese comunicat motivul pentru care se solicita audienţa, însă Michener se baza pe faptul că Valendrea avea să înţeleagă însemnătatea vizitei când auzea că el şi Ngovi trebuiau să vorbească degrabă cu el, iar Ambrosi nu era de găsit. Această tactică păru că funcţionează. Însuşi papa le acordă permisiunea de a intra în palatul papal, alocându-le o audienţă de un sfert de oră.

— Vă este suficient acest timp pentru subiectul pe care doriţi să-l discutaţi? întrebă asistentul lui Ambrosi.

— Cred că da, răspunse Ngovi.

Valendrea îi lăsase să aştepte aproape o jumătate de oră. Acum se apropiară de bibliotecă şi intrară, închizând uşa în urma lor. Valendrea stătea în faţa geamurilor armate, iar silueta lui rotundă, îmbrăcată în alb, era scăldată în lumină.

— Trebuie să recunosc că mi-aţi stârnit curiozitatea când mi-aţi solicitat audienţa. Voi doi aţi fi ultimii oameni pe care i-aş aştepta într-o dimineaţă de duminică. Am crezut că tu, Maurice, ai plecat deja în Africa. Iar pe tine, Michener, te credeam în Germania.

— E pe jumătate adevărat, zise Ngovi. Am fost amândoi în Germania.

Pe faţa lui Valendrea se citi surpriza. Michener decise să treacă direct la subiect.

— Nu vei mai avea veşti de la Ambrosi.

— Ce vrei să spui?

Ngovi scoase din buzunarul sutanei reportofonul şi îi dădu drumul. Vocea lui Ambrosi umplu biblioteca, explicând cum l-a ucis pe părintele Tibor, cum a instalat microfoane, cum a adunat informaţii cu care i-a şantajat pe cardinali pentru a obţine voturi în conclav. Valendrea ascultă impasibil cum îi erau dezvăluite păcatele. Ngovi opri apoi reportofonul.

— Ai înţeles acum?

— Avem tot secretul al treilea de la Fatima şi al zecelea secret din Medjugorje, zise Michener.

— Am crezut că al zecelea secret e la mine.

— Ţi-am dat o copie. Acum ştiu de ce ai avut o asemenea reacţie când ai citit mesajul Jasnei.

Valendrea dădea semne de nervozitate. Era prima oară când acest om încăpăţânat nu-şi putea controla emoţiile.

— Trebuia să scapi de acele cuvinte, îi zise Michener apropiindu-se de el.

— Chiar şi Clement al vostru a încercat să facă asta, se apără Valendrea.

Michener clătină din cap.

— Ştia ce intenţionai să faci şi a luat traducerea lui Tibor din Riserva ca o măsură de precauţie. A făcut mai multe decât toţi. Şi-a dat viaţa. E mai bun decât oricare dintre noi. A crezut în Dumnezeu… fără să ceară vreo dovadă, zise el simţind că îi creştea tensiunea. Ştiai că oraşul Bamberg este numit „oraşul celor şapte coline”? Îţi aduci aminte de profeţiile lui Malachy? „După aceea, va veni în oraşul celor şapte coline un judecător necruţător care îi va judeca pe toţi oamenii.” Pentru tine, judecătorul necruţător este adevărul, continuă el arătând spre casetă.

— Caseta asta nu conţine decât vorbele fără sens ale unui om încolţit, zise Valendrea. Nu dovedeşte nimic.

Michener nu fu deloc impresionat.

— Ambrosi ne-a spus despre călătoria ta în România şi ne-a dat detalii mai mult decât suficiente pentru a pune pe picioare un cap de acuzare şi a obţine o condamnare, mai ales într-o ţară din blocul excomunist, unde probele nu trebuie să fie atât de riguroase.

— Joci la cacealma!

Ngovi mai scoase o minicasetă din buzunar.

— I-am arătat mesajul de la Fatima şi cel din Medjugorje. Nu am vrut să îi explicăm semnificaţia lor. Dar chiar şi un om fără principii morale ca Ambrosi a realizat măreţia din faţa lui. După aceea, totul a venit de la sine. M-a implorat să-i ascult confesiunea. Dar nu am făcut-o decât după ce am înregistrat totul.

— E un martor bun, zise Michener. Vezi tu, chiar există o autoritate mai presus de tine.

Valendrea străbătu camera, îndreptându-se spre bibliotecă, având aerul unui animal închis în cuşcă.

— Papii îl ignoră pe Dumnezeu de mult. Mesajul de la „La Salette” lipseşte din arhive de un secol. Presupun că Fecioara le-a spus vizionarilor de acolo acelaşi lucru.

— Acei bărbaţi pot fi iertaţi, zise Ngovi. Au considerat că mesajele erau creaţia vizionarilor, nu cuvintele Fecioarei. Aceasta a fost concluzia la care au ajuns pe cale logică. Lor le-a lipsit dovada pe care o aveai tu. Însă tu ştiai că acele cuvinte sunt divine şi tot ai ordonat uciderea lui Michener şi a domnişoarei Leu.

Ochii lui Valendrea scânteiară de furie.

— Nenorocit făţarnic! Ce voiai să fac? Să ruinez Biserica? Nu-ţi dai seama care sunt consecinţele acestei dezvăluiri? Două mii de ani de dogme vor fi considerate o greşeală.

— Nu se cuvine ca noi să manipulăm soarta Bisericii, zise Ngovi. Voinţa lui Dumnezeu îi aparţine şi se pare ca resursele sale de răbdare s-au epuizat.

Valendrea clătină din cap.

— E obligaţia noastră să ocrotim Biserica. Ce catolic de pe pământul ăsta ar mai crede în Roma dacă ar şti că am minţit până acum? Şi nu vorbim despre chestiuni minore. Celibat? Preotese? Avort? Homosexualitate? Chiar şi esenţa infailibilităţii papale.

Ngovi nu păru impresionat de pledoaria lui Valendrea.

— Eu sunt mai îngrijorat de felul în care o să-i explic lui Dumnezeu de ce i-am ignorat poruncile.

Michener se întoarse spre Valendrea şi spuse:

— Când te-ai întors în Riserva în 1978, nu exista al zecelea secret din Medjugorje. Cu toate acestea, ai luat ultima parte din mesaj. De unde ai ştiut că vorbele surorii Lucia erau autentice?

— Am văzut groaza în ochii lui Paul când le-a citit. În acea vineri noaptea, în Riserva, când Clement mi-a spus despre traducerea lui Tibor şi apoi mi-a arătat mesajul original, a fost ca şi cum se întorsese diavolul.

— Într-un fel, chiar asta s-a întâmplat, zise Michener.

Valendrea se uită lung la el.

— Dacă există Dumnezeu, atunci cu siguranţă că există şi diavol.

— Deci care din ei e vinovat de moartea părintelui Tibor? întrebă Valendrea sfidător. A fost Dumnezeu, pentru a ieşi adevărul la iveală? Sau a fost diavolul, pentru a ieşi adevărul la iveală? Amândoi ar fi urmărit acelaşi lucru, nu?

— De aceea l-ai ucis pe părintele Tibor? Pentru a împiedica acest lucru? întrebă Michener.

— Orice mişcare religioasă îşi are martirii ei, răspunse Valendrea fără urmă de remuşcare în

glas.

— Asta aşa e, zise Ngovi apropiindu-se. Şi intenţionăm să mai avem unul.

— Deja ştiu ce vreţi să faceţi. Vreţi să mă daţi pe mâna justiţiei, nu?

— Departe de noi gândul acesta! răspunse Ngovi.

Michener îi dădu lui Valendrea o sticluţă micuţă de culoarea caramelului.

— Ne aşteptăm să-ţi pui şi tu numele pe lista martirilor.

Valendrea ridică surprins din sprâncene.

— Este acelaşi somnifer pe care l-a luat şi Clement. Mai mult decât suficient pentru a te ucide. Dacă de dimineaţă va fi descoperit trupul tău neînsufleţit, atunci vei avea parte de funeralii papale şi vei fi înmormântat în Catedrala Sfântul Petru cu tot fastul cuvenit. Domnia ta va fi scurtă, dar vei fi asemenea lui Ioan Paul I. Pe de altă parte, dacă mâine eşti încă viu, faptele tale vor fi aduse la cunoştinţă Sacrului Colegiu. Vei fi amintit ca primul papă din istorie care a fost judecat.

Valendrea refuză să ia sticluţa.

— Îmi cereţi să mă sinucid?

Michener îi răspunse fără să clipească:

— Poţi muri în plină glorie sau ca un criminal căzut în dizgraţie. Eu unul, în ceea ce te priveşte, prefer a doua variantă, aşa că sper că nu vei avea curajul să faci ce a făcut Clement.

— Pot să lupt cu voi.

— Vei pierde. Din informaţiile pe care le deţinem, sunt sigur că mulţi din Sacrul Colegiu abia aşteaptă să te vadă la pământ. Dovezile sunt de necontestat. Conspiratorul tău va fi principalul acuzator. N-ai cum să câştigi.

Valendrea refuză în continuare să ia sticluţa. Aşa că Michener vărsă conţinutul ei pe birou, apoi se uită la el.

— Alegerea îţi aparţine. Dacă iubeşti Biserica aşa cum afirmi, atunci sacrifică-ţi viaţa pentru ca

ea să trăiască. N-ai ezitat să-l sacrifici pe părintele Tibor. Să vedem dacă eşti la fel de generos când vine vorba de tine. Judecătorul necruţător a deliberat, eşti condamnat la moarte.

— Îmi ceri ceva de neconceput, zise Valendrea.

— Îţi cer doar să scuteşti această instituţie de ruşinea de a te îndepărta de la tron cu forţa.

— Sunt papă. Nimeni nu mă poate da deoparte.

— În afară de Dumnezeu. Şi, într-un anumit fel, chiar el o face.

— Tu vei fi următorul papă, nu-i aşa? îi zise Valendrea lui Ngovi.

— Aproape sigur.

— Ai fi putut câştiga alegerile acestui conclav, nu-i aşa?

— Aş fi avut şanse.

— Atunci de ce te-ai retras?

— Pentru că aşa mi-a spus Clement.

Valendrea fu uluit.

— Când?

— Cu o săptămână înainte de a muri. Mi-a spus că noi doi vom ajunge în runda finală. Dar a spus că tu trebuie să câştigi.

— Şi de ce l-ai ascultat?

— Pentru că era papă, îi răspunse Ngovi privindu-l grav.

Valendrea dădu din cap cu neîncredere.

— Şi a avut dreptate.

— Ai de gând să faci tot ce cere Fecioara?

— Voi renunţa la toate dogmele care sunt în contradicţie cu mesajele ei.

— Vei stârni o revoluţie.

— Cei care nu sunt de acord sunt liberi să plece şi să-şi formeze propria religie, zise Ngovi ridicând din umeri. După cum doreşte fiecare. Nu mă voi opune. Această Biserică, în schimb, va face exact cum voi decide eu.

— Crezi că va fi chiar aşa de uşor? întrebă Valendrea neîncrezător. Cardinalii nu vor accepta niciodată aşa ceva.

— Acesta nu este un sistem democratic, zise Michener.

— Deci nimeni nu va şti conţinutul mesajelor?

— Nu este necesar, răspunse Ngovi scuturând din cap. Scepticii vor spune că traducerea lui Tibor a fost falsificată ca să semene cu mesajul din Medjugorje. Măreţia mesajului nu va face decât să înfierbânte spiritele. Sora Lucia şi părintele Tibor sunt morţi. Nimic nu se poate susţine cu dovezi. Nu e necesar ca lumea să ştie ce s-a întâmplat. Noi trei ştim şi asta contează. Va fi doar *actul meu.* Eu voi primi şi laudele şi criticile.

— Următorul papă va schimba iarăşi totul, bombăni Valendrea.

— Ai atât de puţină credinţă! zise Ngovi scuturând din cap cu îngrijorare. Vom asculta cu interes ştirile de dimineaţă, zise africanul întorcându-se şi îndreptându-se spre uşă. În funcţie de conţinutul lor, ne vom vedea sau nu mâine-dimineaţă.

Michener ezită un moment, apoi îl urmă pe Ngovi.

— Chiar şi diavolului o să-i fie greu să se ocupe de tine. Apoi ieşi pe uşă, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Capitolul 70.

11.30 p. m.

Valendrea se uită la pastilele de pe birou. De zeci de ani visase să ajungă papă şi îşi dedicase întreaga viaţă de adult pentru a-şi atinge acest obiectiv. Acum devenise papă. Ar fi putut domni douăzeci de ani, poate şi mai mult, devenind speranţa reînvierii trecutului glorios al papalităţii. Nu mai departe de ieri petrecuse o oră întreagă stabilind toate detaliile ceremoniei de încoronare, ce fusese planificată peste două săptămâni. Vizitase toate muzeele Vaticanului pentru a analiza podoabele pe care predecesorii săi le trimiseseră la expoziţii şi ordonase să fie pregătite pentru acel eveniment. Voia ca momentul când liderul spiritual al unui miliard de oameni lua frâiele puterii să fie privit de toţi catolicii cu mândrie.

Îşi pregătise deja predica. Mesajul lui ar fi fost întoarcerea la tradiţie. O respingere a inovaţiei – un refugiu în trecutul sacru. Biserica putea şi trebuia să fie o armă a schimbării. Gata cu învinuirile neputincioase ce erau constant ignorate de liderii lumii! În schimb, fervoarea religioasă ar fi fost folosită pentru a trasa o nouă linie în politica externă. Una care izvora de la el, Vicarul lui Iisus. Papa.

Numără calm capsulele de pe birou. Douăzeci şi opt. Dacă le înghiţea, lumea avea să-şi amintească de el ca papa care a domnit patru zile. Ca un lider slab, chemat de Dumnezeu la el mult prea devreme. Trebuia explicată cumva moartea prematură. Ioan Paul al II-lea fusese un cardinal fără importanţă. Acum era venerat doar pentru că murise la treizeci de zile de la conclav. Mai erau câţiva care domniseră mai mult sau mai puţin

decât Ioan Paul al II-lea, însă nici unul nu fusese pus în situaţia în care se afla el acum.

Se gândi la trădarea lui Ambrosi. Nu ar fi crezut că Paolo era atât de neloial. Lucrau împreună de ani de zile. Poate că Ngovi şi Michener îl subestimaseră pe vechiul lui prieten. Poate că Ambrosi era moştenirea lui, bărbatul care avea să se asigure că lumea nu-l va uita pe Petru al II-lea. Spera că avea dreptate crezând că Ngovi va regreta într-o bună zi că l-a lăsat pe Ambrosi să plece teafăr şi nevătămat.

Îşi întoarse din nou privirea spre pastile. Cel puţin, n-avea să fie dureros. Iar Ngovi sigur va aranja să nu i se facă autopsie. Africanul era în continuare camerling. Şi-l imagina pe nenorocit aplecat asupra lui, lovindu-i fruntea cu ciocanul de argint şi întrebându-l de trei ori dacă era mort.

Era sigur că, dacă rămânea în viaţă, Ngovi avea să aducă multe schimbări. Deşi nu mai fusese nici un papă detronat, din moment ce era acuzat de crimă, nu i s-ar mai fi permis să-şi păstreze funcţia.

Lucru care îl îngrijora cel mai tare.

Dacă făcea întocmai ce-i ceruseră Ngovi şi Michener însemna că trebuia în scurt timp să dea socoteală pentru faptele sale. Ce avea să spună?

Faptul că o incomensurabilă forţă malefică abătea spiritul omului era o altă dovadă că Dumnezeu exista. Viaţa părea o continuă pendulare între cele două extreme. Ce explicaţie va da pentru păcatele sale? Va avea oare parte de iertare sau doar de pedeapsă? Încă mai credea, în ciuda celor aflate, că doar bărbaţii ar trebui să fie preoţi. Biserica lui Dumnezeu fusese întemeiată de un bărbat şi de două mii de ani fusese vărsat sânge bărbătesc pentru a o ocroti. Intervenţia femeii în ceva ce era categoric masculin părea un sacrilegiu. Soţiile şi copiii nu făceau decât să distragă atenţia de la lucrurile importante. Şi să omori un copil nenăscut părea de neimaginat. Datoria femeii era

să nască prunci, indiferent cum fuseseră concepuţi, doriţi sau nedoriţi. Cum de ajunsese Dumnezeu la concluzii atât de greşite?

Amesteca pilulele de pe birou.

Biserica avea să se schimbe radical. Nimic nu mai rămânea ca înainte. Ngovi avea să se asigure personal că extremismul triumfa. Acest gând îi întorcea stomacul pe dos.

Ştia ce-l aştepta. Urma să se facă un bilanţ, iar el n-avea să nege nimic. Va sta în faţa lui Dumnezeu şi-i va spune că a făcut doar ce a considerat că era bine. Dacă va fi trimis în iad, atunci va avea parte de o companie foarte austeră. Nu era primul papă care nesocotea voinţa divină. Întinse mâna şi aranjă capsulele în grupuri de câte şapte. Luă în palmă primul set de pastile şi le cântări.

Într-adevăr, în ultimele momente ale existenţei aveai o anumită perspectivă asupra vieţii.

Moştenirea sa în cetatea umană era reală. Era Petru al II-lea, papa Bisericii Romano-Catolice şi nimeni nu putea să-i ia acest lucru. Până şi Ngovi şi Michener trebuiau să îi venereze memoria. Iar acest lucru îi oferea consolare. Dar şi curaj. Aruncă pilulele în gură şi se întinse după paharul cu apă. Mai luă încă şapte şi le înghiţi şi pe acestea. Cât mai avea încă curaj, adună restul de pastile şi, cu apa ce mai rămăsese în pahar le înghiţi şi pe acestea.

„Sper că nu vei avea curajul să faci ce a făcut Clement."

„Du-te dracului, Michener."

Străbătu camera spre scaunul auriu de rugăciune din faţa portretului lui Iisus. Îngenunche, se închină şi îi ceru iertare lui Dumnezeu. Stătu zece minute în genunchi, până când îl cuprinse ameţeala. Faptul că fusese chemat de Dumnezeu în timp ce se ruga avea să fie un plus la moştenirea lui. Ameţeala era plăcută şi,

pentru un timp, se luptă să nu cedeze. Se simţea oarecum uşurat că numele lui nu avea să fie asociat cu o Biserică nouă, care venea total în contradicţie cu concepţiile sale. Poate că era mai bine să se odihnească în Bazilica Sfântul Petru şi să fie amintit ca ultimul reprezentant al bisericii tradiţionale. Îşi imagină cum locuitorii Romei vor invada a două zi piaţa, înnebuniţi de durerea pricinuită de moartea iubitului lor *Santissimo Padre.* Milioane de oameni vor urmări funeraliile sale, iar presa internaţională va vorbi despre el cu respect. În cele din urmă, vor apărea cărţi despre viaţa lui. Spera ca tradiţionaliştii să folosească imaginea lui ca un catalizator împotriva lui Ngovi. Şi mai era şi Ambrosi. Dragul, scumpul său Paolo. Era încă teafăr şi nevătămat, gata de acţiune. Acest gând îl consola nespus. Simţi că oboseala îi cuprinde muşchii şi că nu se mai poate împotrivi, aşa că, într-un final, cedă în faţa inevitabilului şi se prăbuşi pe podea. Rămase un timp cu ochii în tavan, apoi lăsă pastilele să-şi facă efectul. Imaginea îi apărea şi îi dispărea din faţa ochilor. Nu mai avu forţa să lupte. Se lăsă cuprins de inconştienţă, sperând că Dumnezeu era într-adevăr plin de milă şi de înţelegere.

Capitolul 71.

Duminică, 3 decembrie.
1.00 p. m.

Michener şi Ecaterina se alăturară mulţimii care se afla adunată în Piaţa Sfântul Petru. În jurul lor, bărbaţii şi femeile plângeau din tot sufletul. Mulţi dintre ei aveau în mână rozarii. Clopotele din bazilică băteau solemn. Anunţul că Sfântul Părinte murise în timpul nopţii fusese făcut în urmă cu două ore, printr-o declaraţie scurtă, în stilul Vaticanului. Cardinalul camerling, Maurice Ngovi, fusese chemat împreună cu doctorul papei şi confirmaseră că Alberto Valendrea murise în urma unui atac de cord. Avusese loc ceremonia cu ciocanul de argint, iar scaunul papal al Vaticanului fusese declarat vacant. Cardinalii erau din nou chemaţi la Roma.

Michener nu îi spusese Ecaterinei ce se întâmplase cu o zi înainte. Era mai bine aşa. Într-un anumit sens, putea spune că era un criminal, deşi nu se simţea deloc cu conştiinţa pătată. În schimb, se simţea răzbunat. Mai ales pentru părintele Tibor. Un rău fusese îndreptat prin altul, într-un sens pervers al echilibrului, care era justificat doar de cele întâmplate în ultimele săptămâni.

În cincisprezece zile se va organiza un nou conclav şi un nou papă va fi ales. Al 269-lea de la Petru şi primul peste lista lui Malachy. Judecătorul neînduplecat deliberase. Păcătoşii fuseseră pedepsiţi. Acum totul depindea de Maurice Ngovi pentru a se asigura că se va face voia Domnului. Era aproape sigur că el urma să fie noul papă. Cu o zi înainte, când plecaseră de la palat, Ngovi îl rugase să rămână în Roma şi să participe la transformările viitoare. Însă Michener refuzase.

Voia să plece în România cu Ecaterina. Voia să-şi împartă viaţa cu ea, iar Ngovi îl înţelesese, îi urase toate cele bune şi îi spusese că uşile Vaticanului aveau să fie întotdeauna deschise pentru el.

Oamenii continuau să se adune, umplând piaţa dintre colonadele lui Bernini. Nu ştia de ce se afla acolo, însă simţise nevoia să vină, iar acum simţea o pace interioară pe care n-o mai trăise de mult.

— Aceşti oameni habar n-au cine a fost Valendrea, şopti Ecaterina.

— Pentru ei, a fost papa. Un italian. Şi nu i-am putea niciodată convinge de contrariu. Amintirea lui se va păstra aşa cum este în momentul de faţă.

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat ieri, nu-i aşa?

Seara trecută o surprinsese studiindu-l cu atenţie. Îşi dădea seama că se întâmplase ceva important la Vatican. Dar el nu îi spusese nimic, iar ea nu insistase să afle.

Înainte de a-i putea da vreun răspuns, o femeie în vârstă de lângă una dintre fântâni leşină de durere. Câţiva oameni îi săriră în ajutor, în timp ce ea se lamenta că Dumnezeu chemase la el un papă atât de bun. Michener văzu cum doi bărbaţi o luară pe femeia care suspina şi o duseră la umbră.

Echipele de ştiri împânzeau piaţa, intervievând oamenii din mulţime. În curând, presa din lumea întreagă avea să revină în piaţă pentru a face speculaţii în legătură cu ce avea să se întâmple în Capela Sixtină.

— Presupun că Tom Kealy o să se întoarcă, zise Michener.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Omul care deţine răspunsurile la toate întrebările.

Ecaterina îi aruncă un zâmbet plin de înţeles.

Se apropiară de bazilică şi se opriră împreună cu ceilalţi îndoliaţi în dreptul baricadelor. Biserica era închisă, pentru că interiorul era pregătit pentru

o nouă înmormântare. Balconul era acoperit cu o draperie neagră. Michener se uită în partea dreaptă. Obloanele de la apartamentul papal erau trase. În spatele lor fusese găsit în urmă cu câteva ore trupul neînsufleţit al lui Alberto Valendrea. Conform informaţiilor din presă, se ruga când îi cedase inima, iar corpul său fusese găsit pe podea, sub icoana lui Iisus. Zâmbi în faţa ultimului act de sfidare al lui Valendrea.

Cineva îl prinse de mână. Se întoarse. Bărbatul din faţa lui purta barbă şi avea nasul coroiat şi părul des şi roşcat.

— Spune-mi, părinte, ce trebuie să facem? De ce l-a luat Domnul pe Sfântul Părinte? Ce înseamnă asta?

Michener presupuse că sutana sa neagră era motivul pentru care bărbatul îi pusese această întrebare, aşa că răspunsul îi veni rapid în minte:

— De ce trebuie să existe întotdeauna o explicaţie? Nu poţi accepta că aceasta a fost dorinţa Domnului şi să nu mai pui întrebări?

— Petru urma să fie un papă foarte bun. În sfârşit, aveam un italian pe tronul papal! Ne făcuserăm atâtea speranţe!

— Mulţi oameni din această Biserică ar putea fi papi buni. Şi nu trebuie să fie neapărat italieni, zise Michener, remarcând privirea pe care i-o aruncă interlocutorul său. Contează doar devotamentul faţă de Dumnezeu.

Ştia că, dintre miile de oameni din jurul lui, doar el şi Ecaterina înţelegeau cu adevărat. Dumnezeu era viu. Acolo sus. Şi asculta.

Îşi plimbă privirea de la bărbatul din faţa lui spre maiestuoasa faţadă a bisericii. În ciuda măreţiei, nu era decât o clădire din piatră şi mortar. Trecerea timpului şi intemperiile aveau s-o macine până la urmă. Însă ceea ce simboliza, ceea ce însemna avea să dăinuie de-a pururi. „Tu eşti Petru şi pe această stâncă îmi voi înălţa biserica. Iar porţile raiului nu I se vor împotrivi. Îţi voi da ţie

cheia de la porţile raiului: tot ceea ce legi pe pământ va rămâne legat şi în cer; tot ceea ce ai pierdut pe pământ va fi pierdut şi în cer.”

Michener se întoarse din nou spre bărbatul care continua să vorbească:

— S-a terminat, părinte. Papa e mort. S-a terminat totul înainte de a începe.

N-avea de gând să accepte asta şi n-avea de gând nici să-l lase pe acest bărbat pradă deznădejdii.

— Te înşeli. Nu s-a terminat, îi zise el bărbatului aruncându-i o privire plină de speranţă. De fapt, este doar începutul.

NOTA AUTORULUI

Pentru a mă documenta pentru acest roman, am călătorit prin Italia şi Germania. Însă această carte s-a născut din timpuria mea educaţie catolică şi din fascinaţia pe care am avut-o faţă de Fatima. În ultimii două mii de ani, Fecioara Maria a apărut cu o surprinzător de mare regularitate. În timpurile moderne, viziunile de la „La Salette", Lourdes, Fatima şi Medjugorje sunt cele mai importante, deşi există nenumărate alte experienţe trăite de vizionari mai puţin cunoscuţi. La fel ca în cazul primelor două romane ale mele, am vrut ca informaţia pe care o includ în poveste să fie deopotrivă educativă şi incitantă. Mai mult chiar decât primele două romane, această carte conţine o mai mare bogăţie de informaţii reale.

Scena de la Fatima descrisă în prolog se bazează pe relatarea martorilor oculari şi, cel mai important, pe relatarea surorii Lucia, care şi-a publicat versiunea asupra celor întâmplate în prima partea a secolului XX. Cuvintele Fecioarei şi ale vizionarei de la Fatima care sunt citate în carte sunt luate ad litteram din relatarea Luciei. Cele trei secrete citate în capitolul 7 sunt luate din textul original, aşa cum este adevărat şi faptul că Biserica i-a interzis surorii Lucia să vorbească în public despre cele întâmplate la Fatima. Din păcate, sora Lucia a murit la scurt timp după ce cartea a fost publicată, în februarie 2005, la vârsta de nouăzeci şi şapte de ani.

Viziunile de la „La Salette" din anul 1846, la care se face referire în capitolele 19 şi 42, sunt redate cu minuţiozitate, ca şi istoria celor doi vizionari, comentariile lor usturătoare făcute în public, precum şi observaţiile aspre ale lui Pius al IX-lea. Acea apariţie a Fecioarei a fost privită în mod deosebit cu suspiciune şi cu neîncredere.

Secretele făceau parte din mesajul original şi, într-adevăr, nu mai există nici o înregistrare în arhivă, ceea ce învăluie şi mai mult în ceaţă cele întâmplate în acel sătuc din Alpii Francezi.

Medjugorje este un caz similar, deşi se diferenţiază de toate celelalte apariţii ale Fecioarei Maria. Nu e vorba despre un eveniment singular sau despre o succesiune de apariţii pe o perioadă de câteva luni, ci despre mii de apariţii pe o perioadă de mai bine de douăzeci de ani. Biserica nu a recunoscut oficial ceea ce s-a întâmplat, deşi acest sat bosniac a devenit un foarte cunoscut loc de pelerinaj. Aşa cum se afirmă şi în capitolul 38, sunt zece secrete asociate apariţiilor din Medjugorje. N-am putut rezista tentaţiei de a introduce în intriga cărţii acest scenariu, iar ce se întâmplă în capitolul 65, când al zecelea secret din Medjugorje este asociat cu al treilea secret de la Fatima, era modalitatea perfectă de a demonstra existenţa lui Dumnezeu. Cu toate acestea, aşa cum remarca şi Michener în capitolul 69, chiar şi în prezenţa acestei dovezi, totul este o chestiune de credinţă.

Profeţiile Sfântului Malachy, aşa cum sunt prezentate în capitolul 56, sunt adevărate. Acurateţea etichetelor atribuite fiecărui papă este stranie. Ultima lui profeţie referitoare la al 112-lea papă, unul care se va numi Petru al II-lea, împreună cu enunţul că „în oraşul celor şapte coline va veni un judecător necruţător care îi va judeca pe toţi oamenii” sunt de asemenea exacte. În acest moment[5], Ioan Paul al II-lea este cel de-al 110-lea papă din lista lui Malachy. Mai urmează încă doi papi pentru a vedea dacă profeţia lui Malachy se îndeplineşte. La fel ca Roma, oraşul Bamberg din Germania era odinioară numit „oraşul celor şapte coline”. Am aflat acest lucru când am vizitat oraşul şi am considerat că acest fascinant loc trebuie introdus în roman.

Din păcate, centrele maternale din Irlanda descrise în capitolul 15 au existat; la fel şi suferinţa pe care au produs-o. Mii de copii au fost smulşi din braţele mamelor lor şi daţi spre adopţie. Nu se ştie nimic sau aproape nimic despre familiile lor adevărate şi mulţi dintre aceşti copii, acum adulţi, s-au luptat, asemenea lui Colin Michener, cu incertitudinea legată de identitatea lor. Din fericire, aceste centre s-au desfiinţat.

La fel de tristă este şi situaţia în care se află orfanii din România, despre care se vorbeşte în capitolul 14. Tragedia care s-a abătut asupra acestor copii este încă o realitate. Boala, sărăcia şi disperarea – ca să nu mai punem la socoteală şi exploatarea la care sunt supuşi de pedofilii din întreaga lume – continuă să facă ravagii în rândurile acestor suflete nevinovate.

Toate ritualurile şi ceremoniile religioase sunt întru totul exacte, în afară de ceremonia cu ciocanul de argint cu care se loveşte fruntea papei decedat, descrisă în capitolele 30 şi 71. Acest ritual nu se mai practică, însă m-a fascinat dramatismul lui şi nu l-am putut ignora.

Scindarea Bisericii în grupuri de liberali şi conservatori, italieni şi neitalieni, europeni şi restul lumii este, de asemenea, un fapt real. Biserica se luptă în momentul de faţă cu divergenţele din interiorul ei, iar conflictul mi s-a părut un fundal natural pentru disputele dintre Clement al XV-lea şi Alberto Valendrea.

Versetele biblice din capitolul 57 sunt, desigur, citate cu precizie şi devin interesante în contextul intrigii romanului. De asemenea, cuvintele lui Ioan al XXIII-lea din capitolele 7 şi 68, când, în 1962, s-a adresat celui de-al II-lea Consiliu al Vaticanului sunt redate întocmai. Speranţa sa că se va face o reformă „pentru ca astfel cetatea pământească să semene cu împărăţia cerească în care domneşte adevărul” este

fascinantă, ţinând cont că el este primul papă care a citit al treilea secret de la Fatima.

Al treilea secret a fost publicat în luna mai a anului 2000. Aşa cum discutau cardinalii Ngovi şi Valendrea în capitolul 17, referirile la o posibilă asasinare a papei ar putea explica reticenţa Bisericii de a face public mesajul. Dar, în linii generale, enigmele şi parabolele din al treilea mesaj sunt mai degrabă criptice decât ameninţătoare, ceea ce i-a făcut pe mulţi să creadă că nu este complet şi că ar mai exista o parte care nu a fost făcută publică.

Biserica Catolică este unică printre celelalte instituţii create de om. Nu numai că a supravieţuit timp de mai bine de două milenii, dar continuă să crească şi să prospere. Cu toate acestea, mulţi se întreabă care va fi soarta ei în secolul XXI. Unii, asemenea lui Clement al XV-lea, vor o schimbare fundamentală a Bisericii. Alţii, ca Alberto Valendrea, vor o reîntoarcere la rădăcinile ei tradiţionale. Dar probabil că Leon al XIII-lea a surprins esenţa prin declaraţia sa din anul 1881.

„Biserica nu are nevoie decât de adevăr.”

Sfârşit

Viziuni ale Fecioarei Maria, documente secrete şi jocuri politice în cele mai înalte niveluri ale Bisericii Catolice – sunt doar câteva elemente pe care Steve Berry le combină într-un nou thriller bine documentat.

În 1917, Fecioara Maria s-a arătat în faţa a trei copii la Fatima, în Portugalia, împărtăşindu-i trei secrete micuţei Lucia. Două dintre ele au fost dezvăluite imediat, al treilea i-a fost spus de-abia în 1960 papei Ioan al XXIII-lea şi făcut public de papa Ioan Paul al II-lea în 2000… sau nu? Căci monseniorul Colin Michener, secretarul lui Clement al XV-lea şi succesorul din roman al lui Ioan Paul al II-lea, are motive să se îndoiască de acurateţea versiunii publice a secretului. Înainte de inexplicabila lui sinucidere, Clement îl trimite pe Michener în România, în căutarea părintelui Tibor, cel care a tradus Al t*reilea secret pen*tru papa Ioan al XXIII-lea şi care s-ar putea să deţină cheia întregului mister.

[1] Expresie provenită din adagiul *„stare decisis et non quieto novere”* care desemnează principiul potrivit căruia hotărârile pronunţate de anumite instanţe produc efecte nu numai cu privire la părţile litigante, ci constituie un veritabil izvor de drept pentru practica altor instanţe, chemate a soluţiona litigii similare. (n. red.).

[2] Catholics Rallying for Equality Against Theological Eccentricities.

[3] Statisticile şi diversele amănunte legate de România (cifre, distanţe etc.) prezentate în această carte îi aparţin autorului şi nu sunt obligatoriu conforme realităţii. (n. red.).

[4] Tron nobil pe care erau purtaţi papii la ceremonii. (n. red.).

[5] Afirmaţia este valabilă pentru anul apariţiei cărţii, 2005. (n.tr.).

Table of Contents

Mulţumiri
Prolog
PARTEA ÎNTÂI
Capitolul 1.
Capitolul 2.
Capitolul 3.
Capitolul 4.
Capitolul 5.
Capitolul 6.
Capitolul 7.
Capitolul 8.
Capitolul 9.
Capitolul 10.
Capitolul 11.
Capitolul 12.
Capitolul 13.
PARTEA A DOUA
Capitolul 14.
Capitolul 15.
Capitolul 16.
Capitolul 17.
Capitolul 18.
Capitolul 19.
Capitolul 20.
Capitolul 21.
Capitolul 22.
Capitolul 23.
Capitolul 24.
Capitolul 25.
Capitolul 26.
Capitolul 27.
Capitolul 28.
Capitolul 29.
PARTEA A TREIA
Capitolul 30.
Capitolul 31.

Capitolul 32.
Capitolul 33.
Capitolul 34.
Capitolul 35.
Capitolul 36.
Capitolul 37.
Capitolul 38.
Capitolul 39.
Capitolul 40.
Capitolul 41.
Capitolul 42.
Capitolul 43.
Capitolul 44.
Capitolul 45.
Capitolul 46.
Capitolul 47.
Capitolul 48.
Capitolul 49.
Capitolul 50.
Capitolul 51.
Capitolul 52.
Capitolul 53.
PARTEA A PATRA
Capitolul 54.
Capitolul 55.
Capitolul 56.
Capitolul 57.
Capitolul 58.
Capitolul 59.
Capitolul 60.
Capitolul 61.
Capitolul 62.
Capitolul 63.
Capitolul 64.
Capitolul 65.
Capitolul 66.
Capitolul 67.
Capitolul 68.
Capitolul 69.
Capitolul 70.

Capitolul 71.
NOTA AUTORULUI

Table of Contents

Mulţumiri	4
Prolog	7
PARTEA ÎNTÂI	15
Capitolul 1.	15
Capitolul 2.	19
Capitolul 3.	29
Capitolul 4.	39
Capitolul 5.	46
Capitolul 6.	53
Capitolul 7.	58
Capitolul 8.	70
Capitolul 9.	80
Capitolul 10.	85
Capitolul 11.	96
Capitolul 12.	100
Capitolul 13.	105
PARTEA A DOUA	114
Capitolul 14.	114
Capitolul 15.	125
Capitolul 16.	128
Capitolul 17.	134
Capitolul 18.	140
Capitolul 19.	144
Capitolul 20.	156
Capitolul 21.	161
Capitolul 22.	167
Capitolul 23.	170

Capitolul 24. 174
Capitolul 25. 181
Capitolul 26. 187
Capitolul 27. 195
Capitolul 28. 198
Capitolul 29. 202
PARTEA A TREIA 206
Capitolul 30. 206
Capitolul 31. 213
Capitolul 32. 219
Capitolul 33. 232
Capitolul 34. 238
Capitolul 35. 245
Capitolul 36. 249
Capitolul 37. 255
Capitolul 38. 260
Capitolul 39. 265
Capitolul 40. 269
Capitolul 41. 275
Capitolul 42. 279
Capitolul 43. 284
Capitolul 44. 287
Capitolul 45. 293
Capitolul 46. 296
Capitolul 47. 299
Capitolul 48. 304
Capitolul 49. 307
Capitolul 50. 313
Capitolul 51. 316
Capitolul 52. 322

Capitolul 53. 326
PARTEA A PATRA 331
Capitolul 54. 331
Capitolul 55. 339
Capitolul 56. 346
Capitolul 57. 357
Capitolul 58. 363
Capitolul 59. 367
Capitolul 60. 375
Capitolul 61. 379
Capitolul 62. 382
Capitolul 63. 387
Capitolul 64. 393
Capitolul 65. 396
Capitolul 66. 409
Capitolul 67. 413
Capitolul 68. 418
Capitolul 69. 432
Capitolul 70. 439
Capitolul 71. 443
NOTA AUTORULUI 447